LOVECRAFT FÖLDJÉN

AMERIKA DÉMONJAI LEBUKNAK!

„Kivételesen megálmodott, hibátlanul megírt történet."
—Christopher Moore

WORLD FANTASY-DÍJRA JELÖLT REGÉNY

MATT RUFF

agave

LOVECRAFT FÖLDJÉN

„Kivételesen megálmodott, hibátlanul megírt történet."
—Christopher Moore

AMERIKA DÉMONJAI LEBUKNAK!

WORLD FANTASY-DÍJRA JELÖLT REGÉNY

MATT RUFF

agave

Lovecraft földjén
Matt Ruff
Agave (2020)

Címke: Sci-fi, fantasy, Horror

„A Lovecraft földjén valószerűtlen felütéséből egy szórakoztató, gyors, izgalmas és nagyhatású regény kerekedik.”
Neal Stephenson
1954, Chicago. A huszonkét éves leszerelt katona, Atticus Turner édesapjának nyoma vész, ezért felkerekedik, hogy megkeresse. Vele tart George bácsikája, a Néger útikönyv szerkesztője, és gyerekkori barátja, Letitia is. Útjuk Samuel Braithwhite vidéki kúriájához vezet New Englandben, arra a birtokra, ahol annak idején Atticus ősei rabszolgaságban senyvedtek. Menet közben nemcsak a fehérek Amerikájának hétköznapi borzalmaival szembesülnek, hanem olyan ártó szellemekkel is, amelyek mintha George kedvenc fantasztikus történeteiből lépnének ki.
Atticus az apja keresése révén rábukkan egy titkos szektára, melynek rejtélyes szertartásában történetesen ő maga hivatott kulcsszerepet játszani. Ahhoz, hogy élve megússza a kalandot, olyan dolgokra kényszerítik, amelyek a Turner-klán pusztulásához vezethetnek.
A Lovecraft földjén időn és téren átívelő, varázslattal, hatalommal, reménnyel és szabadsággal játszadozó, elsöprő erejű kaleidoszkópja két fekete család egymástól sokban különböző tagjain keresztül rajzolja meg a rasszizmus portréját, annak máig kísértő, szörnyűséges hatásait. Matt Ruff kozmikus horrorból, gótikus fantasyből és tudományos fantasztikumból táplálkozó regénye egyöntetű kritikai sikert aratott mind a szépirodalmat, mind a sci-fit/fantasyt olvasók körében, ráadásul 2020-ban sorozatra adaptálta az HBO.

MATT RUFF

LOVECRAFT FÖLDJÉN

Haroldnak és Ritának

LOVECRAFT HAZÁJA

„JIM CROW-MÉRFÖLD: Színesbőrű autósok használta jellegzetes mértékegység, amely vonatkozik egyfelől földrajzi távolságra, ugyanakkor megtoldja a félelem, a paranoia, a tehetetlenség és a felháborodás véletlenszerűen adagolt plusz hozadéka. Amorf jellegéből adódóan a pontos útidő előzetes kiszámítása lehetetlenné válik, erőszakossága pedig állandó kockázatnak teszi ki az utazó testi-lelki épségét."

Néger útikönyv, avagy hogyan utazzunk biztonságban,
1954. nyári kiadás

Atticus már majdnem hazaért, amikor az országúti járőr lemeszelte.

Két napja hagyta el Jacksonville-t egy '48-as Cadillac kupéval, amelyet használtan vett az utolsó zsoldjából. Az első napon hétszázhúsz kilométert vezetett, előre csomagolt magának útravaló elemózsiát és vitt innivalót is, csak tankolni állt meg. Az egyik benzinkútnál zárva találta a színeseknek fenntartott mellékhelyiséget, a kutas pedig nem volt hajlandó odaadni a fehérek mosdójának kulcsát, ezért Atticus kénytelen volt a benzinkút mögötti bozótosban elvégezni a dolgát.

Az éjszakát Chattanoogában töltötte. A *Néger útikönyv* négy hotelt és egy motelt ajánlott ugyanabban a városrészben. Atticus a motel mellett döntött, mert a szomszédban egy éjjel-nappali vendéglő működött. A szoba az útikönyv adataihoz híven három dollárba került.

Másnap reggel Atticus áttanulmányozott egy autóatlaszt a vendéglőben. Még kilencszázhatvan kilométer várt rá Chicagóig. A tervezett útvonalon épp középtájon helyezkedett el a Kentucky államelbeli Louisville városa, ahol az útikönyv információi szerint egy étteremben színesbőrűeknek is felszolgálnak ebédet. Atticus fontolóra vette, hogy útba ejti, de bármennyire is szerette volna még húzni az időt a hazatéréssel, arra jobban vágyott, hogy végre maga mögött tudja a déli államokat. Miután

megreggelizett, kivette az elemózsiás kosarát az autóból, és megkérte a vendéglőst, hogy pakolja tele szendvicsekkel, kólával, meg hideg sült csirkével.

Délután egy körül érte el az Ohio folyót, amely Kentucky és Indiana határát jelölte ki. Ahogy áthajtott a folyó fölött egy néhai rabszolgatartóról elnevezett hídon, Atticus kidugta a karját az ablakon, és feltartott középső ujjával istenhozzádot intézett a Jim Crow-törvényeknek. Épp ekkor jött szembe egy fehér sofőr, aki a kézmozdulat láttán trágár szavakkal illette, de Atticus csak nevetett rajta, rálépett a gázra, és átkelt az északi oldalra.

Egy órával később a Cadillac durrdefektet kapott egy szántóföldd szegélyezett útszakaszon. Atticus nagy nehezen lehúzódott az út szélére, aztán kiszállt, hogy kereket cseréljen, csakhogy a pótkerék is le volt eresztve. Ez módfelett bosszantotta – indulás előtt direkt ellenőrizte a pótkereket, és akkor mindent rendben talált –, de hiába nézett rá szúrós szemmel, a pótkerék nem tágított, defektes maradt. Déli abroncs, gondolta Atticus: a Jim Crow bosszúja.

A háta mögött vagy tizenöt kilométer hosszan csak szántóföld és erdő borította a vidéket, szemben viszont – úgy három kilométerre – pár épület sejlett elő az út mentén. Zsebre vágta a *Néger útikönyv*et, és gyalog indult arrafelé. Volt némi forgalom az aszfalton, és Atticus eleinte megpróbálta leinteni a vele egy irányba tartó autókat, a sofőrök azonban ügyet sem vetettek rá, vagy gázt adtak, és úgy süvítettek el mellette, úgyhogy végül feladta a próbálkozást, és utána már csak az kötötte le minden figyelmét, hogy egyik lábát a másik elé rakja.

Csakhamar megérkezett az első épülethez. A táblán az állt: JANSSEN AUTÓSZERELŐ MŰHELYE. Atticus már épp áldani kezdte a szerencséjét, amikor megpillantotta a garázs ajtaja fölé kitűzött konföderációs zászlót. Erős késztetést érzett, hogy továbbsétáljon, de egy kísérletet muszáj volt tennie.

A műhelyben két fehér férfit talált: az alacsony, pelyhedző bajszú fickó magazint olvasott egy lócán, jóval megtermettebb társa pedig egy platóskocsi nyitott motorháztetője alatt görnyedt. Atticus érkeztére az

alacsony fickó felnézett a magazinjából, majd élesen beszívta a levegőt a fogai között.

– Bocsánat – szólalt meg Atticus. Erre már a nagydarab szerelő is felfigyelt: felegyenesedett, megfordult. A bicepszén egy farkasfejet ábrázoló tetoválás díszelgett. – Elnézést a zavarásért, de támadt egy kis gondom. Autógumit szeretnék vásárolni.

A nagydarab fickó hosszan bámult rá, s csupán annyit mondott:

– Nem.

– Látom, hogy el vannak havazva – szabadkozott Atticus, mintha ezen múlt volna. – Nem kérem a segítségüket a kerékcserében. Ha eladnak nekem egy autógumit, akkor én…

– Nem.

– Nem értem. Nem fogadják el a pénzem? Semmit nem kell *tenniük* érte, csak…

– Nem – fonta karba a kezét a nagydarab fickó. – Hányszor mondjam még? Ha kell, ötvenszer is elismétlem.

Atticusban kezdett felmenni a pumpa.

– Az a Farkaskutyák tetoválása, ugye? – kérdezte. – A 27. gyalogos őrezredé? – A saját hajtókáján lévő katonai kitűzőre bökött. – Én a 24-eseknél szolgáltam. Együtt harcoltunk a 27-esekkel Koreában.

– Nem jártam meg Koreát – közölte a nagydarab fickó. – Guadalcanalon harcoltam, meg Luzonon. Ott pedig egy niggert se láttam.

Azzal visszahajolt a motorháztető alá, tüntetőleg hátat fordítva, amivel egyrészt útjára bocsátotta Atticust, másrészt önként kínált támadási felületet. Atticusra bízta, hogyan reagál a sértésre. Az elmúlt hónapokban, Floridában felgyülemlett sérelmek és megaláztatások miatt Atticus aggasztóan közel került ahhoz, hogy kijöjjön a béketűréséből. A lócán trónoló krapek le sem vette róla a szemét, és ha mondott volna valamit, vagy akár csak mosolyra görbül a szája, akkor Atticus nagy eséllyel nekiesett volna. Az alacsony fickó azonban megérezhette, hogy talán még a melák haverja se tudná megvédeni, és kiverhetik egy-két fogát, így hát se

nem mosolygott, se nem szólalt meg, Atticus pedig ökölbe szorított kézzel faképnél hagyta őket.

Az út túloldalán vegyesbolt üzemelt, a bejárata mellett nyilvános telefon. Atticus fellapozta az útikönyvet, és talált egy néger tulajdonban lévő, indianapolisi műhelyt, alig nyolcvan kilométerre. Tárcsázta a telefonszámot, majd összefoglalta a vonal túlsó végén lévő autószerelőnek, milyen slamasztikába keveredett. A férfi megszánta, és megígérte, hogy segít neki, ám figyelmeztette, hogy beletelhet némi időbe, mire ki tud érni a helyszínre.

– Semmi baj – felelte Atticus. – Nem megyek sehová.

A helyére tette a kagylót, és a tekintete találkozott egy idős nő pillantásával, aki a vegyesbolt szúnyoghálós ajtaja mögül bizalmatlanul méregette. Atticus ezúttal is annyiban hagyta a dolgot: megfordult, és elsétált.

Visszaballagott az autójához. A csomagtartóban – a hasznavehetetlen pótkerék mellett – egy kartondoboz hevert, telis-tele rongyosra olvasott puhafedeles könyvekkel. Atticus választása Ray Bradbury könyvére, a *Marsbéli krónikák*ra esett. Beült a Cadillacbe, és olvasni kezdett az 1999-es „rakétanyárról”, amikor a téli havat megolvasztotta a Marsra induló rakéta fúvókája. A fedélzetre képzelte magát a kilövés pillanatában, ahogy a magasba emelkedik a tűzcsóván, és örökre elhagyja északot és delet.

Négy óra telt el. Kiolvasta a *Marsbéli krónikák*at. Langyos kólát szürcsölt, és megevett egy szendvicset, ám a mellette elzúgó autósok szeme láttára inkább nem nyúlt a sült csirkéhez. Patakzott róla a veríték a tikkasztó, álló levegőjű júniusi kánikulában. Egy idő után úgy érezte, menten szétreped a hólyagja, ezért megvárta, amíg épp nem jön egyik irányból sem autó, és elvonult egy útmenti platánfa mögé.

Hét óra múlt, mire begördült az autómentő. A sofőr – egy ősz hajú, világos bőrű néger – Earl Maybree néven mutatkozott be.

– Elég lesz az Earl is – mondta, amikor Atticus Mr. Maybree-nek akarta szólítani. Kiemelte a pótkereket az autómentő platójáról. – Na, tegyük ismét mozgásképessé a kicsikét!

Közös erővel alig tíz perc alatt végeztek. Ment, mint a karikacsapás, és Atticus újfent felhúzta magát azon, hogy ok nélkül elvesztegetett rá egy délutánt. Távolabb vonult az autótól, hogy lecsillapodjon, miközben úgy tett, mint aki a látóhatár mögé bukó napkorongot szemléli.

– Hová tart? – érdeklődött Earl.

– Chicagóba.

Earl felvonta a szemöldökét.

– Még ma este oda akar érni?

– Hát… úgy terveztem.

– Van egy ötletem – mondta Earl. – Én mára végeztem. Szálljon meg nálam éjszakára! A feleségem főz magának meleg ételt vacsorára. Pihenje ki magát.

– Ezt nem fogadhatom el.

– Fenéket nem. Pont útba esik. Nehogy nekem az maradjon meg magában Indianáról, hogy itt csak rossz emberek élnek.

Earl a színesbőrű negyedben lakott az Indiana Avenue környékén, északnyugatra az állami kormányhivataltól. Keskeny, emeletes faházban élt, porszemnyi pázsittal a bejárat előtt. Napszállta után értek oda; észak felől erősen borult az ég, az alkonyt siettetve. Az utcán gyerekek baseballoztak seprűnyelekkel, az anyukáik azonban már szólongatták a játékosokat.

Earl és Atticus sem maradtak kint. Earl felesége, Mavis melegen üdvözölte Atticust, és megmutatta, hol mosakodhat meg. A szíves fogadtatás ellenére Atticus vonakodott a konyhaasztalhoz ülni, ugyanis nem szívesen beszélt volna azokról a témákról, amik felmerülhettek a vacsora mellett – a katonai szolgálatáról Koreában; a jacksonville-i utazásáról; az aznapi eseményekről; és legfőképp a Chicagóban élő apjáról. Az asztali áldás után azonban legnagyobb meglepetésére Earl azt kérdezte, tetszette neki a *Marsbéli krónikák*.

– Láttam a kocsijában.

Így hát a beszélgetés Ray Bradburyre, Robert Heinleinre és Isaac Asimovra terelődött, akiket Earl kifejezetten kedvelt; aztán L. Ron Hubbardra, akit annál kevésbé; végül pedig a Tom Swift regénysorozatra, amit Earl gyerekkorában még imádott, most viszont szégyellte a rajongását, egyrészt azért, ahogy a szerző a néger szereplőket ábrázolta, másrészt magát hibáztatta, amiért ez kisfiúként fel sem tűnt neki, holott az apja újra meg újra felhívta rá a figyelmét.

– Hát igen, az én öregem is talált kivetnivalót az olvasmányaimban – jegyezte meg Atticus.

Mavis nem sokat beszélt evés közben. Úgy tűnt, szívesen hallgatja őket, és mindig szedett Atticus tányérjára, amikor vészesen üresnek látszott. Mire elfogyasztották a desszertet, teljesen besötétedett, és eső dobolt a konyhaablakon.

– Nos hát – szólalt meg Mavis. – Ilyen zuhéban ma éjjel már nem ülhet volán mögé.

Atticus ahhoz is fáradt volt, hogy egyáltalán illendőségből tiltakozzon, és hagyta, hogy az emeleti vendégszobába kísérjék. A komódra kitett fényképen egy egyenruhás fiatalembert látott. Fekete szalag húzódott átlósan a képkeret felső csücskében.

– A mi Denniszünk – mondta Mavis, vagy legalábbis Atticus így értette. Ám az asszony, ahogy megvetette az ágyat, még hozzátette: – Az erődben esett el. – És Atticus megértette, hogy az ardenneki offenzíváról beszélt.

Atticus bebújt az ágyba egy Earltől kapott könyvvel: az *Októberi vidék* című novelláskötettel, szintén Bradburytől. Rendes dolog volt a házigazdájától, bár nem a legideálisabb választás lefekvés előtt. Atticus elolvasott egy novellát egy vámpírcsalád viszontlátásáról, majd egy másik, meglehetősen bizarr elbeszélést, amelyben egy férfi eltávolíttatta a csontvázát, és inkább becsukta a könyvet. A tekintete elidőzött egy rövid ideig az Arkham House kiadó logóján a könyv gerincén, aztán az éjjeliszekrényre tette a kötetet. A nadrágjáért nyúlt, és elővette az apja írta levelet. Ismét elolvasta, és az ujja megállapodott a lap aljára rótt szón.

– Arkham – suttogta.

Az eső hajnali háromkor elállt. Atticus kinyitotta a szemét, és a néma csendben egy pillanatig azt sem tudta, melyik államban van. Felöltözött a sötétben, és leosont a lépcsőn. Hagyni akart egy üzenetet, csakhogy Earl is ébren volt: a konyhaasztal mellett dohányzott.

– Kisurranunk, kisurranunk? – kérdezte Atticustól.

– Igen, uram. Nagyra értékelem a vendégszeretetét, de haza kell mennem.

Earl biccentett, és kurta, elbocsátó mozdulatot tett az ujjai közé fogott cigarettával.

– Kérem, fejezze ki Mrs. Maybree-nek a hálámat! Mondja meg, hogy sajnálom, hogy nem tudtam tőle személyesen elköszönni.

Earl erre csak elhessegette. Atticus beszállt a kocsijába, és elindult a sötét, fel nem száradt utakon, mint annak a srácnak a kísértete, akinek az ágyában aludt.

Pirkadatra már nagy utat tett meg észak felé. Elhaladt egy tábla mellett: CHICAGO – 83 KILOMÉTER. Az országúti járőr az átellenes oldalon, az útpadkán vesztegelt. Jó ideje szunyókálhatott, és Atticus öt perccel korábban talán észrevétlenül elhajthatott volna mellette, a rózsaujjú hajnal azonban felébresztette a járőrt, aki ásítozva pislogta ki a csipát a szeméből, és amint meglátta Atticust, nyomban magához tért.

Atticus a visszapillantó tükörből figyelte, ahogy a járőrautó megfordul az úttesten. Elővette a Cadillac forgalmiját és adásvételi szerződését a kesztyűtartóból, és a jogosítványával együtt jól látható helyre tette az anyósülésen, hogy a járőr még véletlenül se értse félre, amikor majd arrafelé nyúl. Fényszóró villant a visszapillantóban, és megszólalt a sziréna. Atticus lehúzódott az út szélére, letekerte az ablakot, majd – a legelső leckéhez híven, amit a vezetésről megtanult – mindkét kezével megragadta a kormány felső részét.

A járőr ráérősen szállt ki az autóból, megnyújtóztatta a tagjait, majd kényelmes tempóban felé ballagott a Cadillac mellett.

– Magáé a kocsi? – szólt az első kérdés.

– Igen, uram – felelte Atticus. Nem engedte el a kormánykereket, csak a fejével biccentett az anyósülésen heverő iratokra.

– Mutassa!

Atticus átadta a hivatalos iratokat.

– Atticus Turner – olvasta fel a járőr a nevét a jogosítványról. – Tudja-e, miért állítottam meg?

– Nem, uram – hazudta Atticus.

– Nem gyorshajtásért – nyugtatta meg a járőr. – A rendszámtáblája miatt aggódtam, netán eltévedt-e. Florida a másik irányban van.

Atticus szorosabban markolta a kormányt.

– Chicagóba tartok. Biztos úr.

– Miért?

– Családi ügy. Az apámnak szüksége van rám.

– De amúgy Floridában él?

– Jacksonville-ben dolgoztam. Azóta, hogy leszereltem.

A járőr nagyot ásított, és még arra sem vette a fáradságot, hogy a szája elé tegye a kezét.

– Csak dolgozott, vagy még most is ott dolgozik?

– Biztos úr?

– Visszamegy majd Floridába?

– Nem, uram. Nem áll szándékomban.

– Nem áll szándékában. Tehát Chicagóban marad?

– Egy darabig.

– Meddig?

– Nem tudom. Amíg az apámnak szüksége lesz rám.

– És utána?

– Nem tudom. Még nem döntöttem el.

– Még nem döntötte el. – A járőr összevonta a szemöldökét. – De itt csak átutazóban van. Ugye?

– Igen, uram – válaszolta Atticus, és nehezére esett magában tartani, hogy „már ha hagyja”.

A járőr a homlokát ráncolva visszahajította az iratokat az autóba. Atticus felszedegette őket, vissza az ülésre.

– Az ott micsoda? – bökött a járőr a padlón lévő kosárra.

– A tegnapi ebédem maradéka.

– Van valami hátul a csomagtartóban?

– Csak a ruháim – felelte Atticus. – A katonai egyenruhám. Meg néhány könyv.

– Miféle könyvek?

– Főleg tudományos-fantasztikus könyvek.

– *Tudományos*-fantasztikus? A *maga* kocsijában?

– Biztos úr…

– Szálljon ki! – A járőr hátrébb lépett, és a revolvere markolatára helyezte az egyik tenyerét. Atticus lassan kiszállt az autóból. Kihúzva magát jó pár centivel a járőr fölé magasodott; e szemtelenségért jutalmul megperdítették, a Cadillacnek taszították, és durván megmotozták.

– Jól van – mondta a járőr. – Nyissa ki a csomagtartót!

A járőr először Atticus ruhái közt matatott, végigtapogatva a zsák oldalát, mintha az is egy motorháztetőre döntött fekete férfi volna. Azután rátért a könyvekre: kiborította a doboz tartalmát a csomagtartóba. Atticus igyekezett nem a szívére venni, a puhafedeles könyvekkel úgysem szokás hímestojásként bánni, mondogatta magának, ám ettől még rosszulesett neki a bánásmód, mintha a barátait ütlegelnék.

– Ez mi? – emelt ki a járőr egy becsomagolt tárgyat a doboz aljáról.

– Csak egy könyv – felelte Atticus. – Ajándék a nagybátyámnak.

A járőr leszaggatta a csomagolópapírt, és szemügyre vette a kemény kötésű könyv borítóját.

– *A Mars hercegnője*. – Bizalmatlanul méregette Atticust a szeme sarkából. – A bácsikája csípi a hercegnőket, vagy mi? – A dobozba ejtette a könyvet, amely nyitva landolt. A meggyűrődött oldalak láttán Atticusnak majd' meghasadt a szíve.

A járőr megkerülte a Cadillacet, és kinyitotta az utasoldali ajtót. Atticus azt hitte, a *Marsbéli krónikák*ra fáj a foga, amely még mindig az utastér elejében hevert valahol. A járőr azonban a *Néger útikönyv*vel bújt elő a kocsiból. Eleinte értetlenül lapozott bele, aztán álmélkodva pörgette végig.

– Ezek a címek… – szólalt meg. – Ezeken a helyeken kiszolgálják a színeseket? – Atticus bólintott. – Hát, ilyet még nem látott a világ… – dünnyögte a járőr. Hunyorogva forgatta. – Nem egy vastag könyv, mi? – Atticus erre nem válaszolt semmit.

– Jól van – jelentette ki végül a járőr. – Szabadon távozhat. Az útikönyvet viszont megtartom. Nyugalom! – tette hozzá, mintegy elejét véve az ellenkezésnek. Nem mintha Atticus kifogást akart volna emelni. – Már nem lesz rá szüksége. Azt állítja, Chicagóba tart, ugye? Na kérem, odáig inkább meg se álljon *sehol*. Értve vagyok?

Atticus megértette.

A Néger Utazási Iroda központja (tulajdonos: George Berry) a Washington Parkban állt, Chicago South Side nevű negyedében. Atticus leparkolt a szomszédos szabadkőműves-templom előtt, és a kocsiból figyelte a kora reggeli járókelőket meg az úton elhaladó gépjárműveket. Sehol egy fehér arc. Jacksonville-ben is akadtak városrészek, ahol olyan ritkaságszámba ment a fehér ember, mint a fehér holló, de ez az ő utcája, az ő környéke, az otthona – valamikor réges-régen ez jelentette Atticusnak az egész világot –, és az anyja hangján kívül semmi más nem tudta ennyire megnyugtatni. Ahogy kisimultak az idegei, és fokozatosan kiengedett a

görcs a gyomrában, be kellett látnia, hogy az országúti járőrnek voltaképp igaza volt. Itt nem igényelt útbaigazítást.

Az utazási iroda ilyen korán még zárva volt, ám az emeleti lakásban égett a lámpa. Nem is csengetett, inkább megkerülte a házat, végigsétált a sikátoron, felmászott a tűzlépcsőn, és bekopogott a konyhaajtón. Bent szék nyikordult, retesz erőlködött. Az ajtó résnyire nyílt, George bácsi óvatosan kikémlelt. Aztán meglátta a jövevényt.

– Hékás! – kiáltott fel, s azzal szélesre tárta az ajtót, és szorosan megölelte Atticust.

– Üdv neked is! – nevette el magát Atticus, viszonozva az ölelést.

– Kisöreg, de örülök neked! – George hátrébb lépett, vállon ragadta Atticust, és tetőtől talpig végigmustrálta. – Mikor érkeztél a városba?

– Ebben a percben.

– Gyere csak, kerülj beljebb!

A seregbe való belépése óta csak egyszer látogatott haza, ám a konyhába lépve Atticust most megint furcsa érzés fogta el, mintha elvarázsolt *palotába* került volna. Még a bevonulása előtt – nem sokkal – állt meg a növésben, ám a házhoz fűződő legélénkebb emlékei gyerekkorából, jóval alacsonyabb növésű éveiből származtak, ezért az a benyomása támadt, mintha a lakás összement volna. Miután a bácsikája becsukta az ajtót, felé fordult, és még egyszer megölelte, Atticus rájött, hogy George is összezsugorodott, bár nála ez csupán annyit tett, hogy egyforma magasak lettek.

– Hippolyta néni itthon van? – kérdezte Atticus, mert őt is összemérte volna magával.

– Nincs – ábrándította ki George. – Wyomingba ment. Új gyógyfürdő nyílt a Yellowstone mellett. Képzeld, kvékerek üzemeltetik. Állítólag bárkit beengednek. Hippolyta megnézi, igaz-e. – Hippolyta még a házasságuk elején önként jelentkezett, hogy a *Néger útikönyv* megbízásából kijárna terepre adatokat gyűjteni, az üdülőközpontokra szakosodva. Eleinte George-dzsal együtt utaztak, újabban viszont inkább egyedül szeretett

menni, és George otthon maradt a fiukkal. – Egy hétig biztosan távol lesz. De Horace örülni fog neked, ha egyszer felébred.

– Még mindig húzza a lóbőrt? – lepődött meg Atticus. – Máris vége a tanévnek?

– Nem egészen – felelte George. – Ma viszont szombat van. – Atticus úgy megrökönyödött, hogy George-ból kitört a nevetés. – Szóval inkább ne is firtassam, hogyan utaztál.

– Inkább ne. – Atticus felé nyújtotta a könyvet, amelyet szárnyaszegett kismadár gyanánt hozott az autóból. – Tessék!

– Mi ez? Ó! Mr. Burroughs!

– Vásárfia Japánból – magyarázta Atticus. – A gifui támaszponttól nem messze találtam egy könyvesboltot, ahol a tulaj az egyik polcon angol nyelvű könyveket, azon belül is szinte kizárólag sci-fiket tartott. Reméltem, hátha esetleg első kiadás, de valószínűleg csak egy antikvár darab.

– Sokat látott – tette hozzá George. A könyv szétnyílt az összegyűrődött lapoknál. Atticus megpróbálta a lehető legjobban kisimítani az oldalakat, a példány azonban menthetetlenül megsérült.

– Hát, amikor vettem, akkor még jobb állapotban volt.

– Oda se neki – mondta George. – Nem fog rontani az olvasmányélményen. – Elmosolyodott. – Na, gyere, állítsuk ki méltó helyre! – A hálószoba felé vette az irányt, ahol a kedvenc könyveiken osztoztak Hippolytával.

Atticus egy darabig követte, de aztán lemaradt a másik hálószoba ajtaja előtt, mert be akart nézni az unokaöccséhez. A tizenkét éves Horace a hátán feküdt, szája tátva, sípolva, nehezen vette a levegőt. A *Tom Corbett, az űrkadét* című képregény egyik száma hevert a párnája mellett, és a padlót is régebbi számok borították.

Az ággyal szemközt rövid lábú rajzasztalt fordítottak a falnak. Az asztalon hagyott színes kartonpapírok négy azonos nagyságú mezőre voltak osztva, amelyeken egy intergalaktikus kaland képsorai elevenedtek meg: köpönyeges négerek barangoltak Buck Rogers-történetek inspirálta tájakon.

Atticus az ajtóból tanulmányozta a rajzokat, nyakát kitekerve próbálta kisilabizálni a cselekményt.

George visszasétált a folyosón.

– Egyre ügyesebb – állapította meg Atticus fojtott hangon.

– Aha. Folyton rágja a fülem, hogy adjunk ki képregényt. Mondtam neki, előbb takarítson meg, és ha elég pénzt összegyűjtött, akkor esetleg betársulok egy *kis példányszámú* kiadásba. Nos. Nem vagy éhes? Felkeltem Horace-t, felhívom apádat, és elmegyünk együtt reggelizni. Találkoztál már Montrose-zal?

– Még nem – felelte Atticus. – Előtte beszélni szeretnék veled valamiről.

– Rendben. Érezd magad otthon. Addig felteszek főni kávét.

Míg George a konyhában tett-vett, Atticus átvonult az utcára néző társalgóba, amely gyerekkorában egyszerre szolgált könyvtárként és olvasószobaként. A könyvespolcok egyik fele a férjé, a másik a feleségé volt: Hippolyta nénit elsősorban a tudományok és a természetrajz érdekelte, megspékelve némi Jane Austennel. George tett egy-két gesztust a szépirodalom irányába, szenvedélyes rajongását és a polcon rendelkezésre álló helyek nagy részét azonban a ponyvák érdemelték ki: science fiction, fantasy, krimik és bűnügyi regények, horror, meghökkentő történetek.

Atticus is osztozott a túlnyomórészt fehér bőrű szerzők írta zsánerek iránti rajongásában, ami régóta heves vitákat szított közte és az apja között. George-ról nagyrészt leperegtek Montrose megvető megjegyzései, mert az idősebb testvéreként megmondhatta neki, hogy tartsa meg magának a véleményét. Atticusnak nem járt efféle luxus. Ha az apjának kedve támadt kétségbe vonni irodalmi ízlését, kénytelen volt vitába szállni vele.

És rendszerint bőven adódott vitatéma. Edgar Rice Burroughs például rengeteg munícióval látta el a kritikusait a Tarzan-történetek kapcsán (fel kell egyáltalán sorolni, hogy Montrose-nak milyen töménytelen mennyiségű problémája akadt Tarzannal, mindenekelőtt a puszta létezése?), vagy a Mars-ciklus, amelynek főszereplője, John Carter a déli konföderációs hadsereg századosából lett marsi hadúr. – Konföderációs

tiszt? – húzta a száját Atticus apja. – És ő a történet hőse? – Atticus óvatosan megjegyezte, hogy nem olyan vészes a helyzet, mert John Carter a szó szoros értelmében már kiszolgált veterán, mire az apja gúnyosan horkantott. – Szóval *egykori* konföderációs tiszt? Az olyan, mint egy volt náci? Az ipse a rabszolgaság védelmében ragadott fegyvert! Ez alól az se menti fel, ha elébiggyeszted az „ex-”előtagot!

Montrose meg is tilthatta volna, hogy ilyen könyveket olvasson. Atticus ismert gyerekeket, akiket a szüleik eltiltottak a képregényektől, az *Amazing Stories* magazinoktól, és kidobták a szemetesbe a károsnak ítélt műveket. Montrose azonban – egy-két kivételtől eltekintve – nem hitt a könyvek betiltásában. Váltig állította, hogy ő csak azt szeretné, ha Atticus nemcsak passzívan habzsolná a történeteket, hanem el is gondolkodna azon, amit olvasott, és Atticusnak – ha nagyon őszinte akart lenni – el kellett ismernie, van ebben ráció. Igazságtalan lett volna elhallgatni, hogy az apját jó szándék vezérelte, de persze az is igaz, hogy harcias természetéből fakadóan előszeretettel kötött belé.

George bácsi nem sokat javított a dolgon.

– Nem mintha apádnak ne lenne igaza – jegyezte meg egyszer, amikor Atticus panaszkodott neki.

– De hát te is imádod ezeket a történeteket! – csodálkozott Atticus. – Legalább annyira, mint én!

– Ez így igaz – értett egyet George. – De a történetek olyanok, akár az emberek, Atticus. Attól, hogy szereted őket, még nem lesznek tökéletesek. Nagy becsben tarthatod az erényeiket, és szemet hunyhatsz a hibáik fölött. De a hibák nem fognak eltűnni.

– Jó, de az öregemmel ellentétben nem kapod fel miattuk a vizet.

– Való igaz, nem szoktam felhúzni magam rajtuk. Elvégre csak történetek. Néha viszont csalódom bennük. – A könyvespolcra nézett. – Néha tőrt döfnek a szívembe.

Atticus most is megállt a polcok előtt, és egy Arkham House-os könyv után nyúlt. H. P. Lovecraft: *A kívülálló és más történetek.*

Atticus nem számított rá, hogy kedvelni fogja Lovecraftot. A horror inkább tartozott George kedvenc műfajai közé; Atticus jobban szerette a boldogan – de legalábbis reménytelin – végződő kalandregényeket. Egy nap aztán hirtelen ötlettől vezérelve mégis adott neki egy esélyt, és találomra egy hosszabb Lovecraft-elbeszélést, *Az őrület hegyei*-t választotta.

A novella egy tudományos, fosszíliavadász antarktiszi expedícióról szól. A tudósok a lehetséges lelőhelyek keresése közben felfedeznek egy hegyláncot, amelynek nagysága a Himalájával vetekszik. A hegyek túloldalán elterülő fennsíkon állt egy város, amit évmilliókkal korábban alapítottak a Nagy Öregek, az ősi istenek, egy idegen faj képviselői, akik még a prekambriumban érkeztek az űrből a Földre. Az Öregek már rég elhagyták a várost, egykori rabszolgáik, a „shoggothok" néven ismert protoplazma-szörnyetegek azonban még mindig a romok alatt húzódó alagutakban kóboroltak.

– Shiggothok? – kérdezte Atticus apja, miután Atticus elkövette azt a hibát, hogy mesélt neki a novelláról.

– Shoggothok – javította ki Atticus.

– Ühüm. Tehát a felsőbbrendű faj, a Nagy Rabszolgatartók…

– Nagy *Öregek*. Ősi istenek.

– Lefogadom, hogy fehér a bőrük. A shiggothok meg színesek.

– Az Öregek hordóformájúak. *Szárnyaik* vannak.

– De fehérek, ugye?

– *Szürkék*.

– *Világos*szürkék?

Montrose még szekálta egy darabig – komolyabb kitérőt téve Mr. Lovecraft szándékos evolúciós téveszméi irányában –, mielőtt leszállt volna róla. Pár napig úgy tűnt, annyiban hagyja. Mígnem egy este meglepetéssel tért haza.

Atticus anyja görbe estét csapott egy barátjával, Atticus egyedül volt a lakásban. A *Cthulhu hívásá*t olvasta, igyekezett elterelni a figyelmét a

konyhai lefolyóból felszűrődő, kísérteties szörcsögésről. Szinte megkönnyebbült, amikor az apja hazaért.

Montrose egy percig sem vesztegette az idejét.

– Munka után beugrottam a közkönyvtárba – újságolta, ahogy felakasztotta a kabátját a fogasra. – Kicsit utánanéztem a te Lovecraft barátodnak.

– Csakugyan? – kérdezte Atticus kedvetlenül. Már jól ismerte ezt a hangot, a harag és a káröröm perverz elegyét, és tudta, hogy az apja pillanatokon belül visszavonhatatlanul el fogja rontani az örömét.

– Képzeld, verseket is írt. Na, nem egy Langston Hughes, de azért érdekes költő… Tessék!

Az apja átnyújtott egy gépelt kéziratot, amely úgy nézett ki, mint a Lovecraft-novellákban szereplő misztikus szövegek ócska paródiája: amatőr irodalmi magazin, stencilgéppel sokszorosítva, pecsétes kartonpapír-borítók közé fűzve. A címlap hiányzott, ám a borítóra ragasztott címke szerint 1912-ben, Providence-ben készült. Atticus sosem tudta meg, hogyan kötött ki a chicagói közkönyvtári hálózatban, ám egy cseppet sem lepődött meg, hogy az apja értesült a létezéséről, és sikerült felkutatnia. Montrose messziről kiszagolta az ilyesmit.

Egy könyvtári kartotékkártya meredezett könyvjelzőként a magazinból. Atticus odalapozott, és ott szerepelt Howard Phillips Lovecraft nyolcsoros, humoros versikéje, feketén-fehéren.

A vers címe így szólt: *A niggerek teremtéséről.*

Néha tőrt döfnek a szívembe…

– Felfrissíted a régi ismeretséget? – hozta be a kávét George.

– Aha. – Atticus visszacsúsztatta a könyvet a helyére, és elvette a felkínált csészét. – Köszi. – Letelepedtek. Atticusra hullámokban tört a kimerültség.

– Na, mesélj – szólalt meg George. – Milyen volt Florida?

– Szegregált – válaszolta Atticus, bár jobban belegondolva nem ez a jó jelző, hisz Chicagóra ezt ugyanúgy el lehetett volna mondani.

George mindazonáltal bólintott.

– Hát igen, sejtettem, hogy a déliek nem lopják be magukat a szívedbe. Habár nem vártalak ilyen hamar vissza. Azt hittem, kibírod még odalent legalább a nyár végéig.

– Én is így terveztem – felelte Atticus. – Sőt, már azt is kitaláltam, hogy legközelebb teszek egy próbát Kaliforniával. Aztán ezt dobták a postaládámba. – Megmutatta az apjától kapott levelet George-nak.

George egyből felismerte a kézírást a borítékon. Újból biccentett.

– Montrose kérte, hogy adjam meg a postacímedet.

– Mondta, hogy miről akar írni?

– Tréfálsz, ugye? – nevette el magát George. – Még azt sem vallotta volna be, hogy fog-e neked egyáltalán írni. Úgy fogalmazott, hogy „a biztonság kedvéért” legyen meg neki a címed. Ezt csinálja, amióta elmentél: aggódik érted, állandóan engem faggat, mi van veled, de Isten ments, hogy ezt szóvá tegye. Csak úgy, nemtörődöm módon közbeszúrja, amikor épp valami másról beszélgetünk: „Á, *jut eszembe*, mi hír a kölyökről?”

– „A kölyökről” – rándult meg Atticus arca.

– Hja, nem csúszhat ki a neved a száján, mert akkor úgy tűnne, mintha törődne veled. És még ez is hatalmas fejlődés. Annak idején, amikor átdobtak Koreába, egy évig nem is kérdezősködött felőled. Átjött vacsorázni, és várta, hogy magamtól álljak elő az értesüléseimmel. Ellenkező esetben nem mondott semmit, épp csak nem volt hajlandó hazamenni. Este tízig, sőt tizenegyig maradt, néha egyenesen éjfélig… egészen addig, amíg szóba nem hoztalak. Az őrületbe kergetett. – George a fejét ingatta. – Na és, miről írt a levelében?

– Anyáról – felelte Atticus. – Azt írta, kinyomozta, honnan származik anya családja.

– Még mindig ezen lovagol? Nahát.

Atticus anyja, Dora, egyke volt, egy hajadon asszony egyetlen gyermeke. Apja kilétét homály fedte, és tabunak számított. Dora anyját kitagadta a családja, cserébe ő is ritkán beszélt róluk. Dora következésképp mindössze annyit tudott az anyai nagyszüleiről, hogy Brooklynban éltek, és eredetileg valahonnan New Englandből származnak.

Montrose, aki öt nemzedékre visszamenőleg fel tudta fejteni a saját gyökereit, megfogadta, hogy mélyrehatóbban ki fogja kutatni Dora családfáját. Kezdetben, amikor még udvarolt Dorának, amolyan szerelmi gesztusnak szánta az ajánlatot, ám mire Atticus megszületett, már csak tisztán önös érdekek vezérelték, újabb alapot szolgáltatva a házastársi veszekedésekhez.

Atticus élénken emlékezett, hogy feküdt az ágyon a gyerekszobájában, míg a szülei pöröltek.

– Nem fér a fejembe, miért nem akarod kideríteni! – hajtogatta az apja. – A felmenőid is az identitásod részét képezik. Miért hagyod, hogy megfosszanak ettől?

– Tudom, hogy a múltam hová vezet – válaszolta ilyenkor az anyja. – Szomorúsághoz és bánathoz. Minek ássak a mélyére? *Téged* boldogabbá tesz a tudás?

– Ez nem a *boldogságról* szól. Hanem a teljességről. Jogodban áll kitölteni a fehér foltokat. Sőt, kötelességed megtenni.

– De én nem akarom. Hagyd annyiban, kérlek!

Atticus tizenhét éves korában vesztette el az anyját. A temetés napján rajtakapta az apját, amint az anyja holmija között turkál. Montrose előbányászott a régi emléktárgyakkal teli dobozból egy Dora nagyszüleiről készült fényképet – ez volt az egyetlen mementója róluk –, és kivette a keretéből, hogy elolvashassa, mi van a hátuljára írva. Egy nyom!

Atticus kitépte a fényképet döbbent apja kezéből.

– Engedd el! – kiabálta. – Anya azt kérte, hagyd annyiban!

Montrose hátrahőkölt, de hamar visszanyerte a lélekjelenlétét, haragja mellett eltörpült Atticus kifakadása. Akkora pofont kevert le, ami padlóra

küdte Atticust, majd vérben forgó szemmel fölé tornyosult.

– Ne merészelj *még egyszer* parancsolgatni nekem! *Soha többé.*

– Naná, hogy még mindig ezen lovagol – válaszolta most Atticus a nagybátyjának. – Lenne viszont egy kérdésem. Mondod, hogy az öregem az őrületbe kergetett. Nem hagy nyugodni… nem lehetséges-e szerinted, hogy végül ő is elvesztette a józan eszét. – Azzal hangosan felolvasta a levél szövegét, el-elakadva az apja nehezen kisilabizálható kézírása miatt: – „Tudom, anyádhoz hasonlóan te is azt hiszed, hogy a múlt bocsánatos, *elfeledhető*. Ilyen nincs. Lehetetlen. A múlt élő, lélegző dolog. A tiéd. *Tartozol* neki. Végre nyomra bukkantam, az anyád… őseinek nyomára. A hagyatékodra… egy szent, *rejtett* hagyatékra, az elhallgatott születési előjogodra.

– Hagyaték? – csodálkozott George. – Örököltél valamit?

– Nem ment részletekbe. De bármi is legyen, köze van ahhoz a helyhez, ahonnan állítólag anya családja származik. Apa hazahívott, hogy kísérjem el arra a helyre a jogos jussomért.

– Ez nem is hangzik őrültségnek. Jó, talán csak vágyálom az egész, de…

– A hagyaték még rendben van. A helyszínnél kezdődik az őrület. Tudod, hova akar menni velem? Lovecraft hazájába.

George értetlenül rázta meg a fejét.

– Arkhamba – árulta el Atticus. – A levél szerint anya felmenői Arkhamból származnak, Massachusetts megyéből. – *Arkham*. A város, amely a hullákat újjáélesztő Herbert West otthona, s egyben otthont ad a Miskatonic Egyetemnek, amely az őrület hegyeibe indított fosszíliavadász expedíciót finanszírozta. – Arkham kitalált hely, ugye? Mármint…

– Hogyne – felelte George. – Ha nem tévedek, Lovecraft Salemről mintázta, de semmiképp sem valóságos hely… Mutasd csak a levelet! – Atticus odaadta a nagybátyjának. George tüzetesen, hunyorítva, fejét balra-jobbra döntve vizsgálgatta. – „D” betű – állapította meg.

– Tessék?

– Nem Arkham, „k”-val, hanem Ardham, „d”-vel.

Atticus felállt, és George válla fölött szemügyre vette a levelet.

– Az ott egy „d” betű?

– Aha.

– Tévedsz. Esetleg „b” lehet…

– Nem, egész biztosan „d” betű. Ardham.

– Hihetetlen. – Atticus bosszúsan fújtatott. – Hallod, folyton az iskolázottság fontosságáról papol, azt hinné az ember, megtanult olvashatóan *írni*.

– Nem az ő hibája – mondta George. – Montrose diszlexiás.

Atticus most hallott erről először.

– Mióta?

– Születése óta. Ezért küszködött annyi nehézséggel az iskolában. Vagyis hát, ezért is. Turner nagyapád ugyanebben szenvedett.

– Miért nem tudtam erről?

– Márhogy, Montrose miért nem említette neked? – George felnevetett. – Hármat találhatsz. – Levett a polcról egy autóatlaszt. Felcsapta a tárgymutatót, és Massachusetts térképéhez lapozott. – Bingó! Itt is van!

Ardhamot, ezt az alig kétszázötven fős lélekszámú települést, csupán egy halvány pötty jelezte a térképen az állam északi részén, középtájon, közvetlenül New Hampshire határán. A Connecticut folyó egyik névtelen mellékága tekergett délre a város körül; a térkép nem jelzett bekötőutat, bár a közelben országút szelte át a mellékágat.

– Sajnálom – mondta George, ahogy Atticus homlokráncolva fürkészte a térképet. – Apád nem bolondult meg. Megspórolhattál volna egy utat, ha előbb idetelefonálsz.

– Á, egyébként is ideje volt hazajönnöm – válaszolta Atticus. – Azt hiszem, jobb is, ha most átmegyek hozzá, és kiderítem, mi fán terem ez a „születési előjog”.

– Egy pillanat…

– Mi az?

– Devon megye – bökött George a térképre a mutatóujjával. – A massachusettsi Devon megye… ismerősen cseng. Hümm. Ez fura. Lehet, hogy ez az Ardham mégiscsak Lovecraft hazájához tartozik…

– Hogy érted ezt?

– Menjünk le a dolgozószobámba! Meg kell néznem a nyilvántartásban.

George az utazási irodája reklámozása végett adta ki először a *Néger útikönyv*et, és ugyan a tájékoztató forgalmazása saját jogán is nyereséges üzletnek bizonyult, a főállást és elsődleges bevételforrást változatlanul az immár három telephelyesre bővült utazási iroda jelentette.

Az ügynökségnél bárki befizethetett egy utazásra vagy válthatott menetjegyet, de főleg azon középosztálybeli néger vevőkör megsegítésére specializálódtak, akiknek a pénzét a turisztikai és vendéglátóipar legjobb esetben is csupán vonakodva fogadta el. George kiépített egy hálózatot, amelyben kapcsolattartók és terepügynökök dolgoztak azon, hogy ne csak a néger vendégeket fogadó szállásokról vezessenek naprakész nyilvántartást, hanem azokról a légitársaságokról és üdülési célú hajójáratokról is, amelyek nagy eséllyel nem törlik majd a foglalásukat. Az iroda a külföldi nyaralás után ácsingózó ügyfeleinek olyan úti célokat tudott ajánlani, ahol viszonylag kevés előítélettel szembesülnek majd a helybeliek részéről a bőrszínük miatt, és – ami legalább olyan fontos – ahová nem özönlenek fehér amerikai turisták. Nincs annál bosszantóbb, mint amikor az ember több ezer kilométert utazik, hogy aztán ugyanolyan bigott emberekbe botoljon bele, mint odahaza bármely tetszőleges napon.

Az aktákat egy hátsó raktárban tárolták. George egy pöccintéssel felkapcsolta a villanyt, majd lábujjhegyre állva levett valamit az ajtó melletti szekrény tetejéről.

– Ezt nézd meg! – mutatta Atticusnak.

Autóatlasz volt, az emeletivel azonos kiadás, egy különbséggel: ezt a példányt élénk színű illusztrációk tarkították. Atticus azonnal ráismert

Horace rajztechnikájára: a fiú első művészi szárnypróbálgatásai eredményeképpen vicces skiccek termettek a benzinkúttérképek lapjain. Horace idővel rengeteget fejlődött, és az autóatlaszt lapozgatva Atticus ráeszmélt, hogy a *Néger útikönyv* vizuális leképezését tartja a kezében.

A jelentős néger népsűrűségű gócpontokat – például a chicagói South Side-ot – fényes erődök szimbolizálták. A szerényebb negyedeket és enklávékat bástyák vagy oázisok jelölték. Az elszigetelt szállodák és motelek fogadókként voltak feltüntetve, mosolygós kocsmárosokkal. A turistaházak – néger utazóknak szobát kiadó magántulajdonok – elhelyezkedéséről parasztkunyhók, lombházak, hobbitüregek tanúskodtak.

Az ország barátságtalanabb fertályait ogrék és trollok, vámpírok és vérfarkasok, fenevadak, kísértetek, gonosz varázslók, fehér csuklyás lovagok népesítették be. Oklahomában hatalmas fehér sárkány borult Tulsa fölé, tüzet okádva a negyedre, ahol Atticus apja és George bácsi született.

Atticus Massachusettshez lapozott. Devon megyénél sokadjára fordult elő az atlaszban egy szimbólum: egy napóra. Mellette zord templomos lovag állt, kezében egy kötél, hurokkal a végén, árnyéka a gnómonra vetült.

– Victor Franklin – szólalt meg George, aki az iratszekrényben kotorászott, miközben Atticus az atlaszt nézegette. Az egyik mappából előhorgászott egy gépelt lapot, és meglobogtatta.

– Az kicsoda? – kérdezte Atticus.

– Volt csoporttársam a Howard Egyetemről. Nem hiszem, hogy találkoztál vele. Néhány éve rábíztam a Grand Boulevard-i irodánk vezetését. Tavaly szeptemberben hazautazott keletre meglátogatni a szüleit, és megkértem, ha már úgyis arra jár, nem kerülne-e egyet New England felé megnézni pár helyet, amiket az útikönyvbe ajánlottak.

– Az egyik ilyen hely New Hampshire-ben volt. Egy másik volt évfolyamtársam, Lester Deering felköltözött az államba, és szállodát nyitott. Úgy tudtuk, hogy már rég megnyílt, Lesternek azonban nézeteltérése támadt a helyi alvállakozókkal, ami hátráltatta a munkát: Victor érkezésének napján Lester épp a szomszéd városban kerített villanyszerelőt a bekötés befejezéséhez. Victor tehát hiába kopog a szálloda

ajtaján, zárva van, sehol senki, és amikor pár sarokkal odébb megpróbál szobát bérelni egy motelban…

– Nincs üresedés.

– Pontosan. Számára nincs. Gondolta, hagyja a francba az egészet, és inkább visszaindult Massachusettsbe, hogy egy ottani turistaházban töltse az éjszakát.

– Délnek vette hát az irányt, és mire átlépte az államhatárt, pisilnie kellett. Megtehette volna, hogy megáll egy benzinkútnál, és megkérdezi, használhatja-e a mosdót, de az előzmények tükrében nem számított semmi jóra, inkább lehúzódott az út szélére, hogy majd a fák között végezze el a dolgát.

– Alighogy kiszállt a kocsiból, idegesség fogta el. Esteledett, rég nem hajtott el másik autó mellett, és Boston óta egyetlen színesbőrű embert sem látott. De nagyon feszült a hólyagja. Bevette magát a fák közé, távolabb az úttól, ahol már nem vennék észre az esetleg arra járó sofőrök. Ahogy könnyített magán, egyszer csak zörgés támadt az erdő mélyéről: valami közeledett.

– Shoggoth? – kérdezte Atticus.

George elmosolyodott.

– Nem hiszem, hogy Victor hallott már róla, de hasonló irányba kanyarodtak a gondolatai. „Nagy dög lehetett, bármi is volt az”, mesélte. „Nem szándékoztam a saját szememmel meggyőződni róla, mekkora.” Tüstént felhúzta hát a cipzárját, és visszaszaladt az útra. Ott várt aztán rá a valódi szörnyeteg.

– A megyei seriff – folytatta George. – Victornak elterelte a figyelmét, hogy vajon milyen állat léptei nyomán reccsennek az ágak, meg sem hallotta a járőrautót, amely megállt a Lincolnja mögött. A seriff a Lincoln motorháztetejének dőlve, puskával a kézben várta. Victor utólag mesélte, a seriff arckifejezése láttán erős késztetést érzett, hogy sarkon forduljon, és hanyatt-homlok meneküljön. Csak egy dolog akadályozta meg benne: akkor egész biztosan hátbalőtték volna.

– Ehelyett felemelte a kezét, és köszönt a seriffnek. „Üdv, biztos úr! Miben segíthetek?” A seriff egyből rákezdett a szokásos barkochbára: ki vagy te, honnan jöttél, miért álltál meg az út szélén. Victor igyekezett minél alázatosabban válaszolgatni, aztán a seriff félbeszakította. „Azt akarod mondani, azért toltad ide a képed Chicagóból, hogy az én erdőmben hugyozz, mint az állatok?” Mire Victor előállhatott volna egy válasszal, ami nem vonja maga után az agyonlövését, a seriff újabb kérdést szegezett neki: „Tudod-e, mi az az alkonyatváros?”

– Tudom, mit jelent, felelte Victor. „Na hát akkor”, mondta a seriff, „te most Devonban vagy, egy alkonyat*megyében*. Ha sötétedés után vettelek volna észre, törvény adta kötelességem lenne fellógatni az egyik fára.” Erre Victor – akit saját elmondása szerint páni félelmében egyfajta *nyugalom* szállt meg, ismered az érzést? – szóval Victor felnézett az égre, és a nap eltűnt ugyan a lombok fölött, de még mindig világos volt, ezért így szólt: „Még nem ment le a nap.” Kis híján összecsuklott, amikor meghallotta a saját szavait, mintha pimaszkodott volna… de a seriff csak röhögcsélt. „Nem, még valóban nem”, válaszolta. „Ma este hét óra kilenc perckor megy le a nap. Maradt még hét perced.” „Ez esetben”, mondta Victor, „engedjen utamra, és akkor *hat* perc múlva elhagyom a megyét.” „Dél felé? Ki van csukva”, ingatta a fejét a seriff. „Kivéve, ha átléped a sebességkorlátot. Úgy viszont kénytelen leszek lemeszelni gyorshajtásért…” „Jó, megyek északnak”, próbálkozott Victor. „Nos, *akár* még sikerülhet is”, vélte a seriff. „Próba szerencse. Meglátjuk, mi történik.”

– Victor el is indult a Lincolnja felé, miközben torkában dobogott a szíve, mert mi van, ha a seriff csak a bolondját járatja vele, és golyót röpít belé. Amikor kinyitotta a kocsiajtót, szöget ütött a fejében egy gondolat. Kinézett az útra, majd vissza a seriffre. „Meg szabad fordulnom az úttesten?” A seriff mosolyogva válaszolt. „Jól tetted, hogy megkérdezted. Rendes esetben szabálysértésnek tartanám, de ha szépen kéred, ez egyszer elnéző leszek.” Victor szépen kérte, a seriff pedig húzta még egy kicsit az időt, majd némi gondolkodás után megadta az engedélyt. Victor beszállt a Lincolnba, a seriff a járőrautóba, mindketten megfordultak, és Victor a legnagyobb megengedett sebesség alatt hajtott északra, nyomában a seriffel. Fél perccel a határidő előtt lépte át New Hampshire határát.

A történet közben Atticust a legkülönfélébb érzelmek rohanták meg, ám mindent felülmúlt a szégyen. Tisztára felzaklatta, amikor megállította az országúti járőr Indianában, pedig a férfi még a fegyverét se vette elő!

– A seriff végül elengedte?

– A seriff megállt a határon. Az út azonban még fél mérföldig toronyiránt haladt, és ahogy Victor a visszapillantó tükörbe nézett, a seriff kiszállt a járőrautóból, és célba vette a puskájával. Victor még épp időben bukott le: a seriff átlőtte a hátsó szélvédőt, az egyik golyó átsüvített a kocsin, és szemmagasságban becsapódott, és pókháló alakban megrepesztette az üveget a kormány fölött. Victor szerencsére nem sodródott le az útról, nem vette le a lábát a gázpedálról. A következő megyehatárig le sem lassított, és csak utána nyugodott meg, hogy a seriff nem vette üldözőbe. Akkor jött ki rajta a pánik: minden ízében remegni kezdett, és majdnem árokba fordult a Lincolnnal.

– Hogyan jutott haza?

– Kanadán keresztül. A quebeci határőrök kérdőre vonták a golyónyomok miatt, de átengedték, és Montrealban ki tudta cseréltetni az üveget. Amikor nagy sokára hazaért, megírta a jelentését – George ismét meglobogtatta a gépelt lapot –, miszerint nem tanácsolja Devon megye felvételét a *Néger útikönyv*be.

– Hát, kösz a figyelmeztetést, George – mondta Atticus. – De tudod jól, hogy ezzel a sztorival nem tudnánk lebeszélni az öregemet az útról. Sőt, csak tovább fokozná az eltökéltségét.

– Tudom, tudom. A helyedben még a shoggothról sem tennék említést.

Atticus felcsöngetett az apja lakásába, de nem engedték be. Másodszor is rátenyerelt a csengőre, mire a gondnok, Mrs. Frazier – aki nyolcvankét éves létére a legapróbb neszt is meghallotta a társasházában – kijött megnézni, hogy ki a látogató. Pont úgy reagált, mint George: megölelte Atticust, és üdvözölte idehaza. Ám miután kilelkendezte magát, tudatta Atticusszal, hogy az apja nincs otthon, sőt, idestova egy hete már színét sem látta.

– Múlt vasárnap, nem sokkal sötétedés előtt elment egy fehér férfival.

– Fehér férfival? – kérdezte Atticus. – Úgy érti, elvitte egy rendőr?

– Hmm, nem hiszem – felelte Mrs. Frazier. – Nem viselt egyenruhát, és fiatalabbnak tűnt, semhogy nyomozó legyen. Meg aztán, nagyon puccos járgánya volt… ezüstszínű luxusautó, sötétített ablakokkal. Párját ritkította.

– Mondta a nevét az illető?

– Nem, és az apád se mutatta be. Csak annyit mondott, hogy nem lesz sokáig távol, és hogy te tudni fogod, hová megy.

– Mrs. Frazier, nem viselkedett az apám… furcsán?

– Jaj, hát tudod, milyen… nem állítom, hogy *jó* kedve lett volna, de fehér ember társaságában én ennél még csak dühösebbnek láttam.

Atticus kölcsönkérte Mrs. Frazier pótkulcsát, kinyitotta a második emeleti lakás ajtaját, és belépett. Megállt a küszöbön, és ismét át kellett konvertálnia magában a léptékeket: a lakás sosem volt tágasnak mondható, most viszont szabályosan szűkösnek és klausztrofóbnak érződött. A nappaliban kapott helyet a varázskanapé, amelyet ággyá lehetett kinyitni – régen ezen aludt Atticus –, valamint a Frankenstein Victrola, amelyet Montrose a saját kezével épített, a tulsai tűzből kimenekített antikvár gramofonszekrényben összedugva egy modern lemezjátszót, rádió-vevőkészüléket és két hangszórót. Atticus immár más szemmel nézett az apja lemezgyűjteményére, amely a falakat borító polcokon zsúfolódott össze. A kollekciót zenei albumokon kívül spoken-word kiadványok alkották: beszédek, előadások, hangjátékok.

Atticus csodálkozva vette észre a tévékészüléket. Az apja mindig is ágált ellene, mondván: akkor fog költeni ilyesmire, ha majd nézhet rajta feketék üzemeltette csatornákat. Lehet, hogy a *Popular Mechanics* magazin újabban házibarkács tévétervrajzokat szokott leközölni?

Megfordult, és kilépett az apró konyhába és a fürdőszobába nyíló, a szülei hátul húzódó hálószobájáig vezető keskeny előszobába. A két nyitott, nem túl nagy mélységű beépített előszobai szekrény további polcokkal volt tagolva. Némelyik polcon még ott díszelgett Atticus ceruzával írt neve, ám a régi holmijai rég eltűntek: Montrose megmondta, hogy ki fogja hajítani az összeset, amikor Atticus tájékoztatta a bevonulási szándékáról, és az apja

beváltotta a fenyegetését. Atticus addigra már biztonságba helyezte George-nál a legbecsesebb értékeit, és keményen állta a sarat a fenyegetőzésekkel szemben. Miután pedig az apja a szócséplést az öklére cserélte, Atticus azt is eltűrte, viszont megfogadta, hogy soha többet nem engedi az apjának, hogy kezet emeljen rá.

A nagy veszekedésükre azonban csak később, 1951 nyarán került sor, amikor Atticus eltávon hazalátogatott az első katonai kiküldetéséről. Elég idő telt el ahhoz, hogy Atticus és az apja is megbánjon legalább egy-két dolgot, amit előzőleg egymás fejéhez vágtak. Szó sem volt valamiféle hivatalos kibékülésről, bocsánatkérésről meg pláne nem, ám amikor Atticus váratlanul bekopogtatott az apjához, Montrose beengedte, és ez önmagában többet jelentett minden szónál.

A hallgatólagos tűzszünet még egy napig sem tartott ki. Aznap este Atticust felhívta egy újságíró a *The Chicago Defender*től, mert interjút akart készíteni vele egy színesbőrű katonákról szóló cikksorozathoz. Atticus hízelgőnek találta a felkérést, Montrose azonban éktelen haragra gerjedt. – Te teljesen megvesztél? – támadta le. – Nem elég, hogy eldobod magadtól az életed egy olyan országért, amely kutyába se vesz, most még ugyanilyen ostoba hibára biztatnál más fiatalokat is?

Ezúttal gyorsabban fajult a vita tettlegességig, és Atticus ez egyszer elhatározta, hogy nem fogja vissza magát. A hátsó hálószobában mindmáig látszottak a repedések a gipszkarton falon, ahová dulakodás közben neki-nekicsapódtak az apjával. Meglepő módon Montrose vetett véget a bunyónak az utolsó pillanatban, mielőtt súlyos sérüléseket okoztak volna egymásnak. Atticus faképnél hagyta az apját – örökre, fogadkozott magában –, de azért viszonozta valamivel, hogy Montrose megzabolázta az indulatait: nem vitte magával az újságíró telefonszámát, és sem akkor, sem utána nem nyilatkozott senkinek a szolgálatról.

– Jaj, apa! – sóhajtott Atticus az üres hálószobában. Végigsimított a fején, az ágyat nézte. Nagy volt a kísértés, de nem dőlt le aludni. Kiment a konyhába, hogy igyon egy pohár vizet. Ekkor vette észre a hűtőre ragasztott üzenetet. Egyetlen szót firkantottak a tépett papírfecnire. Atticus most már nem olvasta félre a „d” betűt, de a fejében még mindig úgy hangzott, mint az a másik város, amely csak Lovecraft hazájában létezett.

George számát tárcsázta a telefonon.

– Utánamész? – kérdezte George.

– Aha. Valószínűleg nem árt.

– Jól van. Veled tartok.

– Biztos?

– Persze, persze. Mehetünk Woodyval. – Woodynak hívták George kombiját, egy 1948-as Packardot nyírfaberakásos karosszéria-oldallemezekkel és díszlécekkel. – Csak adj néhány órát, amíg keresek valakit, aki a távollétemben vigyáz Horace-re, és akad még pár elintéznivalóm is.

– Rendben – egyezett bele Atticus. – Figyelj csak, George! Amíg készülődsz: nem tudsz valakit, akit kifaggathatnék erről a fehér csókáról, akivel az öregem elhúzott?

– Nézz be a Fivérekhez! Ha tényleg már vasárnap elutazott, akkor bizonyára szabadságot kért ki, máskülönben engem kerestek volna, hogy mit tudok róla.

A Garvey Fivérek Nyomdája – valódi tulajdonosai: Garfieldék, egy zsidó házaspár – kivitelezte az összes nyomdai munkát George utazási irodájának, beleértve a *Néger útikönyv* újranyomásait is. Montrose a Fivéreknek dolgozott gépészként: karbantartotta és működtette a nyomdagépeket, időnként megbütykölte a nyomda két kisteherautóját.

Atticus a nyomdához hajtott, és beszélt a hétvégi műszakvezetővel, aki megerősítette, hogy Montrose családi vészhelyzetre hivatkozva előre kivette a két hét szabadságát. Az ügyeletes azonban nem tudott semmilyen fehér férfiról.

Atticus többre ment a Denmark Vesey nevű kocsmában, ahová apja munka után el-elnézett. A pultos, Charlie Boyd másfél hete éjszakás volt, amikor betért a bárba egy fehér ember – ami ritka, mint a fehér holló, hiszen a Vesey-hez hasonló italmérésekbe fehér bőrűek legfeljebb csak olyankor tették volna be a lábukat, ha bajt kevertek vagy kenőpénzt kértek.

– Az ürge a húszas évei elején járhatott – mesélte Charlie. – Barna haj, kék szem, tip-top öltözék. Nem néztem zsarunak, de ő is úgy viselkedett, mintha mi sem volna természetesebb annál, hogy csak úgy besétál. És nem rezelt be Fatörzstől. – Fatörzs, a kétméteres kidobó, olyan ébenfekete a bőre, hogy néha még a többi néger is úgy hőköl hátra a látványától, mint a fehér emberek.

– Szóba elegyedett apámmal?

Charlie bólintott.

– Egyenesen odasétált hozzá. Ismered apádat. Ilyet szólt: „Hát *maga* meg ki az ördög?” Mire a pasas: „Mr. Turner? Telefonon beszéltünk.” Aztán a kezébe nyomta a névjegykártyáját. – Charlie vállat vont. – Talán ügyvéd. Másképp nem tudom, miből telt neki olyan kocsira.

– Láttad az autóját?

– Fatörzs látta. Ezüstszínű, négyajtós szedán, sötétített ablaküveggel. Fatörzs nem ismerte fel a márkáját, de szerinte csakis külföldi lehet. És méregdrága.

– Miről beszélgetett az apámmal?

– Azt én nem tudom. A névjegykártya átadása után elvonultak egy bokszba. Úgy negyedórát társaloghattak, aztán a fehér fószer felállt és távozott. Apád még üldögélt egy darabig, megitta az italát, majd ő is szedte a sátorfáját. Akkor láttam utoljára nálunk.

– Mikor is?

– Két hete, szerda este.

Montrose levelét másnapi postai bélyegzővel adták fel Atticusnak. Ám valamikor a csütörtöktől vasárnap estig terjedő időszakban Atticus apja úgy döntött, nem várja meg a válaszát.

Atticus visszament a lakásba. Nem lett okosabb. Újult erővel tört rá a kimerültség, és ez alkalommal nem hadakozott ellene: bezuhant az ágyba az apja hálószobájában, és késő délutánig szunyókált.

Telefoncsörgésre ébredt. George kereste, hogy még el kell intéznie pár dolgot, de hatkor indulásra készen fog állni. Atticus letette a kagylót, és benézett a hűtőbe – semmi olyat nem talált az egyhetes maradékok között, amit meg akart vagy meg mert volna enni –, aztán ásítozva átbattyogott a nappaliba. Szórakozottan az ablakhoz lépett, és elhúzta a függönyt.

A háztömböt nagyrészt középosztálybeliek lakták, csupa feltörekvő egyén, akik buzgón ki akarták venni a részüket az amerikai álomból, azaz a fogyasztói társadalomból. Álmaik hajszolásától támadt bosszúságaikat ellensúlyozandó ott és arra költötték kemény munkával megkeresett dollárjaikat, ahol és amire csak tudták: bútorokkal és háztartási készülékekkel zsúfolták tele szűkös otthonaikat; elegáns ruhákat vásároltak a templomba járáshoz, meg azokba a színházakba és szórakozóhelyekre, ahová bebocsátást nyerhettek; nem beszélve a luxusautókról, amelyekkel vidéken bajosan lehetett volna biztonságosan közlekedni, de legalább jól mutattak a ház előtt, a járdaszélen.

A sarkon parkoló autó azonban még a Cadillacekkel szegélyezett utcán is feltűnő jelenség volt, tehetős vagyoni helyzetről és privilégiumokról árulkodott. Az áramvonalas, alacsony, enyhén baljós járművet alighanem valami ragadozóról nevezhették el. Ezüst karosszériája és borítása hűvösen verte vissza a délutáni napsugarat, mintha a nyár dacára már a telet vetítette volna előre. Szélvédője nemhogy sötétített volt, egyenesen füstüveg, tömör és áthatolhatatlan feketeség, amely senkit vagy semmit nem engedett látni belülről.

Az autó nem csak Atticusnak szúrt szemet. Egy csapat járókelő kölyök tátott szájjal lecövekelt az autó előtt. Egyikük előrenyúlt, hogy végigsimítson rajta; ahogy az ujjai súrolták a fémkarosszériát, felsipított, és visszarántotta a kezét. A haverjai kiröhögték. Némi hergelés után egy másik srác is az autóhoz lépett, a motorháztetőre tette a tenyerét… és sikoltva szökkent hátra. A csapat szétrebbent, a srácok riadt nevetéssel kereket oldottak.

Atticus máris mozgásba lendült. Magára kapott egy inget, gatyát és cipőt, leszaladt a lépcsőn. Nem telhetett el két percnél több idő, az ezüstszínű autó mégis felszívódott, mire kiért az utcára. Elnézett mindkét

irányba: sehol semmi. Tekintete az autó hűlt helyén állapodott meg, amiről már azt sem tudta megmondani, nem csak álmodta-e.

Atticus visszaérkezett George-hoz, és egy alacsony, vékony, nyári ruhás nővel találta szembe magát, aki a Packardot őrizte.

– Letitia? – kérdezte. – Letitia Dandridge?

– Atticus Turner – felelte Letitia a férfi bizonytalansága miatt megjátszott csalódottsággal, ő ugyanis már az utca túlvégén meglátta és azonnal felismerte Atticust. Aztán elnevette magát, és széttárta a karját.

A Dandridge-család a State Streettől nyugatra, a negyed szegényebb oldalán élt Atticus gyerekkorában. Letitia nővére, Ruby gyakran vigyázott a kis Atticusra, fivére, Marvin pedig részmunkaidőben az utazási irodában dolgozott. Letitia – egy évvel fiatalabb Atticusnál – jó darabig egyedüli lányként vett részt a South Side-i Futurista Sci-Fi Klub összejövetelein, amelyeket tanítás után tartottak George társalgójában. Mrs. Dandridge végül aztán eltiltotta a klubtól, merthogy időpocsékolás efféle csacskaságokkal foglalkozni, és itt az ideje, hogy a testvéreihez hasonlóan Letitia is megszolgálja a betevőjét – ezután Atticus alig találkozott vele.

– Titia Dandridge! – álmélkodott. – Mi újság veled?

– Á, tudod, csak a szokásos. Utazgatás, kalandok. Mint nálad.

– Csakugyan? – mosolygott Atticus. – Remélem, kevesebb bunyóval.

Letitia vállat vont.

– Tudnék mesélni.

– De akkor most itt élsz?

Letitia bólintott.

– Hallottad, hogy a mama tavaly meghalt?

– George bácsi mintha említette volna az egyik levelében. Részvétem.

– Hát igen. Nem mentem el a temetésre – folytatta Letitia nemtörődöm stílusban, mintha csak Atticus arról beszélt volna, hogy lekéste a buszt. –

Mama eléggé begurulhatott rám emiatt, mert azóta kifogtam egy csúnya pechszériát.

Atticus semleges arckifejezést öltött. Mrs. Dandridge egy szépségszalonban dolgozott, ám valójában egy másik mesterséget űzött: jósolt, és eltávozott rokonokkal teremtett kapcsolatot. A képességeit elvileg Jézus testálta rá valamiféle szegről-végről pünkösdi megállapodással. Atticus elég szkeptikus volt a dologgal kapcsolatban, de azt tudta, hogy Letitia komolyan veszi.

– Tehát hazajöttél… kiengesztelni?

– Inkább fogalmazzunk úgy, hogy nem maradt más választásom – mondta Letitia. – Rubynál húzom meg magam, amíg kitalálok valamit. Próbál győzködni, hogy álljak szolgálólánynak a North Side-on, de nem ettem meszet, szóval…

– És mi szél hozott errefelé? George téged kért meg, hogy vigyázz Horace-ra?

– Nem, az Ruby feladata lesz. Én elkísérlek titeket.

– Nahát.

– Egy darabon – helyesbített George. Teli bevásárlószatyrot és egy csokorra való kulacsot cipelt le a házból, megkerülte a Packardot, és bepakolt a nyitott csomagtartóba. – Elvisszük Letitiát a fivéréhez Massachusetts államba, Springfieldbe, nyolcvan kilométerre Ardhamtól. Ott szusszanunk egyet, aztán megkeressük Montrose-t.

– Tudjuk az utat Ardhamig? – tudakolta Atticus.

– Többek közt ezért is ejtjük útba Marvint. Mivel úgyis a *Springfield Afro-American* újságnál dolgozik, megkértem, hogy nézzen utána. Szerez nekünk egy Devon megyei térképet, és hátha még mást is elő tud ásni.

Miután feltankolt élelemmel és vízzel, George elővett egy listát, és egyesével kipipálta a teendőket: matrac, párnák, takarók; pótkerék és autóemelő; tartalék benzin; figyelmeztető fáklya; elsősegélydoboz; elemlámpa; olvasnivaló… – Azt hiszem, minden készen áll – nyugtázta. – Vállalom, hogy kezdem a vezetést. Ki akar előre ülni?

Atticus és Letitia vigyorogva összekacsintottak, megint kisgyerekként érezték magukat.

– Átengedem Letitiának az anyósülést – mondta Atticus. – Legalább hátul kinyújtóztatom a lábam, amíg fel nem váltalak.

– Ácsi, ácsi – vágta rá Letitia. – Széles az az első ülés. Elférünk rajta mindhárman, ha gondolod. – Incselkedve belékarolt, felvonta a szemöldökét. – *Én* nem bánom.

Az észak-koreai gerillák éjszaka harcoltak. Nappal elásták a fegyvereiket, és elvegyültek a civil lakosság közt. Nem is egyszer, ahogy elhaladt egy-egy rizsföld mellett, Atticus árgus szemmel méregette a gyapjúnadrágos gazdálkodókat, és találgatta, hogy a sötétség beállta után vajon melyikük cserélné szuronyos puskára a kapáját. De ha volt is biztos módszer a kommunista beszivárgók felismerésére, Atticus soha nem sajátította el.

Tapasztalata szerint a fehér emberek ezerszer kiismerhetőbbek. A veszettül gyűlölködők alig leplezik ellenséges érzéseiket, és amikor valamilyen oknál fogva mégis rejtegetni próbálják, általában egy ötéves gyerkőc szintjén mesterkednek, aki el sem tudja képzelni, hogy a világ nem olyannak látja őket, amilyennek ők szeretnék.

Egy szó mint száz: Atticus azonnal tudta, hogy zűrbe fognak keveredni Simmonsville-ben.

Odáig viszonylag kellemesen telt az útjuk. Zavartalanul átkeltek Indianán, Ohio államban, északnyugat Pennsylvanián. George tudta, hol találhatóak Esso-töltőkutak útközben, ezért sosem okozott gondot vécét keresni, ha a szükség úgy hozta. Másodszor álltak meg – éjfél körül –, amikor George átengedte a volánt Atticusnak, és bemászott a hátsó ülésre szundítani egyet. Letitia feltornyozott egy párnát az utas felőli ajtónak, és összegömbölyödve húzta a lóbőrt, egyszer-egyszer combon rúgva Atticust, mint aki vigyáz, nehogy elbóbiskoljon a kormány mögött.

Pirkadatra megérkeztek Erie-be, Pennsylvaniában. Meleg reggelit ettek egy Buggyantott Tojás nevű, az útikönyvben ajánlott kávézóban – George az ajánlást megerősítendő írt is róla egy bejegyzést a noteszébe. Reggeli

után Letitia ragaszkodott hozzá, hogy átvegye a vezetést. A Packard szinte túlméretezett volt neki – előre kellett csúsznia az ülésen, hogy elérje a pedálokat –, és bár elboldogult, George-ot némi szorongással töltötte el, amilyen elánnal a gázpedálra taposott. A hátsó ülésen szendergő Atticus fél füllel hallotta, ahogy a bácsikája egyre csak hajtogatja, lassíts, lassíts, ne adjunk ürügyet az országúti járőröknek. Letitia azonban lehurrogta, hogy vasárnap van, és Jézus aligha hagyhatja, hogy bántódása essék, mielőtt vezekelhetne az elmulasztott miséért. George még mindig a nyakatekert logikán próbált fogást találni, amikor Atticust elnyomta az álom.

Arra ébredt, hogy átértek New York államba, és lehúzódtak egy auburni kamionparkolóba. George elment újratölteni a kulacsokat, Letitia pedig előbányászott egy almát a szatyorból, kiszállt, kinyújtóztatta elgémberedett lábait. Atticus meggondolatlanul nekiállt banánt enni.

A Packard mellett állt, és álmosan dörzsölte a szemét, amikor hahota harsant az üzemanyagtöltő állomás felől. Egy kamionsofőr és az egyik benzinkutas vigyorogva nézte, oldalba böködték egymást. Atticus a kezében szorongatott, félig elmajszolt banánra bámult, és érezte, ahogy vér szökik az arcába. Kismilliomodszorra tette fel magának a kérdést: *van-e rá mód, hogy ügyet se vessek rájuk, és menjek a dolgomra*. Megint megállapította, hogy az apró sérelmeken a legnehezebben túltennie magát. A kutas ekkor megdöngette a mellkasát, és kaffogott, mint egy majom, Atticus pedig eldobta a banánt, és felemelte az öklét.

Mielőtt azonban karnyújtásnyi távolságba érhetett volna, hangos robajjal összedőltek a gúlába tornyozott olajoshordók a töltőállások mellett. A kutas azonnal megszakította a gorillatáncát, és a szerteszét guruló olajtartályok nyomába eredt. Megbotlott az egyikben, és hanyatt vágódott, mint egy kabarétréfa szereplője. A kamionsofőr ismét röhögésben tört ki, kórusban vele nevetett több másik vásárló is. Atticus nem társult be, de úgy ítélte meg, hogy elégtételt vett. Leengedte az öklét, és ahogy megfordult, észrevette az autó felé ballagó Letitiát, akinek a kezében már nem volt ott az almája.

Ismét útra keltek. Atticus vezetett, Letitia elégedetten, állát a tenyerére támasztva elfeküdt hátul. George az úti jegyzeteit böngészve jelezte, hogy ebédre meg akar állni Simmonsville-ben.

– Van ott egy Lydia's nevű étterem, amely jó értékelést kapott. Ha már úgyis a környéken járunk, érdemes lenne megnézni.

– Merre kell menni? – kérdezte Atticus. George rábökött a térképre: Simmonsville-t egy légypiszoknyi pötty jelezte az Uticától délre fekvő tejgazdaságok gyűrűjében. Ezt a vidéket Horace atlaszában valószínűleg szarvasmarhát zabáló trollok népesítenék be, akik gyanútlan autósok csontjaival piszkálják ki az ételmaradékot az agyaraik közül. – Tényleg el szeretnél időzni a tanyavilág kellős közepén? Nem lenne egyszerűbb meg se állni Albanyig?

– Értem az aggályaidat – felelte George –, de a pasas szerint, aki bejelentette a vendéglőt, a tulaj messzemenőkig barátságosan viselkedett vele. A nő úgy búcsúzott, hogy szívesen látja máskor is.

Újabb másfél órát vezettek kelet felé az országúton, amely csak elvétve szélesedett kettőről négysávosra. Az egyik kétsávos szakaszon elhaladtak egy óriásplakát mellett, amely a New York State Thruway közelgő ünnepélyes átadását reklámozta. A hirdetményt rajz illusztrálta, egy fehér család szó szerint repült az úti célja felé egy buboréktetős, légpárnás autón. – Látod, George? – mutatta Atticus. – Íme, a jövő!

A simmonsville-i kereszteződésnél önkéntestűzoltó-laktanyát emeltek az útelágazás közé. Félmeztelen, szőke, rozsdabarna vászongatyás, szürke nadrágtartós izompacsirta ücsörgött egy fehérített faszéken az épület előtt, a mellkasát süttetve a napon, és a cigarettáját szívta. Érdeklődéssel figyelte a közeledő Packardot, összeszűkült a szeme, amikor az autó a Simmonsville-be tartó útra fordult rá.

– Vöröstéglás épület – fürkészte George a jegyzeteit. – Bal kéz felé kell esnie, a város túlsó végében. – Atticus, aki elcsípte a tűzoltó pillantását, és olvasott a gondolataiban, erre nem mondott semmit; a visszapillantó tükörre szegezte a tekintetét, és a laktanyát nézte, amíg el nem tűnt mögöttük a távolban.

Az út délnek tartott egy gyéren beépített szakaszon, majd kelet felé kanyarodott, és egy kurta, maroknyi bolttal szegélyezett főutcában folytatódott. Az üzletek zárva voltak, az utcákon egy lélek sem járt, csak egy kerékpáros gyerek szlalomozott lustán egy takarmánybolt előtt; a

szomszédos, kerítéssel övezett foghíjtelken kis kifutót létesítettek. Termetes, barna kanca árválkodott a korlátok mögött, farkával hessegetve a porból felszálló legyeket.

A kifutó után fehérre meszelt, barátságtalan kinézetű téglaépítmény következett, síküveg ablakán kézzel festett felirat: SIMMONSVILLE-I KONYHA.

– Ez lesz az – mondta George.

Atticus lassan megállt, de még nem vette le a gyújtást.

– Nem azt mondtad, hogy Lydia'snak hívják?

– Ez az egyetlen téglaépület – állapította meg George. – És ott van, ahol lennie kell. – Az útra mutatott, amely nyílt mezőn veszett előttük a távolba. – A város túlsó vége.

– Nem is tudom, George. Nem tetszik ez nekem.

– Ugyan már! Ismered a mondást: a látszat néha csal.

– Néha csal, vagy megtagadja a kiszolgálást – jegyezte meg Atticus. – Vagy beleköp a poharadba.

George megmakacsolta magát, úgyhogy Atticus saját jobb belátása ellenére lehúzódott az épület keleti homlokzata előtti kavicsos területre. Az út felé nézve parkolt le, és a biztonság kedvéért benne hagyta a slusszkulcsot az indítóban.

A parányi vendéglőben csak egy-két asztal, egy pult meg grillsütő fért el. Az egyedüli vendég – egy lapos kalapos férfi – a pultnál tunkolta ki a szaftot a tányérjából pár kenyérhéjjal. Amint beléptek, körülnézett, majd a tűzoltó reakcióját tisztességgel lemásolva résnyire szűkült a szeme. A pult mögött álló kamaszfiú szeme – épp ellenkezőleg – kigúvadt, mintha George, Atticus és Letitia zöld marslakók lettek volna, akik a Barsoomról teleportáltak elé. Fél másodperccel később már fel is ocsúdott, és a döbbenet helyébe csapnivalóan leplezett közönyt erőltetett magára. Későn kapcsolt, mint a fehérek általában.

– Szép napot! – köszönt George; túlzottan barátságos hanghordozásával nyomatékosítani igyekezett, hogy békével jöttek. – Épp

erre vetődtünk, és úgy gondoltuk…

A vendég rácsapott a pultra, amitől a tányérja és a pultossrác is megugrott. Felállt, megigazította a kalapját, majd olyan elánnal indult meg a kijárat felé, mint aki menten átgázol az útjában álló Letitián. A lány azonban nem tért ki előle, így az utolsó pillanatban a férfinak kellett megkerülnie. Súrolta Letitia vállát, aztán kicsörtetett.

– Tehát akkor – szólt George a pultosnak, mintha mi sem történt volna –, leülhetünk bárhova?

A pultos pislogott, és ádámcsutkája fel-alá szánkázott, amit George helyeslésként értelmezett; majd az ajtóhoz legközelebbi asztalnál foglalt helyet.

– George – próbált hatni rá Atticus, aztán sóhajtott, és leült mellé.

Letitia állva maradt, lepöccintett egy láthatatlan szöszt a válláról.

– Elmegyek a mosdóba – jelentette ki. Azzal indult is a vendéglő hátsó részébe, miközben a srác előhozta az étlapokat a pult mögül. Ijedt tánclépéssel szökkent odébb, nehogy Letitiának ütközzön; úgy hadonászott, hogy felborított egy szalvétatartót.

– Nos, mit érdemes enni? – kérdezte George, s felemelte az étlapot, amit a pultosfiú elédobott. – Mit ajánl? – A srác pislogott, nagyot nyelt; Atticusnak megfordult a fejében, nincs-e a szokásosnál komolyabb baja. – Tudja mit? – folytatta George. – Kezdetnek megteszi a kávé.

A srác megkönnyebbüléssel vegyes riadalommal vonult vissza a pult mögé. Csészéket és csészealjakat pakolt ki, és a kávéskannáért nyúlt, amikor megcsörrent a telefon. A srác a hang irányába fordult, tétovázott, visszanézett a kannára. A telefon tovább csöngött, mire a pultos ismét előadta a kétfelvonásos vívódását; ezúttal ráadásul valahogy sikerült lesöpörnie a pultról a csészéket. Elhátrált, ahogy a cserépedények szilánkosra törtek a padlón, széttárta a karját, és a harmadik csörgésre hátraszaladt. Atticus követte a tekintetével. Hallotta, ahogy felveszik a telefont, és a fiú halkan beleszólt a kagylóba. Ezek szerint nem süketnéma.

Atticus George-ra meredt.

– Megbízható értesülés, mi?

– Hónapokkal ezelőtt futott be – vont vállat George. – Azóta nyilván tulajdonosváltás történt, vagy ilyesmi.

– Gondolod?

– Jó, jó. Mindegy, most már itt vagyunk.

– Nem muszáj maradnunk. Beszállunk a kocsiba, és másfél óra múlva Albanyban lehetünk.

– Ej. Ha már egyszer bejöttünk, rendeljünk valamit.

– George…

– *Itt* vagyunk – kardoskodott George. – Jogunkban áll itt lenni. Amerikai állampolgár vagyok. Te nemkülönben… még ráadásul veterán is, az isten szerelmére! Nem büdös a mi pénzünk se.

– Igazad van. De a te állampolgár unokaöcséd rendes kosztot szeretne a pénzéért, márpedig ha itt úgy főznek, amilyen a felszolgálás…

– A kalapos csóka kitunkolta a tányérját! Különben is, kilyukad a gyomrom. Adjunk egy esélyt az ijedős gyereknek!

Csakhogy az ijedős gyerek nem kapkodta el a visszatérést. Letitia sem, ami azt illeti. Atticus kezdett türelmetlen lenni; hátradőlt a székében, és nyújtózkodott. Bütykei súrolták a falat, és ekkor vette észre, hogy a vendéglő belső téglafalát ugyanolyan mészvakolat fedi, mint a külső homlokzatot. Felpillantott: a plafon fényes, festetlen, vadonatúj gerendákból volt ácsolva, kivéve a két durván faragott, villanypózna vastagságú tartóoszlopot, amelyeket fehérre kentek. Ezután a padlót ellenőrizte: amatőr módon lerakott új linóleum borította.

– Te, George! – szólalt meg Atticus.

– Igen?

– Emlékszel, amikor kiskoromban az öregem elvitt minket Washingtonba?

– Még szép, hogy emlékszem. Tudod, ott ismerkedtem meg Hippolytával. Honnan jutott eszedbe?

Atticus újra rápillant a falra, és felidéz egy érdekességet a réges-régi kiránduláson játszott kérdezz-felelekből: – Miért fehér a Fehér Ház?

– Az 1812-es háború miatt – vágta rá George. – A brit katonák felgyújtották az elnöki palotát. Később, amikor a rabszolgák újraépítették, fehérre kellett mázolniuk a falakat, hogy elfedjék a…

– …az égésnyomokat – fejezte be helyette Atticus, s ekkor a tűzoltóautó bekanyarodott a vendéglő előtti parkolóba. A szürke hózentrógeres férfi vezetett, egy társa és a kalapos is mellette ült a vezetőfülkében; még ketten kapaszkodtak a tűzoltókocsi szélén.

George hátrébb csúszott az asztaltól.

– Hátsó ajtó? – vetette fel.

– Inkább idebentről verjük vissza őket, egyesével, ahogy bejönnek – latolgatta Atticus.

A tűzoltók csatárláncba fejlődtek a járművük előtt. A szürke hózentrógeres fejszével szerelkezett fel, egyik társa pedig baseballütővel. Ám mielőtt megrohamozhatták volna a vendéglőt, történt valami, és mindannyian az ellenkező irányba fordultak. Pár másodpercig mozdulatlanul álltak, aztán a baseballütős elsétált nyugat felé, és eltűnt Atticusék szeme elől. Egyik társa követte, majd még egy, végül a kalapos is utánuk eredt, és csak a szürke hózentrógeres maradt a tűzoltókocsinál leengedett fejszével, elkeseredetten széttárva a kezét.

Atticus és George a nyakukat nyújtogatták az ablaknál, próbálták kideríteni, mi folyik odakint, amikor is Letitia végre-valahára előkerült a női mosdóból. Nyugodt, lendületes léptekkel haladt. Homlokán verejték gyöngyözött, és por lepte a haját.

– Indulás! – jelentette ki.

Nem kellett kétszer mondania. Kislisszantak a bejárati ajtón, és az autóhoz iramodtak. Futás közben George és Atticus hátralestek a válluk

fölött: a kanca eloldozva rúgkapált az utca közepén a férfiak gyűrűjében. A baseballütős túl közel merészkedett, az egyik pata vesén rúgta.

George feltépte az utasoldali ajtót, és átcsúszott a sofőrülésre. Letitia és Atticus utána nyomakodtak. Atticus bevágta maga mögött az ajtót, mire a szürke hózentrógeres megkésve észlelte a menekülésüket, és elkiáltotta magát. George rákapcsolt, és az autó kipörgő kerekeivel kavicszáport zúdítva a parkolóra, kikanyarodtak az útra.

Kelet felé robogtak, amerre a mezők terültek el. George fél szemmel a visszapillantó tükröt sasolta, Atticus pedig kérdő tekintetet vetett Letitiára.

– A pultos kiszaladt a hátsó ajtón – magyarázta a nő. – Előtte viszont kihallgattam a telefonbeszélgetését, amelyben a vendéglőt megszálló, ijesztő négerekről panaszkodott. Gondoltam, nem árt egy figyelemelterelő hadművelet.

– Vagy kettő – jegyezte meg George. A tűzoltóautó üldözőbe vette őket. George megmarkolta a kormányt, és rálépett a gázra. – Drága jó Letitiám, megtennél nekem egy szívességet? – kérdezte. – Rettentő óvatosan benyúlnál az ülésem alá?

A fegyver egy megnyugtatóan nagyméretű, 45-ös kaliberű Colt revolver volt. Atticus bólintott.

– Reméltem, hogy szerepelt a listádon – jegyezte meg. Kinyújtotta a kezét, de Letitia nem adta oda neki azonnal a pisztolyt, előbb kipattintotta a dobot, ellenőrizte, meg van-e töltve mind a hat töltényűr, majd egy csuklómozdulattal visszalendítette a dobtárat a helyére.

– Ne nagyon ölj meg senkit, ha egy mód van rá – kérte George. – De próbáld meg lerázni a vadbarmokat.

– Minden tőlem telhetőt megteszek – ígérte Atticus. Még egyszer Letitiára sandított, majd elvette a pisztolyt, és megfordult, hogy letekerje az ablakot.

Elmosódott villanáson akadt meg a szeme. A jobb kéz felé keskenyedő szántóföld túloldalán másik út húzódott, amelyen egy ezüstszínű, sötétített ablakú autó száguldott, fej fej mellett tartva a sebességet a Packarddal.

– George! – szólt Atticus.

– Látom – erősítette meg George. A két út szemben futott össze egy kereszteződésnél, mivel azonban a tűzoltóautó a sarkukban repesztett, nem lassíthattak le. George ehelyett padlógázt adott, és rátenyerelt a dudára.

Az ezüstszínű autó szintén felgyorsult.

Atticus felhúzta a pisztoly kakasát, és figyelmeztető lövést adott le, magasan a szántóföld fölé. Az ezüstszínű autó rá se hederített, ám alighogy a dördülés elhalt, egy második, harmatosabb pisztolylövés pukkant a hátuk mögött. A kalapos kihajolt a tűzoltóautóból, és fél kézzel a fejfedője karimájába kapaszkodva próbálta célra tartani rövid csövű pisztolyát.

– Az ördögbe! – káromkodott George. Letitia lehunyta a szemét, és suttogva imát hadart a Gondviselőhöz. Atticus az ezüstszínű autóra szegezte a coltját.

Az ezüstszínű autó az utolsó pillanatban elengedte őket. A Packard átrepesztett a kereszteződésen, az ezüstszínű autó pedig fékcsikorgatva vett egy kanyart, besorolt mögéjük, majd lefékezett közvetlenül a tűzoltókocsi előtt, amely egyenesen arrafelé száguldott. A duda és a sziréna egyetlen elnyújtott tülköléssé adódott össze.

A tűzoltóautó sofőrje félrerántotta a kormányt. Atticus azt hitte, elkéstek vele, ám a karambol bekövetkezte előtti másodpercben a masszív jármű oldalra sodródott, mintha valamiféle külső erő taszajtotta volna meg. Hajszál híján összeütközött az ezüstszínűvel, majd irányíthatatlanná válva visszazökkent az úttestre, és áthajtott egy kerítésen a szomszédos szántóföldre. Az egyik tűzoltó kirepült a járműből, mielőtt eltűntek volna egy hatalmas porfelhőben.

Az ezüstszínű autó a kereszteződésnél maradt. Hamar az útra felcsapó forgatag takarásába került, ám Atticus utoljára még látta – csak egyszer – felvillanni a fényszóróit, mintha rákacsintott volna.

Letitia fivérének, Marvinnak gyermekbénulás következtében elsorvadt a bal karja, mégis ragaszkodott hozzá, hogy bevigye a nő táskáját. A kis házban finom raguillat terjengett, amely dél óta rotyogott a tűzhelyen, és a friss, meleg kenyér nemrég került elő a sütőből. Percekkel az érkezésük

után már le is ültek az étkezőasztal köré, asztali áldást mondtak, és az első falatok olyan jókedvre derítették őket, hogy amikor Marvin megkérdezte, hogyan utaztak, egyszerre törtek ki nevetésben.

Ahogy elmesélték kalandos kitérőjüket Simmonsville-be, George és Atticus versengve dicsérték Letitiát a ravasz elterelő hadműveletéért a kanca eloldozásával.

– Mintha lenne egy saját indián felderítőnk – mondta George. – Vagy egy kabalánk.

– Elég már, elég – pirult el Letitia.

Hallgatólagos megegyezéssel egyikük sem említette az ezüstszínű autót, vagy a totálkárossá roncsolódott tűzoltókocsit. Atticust ugyanakkor nem hagyta nyugodni a tudat, hogy George-dzsal nemsokára tovább kell állniuk, nem tudta elengedni magát teljesen. Mire Marvin behozta az édességet – házi áfonyás pite vaníliafagyival: minden egyes falattal fogyott az elinduláshoz szükséges akaraterejük –, Atticus a szeme sarkából a faliórát lesegette. Már négy óra is elmúlt.

Marvin vette a lapot. Ahelyett, hogy végigette volna a fagylaltos pitéjét, átvonult egy másik szobába, majd behozott magával egy jegyzetfüzetet.

– Nos tehát, utánanéztem annak, amire kértél – kezdte Marvin. – Régebben is hallottam már fura szóbeszédeket Devon megyéről, de eddig nem tudatosult bennem, mennyire bizarr vidék. – Belenézett a jegyzeteibe. – A megyeszékhely, Bideford egy angol településről kapta a nevét, ahol a szigetország egyik legutolsó boszorkányperét tartották. 1682-t írtak: egy Temperance Lloyd nevű asszonyt bűnösnek találtak az ördöggel való közösülés vádjában, aki egy fekete férfi képében jelent meg neki. Két másik nővel együtt felakasztották.

George felvonta egyik szemöldökét.

– Ugye nem azt akarod mondani, hogy a massachusettsi Bidefordot boszorkányok alapították?

– Inkább a boszorkányvadászok. Az 1731-ben megalapított Bideford első családjai közül jó néhányan rokonságban álltak a Temperance Lloyd-

eset vádlóival, amit büszkén vállaltak. Hamar híre ment, hogy a városlakók még a tizennyolcadik századi normákhoz képest is szokatlanul maradi nézeteket vallanak. A függetlenségi háború idején a bidefordi polgárok György király pártját fogták, 1795-ben pedig a bidefordi polgármestert letartóztatta az állami milícia, mert még több mint tíz évvel azután is rabszolgákat tartott, hogy a Massachusettsi Legfelsőbb Bíróság alkotmányellenesnek nyilvánította a rabszolgatartást. Néhány évvel ezután az állam megkísérelte beolvasztani Devon megyét Worcester megyébe. Devon nagy része belement volna, a bidefordiak három szomszédos településsel karöltve azonban nem voltak hajlandóak asszimilálódni, és addig állták a sarat, amíg a törvényhozó testület feladta a harcot, és úgy döntött, békén hagyja őket. A vidéken azóta mintha megállt volna az idő: belterjesen, elszigetelődve, foggal-körömmel kapaszkodnak a múltba.

– És nem szívelik a négereket – tette hozzá Atticus.

– Általában véve nem rajonganak a kívülállókért – vélte Marvin. – De amúgy igen. Az újság archívumában rengeteg sztori szólt arról, hogy megtámadják a Devonon átutazókat. Plusz sokszor érkeztek bejelentések eltűnt személyekről is. – George-ra pillantott. – Az az útszakasz, ahol Victor cimborád járt, nem való színesbőrű sofőröknek. Se napközben, se éjszaka.

– És mi a helyzet Ardhammal? – kérdezte George.

– Ardhamot még sűrűbb rejtély övezi. Nagyjából Bideforddal egyidőben alapították, de a helytörténeti források mélyen hallgatnak az első telepesekről és a jelenlegi lakókról. Egy árva újságcikket vagy szemelvényt sem találtam róluk. Fel akartam hívni a földhivatalt, hátha az ingatlan-nyilvántartás némi információval szolgál, ám hétvégén zárva tartanak, és van egy olyan sanda gyanúm, hogy a bidefordi hivatal egyébként sem lenne túl segítőkész.

– Felejtsük el a telekkönyveket! – váltott témát Atticus. – Útba tudsz igazítani a város felé?

– Azt hiszem. Segíts levenni azt a térképtartó hengert a hűtő tetejéről!

Letakarították az asztalt, majd szétterítették a tányérok helyén Devon megye térképét. Devon négy településének városközpontja egy szabálytalan

négyszög sarkait alkotva körbezárta a Szombati Királyság Erdejét – Bideford a délnyugati csücskén terült el. Ardham, mint önkormányzat nélküli település, a térkép tetején trónolt ötödik csúcsként: egy kisebb nyílt területen bújt meg, amelyet északról névtelen hegyek határoltak, délről pedig a Connecticut folyó mellékága, amely ezen a szakaszon a Shadowbrook nevet viselte. Ardham délkeleti végén híd ívelt át a folyón, a város másik feléből pedig egy út vezetett az erdőbe, ám alig másfél kilométerrel később el is halványult, mintha a térképrajzoló tollából hirtelen kifogyott volna a tinta. Tizenkét kilométerrel délnyugatabbra egyszer csak ismét megjelent, és a Torridge-patakot átszelve befutott Bidefordba.

– Nem találtam ennél részletesebb térképet – mondta Marvin. – A többi még csak nem is utal erdei útra, holott létezik. Aszfaltozatlan, balra-jobbra kanyarog, elágazik, zsákutcába torkollik, mindazonáltal járható, és előbb-utóbb el lehet rajta jutni Ardhamig. Én legalábbis így hallottam.

– Kitől? – kérdezte Atticus.

– Egy ismerősömtől, aki az állami Statisztikai Hivatalban dolgozik. Devon megye rossz híréből kiindulva bíztam benne, hogy lesz róluk mesélnivalója, ezért délután felhívtam otthon. Mint kiderült, beszélt a népszámlálási biztossal, aki 1950-ben elzarándokolt Ardhamba. Nem volt egyszerű menet. Első alkalommal félúton az erdőben visszafordult, mert megijedt, hogy a nyomába eredt egy grizzlymedve. Egy héttel később nekifutott másodszor erősítéssel, egy holyoke-i parkőr társaságában.

– Mit mesélt Ardhamról?

– A népszámlálási biztos egy középkori faluhoz hasonlította. Impozáns kastély a dombtetőn, viskók és szántóföldek a vízparton. Festői, képeslapra illő látvány. A lakók azonban semmivel sem barátságosabbak a bidefordi polgároknál. A kastélynál nem nyitottak ajtót, a falubeliek pedig kövekkel dobálták meg az autót.

– Hát, Montrose az érkezésünkig minden bizonnyal megnyeri őket magának.

– Mi a helyzet a seriffel? – kérdezte Atticus.

– Jó, hogy mondod. – Marvin megint felcsapta a jegyzetfüzetét. – Eustace Hunt. Még csak néhány éve nevezték ki, az NAACP azonban máris vastag aktát nyitott róla a panaszokból. Negyvenöt éves, nőtlen, tengerészgyalogos kiképzőtiszt volt Észak-Karolinában. A leszerelését követően Bidefordba költözött.

– Most akkor mégis kedvelik a kívülállókat?

– A kivétel erősíti a szabályt: afféle tékozló fiú. A Hunt család Bideford alapítói közé tartozott, csakhogy 1861-ben néhányuk elszakadási lázban égett, és délre vonultak Lee tábornok zászlaja alá. Hunt seriff „Pickett rohama” egyik túlélőjének leszármazottja.

– És büszke is rá – feltételezte Atticus. – Biztos nincs más út Ardhamba? Mondjuk egy békés, csöndes dűlőút, amely a New Hampshire-i hegyeken vezet keresztül?

– Tudtommal nincs – ábrándította ki Marvin. – Sajnálom.

– Mi a terv? – kérdezte George.

– Nem tudom, te hogy vagy vele – felelte Atticus –, de nekem mára elegem volt a suttyókból. Marvin elmondása szerint édesmindegy, hogy még napnyugta előtt vágunk-e neki az útnak. A seriff semmiképp sem fog szívesen látni. Talán bölcsebb volna úgy intézni, hogy ne lásson meg minket.

– Egyszóval sötétedés után autózunk oda?

– Kora reggelre gondoltam. Teszem azt, hajnali kettőkor elindulunk, és akkor három körül hajtunk át Bidefordon, amikor a boszorkányvadászok még az igazak álmát alusszák. Az erdőben majd meglátjuk, milyen a tényleges út, és eldöntjük, továbbmegyünk-e, vagy napfelkeltéig behúzódunk valahová a mackók elől. Reggelit már a kastélyban kérünk.

– Naná – nevetett fel George. – Semmi akadálya.

Ekkor Letitia így szólt:

– Veletek tartok.

Olyan régóta nem hallották már a hangját, hogy szinte meg is feledkeztek róla.

– Micsoda? – rökönyödött meg Atticus. – Nem.

– Szó sem lehet róla – helyeselt George.

Most Marvin kacagott.

– O-ó! – mondta. – Valakinek üzenete érkezett Jézustól.

Letitia neheztelő pillantást vetett rá.

– Áruld már el nekem, mi szükség van az ilyen blaszfémiára? Hmm? Ami pedig benneteket illet… – Azzal szembefordult Atticusszal és George-dzsal. – Mintha az imént ajnároztatok volna, hogy megfogtátok velem az isten lábát, nem?

– De igen, így van, hálásak vagyunk neked, kincsem – válaszolta George. – Csakhogy…

– És nem *megmondtam*, hogy az Úr a gondomat viseli? Tényleg azt hiszitek, hogy csak a szerencsémben osztoztok?

– Na, kezdődik! – jegyezte meg Marvin.

– Tényleg azt hiszitek, hogy *merő véletlenségből* volt szükségem egy fuvarra Springfieldbe?

– Akár a véletlen műve, akár nem – felelte Atticus –, ardhami fuvarra nincs szükséged, úgyhogy nem is viszünk el.

– Atticus…

– Nem, Letitia. Régen rossz, hogy oda kell mennünk George-dzsal. Nem holmi rasszista porfészekről van szó. Ez a hely… hátborzongató.

– Eggyel több ok elfogadni a gondviselés ajándékát.

– „A gondviselés ajándéka” – csóválta a fejét Marvin. – És még én káromolom Istent. – Ismét kirobbant belőle a nevetés, és hátrébb csúszott a székével, hogy Letitia ne tudja megrúgni az asztal alatt.

Atticust és George-ot azonban nem lehetett ennyire könnyen meggyőzni.

Letita aznap éjjel Marvin szobájában aludt, Marvin áttelepült a nappaliban lévő kanapéra, George és Atticus pedig pár órát tudott pihenni egy-egy tartalék matracon az alagsorban. George egyből álomba merült, Atticus viszont majdnem éjfélig olvasott.

Negyed kettőkor szólalt meg az ébresztő, Marvin addigra már lefőzte a kávét. Atticus a konyhában telepedett le, miközben George kiment az autóhoz, és még egyszer végigszaladt az ellenőrizendők listáján.

– Letitia ébren van – jegyezte meg Marvin magától. – Hallottam, ahogy járkál. De kétlem, hogy kijönne a szobából elbúcsúzni.

– Sajnálom, ha miattunk rossz hangulatban indult a vendégség.

– Ugyan, az én hibám volt. Nem kellett volna cukkolnom. Azért jött, hogy pénzt kérjen kölcsön tőlem – magyarázta Marvin. – Még nem árulta el, mire szeretné költeni, de fogadok, hogy olyasmiről van szó, amit az Úr vár el tőle, ennélfogva, ugyebár, Isten akarata, hogy kisegítsem a kölcsönnel. A gond csak az, hogy a cinikus fejemmel gúnyolódni szoktam az isteni gondviselésen, és szerintem Letitia a fejébe vette, hogy ha segít nektek, akkor cserébe Isten meglágyítja majd a szívemet. – A fejét csóválta. – Anyánktól tanulta ezt a fajta logikát. Letitia hite őszintébb, mint anyánké volt, de ettől még *halálra idegesít*…

Atticus erre nem tudott mondani semmit, a kávéjába kortyolt.

– Na mindegy – zárta le a témát Marvin. – Majd úgyis túlteszi magát rajta, és kidolgoz egy újabb stratégiát. Isten akarata rugalmas.

George visszatért a házba.

– Menetkészek vagyunk, amennyire lehetünk – közölte.

– Nem kávézol indulás előtt? – tudakolta Marvin.

– Kösz, most kihagyom. Nem lesz nehéz nyitva tartani a szemem. És ha csak egy mód van rá, inkább nem szeretnék az erdőben könnyíteni magamon.

– Jól van akkor – bólintott Marvin. – Vigyázzatok magatokra! Hazafelé ugorjatok be, hogy tudjuk, rendben vagytok-e. – Atticusra nézett. – Letitiával imádkozni fogunk értetek.

George ült a volán mögé. Északnak indultak, útjuk a fehérek lakta Springfielden vezetett át, és amint megálltak egy piros lámpánál a városhatár előtt, besorolt melléjük egy járőrautó. George egyenesen előre szegezte a tekintetét, Atticus pedig követte a példáját. Zöldre váltott a lámpa, és a rendőrautó megvárta, amíg elindulnak, majd nem szállt le róluk a városhatárig. Miután egyértelművé tették, hogy elhagyják a várost, a rendőrautó megfordult, és hagyta elmenni őket. Ám mivel épp az észrevétlenség reményében merészkedtek elő a négy fal közül hajnalok hajnalán, nehéz lett volna nem rossz előjelnek tekinteni az esetet.

– Bideford jóval kisebb Springfieldnél – vetette fel George. – Az éjszakai műszak valószínűleg kimerül annyiban az ottani rendőrségnél, hogy az egyik helyettes asztalra tett lábbal unatkozik.

– Aha, remekül hangzik – morogta Atticus, ostobának érezve magát. – Mondogasd csak!

Az országúton egy lélek sem járt, jó időt futottak. Negyed három körül elhajtottak a New Salem-i leágazás mellett. George hirtelen lekapcsolta a fényszórókat, és az útpadkára húzódott.

– Mi az? – kérdezte Atticus.

– Lehet, hogy csak rémeket látok – mondta George. – De az az érzésem, még mindig követ valaki.

Vártak egy darabig a sötétben, a mögöttük lévő útelágazódást kémlelve, amelyet mindössze egy távközlési oszlopra aggatott lámpa világított meg. Nem tűnt fel másik jármű.

– Csak rémeket látok – állapította meg George, bár nem nagy meggyőződéssel.

Néhány kilométerrel később elérkeztek egy táblához, amelyen az állt: DEVON MEGYE. Mentek még ugyanennyit, majd egy kereszteződésnél ráfordultak a King Streetre, Bideford főutcájára. Marvin térképén látszott, hogy nem kell áthaladni a városközponton, anélkül is meg lehet közelíteni a

Torridge-patak fölötti hidat, ők mégis inkább az egyenes utat választották, nem vállalták a kockázatot, hogy esetleg eltévedjenek egy mellékutcán.

Döntésük ezúttal is megkérdőjelezhetőnek bizonyult. Akármennyire is dacoltak a fejlődéssel a bidefordi polgárok, a villanyvilágítás ellen szemlátomást nem volt kifogásuk: a reflektorokkal kivilágított városháza, megyei bíróság, és még néhány épület két háztömb hosszan nappali fénnyel árasztotta el a King Streetet. A világos sziget közepén lévő kereszteződés büszkélkedett Bideford egyetlen közlekedési lámpájával, amely épp előttük váltott pirosra.

A zöld jelzésre várva rettentően védtelennek érezték magukat, holott az országúthoz hasonlóan errefelé sem találkoztak másik autóval. George a kormányon dobolt az ujjaival, és idegesen kémlelte a néptelen járdákat. Atticus a sarki fodrászszalon fölötti emelet elsötétített ablakaira meredt, majd letekintett a fodrászatra, és kiszúrta, hogy a kirakatüveg belső oldalán a fajgyűlölő State's Right-párt megfakult plakátja díszeleg, amelyről a két marcona arcú fehér politikus, Strom Thurmond és Fielding Wright próbálta szemmelverni őket.

A lámpa végre zöldre váltott. George tövig nyomta a gázpedált; a Packard kerékcsikorgása túl élesen hasított a hajnali három némaságába. Elgurultak egy zömök téglaerődítmény előtt. DEVON MEGYEI SERIFFHIVATAL – világította meg egy újabb reflektor. George és Atticus összehúzták magukat az ülésükön, amíg látótávolságon kívül nem kerültek.

A King Street a patakig tartott. Jobbra kanyarodtak a Bank Streeten, egy keskeny mellékutcán, amely két szerény gyárépület mögött húzódott. Az egyik üzem hátsó ajtajánál egy fehér férfi őgyelgett, dohányzott. A sarkon beforduló Packard láttán egy pöccintéssel eldobta a csikket, és karját a szeme fölé tartva az utca közepére lépett.

– Te vagy az, Wakely? – kiáltotta. George és Atticus kővé dermedtek, mintha rájuk irányult volna a reflektorfény. – Wakely?! – szólt ismét a férfi. Megindult feléjük, egyik kezét a nadrágzsebébe csúsztatta. – Ki van ott? – Ahogy a sofőr felőli oldalra került, George ismét rátaposott a gázra. A férfi méltatlankodva botorkált hátrébb a patakpart melletti korlátig.

Majdnem elvétették a jelöletlen, sötétségbe burkolózó hidat, aztán Atticus észrevette a védőkorláton tátongó hézagot. – Arra! – mutatta. Fék, kerékcsikorgás, és már át is hajtottak a patak fölött vezető fedett hídon. A túloldalon leaszfaltozták az utat egy jó darabon, ám a burkolat csakhamar eltünedezett, akárcsak a tintával rajzolt csík Marvin térképén, és csak egy keréknyomokkal barázdált kavicsos földútban folytatódott. A kavicsok felverődtek a Packard alvázára; a sötétből faágak lendültek elő, a tetőt és a szélvédőt csapkodva. – Jesszus! – nyögött fel Atticus, de még így is inkább megkönnyebbült, hogy maguk mögött tudhatják Bidefordot.

Az út élesen balra kanyarodott, egy röpke másodpercig ismét látni engedve a lombok között halványan átszüremlő, kivilágított King Streetet. Azután jobbkanyart vettek. George a fogát szívta az egyre hepehupásabb emelkedőn. Fent, a magaslaton azonban – mintha kiálltak volna egy próbát – az út simábbra fordult, és az ágak se doboltak többet a tetőn.

– Hallod – szólalt meg George. – Ezek után ajánlom, hogy Montrose tényleg itt legyen.

– Na igen – felelte Atticus. – Jó vicc lenne, ha kiderülne, hogy a minnesotai Ardhamba ment, mi?

Ahogy megtettek egy újabb hajtűkanyart, akadály állta útjukat: két kőoszlop közrefogta, zárt vaskapu emelkedett előttük, MAGÁNTERÜLET feliratú táblával. George szép lassan megállt. A fényszórók megvilágították: nem volt lánccal elzárva vagy lelakatolva. Kézzel fel lehetett emelni a reteszt.

Nem szálltak ki a kocsiból, fülelték, nem ólálkodik-e medve a közelben. Vagy shoggoth.

– Fej vagy írás? – vetette fel végül George.

– Hagyd, megyek én – válaszolta Atticus, majd az ajtókilincs után nyúlva felnevetett. – Bejött a kávés aggodalmatok.

Fényözön és hangorkán borította el őket. A járőrautó az utolsó kanyarnál várakozott az erdő mélyén, és mögéjük gurult, amíg hallgatóztak. Az éjszakába felcsapó reflektorfényt jelzésnek szánták: a kapu környéki bozótosból férfiak ugrottak elő, átkaroló hadművelettel bekerítették a

Packardot, majd puskatussal betörték az oldalsó ablakokat. Atticus félrerántotta a fejét a záporozó üvegszilánkok útjából. George előrehajolt, de végül mégsem nyúlt az ülés alá, mert erősebbenk bizonyult a létfenntartó ösztöne; a magasba emelte a kezét, miközben egy sörétes puska csőszája lendült a látóterébe a betört ablak túlsó oldaláról.

Az események pillanatok alatt, lehangolóan ismerős sorrendben követték egymást. Ki a kocsiból; ütlegelés; üvöltözés; motozás; újabb ütések; végül hátravezették őket a Packard mögé, és tarkóra tett kézzel, törökülésben a földre parancsolták mindkettőjüket a hátsó lökhárítónál.

Eustace Hunt seriff ekkor a járőrautó fényszórói elé lépett, akár egy kártékony égitest, amely kitakarja a napot. Két helyettese – a bolygó kisebb holdjai – is mellé keringett. Mindhárom törvényőr sörétest tartott a kezében – a seriff duplacsövű puskát –, és Atticusnak feltűnt, hogy tartják a távolságot arra az esetre, ha valamelyikük elkeseredésében nekik próbálna rontani.

– Nem megmondtam, Eastchurch? – A seriff a balján álló helyettesnek intézte szavait. – Néha a csontjaiban megérzi az ember az idegen betolakodókat, akik megkísérelnek beszökni a hátsó ajtón, mert azt hiszik, lankad a figyelmünk.

– De hát cigányoknak hitte őket, seriff – emlékeztette a helyettes.

– Jól van na, némi költői túlzással éltem – felelte a seriff. – Belefér, amennyiben a lényeg klappol. – A rendszámtábla felé biccentett. – Vándornépség, nem vitás.

– Hacsak nem lopták a kocsit – jegyezte meg a másik helyettes.

– Az áldóját, Talbot, jogos felvetés… Mit szóltok ehhez, fiúk? – fordult a seriff George-hoz és Atticushoz. – Valóban Illionisból jöttetek? Vagy csak worcesteri autótolvajok vagytok?

– Seriff… – szólalt meg George, majd a puskákra sandítva elhallgatott.

– Rajta, ki vele! – nógatta a seriff. – Csupa fül vagyunk!

George lassan megrázta a fejét.

– Nem tudom, kire vártak idefent, seriff, de hib… Itt valami félreértés történt.

A seriff felkuncogott.

– Hallod ezt, Eastchurch? – kérdezte. – Észrevetted, ahogy elharapta a mondat végét? Azt kezdte mondani, hogy hibát követek el, csakhogy akkor egy néger vonná kétségbe egy jó keresztény fehér ember ítélőképességét, márpedig annak sosincs jó vége. Így hát puszta udvariasságból rámutatott egy félreértésre, mintha a tudtomra adta volna, hogy leejtettem valamit. Rokonszenves figura, Eastchurch. Megvan a magához való esze.

– Azért nem egy észlény – vélekedett a helyettes.

– Mindenki olyan keretek között boldogul, amilyet Isten kiszabott neki – prédikálta a seriff. – Nekem is van ám sütnivalóm – fordult George-hoz. – Mindjárt be is bizonyítom: megjósolom, mit fogsz válaszolni nekem. Azt állítod majd, hogy semmit nem tudsz a tegnap éjszakai betöréses lopásról Bidefordban, sem a múlt héten Bucks Millben elkövetett másik két betöréses lopásról. Azután rákérdezek a tábortűzre, amit John Wakely szerint pénteken az erdőben gyújtottak, mire így felelsz: „Milyen tábortűz, seriff? Cserkésznek látszunk?” – A seriff kedélyessége elpárolgott. – Felülkerekedett bennetek a kapzsiság. Ott rontottátok el, hogy egyáltalán Devon megyébe merészkedtetek, de talán megúszhattátok volna ép bőrrel, ha megálltok Bucks Mill után. A másik helyettesem, Coleman majdnem meggyőzött róla, hogy helyi suhancok fosztják ki mások otthonait… ami azt illeti, a ma estét Instow-ban tölti zsarulesen. Bánhatja, hogy kimarad a buliból!

– Hunt seriff – szólalt meg Atticus. Hirtelen mindhárom puskacső a fejére szegeződött. Mély levegőt vett, és higgadt hangon folytatta. – George bácsikám jól mondta, Hunt seriff. Ez csak egy félreértés. Nem vagyunk betörők. Nyugodtan átkutathatja az autónkat lopott holmik után, ha…

– Eastchurch! – szakította félbe a seriff.

– Igen, seriff?

– Nyugtass meg, hogy csak rosszul hallottam! De az a nigger mintha *engedélyt* adott volna a járműve átkutatására.

– Nekem is úgy tűnik, seriff.

A seriff elképedve csóválta a fejét.

– Ezt itten nem kedvelem.

Atticus rendíthetetlenül folytatta.

– Nem vagyunk betörők, seriff. Sem pedig kocsitolvajok. Vendégként érkeztünk.

– Vendégként? – hahotázott a seriff. – Az *én* erdőmben? Kötve hiszem.

– Ardhamba vagyunk hivatalosak – magyarázta Atticus. – Sajnáljuk, ha birtokháborítást követtünk el, azonban meghívást kaptunk, és nem ismerünk másik oda vezető utat.

– Ardham! – Újabb kacaj. – Te aztán pocsékul hazudsz, kispajtás. Hallottam pár bizarr dolgot az ardhami közösségről, de ha azt képzeled, hogy szívélyes üdvözlettel fogadnak egy *magadfajtát*… Hát, maradjunk annyiban, hogy át kellene gondolnod az alibidet.

– Ez az igazság, seriff. Meghívást kaptunk az ardhami uradalomba. A kastélyba a dombtetőn. Várnak minket.

– Hát persze. Egész pontosan kicsoda?

– Montrose Turner.

A seriff rosszallóan ciccegett.

– Na most, kérem szépen, nem tetszettek elég alaposan utánanézni a dolgoknak. Arra bezzeg vetted a fáradságot, hogy megtanuld az *én* nevem – jellemző –, de ha elvégezted volna a házi feladatod, akkor tudhatnád, hogy a környéken nincs más Turner, csak Andrew és Grace odaát Instow-ban.

– Montrose Turner az apám – mondta Atticus. – Az ardhami kastélyban száll meg. Ott kért tőlünk találkozót.

– És nem árulta el, hogy kinek a vendégszeretetét élveznétek? – kérdezte a seriff.– Hát ez érdekes. Mifelénk az, aki megszáll valakinek a házában, akkor is tudja a szállásadója nevét, ha mástól kapott meghívót. Talán nálatok, Illionisban más a módi.

– Seriff…

– Vagy talán olyan körökben mozogsz, ahol még a legbárgyúbb hazugságokat is beveszik.

– Nem muszáj hinnie nekünk, seriff – felelte Atticus. – Csak kísérjen Ardhamba!

– Kísérjünk oda, mi? Hajnali háromkor kopogtassunk.

– Nem számít, hogy korán van. Várnak minket.

– Te aztán nagyon biztos vagy a dolgodban.

– Száz százalékig – felelte Atticus, és még magabiztosnak is hangzott.

– Hát jó – bólintott a seriff. – Irány Ardham!

Atticus és George mozdulatlanságba merevedtek, mert érezték, hogy valami turpisság van a dologban.

– Elmegyünk szépen Ardhamba – folytatta a seriff. – Egy a bökkenő: autóval veszélyes megközelíteni. Emlékeztek a szerpentinre; a kapun túl még többet kanyarog. A jó hír az, hogy ismerek egy rövidebb utat. Arrafelé. – A seriff az útmenti sötét vidék felé bökött. – Talbot, hozz egy elemlámpát, légy szíves! Kirándulunk egyet az erdőben, és nem örülnék, ha bárki véletlenül lefejelne egy fát.

– Máris, seriff! – A helyettes behajolt a járőrautóba.

A seriff intett a fegyverével.

– Most lassan felállhattok – utasította őket. – Kezek a tarkón!

– Seriff… – próbálkozott Atticus.

– Egy pillanat – mondta George.

– Felállni! – ismételte a seriff. – Vagy itt helyben elküldelek titeket Ardhamba.

– Tartsd egyenesen a lámpát, Talbot! – parancsolta a seriff. – A fiatalabbnak a szökésen jár az esze, én meg nem akarom megerőltetni a szemem, amikor kilyuggatom a hátát.

Attól a pillanattól fogva, hogy letértek az útról, Atticus elkezdett valamiféle fedezéket keresni, amely mögé George-dzsal vetődhetnek, mert bármilyen szökési kísérletre óhatatlan golyózápor fog rájuk zúdulni. Ám a seriff vagy úgy ismerte az erdőt, mint a tenyerét, vagy maga az erdő is összeesküdött ellenük: egyenletes terepen lépdeltek a gyér aljnövényzetben, a fák pedig az út szomszédságában még sűrűn összezsúfolódtak, beljebb azonban megritkultak, alig nyújtottak volna fedezéket. Egyedül még így is vállalta volna a kockázatot. Gyanítván, hogy néhány lépés múlva letérdeltetik és agyonlövik őket, megpróbálta a szeme sarkából elkapni George pillantását: ha egyszerre erednek futásnak, akkor talán az egyikük életben maradhat.

– Meg ne próbáld, öcskös! – szólt rá a seriff. – Tudom, miben sántikálsz, de figyelmeztetlek, hogy délen, a Lejeune tengerészgyalogos kiképzőtáborban sokat lőttem agyaggalambra. Még úgy is eltalállak mindkettőtöket újratöltés nélkül, hogy két külön irányba szaladtok szét…

Zaj támadt szemből, az elemlámpa hatósugarán túl. Hirtelen, éles *reccsenés!* – mintha puska dördülne, vagy vastag ág roppanna szét, amelyet súlyos puffanás követett. Atticus, George és a törvény három embere megtorpantak; az elemlámpa fényköre megremegett.

– Világíts *rendesen*, Talbot! – utasította a seriff. A sötétség mélyén egy nagy test csúszott a talajon, bár az is lehet, hogy vonszolták. Újabb ág reccsent, majd még egy, és ekkor hosszan tartó sóhajjal kidöntöttek egy egész fatörzset. Csattanás.

BUMM!

A puskalövés túlharsogta a teljes megelőző hangzavart. George megtántorodott, térdre rogyott. Atticus torkából fojtott kiáltás szakadt fel. A nagybátyja mellé vetődött, saját testével védelmezve, és megpróbálta kitapogatni a golyó ütötte sebet. George azonban a fejét rázta: nem találták el, csak a félelemtől kiszaladt az erő a lábából.

Atticus körülnézett. A seriff enyhén balra fordulva az erdő sűrűje felé irányozta a puskáját, amelynek egyik csövéből füst bodorodott. Talbot seriffhelyettes ugyanarra világított az elemlámpával. Eastchurch változatlanul Atticusra és George-ra szegezte a fegyverét.

A seriff bekiabált a sötétbe.

– Ez az *én* erdőm, világos? Nem érdekel, hogy ember vagy-e vagy szörnyeteg, azonnal húzd el innen a beled! – Ismét elsütötte a duplacsövűjét, mire George összerándult Atticus karjaiban.

Mozdulatlanság szállta meg az erdőt. A seriff szétnyitotta a vadászpuskát, újratöltötte, majd megállt és a fülét hegyezte. A fák között néma csend honolt: a favágó – akár ember, akár fenevad – elpusztult, vagy halottnak tettette magát.

– Jól van – nyugtázta a seriff. – Hol is tartottunk?

Atticus halkan szólt a nagybátyjának: – Gyere, George! Felsegítelek.

– Ne fáradjatok, fiúk, maradjatok csak a földön! – mondta a seriff. – Elég messzire kerültünk. Ideje pontot tennünk az ügy végére. Hacsak… – tette hozzá –, hacsak nem vallatok most színt a betörésekről.

Az új hang mögülük, az út irányából érkezett: halk süvöltés jelezte a felizzást, amelyet aztán tűzgolyó lobbanása követett. Mire a seriff és a helyettesei hátrafordultak, a tűzgolyó tomboló máglyává terebélyesedett, közepén egy autó alakú sziluettel.

– Ördög és pokol – mondta Talbot seriffhelyettes.

Hunt seriff belenézett Atticus szemébe.

– Öcskös – szorította össze a száját. – Nem felejtettél el említeni valamit?

Dudaszó hallatszott. A Packardból dudálnak, gondolta Atticus. Tehát a seriff autóját ajánlották fel égő áldozatként.

– Eastchurch, te velem jössz! – parancsolta a seriff. – Maradj itt, Talbot! Ha *bármivel* próbálkoznak, terítsd le őket. – A seriff habozott, mint aki azon tanakodik, ne hajtsa-e végre inkább ő maga az utolsó utasítást most azonnal. Akkor ismét megszólalt a Packard dudája. A seriff sarkon fordult, és visszaszaladt az úthoz; Eastchurch pár lépéssel lemaradva loholt utána.

Atticus szembefordult George-dzsal, aki jelentőségteljesen biccentett. Atticus lepillantott: vastag faág hevert a földön George térde előtt.

Atticus úgy fordította a fejét, hogy a szeme sarkából rálásson Talbot seriffhelyettesre. A férfi két méterre állt tőle, egyik kezében puska, a másikban elemlámpa. A fegyver megközelítőleg rájuk szegeződött, bár a puskacső leereszkedett a talaj irányába. Mindeközben az elemlámpa fénye – a helyettes figyelmével egyetemben – el-elkalandozott: hol a seriff és Eastchurch távolodó alakjára világított, hol vissza Atticusra és George-ra, hol pedig a rengetegre, amerről a kidöntött fa robajlott korábban.

Atticus elengedte George mellkasát, és a faág után nyúlt. Szorosan megragadta, és ugrásra készen kivárta, amíg az elemlámpa sugara megint másfelé mozdult. Ellökte magától George-ot, felpattant, hátralépett, megpördült, és hatalmas ívben, minden erejét beleadva meglendítette az ágat.

A faág csak a levegőt hasította át. Atticus kibillent az egyensúlyából, és majdnem elvágódott. Imbolyogva nézett le a földre esett elemlámpára. Rögtönzött fegyverét két kézzel markolva, eszeveszetten forgolódott, mert arra számított, hogy bármelyik másodpercben lepuffanthatják. A helyettes azonban szőrén-szálán eltűnt.

Mi a franc? – gondolta Atticus.

Ekkor meghallotta. Az erdő mélyéről, közvetlenül szemből, sokkal közelebbről, mint előtte. A szörnyeteg! Csakis az lehet, állapította meg Atticus magában; hatalmas szerzet – akkora, hogy képes fákat kidönteni, vagy óvatlan seriffhelyettesek lába alól kirántani a talajt –, ugyanakkor lopakodó üzemmódra váltott: az aljnövényzetben osonva épp csak annyi neszt csap, amivel tudatja Atticusszal, hogy ő is jelen van.

A fenevad távolodott. Atticus lehajolt, és felkapta az elemlámpát, de addig ügyetlenkedett, hogy mire maga elé világított, a szörnyeteg már a fénysugár hatótávolságán kívül került. Az út felé kanyarodott.

– Atticus – szólalt meg George. – Segíts fel! – Atticus odament a nagybátyjához, és a hóna alá nyúlt. Ahogy talpra kászálódtak, a másodperc törtrészéig nagy, sötét árnyalak suhant el a tűz előtt, elhomályosítva a belőle áradó fényözönt.

– Eastchurch…? – kiáltotta Hunt seriff a távolból. – Hol a pokolban vagy?

Hosszú szünet. Hirtelen puska dördült. Atticus és George tisztán látták a torkolattüzet. Úgy tűnt, mintha az út közepéről egyenesen fel a levegőbe lőttek volna.

Azután minden elcsendesedett, csak a lángok ropogása, szisszenései hallatszottak.

Atticus és George összenéztek. George fújtatott, vállat vont. Atticus lekapcsolta az elemlámpát, és a lehető legnesztelenebbül mozogva megindult vissza az út felé.

Már majdnem kiértek a fák közül, amikor Atticus lábujjai kemény tárgyba ütköztek. Puska. Egycsövű. Atticus leguggolt, és Eastchurch seriffhelyettes nyomait kereste a talajon. Nem lepődött meg, hogy nem járt sikerrel. Átadta George-nak az elemlámpát, felvette a fegyvert, és haladt tovább előre.

A járőrautó időközben felismerhetetlen ronccsá feketedve öklendezte magából a lángokat és a füstöt a magasba. A Packard hátsó fala szét volt nyitva, és a villódzó fényben ki lehetett venni az autó csomagtartójába leterített matracon félretolt takarókat.

Hunt seriff felrepedt, vérző tarkóval, hasmánt hevert a földön a kombi előtt. Ott volt mellette a vérfoltos, behorpadt benzines kanna, amellyel a fejére sóztak.

– Letitia? – szólította halkan Atticus. A nő erre kivált az árnyak közül az út túloldalán, a seriff puskáját tartva a kezében.

– Mi történt a másik kettővel? – kérdezte Letitia.

– Felfalta őket egy grizzly – válaszolta Atticus, és nemigen óhajtott elidőzni az ebből következő kérdésen. („Miért nem minket?”)

A járőrautó újabb tűzgolyót kérődzött fel.

– Szent ég! – nyelt nagyot George. A hőség egyre fokozódott, kész csoda, hogy a Packard nem kapott lángra. – Húzzuk el a csíkot!

Mialatt George a kombi első üléséhez rohant, Letitia és Atticus farkasszemet néztek egymással az arcra borult seriff előtt. Letitia önelégülten bazsalygott.

– Mondtam, hogy Isten nem véletlenül menesztett hozzátok – jelentette ki.

Atticus hátralesett a rengetegbe. *Nem hiszem, hogy Isten mentett meg minket*, gondolta.

George ezalatt kinyitotta a vaskaput, és a sofőroldali ajtó mellett várt rájuk.

– Gyertek már! – sürgette meg őket. – Induljunk!

Letitia a Packard hátsó ülésére dobta a seriff vadászpuskáját. Atticus felkapta a benzineskannát – félig tele volt –, és azt is berakta mellé. Majd, miközben Letitia átfutott az autó másik oldalához, és bemászott az első ülésre, Atticus megállt a seriff mellett Eastchurch helyettes puskájával, és feltett magának egy újabb kérdést.

– Atticus! – szólt rá George. – Igyekezz!

– Elmész te a pokolba – mondta Atticus az eszméletlen seriffnek. Becsúsztatta a sörétes puskát a másik mellé a Packardba, majd ő is bezsúfolódott a hátsó ülésre. George gyútjást adott.

Atticus visszacsukta a hátsó ajtó alsó részét, és már épp leengedte volna a felsőt, amikor is megakadt a szeme a másik autón, amely észrevétlenül, a motorját és a fényszóróit is lekapcsolva húzódott meg a legutóbbi kanyarban, s csupán az égő roncs lángnyelvei tükröződtek vissza az ezüstös borításról.

George a gázra lépett. Atticus elvesztette az egyensúlyát, és kis híján kibukfencezett a félig becsukott hátsó ajtó alsó része fölött. Sikerült megkapaszkodnia, ám addigra már megint kanyarodtak, és a szerpentin mögéjük eső részéből csak a tűz halványuló fényjátéka látszott. Fél perc múlva pedig már annyi sem.

Atticus szürkeségben és hajnali ködben nyitotta ki a szemét. Elgémberedve felült; feneke alatt törött üvegszilánkok csikordultak. George

a sofőrülésen merült álomba, hátranyaklott fejjel horkolt; Letitia a hátsó ülésen feküdt takaróba bugyolálva.

Atticus kinyitotta a feléje eső ajtót, és kiszállt. A fák gyűrűjében leparkolt Packardot magas bozótos takarta el az ösvény felől. Az ellenkező irányból vízcsobogás szűrődött be. Óvatosan arrafelé indult, és ahogy áthatolt egy nagyobb lombfüggönyön, egy meredek árokpart tetején találta magát. A lenti patak a part közelében sziklás, sekély mederben futott, beljebb azonban hirtelen mélyült, és egy sötét színű főcsatornát alkotott.

A patak másik oldalán, félig-meddig ködbe burkolózva a népszámláló biztos lejegyezte földművesfalu bontakozott ki. A Shadowbrook vizesárokként karolta át az ardhami mezőket, amelyeket alacsony kőfalak tagoltak parcellákra. Az Atticus pozíciójával szemközti parcella megműveletlenül terült el: egy csapat kecske legelészte a telken elburjánzott vadvirágokat és gyomokat. Jobbra, nem is olyan messze egy híd kapcsolta össze a Shadowbrook két partját.

Északon a szántóföldek egy lépcsőzetes emelkedőben folytatódtak; a következő, magasabb sík terepet fehér falú kunyhók pettyezték, valamint – bal kéz felé – néhány nagyobb épület, beleértve egy magas tornyú templomot. Még egy szinttel feljebb a kastély halovány sziluettje tornyosult a falu fölé. Az udvarház körvonalai homályosan, elmosódottan derengtek a ködben, ám Atticus úgy látta, mintha több ablak is világítana.

Némelyik kunyhóból szintén fény szűrődött ki, csak sokkal gyengébben. Egy férfi lépett ki az egyik viskóból, és lecipelt egy lócát meg két bádogvödröt a parlagon hagyott földre; a kecskék észlelték a közeledő férfit, és elébe szaladtak. Balról loccsanás hallatszott: egy asszony favödröt merített a patakba. Elég közel állt hozzá, hogy akár meg is szólíthatta volna, ám a kecskepásztorhoz hasonlóan az asszony is fehér volt, így hát Atticus inkább csendben visszahúzódott a bozótos mögé.

Tenyér nehezedett a vállára. George. Atticus a szájához emelte a mutatóujját, és halkan beszélt.

– Ha minden igaz, megérkeztünk. – Szétválasztotta az ágakat, hogy George átlásson rajtuk.

– Ha minden igaz – nyugtázta George a lelkesedés legapróbb szikrája nélkül. A száját húzva hátrébb lépett, visszafordult a kocsi felé, majd végül ismét Atticusra nézett. – Kérdezhetek valamit?

– Tudni szeretnéd, hogy kerültünk ide? – Atticus is ezen törte a fejét. Emlékezett rá, ahogy elhajtottak az égő járőrautótól, aztán a végtelenbe nyúló, egyre álomszerűbb utazásukra a sötét rengetegben… Majd egyszer csak – percekkel ezelőtt – szürkeségre és hajnali ködre ébredt. – Nem vagy vele egyedül – ábrándította ki Atticus a homlokát ráncoló George-ot. – Azt reméltem, te majd választ tudsz adni.

Mind előre szálltak be: George vezetett, Letitia ült középen, Atticus pedig az anyósülésen, ölében a revolverrel.

Az ardhami híd mohalepte kőboltozatokkal ívelt át a patak fölött. Kétoldalt egyenlő távolságban vaspóznák sorakoztak, kampóval a tetejükön. Atticus feltételezte, hogy lámpásokat aggatnak rájuk, azonban nem tudta elhessegetni egyéb felhasználási módozatok rémképét, különös tekintettel az ívhíd közepén, s egyben legmagasabb pontján emelt oszlopok kapcsán. George-ot alighanem hasonló gondolatok nyomaszthatták, mert gyorsan áthajtott a túloldalra, és hirtelen kellett fékeznie, amikor egy fehér férfi lépett a Packard elé.

A kezdetleges horgászbottal és egy vödörnyi csapkodó pisztránggal felszerelkezett férfi a szélvédőn keresztül méregette őket. Várták, hogy elküldi-e őket a fenébe, segítségért kiált, felmarkol egy követ, vagy egyszerűen meglendíti a vödröt. Végül aztán egyik sem következett be: a férfi fejet hajtott, mintha bocsánatot kérne, majd oldalra lépett, hogy átengedje az autót. George mérhetetlen döbbenetében először csak bámult, mint borjú az új kapura, a halász azonban türelmesen, lesütött szemmel várakozott, amíg sebességbe nem tette a kocsit.

Továbbhaladtak. Az út nemsokára elágazott: mehettek nyugatra a kunyhók között, vagy felfelé a dombtetőre. Az utóbbit választották. Az emelkedő végén – ahol immár zúzalékkővel szórták fel az utat – még tettek egy félkört a kastély előtti kocsifelhajtón, és megérkeztek.

A kastélyt hamuszürke kőből építették. Egy lapos tetejű, kétemeletes főépületből állt, amit egy-egy nyeregtetős, egyemeletes szárny fogott közre.

Az oldalépületek ablakai mögött többnyire sötétség honolt, a főépületben viszont égtek a lámpák, és Atticus észrevette, hogy a második emeletről egy emberalak bámul kifelé.

George megállt a kastély főbejárata előtt. Baloldalt, a felhajtó övezte, két kovácsoltvas paddal keretezett füves területen egy Horace térképeiről már ismerős szimbólum díszelgett: egy talapzatra állított napóra. Futó pillantást vetettek csak rá, ugyanis a figyelmük óhatatlanul a nem sokkal odébb, a nyugati szárny előtt parkoló ezüstszínű autóra terelődött. Harmat gyöngyözött a motorháztetőn és a sötéten ívelő szélvédőn.

– Hát akkor – szólalt meg Atticus –, talán be kellene kopognunk, és megkérdeznünk, mit adnak reggelire. – A Packard kesztyűtartójába csúsztatta a revolvert, majd kiszállt.

A kastély kétszárnyú ajtaja fölötti timpanont ezüstdísz töltötte ki: egy napkorong felső része kandikált ki a látóhatár mögül. Magukra az ajtószárnyakra is szögeltek néhány kisebb karéjt, amelyek a kopogtatók hátlapjául szolgálnak. Atticus felment a bejárathoz vezető lépcsőn, és a jobb szélső kopogtató felé nyúlt, ám még mielőtt megfoghatta volna, az ajtó kitárult.

Vörös hajú, öltözéke alapján komornyiknak tűnő férfi állt a küszöbön. Hajmeresztően sápadt volt – gyakorlatilag albinó –, a tekintete azonban rezzenéstelen, az Atticusnak szánt mosolya pedig késlekedés nélkül, mesterkéletlenül terült el arcán.

– Mr. Turner, ha nem tévedek – mondta a férfi. – Isten hozta az ardhami páholy kúriájában, uram.

– Az én nevem William – mutatkozott be a férfi. – Megkértek, hogy legyek a szolgálatára, és gondoskodjak az ön és esetleges útitársai kényelméről. – George-hoz fordult. – Önben netán Mr. Berryt tisztelhetjük? Az idősebb Mr. Turner féltestvérét?

– Igen, Montrose fivére vagyok – válaszolta George.

William bólintott.

– Mr. Turner számított rá, hogy ön is eljöhet. Kegyed pedig, Miss…?

– Dandrige – vágta rá Letitia.

– Családi barát – tette hozzá Atticus. – Jó barát.

– Ez esetben szívesen látott vendég – mondta előzékenyen William.

– És kinek is vagyunk egész pontosan a vendégei?

– Mr. Samuel Braithwhite-nak. – William széttárta a kezét, és széles mozdulatot tett, amellyel nemcsak azt az épületet ölelte fel, aminek a bejáratánál ácsorogtak. – Ez itt Mr. Braithwhite vidéki otthona.

– Mr. Braithwhite – ismételte Atticus tagoltan, mint aki a nyelve hegyén ízlelgeti a nevet. Majd az ezüstszínű autóra mutatott. – Az a masina ott történetesen szintén Mr. Braithwite tulajdona?

– A Daimler? Igen, uram. Egyedi tervezésű modell, Mr. Braithwhite megrendelésére készült. Ádáz masina, nemde?

– Nagyon is – felelte Atticus. Aztán: – Hálás vagyok a szíves fogadtatásért, William, de szeretnék találkozni az apámmal. Elvinne hozzá?

– Sajnálom, uram, ám attól tartok, az édesapja nincs itthon. Mr. Turner és Mr. Braithwhite tegnap délután autóval Bostonba mentek beszélni Mr. Braithwhite ügyvédjével.

– Autóval? Bostonba? Nem azt mondta, hogy Mr. Braithwhite a Daimlert vezeti?

– Mr. Braithwhite-nak számos autója van, uram – adott felvilágosítást William. – Mármost, szíveskedjenek beljebb fáradni, és megmutatom a szobáikat, ahol el lesznek szállásolva. Ne aggódjanak a csomagjaik miatt, felvitetem őket.

Atticus azonban az erdőben hagyott seriffre gondolt – aki azóta talán már vissza is sietett Bidefordba, hogy lincshangulatot gerjesszen –, és nem mozdult a küszöb elől.

– Gond van, uram? – tudakolta William. Ekkor észrevette a Packard kitört ablakait. – Ó, jaj! Valami problémába ütköztek idefelé jövet?

George elnevette magát.

– Így is lehet fogalmazni.

– Bideford – mondta William. Nem kérdésnek szánta. – *Módfelett* sajnálom, Mr. Turner. Nem sérült meg egyikőjük sem?

– Még nem – válaszolta Atticus.

– Most már megnyugodhatnak. Minálunk teljes biztonságban vannak.

Atticus maga elé képzelte a lángokban álló járőrautót az éjszakában.

– Az ön helyében én nem tennék ilyen elhamarkodott ígéreteket.

– Ellenkezőleg, Mr. Turner – javította ki William. – A szavamat adom. Mr. Braithwhite vendégeiként Mr. Braithwhite védelmét élvezik. Ameddig Ardhamban maradnak, nem kell tartaniuk a bidefordiaktól. A teljes védelem természetesen ugyanígy kiterjed az édesapjára is, mialatt Mr. Braithwhite-tal utazik. Kérem, fáradjanak beljebb!

A kúria előcsarnoka egy rusztikus szálloda recepciójára emlékeztetett, amely soha nem szerepelne a *Néger útikönyv*ben. A sötét faborítású falakon drámai hatású természeti képek függtek, mindegyiken fehér emberek vadásztak, lovagoltak, vagy egyszerűen csak ácsorogtak és gyönyörködtek a tájban.

A szárnyakba folyosók vezettek, az előcsarnok hátsó végében kétszárnyú ajtó nyílt egy étkezőbe. Az ajtótól balra található faliszekrény rekeszeiben kulcsok voltak felakasztva; William megállt előttük, és mutatóujjával az állán dobolt.

Míg William azon morfondírozott, hogy ki melyik szobát kapja, Atticus szemügyre vette az étkező ajtajának másik oldalán kifüggesztett festményt. A portré egy köpenyt viselő fehér férfit ábrázolt egy alkimista laboratóriumban. A férfi jobb kezében fából faragott botot tartott, és azon a mutatóujján feltűnő, ezüstszínű pecsétgyűrűt viselt, amelybe bele volt gravírozva a már jól ismert napkaréj-szimbólum. Bal karját kitárta, egy nyüzsgő kikötőre néző ablakra mutatva. A tenger fölé csillagos éjszakás égbolt borult, ám rózsaszín ragyogás vonta be a látóhatárt.

– Titus Braithwhite – olvasta el Atticus a képkeretre illesztett bronztáblácskát.

– Ardham alapítója – mondta William. Kulcsokkal a kézben csatlakozott Atticushoz a portré előtt. – A Braithwhite-család tengeri kereskedelemmel szerezte a vagyonát, ám Titus Braithwhite élénken érdeklődött a természettudományok iránt. Bostoni szomszédait zavarta egyik-másik ezoterikusabb kutatása, megalapította tehát Ardhamot, és épített egy kúriát afféle menedék gyanánt, ahol természettudós kollégáival zavartalanul kísérletezhetnek.

– Fura, hogy épp ezt a vidéket választotta – vélte Atticus. – Tekintve, hogy a bidefordiak nem rajonganak a boszorkányokért.

William udvariasan hümmögött.

– Titus Braithwhite nem boszorkány volt, Mr. Turner.

– Nem is kell annak lenni, hogy boszorkányság vádjával felakasszanak.

– Ez igaz, uram. Csakhogy Titus Braithwhite megállapodott a bidefordi közösség vezetőivel. Vagyoni helyzetét és politikai összeköttetéseit kamatoztatva tett nekik egy-két szívességet, cserébe a bidefordiak szavatolták az elszigeteltségét. Távol tartották a kíváncsiskodókat. Ha úgy vesszük, jó célra használta az előítéletességüket.

– Ezt nekem hiába mondja – felelte Atticus. – Még sosem tapasztaltam, hogy az előítéletből bármi jó származhat.

– Érthető, uram… meglehet, rosszul tette – ismerte el William. – És talán meg is lakolt érte. 1795-ben rettenetes tűzvész ütött ki Ardhamban. A kúria porig égett, és az épülettel együtt Titus Braithwhite, a munkatársai, valamint legtöbb családtagja is a lángok martalékává vált. A jelenlegi Mr. Braithwhite egy oldalági rokon leszármazottja, aki a tragédia idején Plymouth-ban élt.

– Mivel foglalkozik a jelenlegi Mr. Braithwhite? Hajózásban utazik?

– Az úr érdeklődési köre meglehetősen sokoldalú.

– És miért érdekli az urat a személyem meg a családom, William? Már ha lehetek indiszkrét.

– Nem tudom, uram. És különben sem az én tisztem volna erre válaszolni. Mr. Braithwhite háztartását vezetem, nem a vállalkozását.

– Tényleg? – Atticus a portré felé biccentett. – Nekem úgy tűnik, hogy elég behatóan ismeri a családi vállalkozást.

– Csak a történetét, Mr. Turner. Kezeljen úgy, mint egy idegenvezetőt… mint az alázatos idegenvezetőjét. Felkísérhetem önöket a szobáikhoz?

Az első emeletre vezető lépcső a nyugati szárny folyosójának legelejéről indult. A lépcsőfordulónál lévő ablak beengedte a kinti fényt, és az előcsarnokhoz hasonlóan itt is elektromos fali gyertyatartók és mennyezeti lámpák adták a világítás nagyját.

– Honnan jön áram itt az erdő közepén? – kérdezte Atticus.

– A gépkocsiszín mögötti fészerben üzemeltetünk egy generátort – magyarázta William. – Amikor Mr. Braithwhite újjáépíttette a kúriát az 1920-as években, kibővítette néhány modern civilizációs vívmánnyal. A tartózkodásuk idejére összkomfortos szállást nyújtunk, beleértve a melegvizet is.

A lépcső tetején jobbra fordultak. Az első emelet középső részén játékterem, könyvtár és dohányzószalon kapott helyet. William gyorsan körbevezette a vendégeket a szórakozási lehetőségeket nyújtó helyiségekben, és nem győzte nyomatékosítani, hogy szabadon használhatják bármelyiket, egyetlen kivétellel: a dohányzószalonba hagyományosan csak férfiak léphettek be.

– Ennyit a pozitív diszkriminációról – mormolta Letitia.

– Mi van a második emeleten? – kíváncsiskodott Atticus.

– Mr. Braithwhite magánlakosztálya – felelte William. – Bizonyosan örömmel meghívja majd önöket, miután hazatért. Addig is – vezette tovább a csapatot –, a keleti szárnyban szállásolom el önöket. Csendesebb, mint a nyugati, és csak a hármójuké lesz, hogy Mr. Braithwhite többi vendége ne zavarja meg a pihenésüket.

– Mások is a kúriában vendégeskednek?

– Még nem, uram. De Mr. Braithwhite összehívta az ardhami páholy tagjait. Ha minden igaz, hamarosan számíthatunk az érkezésükre.

– Számít az érkezésükre – gondolkodott hangosan Atticus –, de az összejövetel céljáról nem tud semmi konkrétumot.

– Gyorsan kapcsol, Mr. Turner.

William a keleti szárny folyosójára terelte a három vendéget, és megállt jobbra a harmadik ajtó előtt.

– Ez volna az ön szobája, Mr. Turner – mondta, s azzal kulcsot illesztett a zárba. – Egybenyílik a szomszéd szobával, ahol Mr. Berry fog megszállni.

Alighogy belépett, Atticus tekintete legelőször a franciaágyra vetült: az impozáns fejtámlát a változatosság kedvéért megint csak fehér emberek szabadtéri foglalatosságait megörökítő faragások díszítették. A jobb oldali falnál akkora ruhásszekrény állt, amelyben elférhetett volna egy összecsukható ágy. A szoba bal oldalán nappalirészt alakítottak ki füles karosszékekkel, kandallóval, üvegszekrényben létesített minibárral, valamint a széles, sok üvegtáblával tagolt ablakra néző íróasztallal.

– Otthonos – állapította meg Atticus. Beljebb sétált, majd megfordult, és felfedezte, hogy az ajtó melletti falszakaszokat könyvespolcok borítják.

William megkerülte az ágyat, és a ruhásszekrény melletti ajtóhoz vonult.

– Erre találja a fürdőszobáját, Mr. Turner – tájékoztatta. – Kikészítettük a tisztálkodószereket, de ha bármire szüksége van, ne habozzon jelezni. Ezenkívül nem tudom, milyen ruhákat hozott magával, ám amennyiben szeretne kiöltözni a vacsorához, idebent talál néhány öltönyt. – A ruhásszekrényre mutatott. – A vacsorát a földszinti étkezőben tálaljuk, pontban nyolc órakor – folytatta, ahogy visszaballagott a nappali részhez. – Ebéd egy órakor, reggeli hattól kilencig. Emellett a nap huszonnégy órájában bármikor hozathat fel a szobájába ennivalót. – Egy antik telefonkészülék kézibeszélőjére bökött az íróasztalon. – Tárcsázza a nullát, és azonnal kapcsolják a személyzet egyik tagját.

– És ha kimenő hívást szeretnék lebonyolítani?

– Sajnálom, uram, attól tartok, ez zárt hálózat. Mr. Braithwhite remélte, hogy be tudja köttetni a telefonvonalat a kúriába, ám ez bürokratikus és technikai okokból lehetetlennek bizonyult. Sajnálatos módon korántsem ápol olyan szívélyes kapcsolatot a Devon megyei lakókkal, mint az első Mr. Braithwhite.

– Meg tudom érteni – mondta Atticus. Kinézett az ablakon. – Apropó, közösségi kapcsolatok: milyen emberek élnek lent a kunyhókban?

– Egyszerű népek – felelte William.

– Egyszerűek? Mármint, amishok?

– Úgy valahogy. Az ardhamita felekezet mindazonáltal jóval régebbre vezethető vissza, mint a mennonitáké.

– És az egész évet itt töltik?

– Igen, uram. Ardham menedéket nyújt számukra a világ elől. Lakbér helyett ellátják a kúria körüli teendőket és munkákat. Az ételeink nagy részéhez a faluban állítják elő a hozzávalókat.

– Tehát gondoskodnak Mr. Braithwhite étkeztetéséről, aki cserébe megóvja őket?

– Pontosan, uram.

– Mi a helyzet az árammal és a melegvízzel? – tudakolta Atticus. – Azokból is részesülnek?

– Mint említettem volt, egyszerű népek. Nem igényelnek efféle szolgáltatásokat. – William George-hoz fordult. – Mr. Berry! Az ön szobája erre található. Kövessen, kérem!

Letitia megvárta, amíg William és George átmennek a szomszédos szobába nyíló ajtón, majd Atticusra nézett.

– Mutatok valamit.

Az egyik könyvespolchoz vezette Atticust.

– Mi az? – kérdezte a férfi.

– Nézz körül!

– Nahát – ámult el Atticus. – Mr. Burroughs… – A felső polcon Tarzan-regények sorakoztak, az alatta lévőn meg a komplett John Carter-gyűjtemény, valamint a Vénusz-és a Pellucidar-sorozatok. A többi polcon is csupa ismerős szerző és cím képviseltette magát, amelyek közül jó néhány sehogysem illett a környezetéhez.

– Beszerezték az összes kedvenc könyvedet, mi? – foglalta össze Letitia.

– Aha, elég sokat. Meg olyanokat is, amiket mindig el akartam olvasni…

– Ne kényelmesedj el! – javasolta Letitia.

– Nyitott kapukat döngetsz – guggolt le Atticus. A legalsó polc Lovecraft hazájának volt fenntartva: Algernon Blackwood, Robert Bloch, August Derleth, William Hope Hodgson, Frank Belknap Long, Clark Ashton Smith, és maga a nagybetűs szerző. Atticus végigsétáltatta az ujjait a kötetek gerincén, majd megállt egy vörös bőrkötésű könyvnél, amely szembetűnően kitüremkedett a *The House on the Borderland* és *Az álom fala mögött* közül.

A vörös könyv borítóján a napkaréj dombornyomású szimbóluma szerepelt, meg a cím: AZ ADAMITÁK ŐSHAJNALI RENDJÉNEK SZABÁLYAI ÉS ALAPELVEI. Atticus megmutatta Letitiának, aztán William és George közeledő lépteit hallván visszacsúsztatta a helyére a polcon, és felegyenesedett.

– Miss Dandridge – mondta William. – Az ön szobája a folyosó túlsó végében található. Erre tessék…

Kimentek.

Atticus a nagybátyjára nézett.

– Te is kaptál saját könyvtárat? – kérdezte.

– Aha – felelte George. – A szobaszervizzel együtt simán el tudnék tölteni egy hónapot a szobámban.

Atticus bólogatott.

– Lehet, hogy épp ezt akarják elérni. Milyen kedves a vendéglátónktól, hogy elkülönítették nekünk az egész szárnyat, ugye?

– Rendkívül… Te láttál másik lépcsősort? Azon kívül, ahol feljöttünk.

– Nem. Ezen a folyosón legalábbis nem.

– Hát akkor bízzunk benne, hogy nem üt ki megint a tűz.

A folyosó túlvégén Letitia felsikkantott. Atticus és George, mint akiket puskából lőttek ki, a hang irányába iramodtak.

A lakosztály fürdőszobájában találták Letitiát és Williamet. Letitia szája elé kapott kézzel állt egy mélyedés pereménél, és Atticus először azt hitte, egy gödör keletkezett a padlóban. Pedig nem: a süllyesztett fürdőkádat fekete márványból vésték, és elfértek volna benne akár mind a négyen is úgy, hogy nem kellett volna egymáshoz érniük.

– Nézzenek oda! – szólt George előre Atticus válla fölött. – Titiának saját medence dukál!

Nem sokkal később, a folyosón:

– Máris felhozatom a csomagjaikat, Mr. Turner. Nem tudom, hogy a szerelőnk tud-e kezdeni valamit a gépkocsijuk kitört ablakaival, de intézkedem, hogy fedett helyre kerüljön.

– Köszönöm – felelte Atticus. – William!

– Igen, uram?

– Mit mondott Mr. Braithwhite, mikor térnek vissza édesapámmal Bostonból?

– Nem tudta megmondani. Talán ma este, de előfordulhat, hogy csak a holnapi nap folyamán. – Mosoly: – De mindenképp teszünk róla, hogy addig se unatkozzon. A már megismert időtöltési lehetőségeken kívül zeneszalon és edzőterem is várja önöket a földszinten, és ajánlhatok egyéb szórakozási lehetőségeket is. Természetesen egész nyugodtan körbesétálhatják a birtokot vagy lemehetnek a faluba. Amennyiben messzebbre szeretnének kirándulni – az erdőbe, esetleg a dombok közé –, kijelölök maguk mellé egy túravezetőt, nehogy eltévedjenek.

– Köszönjük, de szükségtelen. Kétlem, hogy messzire csámborognánk.

– Kitűnő, uram. Ez esetben, ha most nincs más kívánságuk…

– Még egy dolog – szólt közbe Atticus.

– Parancsoljon, uram.

– Amíg apám itt tartózkodott, melyik szobában szállásolták el?

Aprócska tétovázás.

– Amott, uram – mutatott William egy ajtóra Letitia szobájától jobbra.

Atticus elfordította az ajtógombot.

– Zárva.

– Hogyne, uram. Lemehetek a kulcsért, ha kívánja, de nincs bent semmi látnivaló. Az édesapja magával vitte a személyes tárgyait Bostonba, és a szobát azóta kitakarították. – Szünet. – Hozzam a kulcsot, Mr. Turner?

– Hagyja csak – legyintett Atticus. Elfordult az ajtótól, és visszamosolygott Williamre. – Megbízom magában.

Atticus és George kiültek a kúria elé az egyik padra, és nézték, ahogy egy páva kevélyen lépeget a napóra talapzata körül.

– Titus Braithwhite – törte meg George a hosszúra nyúló csendet. – Mond ez a név neked valamit? Fura arcot vágtál, amikor a portréját szemlélted.

– Csakugyan? – kérdezte Atticus. Hátradőlt a padon. – Az édesanyám ük-ükanyja Titus Brathwhite tulajdonát képezte.

– Azt hittem, Dora nem ismerte a családfáját.

– Keveset tudott róla. Mindössze annyit, hogy az egyik felmenőjét Hannah-nak hívták, aki Titus Braithwhite, egy bostoni rabszolgakereskedő tulajdona volt. Hannah-t szobalányként tartották Braithwhite vidéki birtokán egészen addig az éjszakáig, amikor megszökött.

– Ezen az erdőn keresztül? Bátor asszony.

– Egyrészt bátor, másrészt halálra volt rémülve – mondta Atticus. – Szörnyű csapás érte az épületet, és Hannah majdnem maga is odaveszett benne.

– A tűzvész? – találgatott George.

– Valószínűleg. Habár az anyától hallott történethez az is hozzátartozott, hogy Hannah soha nem árulta el senkinek, mi is történt pontosan, csak hogy olyan rettenetes volt, hogy el *kellett* menekülnie. Lényeg, hogy elszökött, és új életet kezdett szabad emberként, jóllehet hátralévő napjaiban félelemmel töltötte el, nem bukkan-e a Braithwhite-család egyszer a nyomára.

George igyekezett óvatosan fogalmazni: – A szökésekor – mondta – várandós volt?

– Egyszer rákérdeztem erre anyánál. Azt felelte, nem értem a történet lényegét.

– Mégpedig?

– Ne nézz vissza! És ne bízz senkiben, akit Braithwhite-nak hívnak.

– Ha jól sejtem, Montrose-t nem avatta be.

– Nem bizony, és megesketett, hogy én sem beszélek róla. Úgy tűnik, az öregem végül mégis nyomra bukkant valahol. Vagy a nyom bukkant őrá.

Letitia kijött a kúriából. Felfrissült a fürdőtől, és lila ruhát húzott, amely nem rítt volna ki Hamupipőke báljáról sem.

– Jóságos ég! – mondta George.

– Tetszik? – Letitia boldog kacajjal megpördült, s csak úgy csillámlottak a flitterek a ködből előderengő reggeli napsütésben.

– Gyönyörű – ismerte el Atticus. – Ezt nem a kis utazótáskádból bányásztad elő, ugye?

– Dehogy, tökkelütött. A szobámban találtam, tucatnyi másikkal egyetemben. Nem néztetek be a ruhásszekrénybe?

– Találtad – ismételte George. – És jó a mérete?

– Mintha rám öntötték volna. – Még egyet pörgött.

Atticus felállt.

– Sétálhatnánk egyet a faluban.

– Komolyan? – kérdezte George. – Én épp arra gondoltam, hogy torlaszoljuk el magunkat a szobáinkban, amíg Montrose visszatér.

– Nem vennék mérget rá, hogy vissza fog térni. Szerintem nekünk kellene megkeresnünk.

– Gondolod, hogy a faluban van?

– Maradjunk annyiban, erősen kétlem, hogy Bostonba ment volna Mr. Braithwhite-tal.

– Nem tartod valószínűbbnek, hogy idefent tartják fogva? Már ha tényleg fogva tartják.

– Attól függ, miből indulsz ki. – Atticus felpillantott a kúria második emeleti ablakaira, majd visszanézett George-ra, aki kérdő tekintettel méregette. – Megérzés.

– Jól van – hagyta rá George. – Járjunk utána. Ha tényleg megtaláljuk…

– Olajra lépünk, és vissza se nézünk.

– Jó terv – bólintott George.

– Tervnek terv – vélte Letitia. – De ugye ti sem gondoljátok komolyan, hogy *ennyire* könnyű dolgunk lesz?

Mivel már elvitték az autójukat, elsétáltak a kocsifelhajtón a kúria nyugati szárnyának végéig, majd az épület mögött megkeresték a garázst. A hosszúkás, keskeny kocsiszínt vízszintesen kettéosztott ajtók tagolták, mintha istállóból alakították volna át. Az állásokban láttak egy városi terepjárót, két sötétített üvegű Rolls-Royce szedánt, valamint egy veterán, gyöngyszürke nyitott sportautót.

A Packardot az ötös számú állásban tették le. Atticus előhorgászta a revolvert a kesztyűtartóból, és ellenőrizte, meg van-e még töltve. Aztán

rájött, sehogy sem tudja magával vinni; ahhoz túl nagy volt, hogy feltűnésmentesen a nadrágzsebébe gyömöszölje.

– Felugrok a szobámba egy zakóért – mondta.

Letitia azonban felemelt kézzel megállította.

– Adsza! – Megkérte Atticust és George-ot, hogy forduljanak el, amíg valami úton-módon elrejtette a fegyvert a ruhája redői mögé. Dolga végeztével hencegésképp ismét piruettezett egyet.

– Ha egyszer elszabadulunk innen, ki foglak faggatni a kalandjaidról – fogadkozott Atticus.

Visszamentek a főépülethez, majd rátértek egy gyalogútra, ami lefelé vezetett az ardhami templomhoz. A lejtőn összefutottak egy csapat felfelé tartó falubelivel: Atticus felismerte az egyik férfiban a kecskepásztort, aki most frissen nyúzott és kizsigerelt állattetemet cipelt a vállán; egy nő két megkopasztott csirkét és egy tojással teli kosarat tartott a kezében; és még két férfi vonszolt gumós növényekkel és egyéb terményekkel megpakolt raschel zsákokat. Nehéz málhájukkal együtt félreálltak Atticus, George és Letitia útjából, egészen az ösvény széléig, és fejet hajtottak, akárcsak korábban a halász.

– Jó reggelt! – köszönt Atticus, ahogy elhaladt előttük, ám egyik ardhami sem viszonozta, sőt, a szemébe sem néztek.

A templom és a többi épület szabálytalan négyszög alakzatba rendeződött a falusi ösvény végén. A templommal szemben műhely állt. A ház előtt egy férfi lábbal működtetett köszörűkövön fente egy kasza élét. A munkás felpillantott, ahogy Atticus és társai elérték az ösvény alját, majd nyomban ismét a feladatára összpontosított. A mellette megláncolt szelindek nem volt ilyen illedelmes: ahogy észrevette az idegen jövevényeket, leszökkent a műhely tornácáról, és még közelebb jött volna, ha nem tartja vissza a lánc.

George aggodalmasan méregette a kutyát.

– Hol akarsz először körülnézni? – kérdezte, ám még fel sem tette a kérdést, Letitia máris kitárta a templom kapuját.

– Ezek szerint a templomban – válaszolta Atticus.

A templombelsőt egyetlen osztatlan tér alkotta. A bejárati fülkéből, ahová harangkötél ereszkedett le a templomtoronyból, a főhajóba lehetett belépni; a durván faragott padsorok körülbelül negyven embernek nyújtottak ülőhelyet. A főhajó mindkét oldalán magas, keskeny ablakok bocsátották be jégvirágos üvegükön a napsugarakat, míg a főfolyosó fölé rózsaszín üvegtartóba ültetett olajmécsest lógattak; reszketegen pislákolt, akár egy haldokló csillag kihunyó fénye. A főhajó elülső részén a tér megint elkeskenyedett, és a megemelt szentélyen oltár vagy szószék helyett csak egy fa felolvasóasztal állt, amelyen vaskos könyv pihent.

A felolvasó mögötti falon színes üvegablak magasodott, mint a templom egyetlen ékítménye, és egy Édenkertben játszódó jelenetet ábrázolt. Atticus előbbre indult, hogy közelebbről is szemügyre vehesse. Letitia pár lépéssel előtte járt, és hirtelen felhördült, a szája elé kapta a kezét… majd az ujjai mögött elnevette magát.

Az ablakon Ádám és Éva átölelték egymást a rózsaszín, félbevágott napkorong alatt – az őshajnal felkelő napjának sugarainál. A jelenet ugyan ismerősnek tetszett, egy-két részlet azonban hiányzott róla. A sátáni kígyó lemaradt a képről, és noha az édenkerti fákat és bokrokat színesre festették a hajnali fények, sehol nem volt tiltott gyümölcs, Éva tenyere ugyanis mással szorgoskodott.

És semmit nem takartak fügefalevelek. Atticus tátott szájjal bámult felfelé, még sosem látott pornográf jelenetet ábrázoló festett üvegablakot.

– Hát – szólalt meg George –, nem egy baptista gyülekezet.

– Nem – hagyta rá Atticus. – Adamiták… bármit is jelentsen. – Fellépett az emelvényre, hogy megnézze, milyen Biblia van kitéve, a kíváncsiságát azonban bosszantó módon nem tudta kielégíteni: a nagy könyvet csattal zárták le, és a rend kedvéért a felolvasóhoz is láncolták.

Kimentek a templomból. A munkásember időközben bevonult a műhelyébe, és hangosan kalapált valamit, a szelindek pedig továbbra is a láncát rángatta.

Atticusék folytatták felfedezőútjukat. A templomtól nyugatra egy kőből rakott, vakolt falú építmény vonta magára a figyelmüket. A kerek, szemre három méter magas, alapzatánál kilenc méter széles épület enyhén csúcsosodott. Az egyik oldalon, a magasban még látszottak egy vasrács rozsdás maradványai, amely valaha egy ablakot fedhetett, a nyílást azonban rég bevakolták. A vaspántos ajtó zárva volt, és olyan tömör fából faragták, hogy Atticus hiába dörömbölt be rajta, alig adott ki hangot az öklével.

– Mit gondoltok? – nézett George-ra és Letitiára. – Túl kézenfekvő?

– Segíthetek, barátaim?

A nő sápadt arcát vörös hajzuhatag koronázta, és Atticusnak rögtön az a gondolata támadt, hogy csakis William egyik rokona lehet. Utána eszébe jutott, hogy a nő megszólalásig hasonlított az üvegablakon szereplő Évára, azzal a különbséggel, hogy fel volt öltözve: hosszú ujjú gyapjúfelsőt, farmernadrágot és bőrcsizmát viselt. Kulcscsomó csörgött a csípőjén, ahogy feléjük sétált, különböző méretű kulcsokkal.

– Jó reggelt! – üdvözölte Atticus mosolyogva. – A nevem Atticus. Ő itt George, ő pedig Letitia. A kastélyban szálltunk meg.

– Sejtettem – felelte a nő. Visszamosolygott rájuk, ám a szája sarkában mintha némi gúny bujkált volna. – Engem Dellnek hívnak.

– Ön képviseli a faluban a törvényt, Dell? – A nő meglepetten hátrahőkölt. Atticus a kulcscsomóra mutatott, majd a kőépület felé biccentett. – Ez a helyi tömlöc, nem?

– *Tömlöc?* – horkantott Dell. Ellépett Atticus mellett, leszedte a kulcscsomót az övéről, és a legnagyobb kulccsal kinyitotta az ajtót. Két kézzel lökte be, majd intett Atticusnak, hogy menjen be. – Vigyázzon, lépcső!

Atticusnak le kellett hajolnia, hogy elférjen az ajtófélfa alatt, és azután szintkülönbség következett: a kőpadló jó húsz centivel a küszöbszint alatt terült el. Az épületben hűvös volt, a száraz levegőt ínycsiklandó és édeskés illatok töltötték meg. Ahogy Atticus szeme megszokta a félhomályt, egy leszakadt végtag öltött alakot az orra előtt: szarvasláb csüngött egy gerendára erősített láncról. Hatalmas hústömbök lógtak mindenütt, szárított

és füstölt húsok, némelyik egyben, más darabokból nagy szeleteket farigcsáltak le.

Az ajtótól távolodva Atticus szemügyre vette a falak mentén álló dézsákat. Az orra gyakran hamarabb megszimatolta a tartalmukat, mielőtt megpillantotta volna. Halk dobolást hallott a háta mögül. Letitia és George is belépett az épületbe, és Letitia pincét keresve a lábával döngette a padlót. Az azonban szilárdnak tűnt, Atticus sehol sem látott csapóajtót.

– Állatok – közölte Dell az ajtóból.

– Tessék? – kérdezte Atticus.

– Élelem után kajtató állatok tévednek a faluba. Mosómedvék, rókák, időnként medvék is. A medvék képesek betörni egy kunyhó ajtaját, ha eléggé éhesek, ide azonban nem juthatnak be.

– Hallottuk, hogy grizzlyk élnek az erdőben – mondta Atticus.

– Grizzlyk? – Dell megint felhorkantott. – Még mit nem! Csak fekete medvék. – Kedélyesen így folytatta: – Épp elég baj az. A fekete medvék okosak. Na, nem *észkombájnok*… egyszerű vadállatok… de szorult beléjük annyi gógyi, hogy bajt keverjenek. És kitartóak. Régebben ebekkel kergettük el őket, néha azonban még olyankor sem fogják menekülőre, amikor megsérülnek. A legmakacsabbak itt kötnek ki… bizonyos értelemben. – Azzal az egyik hústömb felé intett a fejével.

Mialatt Atticusék a medve sorsán elmélkedtek, Dell hátrált egy lépést a küszöbről, és az ajtóra helyezte a kezét. Egy pillanatig úgy tűnt, mintha rájuk akarná zárni az ajtót, de csak kiengedte a többieket.

– Mehetünk tovább? – szorgalmazta.

Dell átkísérte a csapatot a lejtős almáskertig a falu nyugati részén, ahol egy újabb néma főhajtással lettek gazdagabbak, ezúttal a méhész biccentett nekik, aki a méhkasokat gondozta. Dell beszélt az ardhami munkaköréről: „felügyelőként” hivatkozott magára, és vezetői posztja többek közt azzal járt, hogy ő volt a falu és a kastély összekötője. Amikor Atticus megpendítette, hogy nem rokonok-e Williammel, elnevette magát.

– Még ahhoz sem vagyok eléggé előkelő, hogy az *ő* családjához tartozzak – válaszolta.

Atticus tovább szerette volna faggatni a templomról és Dell egyházi szerepéről, ám nem tudott napirendre térni az üvegablakon szereplő Évával való hasonlósága felett, de képtelen volt szóba hozni a témát, Dell pedig nem mondott magától semmit.

Az almáskerttől lesétáltak a folyópartig, ahol megzavarták a halászokat, majd tettek egy kört vissza a falu főterére. Atticus még szaglászni akart kicsit a kunyhók körül is, méghozzá gardedám nélkül, úgyhogy megköszönte Dellnek a körbevezetést, és úgy tett, mint aki a kastély irányába indul a gyalogúton. Dell a műhely felé vette az irányt, ahol a kovácsmester rendületlenül, zajosan kalapált. Amint a nő eltűnt a műhelyben, Atticus irányt váltott, és a falubeli ösvényhez terelte George-ot és Letitiát.

Nem jutottak sokáig. A szelindek kiszúrta a pályamódosítást, és veszett csaholásba kezdett. Atticus megszaporázta a lépteit, és nem nézett vissza. Hirtelen egy falkányi kutya szaladt elő a legközelebbi kunyhókból, és állta el az útjukat. Négyen voltak: két közepes méretű korcs, egy patkányfogó terrier, valamint egy gigantikus vadászeb, ami egy farkaskutya és egy dán dog keveréknek látszott. Az utca közepére vonultak, és lihegve várták, vajon Atticus, George és Letitia közelebb mernek-e menni.

A szelindek abbahagyta az ugatást, mire Atticus hátranézett a válla fölött. Dell kijött a műhelyből, és karba font kézzel állt a tornácon. Ajka leplezetlenül gunyoros mosolyra görbült. Nem *észkombájnok*, idézte fel Atticus a nő szavait. Ebekkel kergettük el őket.

– Aha – nyugtázta Atticus. – Értem.

Visszakaptattak a domboldalon. A kutyák megfeledkeztek róluk, amint visszafordultak a gyalogútra, ám ahogy a magaslatról lepillantottak, a farkaskutya-dándog keverék és az egyik korcs a falusi ösvényen csatangoltak, mint egy sziget partjánál cirkáló cápák.

– Vélemény? – kérdezte Atticus.

– A műhelynek kőből rakták le az alapjait – jegyezte meg Letitia. –Az élelmiszerraktáron kívül ez az egyetlen ilyen épület.

– Szerinted pince rejlik alatta?

Letitia bólintott.

– A nagy kalapálástól azt sem hallottuk volna meg, ha valaki lentről kiabál.

Atticus megerősítésért George-ra nézett, aki vállat vont.

– Ha Montrose nem kerül elő ma estig, akkor vacsora után megint a faluba lopakodhatunk – vetette fel. – Esetleg vihetünk pár finom falat húst a kutyáknak.

– Esetleg – mondta Atticus. A gondolatai előbb a Packardban hagyott sörétes puskákra terelődtek, aztán eszébe jutott az éjszakai őrjárat Pyongyang határában, ahol elméletileg egy rutinszerű mentőakciót hajtottak volna végre egy faluban, mégis négy néger katona életébe került. – De lehet, hogy másfelől kellene megközelítenünk a dolgot.

– Mire gondolsz?

– Még nem tudom. Töröm a fejem.

– Nos, mivel úgyis bemegyünk a házba – hozakodott elő a témával George –, akár igénybe is vehetjük a szobaszervizt a fejtöréshez.

– Miért ne? – tűnődött Atticus. – Talán olvasgatok is egy keveset.

Braithwhite vendégei kora délután kezdtek szállingózni. Atticus szünetet tartott az emeleten az adamiták őshajnali rendje szabályainak tanulmányozásában, és az ablakból rögtönzött népszámlálást tartott az érkező páholytagokról: tizennégy fehér ember, ötventől legkevesebb hetvenéves korig. Méregdrága autókat és limuzinokat vezettek, vagy sofőr hozta őket; a járművek felén massachusettsi rendszámtábla szerepelt, a maradék szomszédos államokból származott, kivéve egy későn érkező limuzint Washingtonból. Minden egyes páholytag ormótlan, ezüstszínű pecsétgyűrűt viselt – a beavatottak attribútumát.

Beavatottak. A vörös könyv sokféleképp hivatkozott rájuk: hajnalvárók, Ádám fiai, előnauták, „az ártatlanság korának átutazói” (más szóval, „a bűnbeesés előtt”, jóllehet az előnauták kiűzetése az ardhamiak Paradicsomához hasonlóan eltértek mindattól, amit Atticusnak a vasárnapi iskolában tanítottak). A könyv tartózkodott a „varázsló” szó használatától, de anélkül is egyértelműnek bizonyult, hogy azok voltak, vagy annak készültek. Atticus egyesével megnézte magának a jövevényeket, és megpróbálta kikövetkeztetni, rendelkezhet-e bármelyikük tényleges varázserővel. Sajnos a jelek szerint nemcsak a kommunistákat, hanem a varázslókat is nehéz ránézésre felismerni.

Negyed nyolckor, nem sokkal azután, hogy Ádám utolsó fiát is betessékelték a páholyba, megcsörrent a telefon. William szólt fel, érdeklődött, hogy Atticus és útitársai lent vacsoráznak-e.

– Úgy terveztük – felelte Atticus. – Miért, gond van?

– A legkevésbé sem, Mr. Turner – vágta rá William. – Készülődjenek nyugodtan, nyolckor önökért megyek.

Atticus egy elegáns szabású fekete öltönyt választott a ruhatárából. Mintha csak ráöntötték volna. A cipő is az ő mérete volt. George szmoking mellett döntött, Letitia pedig csinos fehér estélyi ruhában nyitott ajtót. A nő korábban kijelentette, hogy ki szándékozik csempészni a lila Hamupipőke-jelmezt a Packardba, több másik pompás ruhadarabbal együtt.

– Ha a végén menekülőre kell fognunk – magyarázta –, nem látom okát, miért ne vigyünk magunkkal egy-két szép ruhát. – Az arckifejezéséből ítélve azonban valami keresztülhúzta a számításait.

– Mi történt? – kérdezte Atticus. – William rajtakapott, ahogy kisurransz a hátsó ajtón?

– Nem, simán ki tudtam vinni a ruhát a Packardhoz – hangzott a válasz. – Viszont van egy kis gond.

Mielőtt részletesen kifejthette volna, William feltűnt a folyosó végén.

– Jó estét, Mr. Turner! Mr. Berry! – üdvözölte őket. – Elragadó, Miss Dandrige! Remélem, eddig jól érezték magukat nálunk.

– Érdekes napunk volt – fogalmazott Atticus. – Különben nem kellett volna feljönnie értünk. Magunktól is letaláltunk volna a földszintre.

– Minden bizonnyal, uram. Ám ha lehetek őszinte, attól tartok, a páholy egyes tagjai egy kissé… *gorombák* az idegenekkel szemben. Amíg nem mutatkoznak be rendesen, addig jobbnak láttam inkább az önök kíséretéül szegődni.

– Nehogy véletlenül összekeverjenek minket a személyzettel?

William elővette a mosolyát.

– Az asztaluk megterítve vár, Mr. Turner.

Ádám fiai mind a földszinti előcsarnokban gyülekeztek. Az inasok poharakkal és előételekkel megrakott tálcákat hordoztak közöttük, ám az idősebb páholytagok közül többen morogtak, mert még nem foglalhattak helyet az étkezőben. A washingtoni előnauta – egy reszketeg öregember, akit Atticus korábban elkeresztelt Preston Brooksnak, mert úgy suhogtatta a sétapálcáját, mint a szenátortársára támadó képviselő annak idején – fennen hangoztatta, márpedig legalább *őt* ne várakoztassák, mint holmi háziszolgát.

Aztán Atticus megérkezett az előcsarnokba, és hirtelen mindenki elnémult. A falubeliekkel ellentétben a páholytagok szégyentelenül megbámulták őket. A legtöbben csak kíváncsian méregették – igaz, olyan mértékben, ami bőven kimerítette az udvariatlanság fogalmát –, Prestonon azonban viharos gyorsasággal váltakoztak az érzelmek: a kezdeti érdeklődést George és Letitia láttán felváltotta előbb az értetlenség, majd a felbőszült megbotránkozás.

– *Hárman*? – bődült el, ahogy a levegőbe emelte a sétapálcáját. – Miért van belőlük *három?*

– Erre tessék, Mr. Turner – irányította William, aki egyfelől nem vett tudomást Prestonról, másrészt közéjük siklott, hogy megvédje Atticust az öregembertől. Letitia futólag odaintett Prestonnak, ahogy ellibbentek mellette, be az étkezőbe.

William egy félig vörös, félig ezüst, a félbevágott napkorongot hirdető transzparens előtti asztalhoz kísérte a csapatot. Az asztal a csarnok közepső sávjába esett, ráadásul el is volt kerítve, ami arra engedett következtetni,

hogy kitüntetett helyet foglalnak el… vagy talán közszemlére kerülnek. Két inas kihúzott egy-egy széket George-nak és Letitiának, míg Atticust maga William ültette le személyesen. Az inasok vizet és bort töltöttek a poharaikba, és a felszolgálók már hozták is a levest a konyhából.

Ezalatt elkezdték beengedni Ádám fiait. Kettesével-hármasával ültek asztalokhoz az egy szem Prestont kivéve, aki kisajátított magának egy asztalt. Több páholytag változatlanul Atticust méregette, erre Letitia pofákat kezdett vágni, és a bámészkodók utána már inkább a levesre koncentráltak.

A fiatalember a salátákkal együtt érkezett. Fehér, húsz-egynéhány éves, barna hajú, élére vasalt öltönynadrágja szinte megegyezett Atticuséval. Diszkréten átvágott a termen az utolsó üres asztalhoz a sarokban, a konyhaajtó mellett. Az előnauták jóformán rá sem hederítettek, az inasok azonban másképp viselkedtek vele: alighogy helyet foglalt, máris előtte termett a meleg étel és az ital.

A főétel is befutott.

– Ha éhesek vagytok, próbáljatok meg minél hamarabb jóllakni – javasolta Atticus.

– Miért? – kérdezte George. – Meg akarsz lógni a desszert előtt?

– Fontolgatom, ne okozzak-e némi kellemetlenséget – osztotta meg Atticus. – Meglátjuk, mi történik.

A vacsoravendégek többsége még mindig a salátával volt elfoglalva. Atticus kivárta, amíg egy csapat előnautának – beleértve Prestont – kihozzák a főételt, és akkor felállt a székéből.

– Elnézést! – emelte fel a hangját, és a kanalával megütögette az üvegpoharát. – Elnézést! Kérhetnék egy kis figyelmet?

Nyomban minden szempár rá szegeződött. Az előnauták zömmel még mindig érdeklődve figyelték, egyesek viszont szemmel láthatóan ingerültté váltak a lakoma félbeszakítása miatt; Preston a sétapálcájáért nyúlt.

Atticus így szólt a vendégsereghez:

– A nevem Atticus Turner – mutatkozott be. – Önökhöz hasonlóan én is Mr. Braithwhite vendégszeretetét élvezem, a meghívás okával kapcsolatban azonban sajnos még mindig sötétben tapogatózom. Az apám nyomában jöttem Ardhamba; egyelőre nem találtam meg, és nem tudom, mi dolga volt vele Mr. Braitwhite-nak, ahogy azt sem, hogy mit akar éntőlem. – Szünetet tartott, és körülhordozta tekintetét a felfelé tekintő arcokon, hátha valaki esetleg önként elő akar hozakodni a válaszokkal. A vendégek némán, komoran állták a tekintetét.

– Nem tudom, mit akar tőlem Mr. Braithwhite – ismételte Atticus –, de van egy elméletem. És remélem, uraim, egyikőjük sem fog megsértődni, ha önökön tesztelem le ezt az elméletet.

– Tudomásom szerint mindannyian az őshajnal rendjének nevezett egylet tagjai. Ma reggel véletlenül a kezembe került a rend szabályzatának egyik példánya, azt lapozgattam. – A zakója belső zsebéből elővette a vörös könyvet, és a magasba emelte. – Remélem, nem szegtem meg ezzel semmilyen előírást – tette hozzá a cselekedete kiváltotta általános szörnyülködés enyhítésére. – Tudom, az ilyen egyesületek szeretnek titkot tartani. Van némi tapasztalatom hasonlókban. Apám és George nagybátyám, itt mellettem, mindketten Prince Hall szabadkőművesek, és bizonyos témákról egyszerűen nem hajlandók beszélni.

– Hallottak már a Prince Hall szabadkőművesekről, uraim? A szabadkőművesség nyilván ismerős fogalom, na de Prince Hall… figyeljenek, ez érdekes lehet… Prince Hall egy abolicionista volt, aki Bostonban élt a függetlenségi háború idején. Belépett a massachusettsi milíciába, hogy segítsen kivívni a függetlenséget. Egyúttal csatlakozni akart a helyi szabadkőművesekhez is, ők azonban visszautasították, mert színesbőrű. Fogta tehát magát, és néhány felszabadított rabszolgatársával megalapította a saját szabadkőműves páholyát.

– Meg kell mondjam, csalódottan olvastam a szabályzatukban, hogy Prince Hall a maguk egyesületébe sem nyerne felvételt. Nem lep meg a dolog – nézett Prestonra. – De csalódást keltett.

– Csakhogy aztán olvastam tovább, és rábukkantam egy kiskapura: egy tagsági záradékra, amely felülírja az összes többi szabályt. Titus

Braithwhite vér szerinti férfirokonai automatikusan a rend tagjaivá válnak. Nem pusztán *megválaszthatók* tagnak. Tagok, és kész. Még csak jelentkezniük sem kell.

– Az persze, hogy mi minősül „vér szerinti” rokonságnak, vitás kérdés, és a szabályzat legalább tíz bekezdésen keresztül részletesen taglalja ennek kritériumait. Az én értelmezésemben Titus Braithwhite egyenes ági leszármazottai mindenképpen megfelelnének valamennyi kikötésnek. Feltéve persze, hogy létezik ilyen ember.

– És ez még nem minden! A rend Braithwhite nevet viselő tagjai *különlegesek*. Hogy is szól az idézet a könyvből? „Ádám fia, fényességes gyermek.” – Atticus a feje fölé feszített transzparensre sandított. – „Fényességes.” Jópofa szójáték. Azt jelenti: a rend elöljárói. Jogukban áll összehívni a páholy üléseit, és parancsot adhatnak a tagoknak. Ők pedig kötelesek betartani ezeket a parancsokat.

– Itt jön be a képbe az elméletem – folytatta Atticus. – Szerintem a meghívásomnak köze lehet ahhoz, hogy Titus Braithwhite egyenes ági leszármazottja vagyok… talán nem is csak egy a sok közül, hanem az *utolsó*. Nem mernék persze rá száz százalékig megesküdni. Ez csupán egy hipotézis. De önök, uraim, vélhetőleg tudják az igazságot, és ezért gyűltek össze ma este.

– Na, mármost, amennyiben igazam van, parancsba adhatnám, hogy valljanak színt, és nem bújhatnának ki a saját szabályaik alól. Megtehetném, de az az igazság, hogy nagy utat tettem meg az elmúlt pár napban, elfáradtam, és ott tartok, hogy inkább szeretnék négyszemközt beszélni Mr. Braithwhite-tal. Mondom tehát, mit fogok tenni. Fényességes gyermekként megkérek mindenkit, hogy most rögtön álljanak fel, és hagyják el a termet. A poharak és a tányérok maradjanak, ahol vannak; ne vigyenek magukkal semmit. Távozzanak azon az ajtón, majd menjenek ki az előcsarnokon át az épület elé. Leülhetnek a padokra, de ne jöjjenek vissza a kúriába, amíg én vagy Mr. Braithwhite engedélyt nem adunk rá.

– Uraim – fejezte be Atticus –, hallották az utasítást!

Néma csend követte szavait. Preston görcsösen szorította a sétapálcáját, és kidagadtak az erei, mintha fojtogatnák; nem ő volt ráadásul

az egyetlen előnauta, akit az arckifejezéséből ítélve dühroham kerülgetett. A pillanat örökkévalóságnak tűnt, és Atticus már azon morfondírozott, rosszul mérte-e fel a helyzetet. Érzékelte, ahogy George és Letitia feszülten várták, hogy elszabaduljon a pokol.

Egyszer csak székláb csikordult. Atticus a hang irányába nézett: Ádám egyik elvörösödött arcú fia vonakodva felemelkedett. A férfi kurta biccentéssel sarkon fordult, és megindult az ajtó felé. Azután az asztaltársaságát alkotó két páholytag követte a példáját, majd még ketten a szomszédos asztalnál. Kisvártatva mindenki felállt – még Preston is, habár nem hajtott fejet.

Ahogy az előnauták kisorjáztak az előcsarnokba, az inasok is kivonultak a konyhán keresztül. William megvárta, amíg az összes páholytag távozott, becsukta utánuk az ajtót, és ő maga is a személyzet után eredt. Nem maradt más az étkezőben, csak Atticus, George, Letitia, valamint a hátsó sarokasztalnál üldögélő fiatalember. A fehérek közül ő volt az egyetlen, aki szerfelett jól szórakozott Atticus mutatványán. Még meg is tapsolta, ahogy Atticus odasétált hozzá, és felmutatta ezüstgyűrűjét.

– Tudom, ezzel nem mondok újdonságot – szólalt meg a fiatal előnauta –, de a szabályzat történetesen kimondja, hogy a fényességes gyermek mindig a jelen lévő *legidősebb* Braithwhite. Jelen esetben: jómagam. Egy évvel és tíz nappal idősebb vagyok nálad. – Elvigyorodott. – Nem mintha ezek a fajankók tisztában lennének vele. Még a vén szaros Pendergast sem merné megszegni a szabályokat… Jobb ez így. Egy közönséges négernek már rég szilánkosra zúzta volna a fogait, ha így beszélt volna vele.

– Állok elébe – felelte Atticus.

Braithwhite szája még szélesebb vigyorra húzódott.

– Mellesleg Calebnek hívnak – mutatkozott be. – Nem ülsz le, Atticus? – Előrebökött az állával, mire az asztal Atticus felé eső részén egy szék magától előcsúszott. Atticus nem rándult össze, csak pislogott. Állva maradt, egyik kezét a szék háttámlájára tette.

– Caleb – mondta Atticus. – Samuel Braithwhite akkor… a maga apja?

– Úgy van.

– De maga vezette a Daimlert, nem? Maga vette fel apámat Chicagóban.

– Én voltam – ismerte el Caleb. – Az apám nincs odáig a nagy utazásokért.

– Miért keverték bele ebbe az apámat? – tudakolta Atticus. – Én kellek maguknak, nem? A maga apja engem akar valamiért. Miért nem kerestek meg közvetlenül engem?

– Mert be kell tartani a szabályokat – válaszolta Caleb Braithwhite. – Szabad akaratodból kellett idejönnöd. Ha megkérlek, nemet is mondhattál volna. Sőt, az a tippem, hogy nemet mondtál volna. Az atyai szóra azonban mindig hallgat az ember, nem igaz?

– Hol az apám?

– Biztonságban. Nem esik bántódása, amennyiben szót fogadsz.

– Látni akarom.

– Efelől semmi kétségem. – Braithwhite elhallgatott, tátott szájjal nézte, ahogy George és Letitia megállnak Atticus mellett. – Ejnye-bejnye! – méltatlankodott Braithwhite. George felmordult, és elejtette a kezében tartott hússzeletelő kést. A penge csörömpölve esett a padlóra. Braithwhite tekintete ezután Letitiára vándorolt, aki leengedett kézzel húzta ki magát.

– Látni akarom az apámat – jelentette ki Atticus. – Haladéktalanul.

Braithwhite továbbra is Letitia szemébe fúrta a tekintetét.

– Kezdjük az enyémmel!

Volt egy teherlift a konyhában.

– Belépés csak családtagoknak! – mondta Caleb Braithwhite, amikor elhúzta a liftajtót.

– Semmi baj – nyugtatta meg Atticus George-ot és Letitiát. – Várjatok meg idelent!

– Fejezzétek csak be a vacsorát! – javasolta Caleb. Kinézett Williamre, aki a háttérben húzódott meg. – Gondoskodj róluk, rendben? És menessz

valakit a faluba Delilah-ért.

– Máris, uram.

A felvonó lassan emelkedett. Caleb Braithwhite kihasználta ezt az időt, és megosztott Atticusszal egy újabb szabályt.

– Apám nem egy diplomatikus alkat – mesélte. – Olyasmi is elhagyhatja a száját, amitől viszketni kezd a tenyered. Óva intenélek attól, hogy megpróbáld megütni. Kár a gőzért! Immúnis.

– Az ütésekre? – kérdezte Atticus.

– Meg még sok egyébre.

– Majd magának pancsolok be helyette.

Caleb elmosolyodott.

– Tehetsz egy próbát.

A második emeleten kinyílt a liftajtó, és egy magánétkezőben találták magukat. Az asztalon vacsora maradékai, az asztalfőnél egyetlen szék.

A lifttel szemben festmény lógott a falon. A földszinti portrénál jóval absztraktabb alkotáson koronás, palástba bújt alak feszített a rózsaszín égbolt alatt. Az uralkodó kezét nyújtotta egy facsoport mögül előseregő árnyak hosszú sora felé. Az erdő határán még csak sötét foltok derengtek, a királyhoz közeledve azonban végtagokat, fejeket, farkakat növesztettek, habár még az uralkodó lába előtti sziluett sem vált felismerhetővé. Talán egy kutya?

– Apám! – szólt Caleb Braithwhite, a szoba egyik ajtajánál megállva. A távolból éles csattanás hallatszott, majd zörgés, mintha valami leesett volna. Pár másodpercig csend lett, aztán léptek közeledtek.

Samuel Braithwhite megjelenésében nem volt semmi varázslatos vagy fejedelmi. Úgy festett, mint egy banktisztviselő szabadidejében, vagy mondjuk egy Edison-féle feltaláló. Feltűrt ingujjal, kigombolt gallérral érkezett, és épp egy kendőbe törölgette a kezét. Nem lepődött meg azon, hogy az étkezőjében találja Atticust, és különösebben nem is örült neki, de elhatározhatta, hogy ha már egyszer megzavarták, akkor kihozza a

helyzetből a legtöbbet, ezért hosszú másodperceken keresztül tetőtől talpig végigmérte Atticust.

– Sötétebb, mint amire számítottam – állapította meg végül Samuel Braithwhite. – Biztos ő a mi emberünk?

Caleb bólintott.

– Életnagyságban.

– A vendégeim kint téblábolnak a pázsiton.

– Igen, uram. Azért…

– William felcsörgött és tájékoztatott. Honnan szedte a szabálykönyvet?

– Nem tudom, uram – felelte Caleb. – Egész nap szabadon járhatott-kelhetett a házban. Valahogy rábukkant.

– Hümm. – Braithwhite résnyire összeszűkített szemmel hunyorgott a fiára. – És miért nézted végig tétlenül a földszinti eseményeket? Miért nem avatkoztál közbe?

– Én…

– Ne fáradj. Tudom, miért. – Braithwhite sóhajtott. – Szóval… Turner, ugye?

– Szólítson Mr. Turnernek! – közölte Atticus.

– Van fogalma róla, mekkora bosszúságot okozott nekem az imént? Ádám fiai éppen eléggé elviselhetetlenek normális körülmények között is. Most meg úgy kell beszélnem velük, hogy nem ették tele magukat.

– Bocs a kellemetlenségekért.

– Nem sajnál maga semmit. Még. – Braithwhite még egyszer megtörölte a kezét, és az asztalra hajította a rongyot. – Tehát, Turner *uraság*, arra kíváncsi, miért kellett idejönnie?

Atticus bólintott:

– Feltételezem, nem a családi vagyonból fogok részesülni.

– Nem – helyeselt Samuel Braithwhite. – Itt *maga* az érték.

– Hogy mondja?

Braithwhite önismétlés helyett inkább a falon kiállított festményre mutatott.

– Mi a véleménye erről a műalkotásról, Mr. Turner?

Atticus vállat vont.

– Nem az én műfajom – válaszolta.

– Josef Tannhäuser festette, Titus Braithwhite kortársa. Nem volt tagja a páholynak, de hasonlított az érdeklődési körük. 1801-ben hunyt el egy bostoni elmegyógyintézetben. Az itt látható, egyik legutolsó festményének címe: *Mózes első könyve a teremtésről 2,19*. Ismeri a verset?

Atticus megrázta a fejét.

Braithwhite fejből idézte:

– „És formált vala az Úr Isten a földből mindenféle mezei vadat, és mindenféle égi madarat, és elvivé az emberhez, hogy lássa, minek nevezze azokat; mert amely nevet adott az ember az élő állatnak, az annak neve.” Tannhäuser olvasatában a névadás nem csupán egy-egy címke megjelölése. Ádám közreműködik a teremtésben, mert minden egyes teremtményhez hozzárendeli a végső formáját, a természet rendjében betöltött szerepét.

– A helyükre illeszti a darabokat – fordította le Atticus.

– Pontosan. Az idők hajnalán egy pillanat erejéig minden ott van, ahol lennie kell, és olyan, amilyennek elrendeltetett, az Istentől a férfin és a nőn át a legalantasabb csúszómászóig. – Atticusra nézett. – Majd, ahogy az lenni szokott, működésbe lép az entrópia. Kiűzetünk a Paradicsomból; Bábel tornya és az özönvíz káoszt és zűrzavart okoz; ami eredetileg elegáns hierarchiába szerveződött, az most szétzilálódik törzsekké és nemzetekké. No persze – tette hozzá Braithwhite –, valójában nem pont így történt. A Bibliát csak az együgyűek értelmezik szó szerint. Mégis, hasznos példázat.

– Az entrópiáról – mondta Atticus. Entrópia, történelem, társadalmi fejlődés vagy elkorcsosulás: a vörös könyvnek bőven akadt mondanivalója

ezekben a témákban. – Szóval itt jönnek be maguk a képbe, ugye? Maga meg a rendje vissza fogja forgatni az idő kerekét, vissza egészen a paradicsomi ártatlanságig. Varázslattal.

Braithwhite lebiggyesztette az ajkát.

– Milyen közönséges szó! – morogta. Jelentőségteljes pillantást vetett Atticusra. – Csak az együgyűek szajkóznak ilyesmit. Nem bűvészek vagyunk. Tudósok. Természetfilozófusok. Ter-mé-szet – kopogta le az étkezőasztalon. – A természet kézzelfogható. Törvényeknek engedelmeskedik. A varázslatról papoló emberek azt képzelik, bármi lehetséges. Frászt. Ez nem úgy működik, hogy meglengetünk egy varázspálcát, és arannyá változtatjuk az ólmot.

– Hanem hogyan?

– Az emberek többségének egyáltalán nem működik sehogyan. A természet nem hódol be holmi önjelölt varázslók óhajának-sóhajának. Csakhogy… – Ismét az asztal felé nyúlt, és lassan végigsimított a faerezeten. – Repedések bizony keletkeznek. Félreértés ne essék: ezek nem kivételek a szabályok alól… olyan nincs… mint inkább egyedi esetek, természeti anomáliák, amiket kellően látnoki képességű emberek felfedezhetnek és kiaknázhatnak. Még így is szigorúan korlátozottak a lehetőségek: a legtöbb kutató legfeljebb egy-egy jelképes csodában reménykedhet. Csak a legkiválóbb természetfilozófusok érhetik el a mélyebb rétegeket, és végezhetnek valóban nagyszerű munkát.

– Vagyis a magafajta emberek.

Braithwhite érzékelte, hogy gúnyt űznek belőle, és egyre inkább felpaprikázódott.

– Még nem bontakozhattam ki a magam teljességében – állította. – De már most nagyobb erő birtokosa vagyok, mint bármely beavatott. Nem árt, ha ezt észben tartja.

– Mi a helyzet Titus Braithwhite-tel?

– Nem létezett még egy hozzá fogható lángelme. Valóságos mestere a tudományának!

– Aha – mondta Atticus. – És végül hogyan alakultak a dolgai?

– Csapnivalóan – ismerte el Braithwhite. – Veszélyes feladat dacolni az entrópiával, a lángelme pedig nem nyújt védelmet a balesetek ellen. Titus Braithwhite felmérte a kockázatot. Mégsem visszakozott.

– És leégette az otthonát.

– A tűz csak egy része a történetnek – folytatta Samuel Braithwhite. – Azóta sem tudjuk, hogy mi történt pontosan azon az éjszakán. Egy Tobias Foote nevezetű ardhami lakos – az a fáma, hogy ő volt a katasztrófa egyetlen túlélője – arról számolt be, hogy a robbanás előtt a kúriát az összes természetes színárnyalat – és jó néhány természetfeletti – ragyogta be. A látvány elvette Foote józan eszét: egyazon elmegyógyintézetben kötött ki Josef Tannhäuserrel, és még a tűzvész évében meghalt. Nálam van a naplója, amelyet a halála előtt vezetett. Túlnyomórészt összefüggéstelen zagyvaság, ám a delíriumos szóáradatban elejt egy-két utalást, miszerint még valaki túlélte a kataklizmát: egy „sötét nő” menekült a rengetegbe, mielőtt az épület felizzott volna.

– Erre azonban csak jóval később derült fény. Akkoriban valóságos káosz uralkodott el. A rend legnemesebb elméi mind odavesztek. Csupán maroknyi páholytag nem vett részt a szertartáson, csupa másodrangú élősködő, akik a katasztrófa után szétszéledtek. Roppant ezoterikus tudásanyag semmisült meg a könyvtárral, és a rend áldozatos munkája megfeneklett.

– A hullámvölgy a huszadik század elejéig tartott, amikor is az apámnak sikerült fellelnie néhány elveszettnek hitt forrást, és alapjaiban kezdte újjáépíteni a rendet. Az azóta eltelt években öles léptekkel fejlődtünk, káprázatos sikereket értünk el, és eljutottunk odáig, hogy készen állunk folytatni az 1795-ben félbeszakadt nagyszabású munkát. Közben persze a világ sem állt meg. Az őshajnal rendjének alapításakor Titus Braithwhite iszonyodva tapasztalta, hogy a királyok kora leáldozóban van a közemberek javára, és részben ezért vállalt felesleges kockázatokat. Képzelem, mennyire elborzadna a jelenünktől, a közember száznyolcvan éves uralma után. És ez még mind semmi ahhoz képest, ami az elkövetkező

évtizedekben várható. Most már beláthatja tehát, hogy sürgősen cselekednünk kell. Szorít az idő.

– Ez mind rendkívül fajsúlyosan hangzik – mondta Atticus. – De továbbra sem értem, mi közöm nekem mindehhez.

– Ádám fiai, Mr. Turner – hangoztatta Samuel Braithwhite. – Ádám *fiai*. Az igazi bölcsek hatalma vérrel öröklődik, márpedig Titus Braithwhite, a fényességes gyermek, óriási hatalom birtokosa volt. Ez az erő magában gyülemlett fel. Nyilván felhígult és valamelyest be is szennyeződött, mindazonáltal hasznát vehetjük a küszöbön álló megmérettetéshez. Az őshajnal rendjének szüksége van magára.

Atticus felváltva nézett Braithwhite-ról a fiára, megpróbálta leolvasni az arckifejezésükről, hogy vajon csak a bolondját járatják-e vele, és egy gazdag ember műgonddal kivitelezett tréfájának áldozata-e. Az egészben az volt a legviccesebb, hogy cseppet sem érték meglepetésként az elhangzottak: a vörös könyv olvasásakor valami ilyesmit képzelt el. Hangosan kimondva persze ezerszer röhejesebben csengett.

– *Szükségük* van rám – ismételte Atticus. – Legyek a bűvös négerük?

Braithwhite nem találta viccesnek a megjegyzését.

– Úgy látom, még mindig nem fogta fel teljesen, milyen helyzetbe került – jelentette ki. – Meg tudom érteni a zavarodottságát. Az a gond, hogy két különböző dolog egyesül magában. Egyfelől maga Titus Braithwhite földi megtestesülése, majdnem olyan, mintha ismét köztünk járna. Kizárólag az elődöm iránti tiszteletből bántam magával kesztyűs kézzel: meghívtam az otthonomba, pedig ide is rángathattam volna; nemhogy megvédtem, még a kényelméről is gondoskodtam; befogadtam, megetettem, *öltöztettem*.

– Ez mind Titus Braithwhite-nak szól. Másfelől viszont, nos, maga egyben Turner, a néger. És *ha így nézzük,* akkor fikarcnyi tiszteletet sem érdemel a részemről. Megtűröm a házamban, sőt, a jelenlétemben, az énje másik részének kedvéért. A türelmem azonban véges, és erősen feszegeti a határait.

Immúnis, gondolta Atticus. Ujjai bizseregtek, legszívesebben ökölbe szorította volna a kezét. *Kíváncsi lennék, meddig terjednek az* immunitás *határai*. De nem felejtette el a jövetele célját, úgyhogy visszafogta magát.

– Látni akarom az apámat.

– Akkor békén hagyja a vendégeimet? Viselkedni fog?

– Békén hagyom a vendégeit – ígérte Atticus. – Hogyha ők sem zargatnak engem.

Braithwhite megint csücsörített. Az öregemberből sütött az ingerültség, de felülkerekedett rajta, minthogy pontot akart tenni a beszélgetés végére. – Intézkedj – vetette oda a fiának. – És legyen gondod rá, hogy ne okozzon több galibát.

– Igen, uram – biccentett Caleb Braithwhite.

– Értesítsd Williamet, hogy fogadóképes vagyok. Küldje fel a többieket a lakosztályomba!

– Igen, uram.

– Ami pedig őt illeti – intett az idősebbik Braithwhite Atticus felé –, holnap kelleni fog a szertartáshoz. Addig színét sem akarom látni, és Williamnek se kelljen tájékoztatnia a mesterkedéseiről. Értve vagyok?

– Igen, uram – ismételte Caleb harmadszor. Utána meghajolt, akár a falubeliek; arcán a tisztelet legmélyebb jele. Megvárta, amíg beszállnak Atticusszal a liftbe, elindulnak lefelé, és akkor már nem is próbálta palástolni derültségét.

– Dell elkísér az apádhoz – mondta Caleb Braithwhite Atticusnak. Az előcsarnokban álltak George-dzsal, Letitiával, Dell-lel, Williammel, valamint néhány megtermett inassal, akik vélhetőleg azt voltak hivatottak szavatolni, hogy senki ne rendezzen újabb jelenetet. Az előnauták már rég felmentek az emeletre. Az étkező nyitott ajtaja mögött a felszolgálók szedték le az asztalokat.

– Ti maradjatok itt! – Caleb ezúttal George-hoz és Letitiához szólt. – William visszakísér benneteket a szobátokba. – Letitiára mosolygott. – Hacsak nem óhajtasz édességet enni velem.

– Inkább kihagyom – válaszolta Letitia, aztán Atticushoz fordult. – Várni fogunk.

Atticus bólintott, mire Caleb Braithwhite újból figyelmeztette:

– Megértetted, hogy egy újabb kellemetlenség súlyos következményeket vonna maga után?

– Igen, vettem az adást – válaszolta Atticus. Dellre nézett. – Mehetünk.

A nyári alkonyatban leereszkedtek a domboldalon. A falusiak már behúzódtak a házaikba estére; Atticus égő lámpákat és gyertyákat látott a kunyhókban, lámpásokat a keleti hídon. A főtér sötéten, néptelenül ásított, csak a műhelyből szűrődött ki világosság.

– Én vagyok – jelezte Dell, ahogy a tornácra lépett. Az eloldozott szelindek útját állta az ajtóban. A nő durván tarkón ragadta, és félretaszította az ebet, amely az ajtó melletti sarokba hátrált, és a hátsó lábára telepedett – eközben éberen figyelte Atticus valamennyi mozdulatát, és mély morgás tört elő a torkából.

A kovácsmester a műhely közepén gubbasztott egy oszlopnak döntött lócán. A munkaasztalon előtte hevert a frissen élezett sarló, egy habos nedűvel töltött magas csupor, valamint egy rakás apró kavics, amelyeket dámakorongok módjára rendeztek el az asztal felületébe vésett négyzetrácsos táblán.

– Minden rendben? – kérdezte Dell. A férfi bólintott, majd a szokástól eltérően hosszan megbámulta Atticust.

A csapóajtót egy láda takarta a műhely egyik hátsó sarkában. Dell felnyitotta: fából ácsolt meredek lépcsők ereszkedtek alá a sötétségbe.

Atticus a fekete üreget kémlelte.

– A föld alá dugták az apámat? – fordult vissza, kérdését egyszerre címezve Dellhez és a kovácsmesterhez.

Dell szégyen és szabadkozás nélkül válaszolt:

– Azt tettem, amire kértek. – Leakasztott egy lámpást a falba szögelt kampójáról, meggyújtotta, és Atticus felé nyújtotta. – Erre szüksége lesz.

– Nem jön le?

– Az apja nem kedvel engem – hangzott a felelet. – És dobálózni szokott.

– Nagyon helyes.

Atticus lement a lépcsőn. A pincehelyiség az élelemraktárhoz hasonlóan hűvös és száraz volt, bár dohos szag terjengett a levegőben. A lámpafény hosszúkás deszkapolcokon glédában álló befőttesüvegekről verődött vissza, és a műhelyből származó kacathegyeket világított meg: egy szekér kerekének törött küllőjét, egy fakalapács szétforgácsolódott nyelét.

– Apa? – szólította Atticus, mire neszezés támadt a pince túlsó végéből. Ahogy megindult abba az irányba, másfajta törmeléken kezdett taposni: sávokba csomósodott zabkásán, összenyomott almamagon, törött üvegcserepeken. „Dobálózni szokott”, idézte fel Atticus.

Néhány lépés után a lámpa fénye egy durván megmunkált fapriccsre vetült. Emberi alak gubbasztott a derékalj szélén, takarót vetve át a vállán. A padlón fémtárgy csillant: megbéklyózták az alak bal bokáját, és a lánc egy falhoz erősített gyűrűben ért véget.

– Apu? – Atticus apja véreres szemmel nézett fel, és a kezével árnyékolta a szemébe világító fényt: a tenyerét régi forradások barázdálták. Atticus visszahúzta a lámpást, és a saját arca elé emelte. – Én vagyok, apa.

Az apja szemében felismerés csillant, amit szinte azonnal követett egy másik, régről ismerős kifejezés: az undorba ágyazott csalódottság. Szorult helyzetük ellenére Atticusban válaszul ugyancsak viszolygás támadt, mintha feltolult volna az epe a nyelőcsövébe.

– Komolyan? – kérdezte Atticus. – Ez most *komoly*, öreg?

– Huszonkét év – morogta Montrose Turner. – Huszonkét éven keresztül folyton-folyvást ellenszegültél nekem. Most először *nem* akarom, hogy rám hallgass. Erre mi történik?

– Felhánytorgatod a múltat? Anya hány évig kérlelt, hogy ejtsd az ügyét? Te miért nem tudtál hallgatni rá?

Montrose felpattant, és levetette magáról a takarót.

– Az anyádról akarsz társalogni? – kérdezte. – Lépj egy kicsit közelebb!

Atticus megrázta a fejét.

– Nem bunyózni jöttem, öregfiú. – A béklyóra pillantott, majd vissza az apja arcára. – Jól vagy?

– Persze, hogy jól vagyok! – dühöngött Montrose. – Minek utaztál ide?

– Mert megkértél rá – válaszolta Atticus. – Miért nem vártál meg azután, hogy levelet küldtél nekem?

– Ó. – Montrose felemelt kézzel hárította a kérdést, és elfordult Atticustól. Kisvártatva így folytatta: – Az a ficsúr tehet róla. Caleb. Valahogy beférkőzött a fejembe.

– Hogyan? Hipnotizált?

– Nem! Szó sincs róla. Olyan, mintha… nem is tudom, mi történt. Tisztában voltam vele, hogy rosszban sántikál, érted? Nem vagyok *ostoba*… csak azt mondogattam magamnak, elég, ha *tudom*, hogy hazudik, mert akkor én járok túl az ő eszén. Belemegyek a játékba, és közben kiderítem az igazat… Mert muszáj feltárnom az igazságot. Nem magam miatt. Dora miatt. *Miattad*. Aztán Caleb felvetette, nem kísérem-e haza, én meg úgy voltam vele, miért is ne. – Fintorogva a béklyóra nézett. – Miért is ne?

– Tehát magával hozott. Ő zárt a pincébe is?

– Nem, az apja – felelte Montrose. – Először a kastélyba vittek. Néhány órára. A színjáték nem tartott sokáig; a vénember korántsem hazudik olyan jól, mint a fia. Vagy csak nem akart egy fedél alatt maradni velem. Amint találkoztam vele, mintha megtört volna az átok, vagy micsoda, és engedetlenné váltam. – Halványan elmosolyodott, ám hamar lehervadt a mosolya. – Úgyhogy a jobbágyok gondjaira bíztak – zárta le a történetet. – Milyen nap van ma?

Atticusnak végig kellett zongoráznia a fejében.

– Hétfő. Este. Nyolc napja indultál útnak.

– Csak nyolc napja?

– Utánad eredtem, amint megkaptam a leveled.

Montrose a fejét ingatta.

– Azt hittem, egy hónapig nem kerülsz elő, ha egyáltalán idejössz. Imádkoztam, hogy ne is lássalak többet. – Az undor ismét visszakúszott a hangjába. – Huszonkét év.

– Ahogy mondod, apa, huszonkét év. Szavad ne feledd. – Atticus a földre tette a lámpást, megfordult, és lendületes léptekkel visszament a lépcsőhöz.

Dell fent várakozott a csapóajtónál. Szólásra nyitotta a száját, ám ekkor Atticus fejbe kólintotta a fakalapáccsal. A nő szeme fennakadt, és elvágódott, mint egy zsák. Még mielőtt földet ért volna, Atticus elhaladt mellette, és egy jól irányzott suhintással koponyán vágta a támadásba lendült szelindeket.

Erre a kovácsmester is talpra kecmergett, a sarló után matatva kiborította az italát. Atticus eldobta a kalapácsot, és leemelt egy ásót a falról. Az acéllappal hárította a sarlót, majd a gyors pengeváltás után torkon sózta ellenfelét az ású nyelével. Üstökön ragadta a levegő után kapkodó férfit, az asztalnak csapta a fejét, a csapóajtóhoz vonszolta az erőtlenül kapálózó alakot, és lelökte a lépcsőn.

A szelindek megpróbált talpra kecmeregni, de a lábai felmondták a szolgálatot. Atticus addig ütötte-verte az ásóval, amíg nem mozdult többet. Megállt, a saját szuszogását hallgatta, meg a környező faluból beszűrődő zajokat. Kutyaugatás hallatszott a kunyhók felől, de az eb nem jött közelebb, s egy idő után el is hallgatott.

Atticus elcsórta Dell kulcscsomóját. Keresett egy csapszegvágót is.

A kovácsmester mozdulatlanul hevert a lépcső alján. Atticus átlépett rajta, az apjához sietett, és a kezébe nyomta a kulcsokat meg a csapszegvágót. Utána arrébb húzta a kovácsmestert a lépcső elől, és nekitámasztotta egy befőttespolcnak. Felsietett, felnyalábolta Dellt, lecipelte magával, és a kovács mellé helyezte. Montrose ezalatt

kiszabadította magát. A fiához sétált, felemelte a lámpást, és szemügyre vette a fogvatartóit.

– A következő kettő az enyém – szögezte le.

– Ötvenet is meghagyok neked – felelte Atticus. – Mert annyival kell majd birokra kelned, ha nem lépünk le mihamarabb.

– Kocsival jöttél? – kérdezte Montrose.

– Woodyval – bólintott Atticus.

– Woodyval? – rökönyödött meg Montrose. – George is itt van?

– A rokonaid törődnek veled, öregfiú. Jobb, ha megszokod.

Felkaptattak, a gödörbe taszították a szelindeket, becsukták a csapóajtót, és fölé csúsztatták a ládát. Eloltották az összes lámpást, aztán kiléptek a bejárati ajtón, és megálltak a sötétben hallgatózni.

– Hol van George? – suttogta Montrose.

– Remélem, hozza a kocsit.

– Reméled?

– Várj! – emelte fel a kezét Atticus. – Hallod ezt?

Jármű porzott feléjük a falu főutcáján. Atticus kihajolt a tornácról, hogy megnézze, a Packard közeledik-e, és ekkor hirtelen elvakították az ikerfényszórók.

Nem a Packard futott be, hanem a Daimler. Mire Atticusnak eljutott a tudatáig az információ, az ezüstszínű autó lefékezett a műhely előtt. Letitia óvatosan kidugta a fejét a vezetőoldali ablakon, és Atticust szólította.

– Iderángattál magaddal egy lányt? – botránkozott meg Montrose.

– Ezt inkább beszéljük meg útközben – tanácsolta Atticus.

Beszálltak a hátsó ülésre: Atticus Letitia mögé ült, Montrose pedig a bátyja mögé.

– Montrose! – nézett hátra George. – Nem esett bajod?

– Magaddal rángattál egy *lányt?* – hozta fel ismét Montrose.

– Üdv, Mr. Turner! – köszönt Letitia derűsen, a visszapillantó tükörből a férfira mosolyogva, miközben megfordult a kocsival. – Le akartak beszélni róla, de Krisztus urunknak más tervei voltak velem.

Atticus ránézett George-ra.

– Gond nélkül megléptél?

– Azt hiszem, igen. – George felemelte a revolvert. – Titia fürdőszobájába zártuk Williamet. Az ajtónak döntöttük a ruhásszekrényt, kitéptük a telefonzsinórt, és a folyosói ajtót is rájuk csuktuk. Rájuk, mert Williammel volt az egyik nagy melák, szóval valószínűleg hamar ki fognak törni a szobából. Mindenesetre anélkül elhagytuk a kastélyt, hogy riadót fújtak volna.

– És Woody?

– Ott kellett hagynom – szomorkodott George. – A sok limuzin mind beállt elé… még Titia vette észre korábban odakint. A Daimler azonban még mindig a ház előtt parkolt.

– Bent hagyták a slusszkulcsot is – tette hozzá Letitia jelentőségteljes hangsúllyal, a gondviselést sejtve a háttérben. Atticus nem feltétlenül hitt az isteni beavatkozásban, viszont belátta, vannak előnyei annak, hogy a Daimlerrel fogják menekülőre. Egyetlen falubeli sem próbálta feltartóztatni őket, ahogy elhajtottak a kunyhók mellett. A kutyák meg sem ugatták őket.

– Azért hiányozni fog az autóm – jegyezte meg George. – Talán be tudom ezt cserélni egy újra, miután hazaértünk.

– Mégis hogyan? – kérdezte Montrose. – A nem létező alvilági kapcsolataiddal?

– Esetleg segíthetek – ajánlotta fel Letitia. Jobbra rántotta a kormányt a hídra vezető kanyarban.

A motor fordulás közben állt le. Nem kezdett köhögni, nem fulladt le: egyszerűen csak leállt. Ahogy az autó átgurult a kanyaron, és megállt a híddal szemben, Letitia az indítókulcsért nyúlt, és oda-vissza forgatta. Semmi nem történt.

– Mi a fene az? – szólalt meg Montrose. A hidat hosszában párosával vaskampókra aggatott lámpások szegélyezték. Öt pár, vagyis csak négy, mert a legtávolabbi épp az imént hunyt ki. Egy pillanattal később a soron következő pár is kialudt, mintha a sötétség egyetlen hullámban áradna ki a rengetegből.

Mire az árnyak a harmadik pár lámpást is bekebelezték, egyértelmű lett, hogy a jelenség nem csupán optikai csalódás. A Daimler reflektorai rendesen világítottak, ám a fénypászmák csak a hídpálya közepéig nyújtóztak: ott hirtelen belevesztek a semmibe.

Letitia levette a kezét a gyújtásról. A sötétség nem terjedt tovább, ám szilárdabb anyaggá látszott sűrűsödni, ahogy megtelepedett a híd közepén, mintha egy élő árnypaca gátolta volna őket a menekülésben. *Mózes első könyve a teremtésről 2,19*, gondolta Atticus kábán. Ádám erről az egyről megfeledkezett.

– A *pokolba* már! – fakadt ki Montrose. Előrenyúlt az anyósülés fölött, kikapta a revolvert George kezéből, és egy rántással feltépte az ajtót.

– Várj, apa! – kiáltott rá Atticus, mert azt hitte, hogy Montrose a hídon tanyázó lényt akarja megtámadni, ám az apja, miután kiszállt a kocsiból, az ellenkező irányba indult. Atticus hátrafordult az ülésen, és kikémlelt a hátsó szélvédőn.

Caleb Braithwhite lefelé gyalogolt a kastélyba vivő úton. Komótosan lépdelt, sietség nélkül, és noha egyelőre még messze járt tőlük, Atticus tisztán ki tudta venni az arcát, mintha lámpa világítana rá. A férfi mosolygott.

Atticus elkáromkodta magát. Ő is kinyitotta a kocsiajtót, és kikászálódott, ám alighogy letette a lábát, az egyből a földbe gyökerezett, mintha gyorsan száradó cementbe süppedt volna.

Az apja sem jutott sokkal messzebb. Montrose öt lépéssel feljebb állt meg a Daimler hátsó ütközőjétől. Előredőlt, mint aki erős szembeszélnek feszül, jobb karját mereven kinyújtotta. A revolvert maga elé szegezte, kibiztosítva, mutatóujja a ravaszra fonódott. De nem lőtt – talán nem tudott lőni.

Caleb Braithwhite rendületlenül gyalogolt tovább feléjük, arra sem vette a fáradságot, hogy félrehúzódjon a tűzvonalból. Atticus lehajolt, és két kézzel próbálta felemelni egyik bénult lábát. Meg sem bírta mozdítani. Mögötte Letitia és George belülről dörömbölt a Daimler elülső ajtajain.

Caleb megállt Montrose előtt, és mosolyogva nézett farkasszemet a pisztoly csövével. Atticus imádkozott, bárcsak a férfi maga felé húzná a revolvert, és akkor Montrose ujja meghúzná a ravaszt, Caleb azonban körültekintően járt el: először az ütőszeg és a töltényűr közé ékelte a hüvelykujját, nehogy elsüljön, majd oldalirányban csavarta ki Montrose kezéből a pisztolyt.

Ezzel az ő kezébe került a fegyver. Kilökte a dobot, ellenőrizte, meg van-e töltve. Visszacsattintotta. Újra felhúzta a kakast.

– Ne! – mondta Atticus. – Ne!

Caleb megajándékozta egy pillantással.

– Én figyelmeztettelek – közölte. – Következmények.

Montrose mellkasának szegezte a pisztolyt, és meghúzta a ravaszt.

Megint reggel lett.

Atticus, miután átvirrasztotta az éjszakát az apja ágyánál, egy falusi kakas kukorékolására ébredt bóbiskolásából. Az ágy fölé hajolt, meggyőződve róla, hogy Montrose lélegzik, aztán lejjebb húzta a takarót, és a reggeli szürkületben nézte, ahogy az apja mellkasa emelkedik, majd visszasüllyed.

Nem csúfította el seb.

Még most sem tudott napirendre térni efölött. Látta, hallotta, ahogy a fegyver elsül, és az apja összerogy. Inasok szaladtak elő a kúriából; Atticus agyát elöntötte a düh, és dermedtsége ellenére ereje teljéből felvette velük a harcot, de pillanatok alatt legyűrték. A keleti szárnyba hurcolták a többiekkel együtt, és rájuk zárták az egybenyitható lakosztályt. Ahogy visszanyerte a mozgáskészségét, ordítva szalasztotta vízért és törülközőért George-ot és Letitiát. Ám amikor széttépte az apja ingét, a várakozásaival

ellentétben egy anatómiai roncs helyett sértetlen bőrt és ép csontokat talált, s a bordái között egyenletesen vert az apja szíve.

Először nem hitt a szemének. Hiszen *látta*, ahogy közvetlen közelről mellkason lövik! Teljes kétségbeesésében előbb az egyik, aztán a másik oldalára forgatta az apja testét, úgy kereste a lőtt sebet. Mindhiába.

Nem látszott sérülés. Az ingen se keletkezett golyó ütötte lyuk, sem égésnyomok a lőportól. És csupán Atticus felhorzsolódott ökle hagyott vérnyomokat.

A tapogatás és lökdösés közben Montrose kinyitotta a szemét, és ráförmedt Atticusra, hogy hagyja békén, nincs semmi baja – bár a hangja elárulta, hogy őt is ugyanúgy megdöbbentette a váratlan fordulat. Megpróbált felülni, hirtelen fájdalom hasított belé, és visszahanyatlott. Erőt vett magán, és tett egy újabb próbát; ezúttal sikerült talpra kászálódnia, mielőtt eszméletét vesztette volna a fantomgolyó okozta mellkasi fájdalomtól. Atticus elkapta az elernyedt testet, az ágyba fektette, és el kellett fogadnia, hogy kétélű csoda történt. Az apja életben van. De nem lehet megmozdítani.

Most, hogy Atticus ismét betakarta, az apja mocorogni kezdett, és pislogva magához tért.

– Szia, öregfiú! – mondta Atticus gyengéden, készen arra, hogy ha szükséges, lefogja az apját. Montrose azonban megtanulta a leckét, és nem próbált felkelni: testhelyzetet váltott, de vízszintesen maradt.

– Az anyádról álmodtam – újságolta.

– Igen? Szépet?

– Legalább nem vágta a fejemhez, hogy „ő előre megmondta”. – Montrose óvatosan elfordította a fejét, és körülnézett a szobában. – Hová lett George és Letitia?

– George szobájában vannak – mutatott Atticus az átjáróra.

– Nincs bajuk?

– Titia szerzett egy monoklit a fickótól, aki visszacipelte, és egy kicsit George is kék-zöld foltos. Máskülönben rendben vannak.

Montrose a másik irányba fordult.

– Próbáltad már kitörni az ablakot?

– Nem megyünk el nélküled.

– Legalább a lányt menekítsd ki.

– Hát, ha úgy gondolod, rá tudod venni Letitiát a menekülésre, máris felébresztem.

– Hagyd – mondta Montrose. – Úgy látszik, a rábeszélés nem az erősségem. – Összevonta a szemöldökét. – Tudod-e, hogy Braithwhite mire készül veled?

– Csak nagy vonalakban – felelte Atticus. – De van pár tippem.

Montrose bólintott.

– Meg fogja idézni az egyik ősi klántagot. Meg feltehetően egy seregnyi shiggothot is. Téged ajánl fel áldozatul.

– Örülök, hogy visszatért a humorérzéked, apa.

– Nem állítom, hogy repesnék az örömtől, viszont annyi fantasztikus történetet olvastattál el velem, hogy tudom, mi lesz a vége. A nagy varázsló és a csatlósai mind a szörny bendőjében végzik. Vagy megőrülnek.

– Általában – ismerte el Atticus. – De Braithwhite felettébb nyugodtnak tűnt, amikor beszéltem vele. Talán biztos a dolgában.

– Az apa sültbolond – vélte Montrose. – A fiatalabbik nagyobb veszélyt jelent. Ne habozz belökni a verembe, ha alkalmad nyílna rá.

Fél órával később, nem sokkal azután, hogy Montrose megint álomba merült, kulcs fordult a folyosóról nyíló ajtóban. Caleb Braithwhite tette tiszteletét. Egyedül.

– Azért jött, hogy felkísérjen az emeletre? – kérdezte Atticus fojtott hangon.

– Nem. – Braithwhite megállt a küszöbön innen: nem idegeskedett, de mintha vonakodott volna beljebb tolakodni. – A szertartás csak néhány óra

múlva lesz. Apám és a páholytagok még mindig a kitűzött időpontról vitatkoznak.

– Ilyen fontos az időzítés?

– Apám szerint egyre megy, Pendergast és néhány társa viszont meggyőződéssel hisznek egymásnak ellentmondó asztronómiai elméletekben. Reggeli alatt megtanácskozzák. Előreláthatólag dél körül jönnek majd érted, már ha addig nem nyírják ki egymást.

– Jönnek? – kérdezte Atticus. – Maga nem vesz részt benne?

– Nem. A szertartás befejezéséig kitiltottak a birtok területéről.

– Miért, a családi vérvonal megóvása miatt arra az esetre, ha a dolgok kicsúsznának az irányítás alól? Vagy a felnőttek nem szeretnék, ha körülöttük lábatlankodna?

– Ez is, az is – felelte Caleb Braithwhite. – Búcsúzni jöttem… és bocsánatot kérni. – Az alvó Montrose felé biccentett. – Őszintén sajnálom a vele történteket.

– Ühüm, emlékszem, milyen bánatosan húzta meg a ravaszt tegnap este.

– Nem volt más választásom. Előre szóltam…

– Ne fecsérelje a szót! – szakította félbe Atticus. – Jóvá akarja tenni? Vigye magával Letitiát. És lehetőség szerint George-ot is.

– Nem tehetem.

– Tudja, hogy nem kell velük sakkban tartania engem. Nem keverek bajt, amíg az apám ilyen állapotban van.

– *Nagy eséllyel* nem fogsz bajt keverni – módosította Braithwhite. – De biztosra veszem, hogy Letitia nem lenne hajlandó nélkületek távozni. Különben is, apám világos utasítást adott. Én megyek el. Senki más.

– Akkor nincs több mondanivalóm a maga számára.

– Értem. – Bólintás. – Megyek is. – Az ajtógombra tette a kezét, majd tétovázott. – Felküldetem a reggelit.

– Ne fáradjon.

– Hallgass rám, és egyél valamit – győzködte Caleb Braithwhite. – Nem szabad legyengülnöd a szertartás előtt. Amúgy sosem lehet tudni, melyik lesz az utolsó étkezése az embernek. Erre senki nem készülhet fel előre.

Atticus felkészülten várta a hívást. Kisuvickolta a cipőjét, új nadrágot és tiszta fehér inget húzott, még az ingujját is feltűrte, mint aki kemény fizikai munkával számol.

William nyitotta ki az ajtót, és úgy mosolygott, mintha ebédelni vinné Atticust. Az erősítés gyanánt hozott inasok mögötte a folyosón – többen viselték az előző éjszakai csetepatéban szerzett horzsolásaikat – kevésbé nyájas arckifejezést öltöttek.

Atticus még egy hosszú pillantást vetett az apjára, majd az ágy mellett ácsorgó George-ra és Letitiára.

– Vigyázzatok egymásra! – kérte. – És imádkozzatok értem.

A küszöbön álló szertartás helyszínéül egy tágas, négyszögletes szoba szolgált a második emelet középső részén. Az ablaktalan helyiséget – egy tetőablakot leszámítva – fél tucat fali lámpatartóba csavart, éles fényű villanykörte világította meg. A padlót borító kopásnyomok és még néhány árulkodó jel arra engedett következtetni, hogy műhelyként használták a termet, ami máskor mindig zsúfolásig tele van nehéz bútorokkal és felszerelésekkel. Aznapra kiürítették, csak a legszükségesebb hozzávalók maradtak a szobában.

Egy magában álló ajtót emeltek a szoba keleti végében. A keretet képező gerendákba idegen ábécé betűit vésték; Atticus gyanította, hogy varázsigékké állnak össze. Az ajtó ébenfeketén fénylett, ezüstzsanérok és ezüstkilincs egészítette ki.

Ezüstporral meghintett fehér krétakört rajzoltak a padlón az ajtó köré. A nyugati félkörívet megszakították, és két párhuzamos egyenes nyúlt ki belőle, harminc centi széles ösvényt alkotva, amely egy másik körbe csatlakozott bele a szoba átellenes végén. A második kör különös

készüléket övezett: ezüstszínű, derékig érő, átlátszó üvegkupolával fedett hengert.

Az ajtót és a hengert összekötő ösvény féltávján, közvetlenül a tetőablak alá egy harmadik kört húztak. A körvonal környékén megint feltűntek az idegen betűk, a közepén pedig egy hatalmas szimbólum állt: ívelt vonásokkal felskiccelt, szaggatottan megrajzolt, ötágú csillagnak látszott, mintha – gondolta Atticus – mágneses mező torzított volna el egy rendes pentagrammát. A mágnesesség gondolata nem volt légből kapott: a körök elrendezése áramköri rajzra emlékeztette Atticust, és ez alapján nagyjából ki tudta következtetni a szertartás menetét. Az ajtó megnyílik, és valamiféle idegen erőt vagy energiát enged be a Túlsó Oldalról. A henger kondenzátor lehet, egyszóval összegyűjti az elektromos töltést. Az áramkört vezető zárja le: az szállítja az elektromosságot a rendeltetési helyére… és ha túltöltődik, akkor kiég, mint a biztosíték.

– Ide kell állnom, ugye? – kérdezte Atticus.

– Igen – felelte Samuel Braithwhite. Még a díszpalástja dacára is hétköznapi benyomást keltett, semhogy nagy varázslónak tűnt volna, mint egy harvardi professzor, aki otthon hagyta a négyszögletű kalapját. Ádám többi fia hasonló öltözékben pompázott; a hengeres krétakör mögé gyűltek, a szobának azon a felén, ami éppenséggel a legközelebb esett a kijárathoz. Williamet és az inasokat kiküldték a szobából, nekik a földszinten kellett várakozniuk; Atticus eltűnődött, lesz-e bármelyiküknek annyi esze, hogy elszaladjanak a dombok közé.

– Azonkívül fel kell olvasnia egy idézést – közölte Braithwhite. Intett egy idegesen feszengő előnautának: a férfi előhozott egy pergamentekercset, kibontotta, és megmutatta Atticusnak.

– Ezt nem tudom elolvasni – mondta Atticus. – Fogalmam sincs, milyen nyelven íródott.

– Ádám nyelvén – válaszolta Braithwhite. – Mindenki el tudja olvasni. Csak vissza kell emlékeznie rá.

– Ha maga mondja… Mi fog átkelni az ajtón?

– Fény. A teremtés első fénye.

– A teremtés első fénye – ismételte Atticus. – És mit fog művelni velem?

Preston dobbantott egyet a padlón a sétapálcájával.

– Eljött az idő! – zengte.

– Úgyis mindjárt megtudja – vetette oda Atticusnak Braithwhite. – Most pedig nyomás a helyére!

Az öregember modorától megint felment Atticusban a pumpa, és ismét fontolóra vette, hogy odaugrik hozzá, és lecsapja, mint a taxiórát. Most viszont már tisztában volt azzal is, hogy az ökle nem engedelmeskedne az akaratának. Gondolnia kellett továbbá az apjára, George-ra és Letitiára: végig kell csinálnia ezt a cirkuszt, különben esélyük sincs a menekülésre.

Így hát belépett a körbe.

– Forduljon szembe az ajtóval – utasította Braithwhite –, és nyújtsa ki a kezét!

Atticus tölcsért formált felfelé fordított tenyeréből. Braithwhite előhúzott egy kést a köntöse alól, és végighúzta mindkét tenyerén: a borotvaéles penge nyomán vér buggyant elő, mielőtt Atticus megrándulhatott volna a fájdalomtól.

– Eljött az idő! – szónokolt ismét Preston, mire egy előnauta belefújt egy kürtbe. A kitartott, zengő hang megrezegtette Atticus keresztcsontját. Vér csöpörgött a kezéből a padlóra: a cseppek higanyként iramodtak a pentagramma ívelt vonalai felé, amelyek beitták a vért. A déli napsugarak a szobába vetültek; a pentagramma mintha a fényt is magába szívta volna. Egyszer csak felragyogott.

Braithwhite fogott egy ezüsttel bevont krétát, és a kör mellé guggolt. Húzott egy vonást az egyik betűn keresztül, új betűvé változtatva, és Atticus lábai megint kővé dermedtek. Braithwhite biccentett a segédjének, aki átnyújtotta Atticusnak a pergamentekercset. Atticus elvette tőle, ám továbbra sem tudta kisilabizálni az idézés szövegét.

Braithwhite felállt, fürge léptekkel megkerülte az ajtót, és átvonult az Atticust fogvatartó kör túlsó oldalához. A második kürtszóra lehajolt, és

még egy betűt átírt. A tudás szabályosan megrohanta Atticust. Egyszeriben már el tudta olvasni a pergamenre rótt szavakat, a fejében visszhangoztak. Ám amint megpróbálta hangosan kiejteni őket, mégsem forgott a nyelve, mintha egy láthatatlan ujj nehezedett volna a szájára.

– Eljött az idő! – harsogta Preston. – Eljött az idő! – A kürt harmadszor is elbődült, Braithwhite pedig harmadszor is rajzolt valamit a krétával. Atticus kinyitotta a száját.

Mihelyst beszélni kezdett, érzékelte, hogy Braithwhite és a segédje hátrasiet a többi előnautához. A varázsige kiáramlott belőle, a szoba pedig fokozatosan elsötétült, míg végül csak az előtte álló ajtó és a padlón világító geometriai minták rajzolódtak ki.

Fény derengett elő az ajtónyílás peremeinél. Atticus soha életében nem látott még ilyen színárnyalatot, szavakba sem tudta volna önteni, a lelke mélyén mégis ismerősnek hatott. A fény egyre élesedett, és ezzel párhuzamosan Atticus is egyre tisztábban látott. *Ó*, tapasztalta, ahogy a kilincs zörögni-rángatózni kezdett. *Ó, így már mindent értek.*

Még a koreai bevetése legelején Atticus egyszer elment egy vasárnapi misére a táborban. A szakasz tábori lelkészét fogdába vetették, mert több más négerrel együtt azzal vádolták, hogy verekedést szított néhány fehér katonával, akik nem voltak hajlandóak beengedni őket a kantinba. A helyettes lelkész kötelességének érezte, hogy kioktassa a 24. gyaloghadosztályba besorozott fekete katonákat a faji tolerancia szükségességéről. Törekedjenek a békés életre, úgy a Földön, miként a mennyben, prédikálta. Az Úr házában lemondanak földi porhüvelyeikről; a túlvilágon nem lesznek fajok, férfiak és nők, csak tiszta lelkek, amelyek Istenben egyesülnek.

A szentbeszédet nyilvánvaló kritikával lehetett illetni: nem a megfelelő gyülekezetnek lett címezve. Nem a néger katonák ágáltak Truman elnök integrációs rendelkezése ellen – sőt, nem is ők kötöttek bele a fehér katonákba az étkezősátornál, hiába állítják a tábori csendőrök az ellenkezőjét. Viszont Atticus bajtársai közül néhányan a lelkész teológiai világképét is kifogásolták. – Nincsenek férfiak és nők a mennyországban? –

morogta egy katona Atticus mögött. – Ha már nem leszek többé férfi, akkor mi különböztet meg a *halottaktól*?

Atticus most értette csak meg, és egyben választ kapott a Samuel Braithwhite-nak feltett kérdésére is. Egy tapasztalt természettudós talán még a teremtés nyers fényének kitéve is életben tudna maradni, Atticust azonban el fogja emészteni a ragyogás. Megfosztja a személyiségétől, mindattól, ami azzá teszi, aki: nemcsak a nemét veszíti el, a nevét is. Olyan, mintha meghalna, csak nem negatív előjellel: örömteli megsemmisülés. Visszatérés az ősállapot lehetőségeinek végtelen tárházába.

Örömteli megsemmisülés. Atticust a vártnál kevésbé ijesztették meg a kilátásai, és el tudta képzelni, hogy bizonyos habitusú emberek cseppet sem félnének tőle, sőt, azt szeretnék, ha így teljesedne be a sorsuk.

Bizonyos habitusú emberek. Atticus azonban nem tartozott közéjük. Ő jól érezte magát a bőrében. Sosem vágyott másra. Isten többi teremtményével szemben voltak csak olykor kifogásai.

Mivel tehát nem vágyott megsemmisülni, és még nem állt készen a halálra, a felgyűrt bal ingujja alá csúsztatta a kezét, és előhúzta az elrejtett papírlapot. A feladó nélküli üzenet a reggelivel együtt érkezett.

Így szólt:

„Atticusnak. Mesei fordulat. Olvasd fel, amikor már megérted.” Majd három, Ádám nyelvén írott szó következett.

Eljött az idő, gondolta Atticus.

Hangosan kimondta a szavakat. A padlón izzó mintázat átalakult. Az ajtót övező kör megtört, az összekötő ösvény elpárolgott. Az Atticus körüli gyűrű az utolsó pillanatban zárult be: nyílt az ajtó.

A sötétség óvón hullott Atticus szeme elé, mint egy fátyol, amely nem engedte, hogy a beözönlő, vakító fény elevenen eleméssze. A tudata megtapasztalta, hogy a sötétség jót tesz, és önként beleveszett.

Ahogy ájultan a padlóra hanyatlott, Ádám fiai sikoltozni kezdtek.

Amikor eloszlott a sötétség, Atticus magzatpózban hevert a padlón. A tenyerén ejtett vágások összeforrtak, halvány sebhelyet hagyva maguk után,

de máskülönben sértetlen volt.

A szoba többi részéről ugyanezt már nem lehetett elmondani. A védőgyűrűkön kívül feketére perzselődtek a padlódeszkák, a falak, meg a mennyezet. A mágikus ajtó és a kondenzátor elszenesedtek és olvadt roncsokká váltak; a tetőablak helyén széles lyuk tátongott a tetőn.

Ádám fiait pedig át lehetett volna keresztelni Pompeji gyermekeire: a hamuvá égett testeket a rettegés merevítette halotti pózba. Atticus felállt, és a talpa keltette rezgések bevégezték a munkát: az előnautók megadták magukat az entrópiának, és fehér porkupacokká bomlottak.

Atticus kikerülte a halmokat kifelé menet, nehogy poros legyen a cipője.

George, Letitia és az apja a földszinti előcsarnokban várták. A táskáikkal úgy festettek, mint egy csapat rosszkedvű turista kijelentkezéskor, akik szemlátomást rég megbánták, hogy ezen a helyen szálltak meg, de már túltették magukat rajta.

– Apa! – kiáltott fel Atticus. – Jól vagy? – Montrose morózus vállrándítással válaszolt.

– William néhány perce felcsörgött a szobába, és közölte, hogy szabadon távozhatunk – magyarázta George. – Mire az inasok kiengedtek minket, Montrose is felkelt az ágyból.

– Mi történt Mr. Braithwhite-tal és a renddel? – firtatta Letitia. – Hová…?

– Végük – felelte Atticus. – Mindannyiuknak. – Az apjára nézett. – Az ifjabb Braithwhite puccsot hajtott végre.

– Megmondtam – bólogatott Montrose.

– Most mihez kezdjünk? – tűnődött George.

Motorzúgást hallottak, kimentek a ház elé. William állt ki George Packardjával a garázsból. A törött ablakokat kicserélték, az autót tükörfényesre sikálták. Szebb lett, mint újkorában.

– Mr. Turner! – szállt ki William vidáman a kocsiból. – Úgy örülök, hogy ép bőrrel átvészelte a megpróbáltatásokat!

– Én is – felelte Atticus. – Szépen kipofozták az autót.

– Mr. Braithwhite-et illeti a köszönet – mondta William. – Maga gondoskodott róla reggel, mielőtt távozott volna. Megkért, hogy tolmácsoljam önöknek, mennyire sajnálja, hogy nem búcsúzhat el személyesen, és még egyszer elnézését kéri a felmerült nehézségekért. Engeszteléskép hadd ajánljon fel pár ajándékot: néhány doboznyi könyvet a maga és a nagybátyja számára, önnek pedig, Mr. Turner – azzal Montrose-ra nézett –, összeírta a néhai felesége családjáról fellelhető valamennyi leszármazási adatot. Miss Dandridge, bátorkodtam becsomagolni az új ruhákat. Illetve, Mr. Berry, az autója megjavításán túlmenően Mr. Braithwhite még egy apró változtatást is eszközölt abban bízva, hogy a tetszésére szolgál majd.

– Milyen változtatást? – tudakolta George.

– Leheletnyi védettséget adott. Figyeljék meg, mostantól sokkal ritkábban ütköznek majd problémákba az úton. A törvény képviselői különösen át fognak nézni magukon, mintha láthatatlanok lennének.

– Tehát George-ot nem fogják megbüntetni gyorshajtásért? – kérdezte Montrose. – Ezt is lehetséges?

– Igen, uram. Bevallom, nem látom át a védettség mechanizmusát, de Mr. Braithwhite a saját autóit is felruházta vele. Módfelett hasznosnak bizonyul, amikor sürget az idő… vagy amikor nem talál szabályos parkolóhelyet.

– Mi a helyzet Hunt seriffel? – firtatta Atticus. – Ő is átnéz majd rajtunk?

– Bizonyos értelemben – válaszolta William. – Tudomásom szerint a seriff jelenleg az új helyettesek toborzásával van elfoglalva. Teljesen megfeledkezett a múltkori csetepatéról… és addig nem is fog eszébe jutni, ameddig maguk messziről elkerülik. Épp ezért javaslom, hogy a távozásuk után minden elágazásnál forduljanak balra. A harmadik alkalommal el

fogják hagyni a rengeteget – és Devon megyét –, és nem kell érinteniük hozzá Bidefordot.

– Ennyi? – kérdezte Atticus. – Menjünk haza?

– Hacsak nem szeretne máshová menni, Mr. Turner. – William elnézett Atticus mellett, felemelte a kezét, és csettintett. Az inasok kihozták a poggyászt a kastélyból.

– Na és Mr. Braithwhite? – érdeklődött George, miután bepakoltak az autóba.

– Igen, uram? Mi van vele?

– George bácsikám alighanem Mr. Braithwhite terveire kíváncsi – vette át a szót Atticus. – Hisz most már ő lett a ház ura.

– Erre ugyebár nem tudok válaszolni – mondta William. – Az első találkozásunkkor jeleztem, hogy én csak Mr. Braithwhite háztartását vezetem, nem pedig a vállalkozását.

– Mire azt feleltem: szerintem elég behatóan ismeri a családi vállalkozást. Vegyük például a „megpróbáltatásomat”… csak azért élhettem túl, mert becsempészte nekem azt az üzenetet.

– Az teljes egészében Mr. Braithwhite érdeme, Mr. Turner. Pusztán követtem az utasításait. – William elgondolkodott. – Bár ha úgy vesszük, annyi nekem tulajdonítható, hogy helyesen mértem fel, *melyik* Mr. Braithwhite utasításait kövessem… de nem volt nehéz választás. – Elmosolyodott. – Nos, mennem kell takarítani, engedelmükkel. Vezessenek óvatosan! – Majd egy utolsó biccentéssel visszasietett a kúriába, és becsukta maga mögött az ajtót.

A négy utazó még álldogált egy darabig a délutáni napfényben. Mehetnek isten hírével, gondolták.

– Óramű pontossággal – szólalt meg Montrose. – Nem számít, mit művelnek velünk, utána mindig úgy tesznek, mintha mi sem történt volna. Legyünk hálásak, amiért még lélegzünk.

– Én mondjuk hálás is vagyok érte – vallotta be George. Az autóhoz lépett, és végigsimított a faberakáson. – Védettség. Nahát.

– Majd teszteljük visszaúton Marvinékig – mondta Letitia. – Szívesen vezetek, ha gondolod.

George nevetett.

– Ki van csukva – vágta rá. – Stipi-stopi, én vagyok az első.

Letitia és Montrose ezúttal előre ültek. Atticus beszuszakolta magát a csomagok és Braithwhite búcsúajándékai közé, ezért ki tudott nézni a hátsó szélvédőn.

Nézte a kúriát, amíg el nem tűnt a szeme elől. Miután átkeltek a hídon, és behatoltak a rengetegbe, már csak az utat figyelte, várva az ezüstös villanást a hátuk mögött a szerpentinen. Braithwhite Daimlerje egyszer sem jelent meg, ám a harmadik kanyar előtt nagydarab árnyalak suhant el az erdő mélyén. Vajon el akart köszönni? – morfondírozott Atticus. A mielőbbi viszontlátásig?

Másfél kilométer múlva elhajtottak egy tábla mellett, amely szerint elhagyták Devon megyét.

– Jézus neve legyen áldott! – mondta Letitia. – Halleluja! – tromfolt rá George. – Nem fog hiányozni – mormolta Montrose. Atticus nem szólt semmit, egyenesen előre nézett, és azzal próbálta áltatni magát, hogy az előttük terpeszkedő vidék más, mint a mögöttük lévő volt.

ÁLMOK A MIFÉLE HÁZBAN

„Fent nevezett ingatlanok se részben, se egészében nem vehetők használatba lakhatási célból közvetlenül vagy közvetetten néger személy vagy személyek részéről, hozzátéve, hogy e korlátozás nem érvényes a gondnokok vagy sofőrök alkalmazásuk időtartama alatt történő elszállásolására az alagsorban, egy fészerben, egy hátsó garázsban, vagy cselédszobákban. […] Fent nevezett ingatlanok se részben, se egészében nem kerülhetnek eladásra, ajándékozásra, átruházásra vagy bérlésre néger személy vagy személyek részére, miképp nem bocsátható ki semmiféle engedély vagy jogosítvány, amely felhatalmazná a négereket efféle ingatlanrészek birtokba vételére, kivéve a már említett módon alkalmazásba vett cselédeket, gondnokokat vagy sofőröket."

„Korlátozó záradék a formanyomtatványhoz" – Nathan William MacChesney tervezete a chicagói városrendezési bizottság képviseletében a chicagói ingatlanfejlesztési tanácsnak, 1927.

A nyár lassan őszbe fordult, amikor Letitiának végre megadatott a várva várt áldás. Addigra a múlt ködébe vesztek az ardhami megpróbáltatás emlékei, és időnként – ahogy június átfordult júliusba, majd július augusztusba – elbizonytalanodott, hogy mi van akkor, ha tévedett, és Isten mégsem tartogat számára semmi különlegeset. Talán önmagában jutalom volt, hogy segíthetett Atticusnak az apja nyomára bukkanni – és hogy utána élve hazatérhettek.

Ha *valóban* így lett volna, Letitia beletörődik, és megköszöni a lehetőséget. Bármit is higgyen róla a fivére, Marvin, egy percig sem feltételezte, hogy Isten bármivel is tartozna neki. Azzal is tisztában volt, hogy az Urat nem lehet sürgetni, és sokszor türelmesnek kell lennünk, mert csak ilyen áron testálhatja ránk mindazt, amit jónak lát.

Az áldás végül még a legmerészebb álmain is túltett. Letitia ugyanakkor egy dologban tévedett: a megpróbáltatásai még nem értek véget.

Azon a napon, amikor beváltotta a csekket, ellátogatott a Néger Utazási Irodába. George egyedül dolgozott az irodában, az útikönyv őszi kiadásának kefelevonatát korrektúrázta. Letitia haladéktalanul a tárgyra tért.

– Ingatlan – mondta George. – Nyertél a lottón?

– Fogjuk rá – felelte Letitia. – Múlt héten ajánlott küldeményem érkezett. – Pontosabban, a levelet „Miss Dandridge” nevére címezték, és mivel Letitia épp Rubynál lakott, joggal feltételezhető, hogy a nővérének szánták. Ám Ruby aznap délelőtt nem volt otthon, és felülkerekedett Letitián a kíváncsiság. – Egy ügyvéd küldte a levelet. Azt írta, hogy apus egyik üzletfele egy régi adósság törlesztéseként pénzt hagyott nála. – Az „üzletfél” Warren Dandridge esetében annyit tett: „szerencsejátékos”. Letitia apja kártyán kereste a kenyerét: elsősorban pókeren és kopogós römin, bár beszállt minden játékba, amiben volt esélye nyerni.

– Tudom, mire gondolsz – mondta Letitia.

– Nem gondoltam semmire, kincsem. Mindig tiszteltem apádat.

– Tudom. Pedig minden okod megvan rá. Apus nem volt ugyan szélhámos, de szélhámos körökben mozgott. Ruby el akarta égetni a levelet.

– Bezzeg te!

– Utána kellett járnom. – Úgy volt vele, hogy esetleg akár még egy átverést is a saját hasznára tud fordítani valahogy. – Az ügyvédi iroda egy sikkes épületben volt a LaSalle Streeten. A biztonsági őr be se akart engedni az előcsarnokba. – A teherlifttel kellett felmennie, ami megnyugtatta Letitiát. A svindlerek ősi trükkje kéretni magukat, de túl sok vesződséggel járt volna puszta megtévesztésből felfogadni egy fehér ügyvédet egy fehéreknek fenntartott épületben. Különben sem feltételezte az apja cimboráiról, hogy különösebben okosnak tartanák a nőket.

– Az ügyvéd felfedte az üzletfél kilétét? – kérdezte George.

– Nem. Az illető ezért bízott meg egy ügyvédet… meg akarta őrizni a névtelenségét.

– Hmm.

– Na igen – jegyezte meg Letitia. – Egyből arra gondoltam, hogy tiszteletdíj címszó alatt majd pénzt próbál meg előre kicsikarni tőlem. Ehhez képest nem követelt semmit, még az aláírásomat sem. Csak megmutattam a jogosítványomat, ő pedig kiállította a csekket.

– Hány dollárra?

– Köztünk marad?

– Persze.

Letitia kimondta az összeget.

– Az szép – reagált George. – Annyiból már tényleg vehetsz egy lakást… egy kisebbet, persze. Ha…

– Ha valódi dohány, igen. Nemsokára megtudom. De közben azért kerestelek meg, mert nem csak egy lakást szeretnék venni.

– Hanem egy házat?

Letitia tétovázva keresgélte a szíve vágyát legpontosabban kifejező szavakat.

– *Teret* – mondta végül. – Tágas teret, ahol elférünk Rubyval anélkül, hogy egymás agyára mennénk, külön szobát Marvinnak, mert majd meglátogat, meg kiadható vendégszobákat…

George elmosolyodott.

– Fel akarsz csapni főbérlőnek?

– Tudom, nem valami izgalmas – válaszolta –, de azt hiszem, élvezném. – Letitia vizsgálódva körbenézett az irodában. – Talán még a saját vállalkozásomat is megnyithatom onnan…

– Nos, le a kalappal, hogy nagyot mersz álmodni – vallotta be George. – De tudod jól: hiába tennél le foglalót egy efféle épületre, úgysem találsz olyan bankot, amelyik hajlandó volna jelzáloghitelt folyósítani neked.

Letitia bólintott. A bankok nem szívesen fektettek be színesbőrűek lakta negyedekben, vagy azokban a kerületekben, ahová nagy eséllyel feketék költözhetnek, ezért egy néger vevőnek jobbára esélye sem volt

jelzálogkölcsönt felvenni; lakásfinanszírozáshoz legtöbbször részletfizetési szerződésre kellett fanyalodniuk. Ez a jelzáloghoz hasonló fizetési struktúrát jelentett, azonban az ingatlan csak akkor került a vevő tulajdonába, amikor teljesítette a szerződés feltételeit – ha pedig nem tesz eleget a fizetési kötelezettségének, és akár csak a legutolsó részlettel is adós marad, elúszik mindenestül az egész. Egy előnye volt: akárki igénybe vehette. Az eladók előszeretettel ajánlottak fel ilyen szerződéseket a fizetőképtelennek tűnő vásárlóknak, mert így több előleget is bezsebelhettek egyazon ingatlanra.

– Arról nem beszélve – tette hozzá George –, hogy még találnod is kell egy jó helyet. Hadd ne emlékeztesselek, milyen lehangoló a lakhatási helyzet.

– Jó is, hogy említed – felelte Letitia. – Azon gondolkozom, hogy szűz területet hódítanék meg.

– Fehér negyedben vennél ingatlant?

– Tudtommal ismersz korábbi pionírokat. Például a Powell-házaspárt… nem a te segítségeddel költöztek East Woodlandbe annak idején, amikor még jóformán egyetlen néger sem lakott a negyedben?

– De igen – ismerte el George vonakodva. – Albert és Thea sorsának későbbi alakulása azonban csak félig sikertörténet, félig elrettentő példa…

– Meséld el! – kérte Letitia. – Hogyan zajlott?

– Nos – fogott bele George –, hat évvel ezelőtt történt, nem sokkal azután, hogy a legfelsőbb bíróság kimondta: a rasszista ingatlan-adásvételi szerződések alkotmányellenesnek minősülnek. Albert és Thea jelentős megtakarítással rendelkeztek, és mivel időtlen idők óta saját házra vágytak, úgy vették, hogy a bíróság határozatával zöld utat kaptak. Albert ekkor keresett fel, és arra kért, ajánljak neki egy megbízható ingatlanügynököt.

– Mármost, a bíróság mindössze annyit állapított meg, hogy a faji hátrányosan megkülönböztető szerződések bíróság előtt nem állják meg a helyüket. Az ingatlantulajdonosok ettől függetlenül dönthetnek úgy, hogy tartják magukat a megszokáshoz, és a legtöbb fehér ember – hacsak nincsenek nagy pénzszűkében – nem fognak önként és dalolva

színesbőrűekkel szerződést kötni, mert akkor az összes barátjuk hátat fordít nekik. Albertnek tehát olyan ingatlanügynök kellett, aki csalni is hajlandó, meg egy fehér kirakatember.

– Vagyis a kirakatember veszi meg a nevében a házat? Fizetnie kellett egy közvetítőnek?

– Így megy ez általában – mondta George. – Albertre rámosolygott a szerencse. A nővére egy fehér férfihoz ment feleségül. Zsidó férfihoz – pontosított –, de elég németes volt ahhoz, hogy evangélikusnak nézzék. Albert megkérte a sógorát, hogy Albert és Thea pénzéből vásárolja meg a házat annak tudatában, hogy a szerződés megkötése után átíratja rájuk az ingatlant.

– A következő lépés a birtokba vétel volt. A legfelsőbb bíróság ugyan az ő oldalukon állt, Albert és Thea mégis aggódott, hogy újdonsült szomszédaik akadályt gördítenek a beköltözésük elé. Fű alatt oldották meg: elmentek a szombat esti misére, imádkoztak Szent Júdás Tádéhoz, majd másnap reggel, amíg a szomszédok a vasárnapi misén voltak, stikában beköltöztek. Miután behurcolták a holmijukat a furgonból, Albert felhívta a helyi rendőrséget, és értesítette őket, hogy mostantól egy néger házaspár lakik a körzetükben, akik feltehetőleg védelemre szorulnak.

– Mondanom sem kell, a zsaruk azzal a lendülettel be is árulták őket a szomszédoknál. Így aztán hétfő reggel, amikor Albert és Thea munkába indult, a háztömb összes lakóépülete előtt egy-egy táblával szembesültek: FEHÉR KÖZÖSSÉG VAGYUNK – A NEM KÍVÁNATOS ELEMEKNEK KÍVÜL TÁGASABB.

– Így telt a hétfő. Kedd éjjel egy téglával beverték az utcafronti ablakukat. Albert megint kihívta a rendőrséget, majd amikor a fülük botját se mozdították, tájékoztatta az NAACP-t és a chicagói önkormányzat emberi jogi bizottságát. Én is megeresztettem néhány hívást. A rendőrök végül állítottak egy rendőrautót a ház elé. Sokra mentek vele: a költözés utáni első évben összesen harminckilenc rongálásos esetet kellett jelenteniük, köztük két gyújtogatási kísérletet. Albert kutyáját megmérgezték. És természetesen nem sétálhattak végig az utcán anélkül, hogy a szomszédok ne vágtak volna sértéseket a fejükhöz…

Letitia bólogatott, és megértette ugyan George történetének tanulságát, de már kikívánkozott belőle a saját véleménye.

– Végül is megtartották a házat, ugye?

– Ó, hogyne – felelte George. – Albert fiatalon beleőszült abba, hogy egy éven keresztül alig aludt valamit, Thea pedig szívrohamot kapott, de kétségkívül megtartották a házat… – A fejét csóválta. – Te ezt nagyon a fejedbe vetted, mi?

– Hát, George – válaszolta Letitia –, mi másért ajándékozna meg az Úr egy ilyen lehetőséggel, ha nem azért, hogy megragadjam.

– Marvin és Ruby… ők is belementek a dologba?

Az ügyvéd egy kérdésben hajthatatlan volt: a csekket Warren Dandridge *lányainak* szánták. Marvin szkepticizmusát ezúttal nem kellett számításba venni. Ami pedig Rubyt illeti…

– Naná – felelte Letitia. – Bele hát.

A tejüveges ajtón felirat állt: HAROLD BAILEY, INGATLANALKUSZ. Ingatlanalkusz: néger ingatlanügynök. Nem összekeverendő a fehér ingatlanosokkal, hisz a négerek nem léphettek be az ő országos szövetségükbe. Két további matrica hirdette, hogy Mr. Bailey egyúttal tagja a Prince Hall-i Szabadkőműveseknek és a Jávorszarvasok Továbbfejlesztett Rendjének.

Mr. Bailey irodájában nem égett a villany, és zárva volt az ajtó. Letitia megállt Rubyval a második emeleti folyosón, és igyekezett úrrá lenni a türelmetlenségén.

Az avatatlan szemnek fel sem tűnt volna, hogy nővéreket lát. A sudár és világosabb bőrű Letitia az apjára ütött. A formás és sötét bőrű Ruby a mamájukra emlékeztetett fiatalon – azzal a különbséggel, hogy gyakran hagyta magát befolyásolni. Az alkalmazkodókészségét ugyanakkor nem lehetett a végtelenségig feszíteni, mélyen legbelül megörökölte az anyjuk természetét, és néha csak idő kérdése volt, hogy mikor tör fel belőle, mint hegy a tenger alól. A trükk abban állt, hogy az ember el tudja-e érni nála, amit akar, mielőtt zátonyra fut. Egyelőre úgy tűnt, Ruby belemegy Letitia

mesterkedésébe, ám könnyen meggondolhatja magát, ha a délelőtti találkozó helyett új időpontot kell egyeztetni.

– Kilenc órát mondott, nem?

– Megígértem Mrs. Parkernek, hogy fél tizenkettőre átmegyek hozzá vigyázni Clarice-re – felelte Ruby. – És *abban* bíztam, hogy még beugorhatok a Mandel-fivérek pincéjébe, és nézhetek cipőt ahhoz az új felszolgálói álláshoz, amiről meséltem neked.

– Nem értem, minek neked új állás – dohogott Letitia. – Amikor itt ez a lehet…

– Hogyan is érthetnéd! Előbb meg kellene tartanod *egy* biztos állást, és csak utána vehetsz fontolóra *másikat.*

– De hát *lett* egy biztos állásom, Ruby! Ezért vagyunk itt. Hosszú távra tervezek!

– Aha, persze, a nagymenő főbérlő az Easy Streeten. – Ruby sóhajtott. – Még mindig bedobhatjuk a pénzt a templomi perselybe.

– Ruby! – botránkozott meg Letitia. – Nem meséltél erről *senkinek* a gyülekezetből, ugye?

– Ne aggódj, Dagobert bácsi, nem kotyogtam ki a titkod.

– Ajánlom is! Apu *nekünk* szánta a pénzt.

Ruby horkantott.

– Mert aztán marhára érdekel téged, mit akart az apánk.

– Érdekel hát! És *veled* is törődöm. – Újabb horkantás. – Vagy egész hátralévő életed egy apró patkánylyukban akarod leélni?

– Természetesen nem. Viszont…

– Keményen dolgozol, de… mikor hullott az öledbe utoljára ekkora vagyon?

– Soha – válaszolta Ruby. – Épp ezért nem szabad gyanútlanul elhinni.

Ajtó nyílt a folyosó másik végén. A nővérek a fehér férfira pillantottak, aki kikukucskált rájuk.

– Dandridge kisasszony? – kérdezte a férfi.

– Én vagyok Dandridge kisasszony – jelentkezett Letitia. Érzékelte, ahogy Ruby füstölög mellette. – Vagyis mindketten azok vagyunk.

– A nevem John Archibald. Mr. Bailey a barátom. Megkért, hogy adjam át az üzenetét: ma nem tudja fogadni önöket…

– Ó.

– A jövetelük célját is megosztotta velem. Ha gondolják, szívesen állok rendelkezésükre. – Közben kilépett a folyosóra, Letitia pedig a válla fölött elnézett a nyitott ajtóig, és visszafelé elolvasta az ablaküvegre festett, hátulról látott feliratot: INGATLANÜGYNÖK. A férfi a habozását látva gyorsan hozzátette: – De persze megvárhatják Mr. Bailey-t is…

Ruby megrángatta Letitia karját: *induljunk már!* Ám lehet, hogy Ruby csak egy hét múlva ért volna rá legközelebb. Az pedig rengeteg idő.

– Ön és Mr. Bailey… – puhatolózott Letitia. – Csak jó barátok, vagy…

– Társak is – közölte Mr. Archibald. – Csendestársak.

– Ezek mind fehér negyedek.

– Igen – erősítette meg Mr. Archibald. – Hal szerint ilyen környéken keresgélnek házat.

– *Nekem* senki nem szólt semmiféle fehér negyedekről. – Ruby szúrós szemmel nézett Letitiára, aki tüstént lapozott is egyet a Mr. Archibaldtól kapott háromgyűrűs dossziéban.

– Valamit nem értek ezekkel az árakkal kapcsolatban – jegyezte meg Letitia. – Itt van például ez a két épület. Az alapterületet és telekméretet illetően szinte hajszálpontosan ugyanolyanok. Az első mégis sokkal olcsóbb. – Megmutatta a listaárakat.

– A helyszíntől függ – magyarázta Mr. Archibald.

– De hát egy utcában találhatók.

– Viszont több sarokra egymástól. Az első ingatlan még mindig egy száz százalékig fehérek lakta háztömb része. Gondolom, nem kell magyaráznom: nagy fába vágja a fejszéjét az első néger, aki ilyen homogén háztömbbe költözik…

– Mi szeretnénk hanyagolni a nagy fákat – szólt közbe Ruby. – Még fejszénk sincs.

– …ez esetben tehát az eladó – egy befektető, aki közös imerősünk Hallel – beleegyezett, hogy árengedményt ad az első fecskének. Ha egyvalakivel sikerül nyélbe ütni egy üzletet, az utána következőkkel már könnyebb megegyezni. Végül, mint a második ingatlan bizonyítja, az eladások elérnek egy kritikus tömeget, és egy-két éven belül az egész háztömb tulajdonosi köre kicserélődhet.

– A sok eladás sok jutalékot jelent magának – jegyezte meg Letitia.

– Nekem *és* Mr. Bailey-nek – helyesbített a férfi. – És megannyi új otthont a rászoruló néger családoknak.

Letitia bólintott. – Oké, elfogadom. – Nem fogadta el, ám aligha háborodhatott fel azon a bevett gyakorlaton, aminek maga is a kedvezményezettje kívánt lenni. Nagyobb gond, hogy nagy valószínűséggel még első fecskeként, árengedménnyel sem engedheti meg magának az álomházat – márpedig mérget vett rá, akármilyen becsületes képet fest is magáról Mr. Archibald, szó nélkül zsebre vágná Letitia vagyonkáját egy olyan ingatlanért is, aminek a részletfizetését aztán nem tudja majd rendezni.

Lapozott egyet a mappában.

– Káprázik a szemem – olvasta végig a hirdetést. – Csak elírták az árát, ugye?

Mr. Archibald előrehajolt, és megnézte a szóban forgó ingatlant.

– Vagy úgy – ismerte fel. – A Winthrop-ház.

– Miféle ház? – kérdezte Letitia.

– Rém ronda – állapította meg Ruby.

– Majd mi kicsinosítjuk – felelte Letitia. – Mint egy kisbabát.

Egy héttel később, vasárnap délben a nővérek megálltak a templomban viselt ruhájukban a masszív kockaház előtt, amelynek téglahomlokzata szemrevalóságban vetekedett egy állami iskola épületével. Letitiát a belseje csigázta fel. Ahogy felnézett, ellátott a tetőablak üvegkupolájáig, amely – a hirdetés szövege alapján – egy kétszintes átriumot koronázott meg, amit pedig tizennégy másik szoba vesz körül. Tizennégy szoba! Letitia a testvéreivel egy kétszobás lakásban nőtt fel, és a közös fürdőszobához át kellett menni egy másik emeletre.

A Winthrop-ház egy csődbe ment, bedeszkázott kocsmával és egy üres telekkel osztozott a keskeny háztömbön; a telket egykor parknak használták, mostanra felverte a gyom. A tömb egy kétsávos út nyugati oldalán húzódott. A keleti oldalt kisebb, kizárólag fehérek lakta családi házak szegélyezték; a Winthrop-házzal szemközti házikó tornácán ücsörgő nő már korábban is nyugtalanul figyelte, ahogy Letitia és Ruby közelednek a járdán, most pedig meredten bámulta őket.

– Sokkal tovább tart beérnem innen a munkába – említette Ruby.

– Jó, de aztán hazajössz, és kényelmesen kinyújtóztathatod fáradt tagjaidat.

– Jól megvagyok a mostani helyen is.

– Ez még komfortosabb lesz – bizonygatta Letitia. Megint felpillantott a rozsdamarta székre, amely érthetetlen módon egyensúlyozott a tető északkeleti sarkán. – Szép lehet fentről a kilátás. Kíváncsi vagyok, ellátni-e innen a tóig. – Mosolyogva megfordult, és elcsípte a fehér nő ellenséges pillantását.

– Ühüm, szép kilátások – sandított át Ruby is az utca túloldalára. – *Irtó* nagy kényelemben érezhetjük majd magunkat.

Mr. Archibald néhány perccel ezután befutott. Megemelte a kalapját a haragos fehér nő felé, majd sietve beterelte Letitiát és Rubyt a házba.

Porszemcsék lebegtek az átrium sakktáblaszerű padlójára eső fénypászmákban. A bejárati ajtótól balra és jobbra nyíló boltívek Mr. Archibald értesülései szerint egy étkezőbe és társalgóba vezettek, bár

bútorok és berendezés híján erre nem utalt semmi más. Az átrium jobb szélső fala mentén lépcsőn lehetett feljutni egy hátsó galériára; fent is, lent is ajtók sorakoztak.

Letitia közelebb ment az átrium fő látványosságához: lepellel letakart alak állt egy széles és magasított falú márványgyűrűn belül. Az ingatlan leírásában szerepelt ugyan egy szökőkút, ám Letitiának eszébe sem jutott, hogy az épületen *belül* található.

– Szabad? – kérdezte.

– Csak tessék – bólintott Mr. Archibald.

Letitia megragadta a lepel csücskét, és megrántotta. Bronzból öntött, meztelen istennő vált láthatóvá.

– Egek – álmélkodott Ruby. A bronzszobor haja félhold alakú fejdísszel volt felfogva; egy-egy hatalmas fáklyát tartott a két kezében, a lángnyelvek a vállánál is magasabbra csaptak. Kulcs lógott a nyakában, fedetlen keblei között. A lába előtti kosárban sziszegő kígyók tekeregtek, testükből rézcsövek vezették volna le a vizet a szökőkút medencéjébe.

– Hekaté – segített azonosítani Mr. Archibald. – A hold istennője.

– A holdat, azt látom. – Letitia megkerülte a szökőkutat. Hekaté tarkójából két idegen fizimiska türemkedett elő, mint egy farsangi mulatság maskarás felvonulásán; varangysereglet halmozódott fel rusnya kis buckákban a sarka mögött, szájuk, akárcsak a kígyóknak, csapban végződött. – Ez nem maradhat itt.

– Természetesen megemlíthetem az eladónak – mondta Mr. Archibald. – Ám ahogy tegnap már kifejtettem, az adásvételi szerződés feltételei szerint…

– Tudom, odafigyeltem. – Mivel a teljes összeg törlesztéséig nem kerül a nevére az épület, az esetleges „jelentékenyebb átalakításokat” előzetesen korábban is mindig egyeztetni kellett az eladóval. – Tényleg nem beszélhetek velük közvetlenül?

– Sajnos nem. – A hirdetésben az állt, hogy a Winthrop-ház a Penumbra Ingatlanügynökség tulajdonát képezi. Biztos Mr. Archibald

befektető barátja vezeti, feltételezte Letitia. Vagy maga Mr. Archibald. Mindenesetre csak rajta keresztül érintkezhetett a Penumbrával. – Tolmácsolni fogom az aggályait.

– Mindenképpen. – Letitia szipogott. – Olyan bérlőknek szeretnénk kiadni a szobákat… családoknak, hívőknek… akik látni sem akarnak majd ilyesmit. – Közben arra gondolt, hogy a South Side-i négerek egy pogány szobornál sokkal durvábbat is elviselnének, ha fedél lehetne a fejük fölött. Pedig nem kéne elviselniük semmi olyat, amit nem akarnak… és nincs az az *isten*, hogy ő éjjel-nappal Hekaté holdját bámulja.

Figyelme ezután két sötét ajtónyílásra vándorolt. Az egyik fent volt a galérián, a másik pont alatta; mindkettőt harmonikaszerűen záródó ajtórács védte.

– Az a felvonó?

– Igen – felelte Mr. Archibald. – A ház építője, Hiram Winthrop a felesége kedvéért helyezte üzembe, aki gyermekbénulást kapott.

– Hallod ezt, Ruby? – fordult felé Letitia. – Gyermekbénulás. Mint Marvinnál.

– Marvin fel tud menni magától is a lépcsőn – vágta rá Ruby.

– Ezzel nincs mindenki így. És bevonzhatja a bérlőket. – Az időseket, gondolta. Csendes lakókat, akikkel nincsenek konfliktusok. Akik időben fizetik a lakbért.

– A liftet mondjuk meg kell javíttatni – jegyezte meg Mr. Archibald, és szavainak kényes hangsúlyozásával félreérthetetlenül utalt rá, kinek a feladata lesz ez.

Ruby horkantott.

– Miért nem vagyok meglepve… Mi hibádzik még a házban?

– A vezetékezésre nem ártana vetni egy pillantást. Most ki van kapcsolva az áram, az előző lakó azonban arról számolt be, hogy valami állandóan levágta a biztosítékot. Ezenkívül…

– Nem – szakította félbe Ruby. – Úgy értem, mi a *baj* vele? – Résnyire szűkült szemmel meredt a férfira: az anyjuk természete kibukott belőle. – Van egy batár nagy háza, amelyet potom áron veszteget, és hajlandó *nekünk* eladni? Itt nem csak a biztosíték rakoncátlankodik. Mit titkol előlünk?

Mr. Archibald habozott. Látszott az arcán, hogy számított a kérdésre, meg is könnyebbült, hogy végre előkerült a téma, mégsem tudta egyből előrántani a tarsolyából a választ.

Letitia megkímélte a fáradságtól.

– Kísértetek.

– Tessék? – kerekedett el Ruby szeme.

– Ez egy kísértetház. Mi más lenne? – Megerősítésképp Mr. Archibaldra nézett, aki nem cáfolta meg. – Szóval. Kicsoda a kísértet? Mrs. Winthrop? Éjszakánként kerekes székkel rója a folyosókat?

– Őszintén szólva nem tudom – vallotta be Mr. Archibald. – Nekem…

– Egy pillanat – szólt közbe Ruby. – Ez *igaz?*

– Nekem csak mesélték – emelte fel a kezét Mr. Archibald. Cserkészbecsszó. – Nincsenek saját tapasztalataim, és nem is gondolom, hogy kísértetet fogok látni. De tény és való: egyes korábbi lakók beszámoltak néhány… rejtélyes esetről. Döndülések az éjszaka közepén. Az utóbbi időben valahányszor megpróbáltuk eladni a házat, a lehetséges vevők az utolsó pillanatban mindig visszatáncoltak.

– És erről miért csak most hallunk először?

– Kérem, Dandridge kisasszony! Nem állt szándékomban információkat visszatartani. Racionális embernek tartom magam. Nem hiszek a…

– Semmi baj – vette elejét Letitia a magyarázkodásnak. – Nem félünk a holtaktól.

– Letitia!

– De ha már itt tartunk… most, hogy kibújt a szög a zsákból… nem vihetjük még lejjebb az árat?

– Le-ti-ti-a!

– *Ru*-by! – utánozta. – Még liftünk is lesz!

A házavató bulira először George felesége, Hippolyta érkezett meg. A Buick Roadmasterét vezette, mellette ott ült Horace, a kocsi tetejére meg egy használt ágykeretet szíjazott.

A lift egyelőre még nem működött, úgyhogy a lépcsőn kellett felráncigálniuk az ágykeretet – Letitia és Horace fogta az egyik végét, a száznyolcvan centis Hippolyta a másikat –, be a szobába, amit Letitia magának választott; a rugós matracot és az ágyneműt már beszerezte. Miután összerakták az ágyat, Letitia hátralépett, mély levegőt vett, kicsit attól félve, hogy bármelyik percben felébredhet, és Ruby régi lakásában találhatja magát a dunyha alatt. Az álomház azonban nem illant el. Kifújta magát, felnevetett, és Hippolytához fordult.

– Gyere, körbevezetlek! – ajánlotta fel.

Kisétáltak a galériára, és észrevették, ahogy Horace a földszinten Hekaté leple alá kukucskál.

– Óvatosan! – figyelmeztette Letitia, a frászt hozva Horace-ra. – Még a végén megvakít! – Megint nevetett egyet. – Gyere fel! Szeretnék mutatni valamit, ami neked és az anyukádnak is tetszeni fog.

Az emelet délnyugati csücskében megbúvó szobához vezette őket. A beépített könyvszekrény alapján egykor dolgozószobának tervezhették, és Letitia később majd át akarta alakítani egy kiadható vendégszobának. Most még egy túlméretezett luxusjátéknak adott otthont.

Mr. Archibald csillagda-szerkezetnek nevezte a készüléket – a Naprendszer mechanikus modelljét, jobban mondva, egy naprendszerét, mert a Nap helyén kettőscsillag állt. Az ikernapok arany-és ezüstgömbjei a középső, forgatható póznán trónoltak; tizenegy bolygó övezte őket, különböző hosszúságú réztartókon ágaztak el a póznától – némelyik körül ott keringtek a saját holdjai –, valamint egy tejszínű kvarckristályból faragott üstökös is. A bolygómodellt zömök fémasztal tartotta meg, amelynek átlátszó üvegfelülete alatt bonyolult fogaskerék-ketyere lapult.

– Azta! – ámult Horace. Hippolyta nem mondott semmit, ám hasonlóan tágra nyílt szemmel hajolt közelebb, és vizsgálta meg az egyik nagyméretű bolygót: egy folyadékkal megtöltött üveggolyóbist, amely úgy örvénylett és sávozódott, mint a Jupiter légköre.

– Mondtam, hogy tetszeni fog. Mozgatni is lehet! Horace, hajolj le az asztal alá, és kapcsold fel azt a kis fogantyút. – Horace izgatottan engedelmeskedett. A bolygómodell életre kelt: a napok pörögtek-forogtak a tengelyük körül, a réztartók is keringtek. A kilátszó mechanika zajosan berregett-kattogott-zakatolt, a bolygók mégis akadozás nélkül mozogtak, ha pedig eléggé hunyorított az ember, egy idő után elvékonyodtak, eltűntek a tartókarok, és úgy tűnt, mintha a levegőben úsznának az égitestek.

Letitia a szeme sarkából Hippolytára sandított, aki ebben a percben pont úgy nézett ki, mint a világ legmagasabb kisgyereke karácsony reggel.

– Szívesen nektek adom.

– Anya! – rikkantott fel Horace. – Igen!

– Ó, jaj… – Hippolyta arca magáért beszélt: *de szép is lenne.*

– Nem adhatom el egy régiségkereskedőnek – fejtette ki Letitia –, mert a modell nem az enyém. A szerződés ugyanakkor nem tiltja a kölcsönzést. És tudom, hogy nálatok jó helyre kerülne.

– *Anya…!*

– Mégis hova tennénk?

– A szobámba! – kérlelte Horace.

– Aha, persze. És hol fogsz aludni, miután kivittük az ágyadat, hogy helyet csináljunk neki?

– A padlón! – Mindjárt szemléltette is: a parkettára hasalt, miközben a bolygók fölötte keringtek.

– A képeket is vihetitek – tette hozzá Letitia. A könyvespolccal szembeni falon nehéz üveglemezre készített fényképeken csillaghalmazok díszelegtek.

Hippolyta átvágott a szobán, hogy közelebbről is megszemlélje.

– Milyen fura! – mondta fél perccel később. – Egyik csillagképet sem ismerem fel ezek közül. – Csodálkozva meredt egy spirálgalaxis fényképére, valamint a címkéjére: A FULDOKLÓ POLIP. – Nem tudjátok, honnan származnak? – Letitia megrázta a fejét.

Horace időközben feltápászkodott, és kinyitott egy keskeny ajtót a könyvszekrény mellett.

– Mi van idebent?

– A tetőre vezető lépcső – árulta el Letitia. – Ne menj fel! – Visszafordult Hippolytához. – Komolyan gondoltam, hogy nektek adom a modellt. Fel is tehetnétek mondjuk a tetőtökre.

– Nagy szó lenne, ha felkerülne a tetőnkre – nevette el magát Hippolyta. – Előbb szét kéne szedni, másképp ki sem lehet vinni ebből a szobából.

– Majd én szétszedem! – ajánlkozott Horace. – És otthon össze is szerelem. Ha mi ketten…

A folyosói ajtó hangos csattanással becsapódott. Horace hátraszökkent ijedtében, de még az anyja is összerezzent. Csak Letitia őrizte meg a hidegvérét – látszólag: a szeme sem rebbent.

– Huzatosak az ilyen ódon épületek – vonta le a következtetést.

Lassan megérkezett a többi vendég is. Néhányan bútorokat hoztak, mások enni-és innivalót a bulihoz. Fatörzs Hawkins, a Denmark Vesey kidobóembere saját magát hozta, meg három ugyancsak tagbaszakadt barátját. Egy romos Cadillackel érkeztek: a csotrogány tönkrement kipufogódobjának köszönhetően hallótávolságon belül mindenki előre értesült a jövetelükről; az volt a terv, hogy a mulatság után majd hátul kisurrannak az éjszakában, és elöl hagyják a kocsit, mintegy a szomszédoknak címzett fenyegetés gyanánt: aki bajt kever, annak óriásokkal gyűlik meg a baja.

Sötétedés után ötvennél is több vendég gyűlt össze a négy fal között: rég nem fűtötte be ennyi emberi test a Winthrop-házat, vagy talán még soha. Letitia vetett egy pillantást az étkezőben felállított hidegtálakra, aztán

leállt váltani pár szót Atticus apjával, aki házavató ajándéknak sörétes puskát és egy doboz töltényt hozott.

– Hárman voltak – intett Montrose az étkezőben húzódó kandalló fölé aggatott családi portréra. Hiram Winthrop, a felesége, meg egy Horace korabeli gyerkőc. – Három emberre pazarolni egy ekkora házat…

– Igazából csak kettőre – javította ki Letitia. – Kutakodtam kicsit. Mint kiderült, Mrs. Winthrop nem sokkal a beköltözésük napja előtt meghalt. Csak az apa és a fia lakott itt. Meg persze a szolgálók. – A személyzeti lakrészt az alagsorba dugták, a konyha és a mosókonyha alá.

– Nem tudod, mivel kereste a háziúr a pénzét?

– A család a keleti parton létesített textilgyáraival alapozta meg a vagyonát. A jó öreg Hiram azonban tudtommal inkább a pénzköltést részesítette előnyben, mintsem a pénzkeresést.

– Textilgyárak – mordult Montrose. – Gyapotból összeszedett vagyon.

– Jó, mi? A kör bezárul.

Az átriumban Fatörzs és kidobó cimborái hangszereket állítottak fel, és zenélni kezdtek, mire egyik-másik vendég táncra perdült – vagy legalábbis próbált volna táncolni, ám az együttes nem tudta tartani a tempót. A vendégek derűsen méltatlankodtak.

Letitia odament a szökőkút kávájánál ücsörgő Charlie Boydhoz. Hekatét rögtönzött tógaként bugyolálták be a leplével, és valaki a Howard Egyetem focicsapata, a Bisonok zászlóját tűzte a szobor egyik fáklyájába.

– Mi a gond Fatörzzsel? – kérdezte Letitia. – Ennél jobban szoktak játszani.

Charlie vállat vont.

– Ha engem kérdezel, ma már nem ez az első fellépésük. Fatörzs persze a negatív rezgésekre fogja.

– Rezgések?

– A padlón keresztül. – Charlie úgy csinált, mint aki seprűvel dörömböl a mennyezeten. – Csak nem költözött be máris valaki a földszint

alá?

– Még nem. Habár felállítottunk néhány kényelmes emeletes ágyat odalent. Kipróbálod?

– Kösz, amúgy is egy pincében lakom. Bezzeg, ha kiadnád nekem az egyik emeleti szobát…

– Megbeszéljük – ígérte Letitia. – Nem láttad valahol Atticust?

– Olyasmit emlegetett, hogy felmegy a tetőre.

A modellező szoba fali villanykapcsolója nem működött, hiába kapcsolgatta Letitia, ám a folyosói lámpák fényében tisztán látta, hogy a tetőre vezető ajtó nyitva áll. Óvatosan megkerülte a bolygómodellt, és ahogy odaért mellé, egy pillanatra úgy tűnt, mintha egy parányi, soklábú szerzet úszkálna a gázóriás folyadékában. De biztos csak egy árnyék csapta be, mert amint egyenesen ránézett, egyből szertefoszlott.

A tetőn a kémények katonás rendben sorakoztak a tetőablak kupolája körül, mint körkörösen elhelyezett kőtömbök. Atticus a túlsó oldalon üldögélt egy székben, háttal neki. Letitia már majdnem a nevén szólította, amikor hirtelen elfogta a bizonytalanság, mert egy újabb érzékcsalódás áldozatává vált: a székben ülő alaknak egyszer csak egyenes szálú, selymes haja lett, ami hátrafésülve simult krétafehér tarkójára.

Aztán Atticus mosolyogva megfordult.

– Szia! – köszönt. – Mondtam már, hogy jól nézel ki ma este?

Hanyagul piruettezett egyet a tetőablak előtt, és a mozdulatról kapásból be is villant, honnan szerezte az estélyi ruháját. Atticusnak is eszébe juthatott, mert a mosolya lehervadt.

Letitia a férfihoz sétált, és megállt mellette. Az utca túloldalán a szomszédok is mulatságot rendeztek. *Gyatrább zene, durvább ivászat*, idézte fel Letitia az apja egy régebbi észrevételét a fehér emberek ünneplési szokásairól.

– Egész jól viselkednek – kockáztatta meg Atticus. – Néhány kölyök nemrég a gyepről úgy szuggerálta Fatörzs Cadillacjét, mintha a puszta tekintetükkel fel tudnák robbantani, aztán feladták és visszamentek a házba.

Ma este már valószínűleg nem fognak belétek kötni. Ami a holnapot illeti… – Vállat vont.

– Én nem aggódom – vágta rá egyből Letitia.

– De Ruby igen. Meg is tudom érteni.

– Miért, mondott neked valamit? Mikor? Most este?

– Pár napja összefutottunk az utcán. Nézd, Letitia, tudom, hogy nem szólhatok bele…

– De nem ám! – felelte Letitia. – Mellesleg, ha ennyire aggódsz értünk, miért csak véletlenül botlasz bele Rubyba? Mennyi idő is telt el a kirándulásunk óta? Három hónap? Áruld már el, ez idő alatt hányszor hívtál fel vagy látogattál meg, és érdeklődtél a hogylétem felől?

– Igazad van – bólogatott Atticus. – Jogos, sajnálom. A történtek után arra jutottam, akkor leszel nagyobb biztonságban, ha távol maradok tőled. Ki tudja, nem várható-e még folytatás.

– Sejtettem. Ettől még megtehetted volna azt a szívességet, hogy megkérdezel: *igénylek*-e efféle védelmet. Igazán kivívtam magamnak rá a jogot, nem?

Atticus erre nem tudott mit felelni. Az éjszakába bámulva úgy tett, mint akit lebilincselnek egy fölöttük szálló repülőgép irányfényei.

Kis idő múlva Letitia törte meg a csendet.

– Hallom, George-nak dolgozol.

– Nézőpont kérdése – mondta Atticus. – Elvégzek neki ezt-azt, elsősorban kutatómunkát az *Útikönyv*höz. Kiküld terepre.

– Mint Hippolytát?

– Hippolyta néni maga válogatja ki az úti céljait. Én meg kapok egy listát. George állja a benzint és az útiköltséget.

– Melósan hangzik.

– Az öregem látszatmelónak tartja. Rágja a fülem, hogy ne pazaroljam tovább az időmet, és menjek főiskolára a veteránsegélyemből. Nem mond

hülyeséget – ismerte el Atticus. – De nem is tudom… valami még nem oldódott meg.

– Hát, ha még több látszatmelóra vágysz – szólt Letitia –, jól jönne egy kis segítség. Meg tudsz szerelni egy liftet?

– Ez inkább az öregem profiljába vág. Őt kellene megkérned.

– De én téged kérlek meg. Fizetést nem tudok adni, viszont ingyen szállást és étkezést kapnál olyankor, amikor épp nem a világot járod George megbízásából. Hogy ne legyél folyton összezárva az apáddal.

Atticus átgondolta az ajánlatot.

– Tehát én lennék a bentlakó ezermestered? Akár még a szomszédokat is elrettenteném?

– Akár – ismerte el Letitia. – Ártani nem árthat. Olykor-olykor egyenruhát is hordhatnál, hadd lássák, hogy egy katona költözött a házba.

– Rendben van – bólintott. – Annyi, hogy holnap indulok Coloradóba, mert nyílt ott egy új motellánc, amit fel kell térképezni, és útközben beszélnem kell néhány benzinkút-tulajdonos fejével, nem árusítanák-e az *Útikönyv*et. Péntekre hazajövök. Addig meglesztek kettesben Rubyval?

– Persze. És nem leszünk kettesben. – Letitia elmosolyodott. – A Szentlélek vigyáz ránk.

A mama is eljött megnézni a házat. Letitiának valahogy teljesen kiment a fejéből, és hétfő reggel sokáig aludt, majd arra riadt fel, hogy bármelyik pillanatban bekopoghat a vendég.

Kiszaladt a galériára, ahol rémes látvány fogadta: a szombat esti buli után azt is elfelejtette, hogy kitakarítson. Az átrium fekete-fehér kockás padlóján halomban állt a színes konfetti, szerpentinek szóródtak szerteszét. Az étkezőbe kukucskálva (egyetlen lépés nélkül lent termett a földszinten) kaotikus látvány fogadta: tányérok és poharak borultak le az asztalokról, és a falakat tarkító foltokat is le kellett volna sikálni.

No meg Hekaté! Az istennőt ismét meztelenre vetkőztették, és ezúttal még obszcénebbül nézett ki: megduzzadt a keble, nagyobb lett a feneke, a szája sarka kárörvendő vigyorra görbült, mint aki előre élvezi a mama

megbotránkozását. Letitia iszonyodva kapta a szája elé a kezét: *ezért elnáspángolnak, az hétszentség!*

Sarkon fordult, és a konyhába akart iramodni, hogy kerítsen egy partvist, amellyel elrendezhet mindent – a konfettit, az étkészletet, Hekatét, az egész felfordulást –, ám ekkor az istennő súlyos bronzmarokba fogta a vállát, és nem eresztette. Kint taxiajtó csapódott, és Letitia a mama hangját hallotta, amint rászól a sofőrre, *óvatosan a bőrönddel*.

Fény lobbant a galéria alatt. A lift felemelkedett az alagsorból; a fülkéből hófehér ragyogás áradt, akár a jelzőtűz. Hiram Winthrop érkezett a felvonóval: az űrruhája szkafanderéből meredt Letitiára. Aztán Letitia pislogott egyet, mire Winthrop fejét örvénylő sötétség borította el, amelyben soklábú teremtmények úszkáltak.

A lift tovább hágott felfelé; Hekaté fokozta a szorítását, és szétroncsolta Letitia vállát. A mama a bejárati ajtón dörömbölt.

– Letitia! – kajabált. – Tudom, hogy odabent vagy! Le…

– …*titia.*

Felült az ágyában, sötét volt, a nővére a vállát rázogatta.

– Mi az? – kérdezte. – Mi történt?

– Valaki bejött a házba – suttogta Ruby.

Letitia hegyezni kezdte a fülét. Eleinte nem hallott semmit, aztán halk, ütemes hangot vélt felfedezni messziről.

– Ez meg micsoda?

Meg sem várta a választ, csak levetette magáról Ruby kezét, és azzal a lendülettel kibújt az ágyból. A hideg padló váratlanul érte, csupasz talpa majd' odafagyott, és ettől egyből felébredt. Az ágy alá nyúlt, és előhalászta a sörétes puskát. Szétnyitotta, végighúzta a hüvelykujját a csőre töltött fegyverben lévő réz töltényhüvelyek hátulján, visszacsukta, és kilépett a galériára.

A tetőablakon beragyogó hold fényben fürösztötte az átrium padlóját – makulátlanul tiszta, állapította meg Letitia –, és Hekaté is elemében

érezhette magát. Jobbra fordulva Letitia arra lett figyelmes, hogy – akárcsak az álmában – a felvonó az emeleten van. Az ajtaja tárva-nyitva.

– A mozgó lift zörgésére ébredtem – magyarázta Ruby.

Letitia az üres fülkébe hajolt, és megcsapta a fa és a bőr dohos szaga. Mozdulatlanul fülelt. Az ütemes kattogás immár hangosabban szólt: *tik-tak-katt, tik-tak-katt.*

A modellezőszoba résnyire nyitott ajtaja mögül pengeként szűrődött a folyosóra a villanyfény. Letitia háromig számolt, a Megváltóhoz fohászkodott, majd belökte az ajtót. *Tik-tik-katt, tik-tik-katt.* A csillagok és planéták pörögtek, surrogtak. Letitia is forgolódott: balról jobbra, saroktól sarokig pásztázott a puskájával. A szobában – látszólag legalábbis – egy lélek sem volt.

– Mi az, Letitia? – faggatta Ruby tíz méterrel hátrébb a folyosóról.

– Semmi – felelte Letitia. Kihátrált a küszöbről, és leengedte a fegyverét. Az ajtó becsapódott az orra előtt; Ruby felsikkantott. A felvonó sem volt rest: élesen csattant a liftajtó, majd a zaj alapján sorban egymás után bezárult a ház minden egyes ajtaja. Bumm, bumm, bumm, *bumm.*

– Édes istenem, édes istenem – rimánkodott Ruby. A pánikba esése az ellenkezőjét váltotta ki Letitiából: félelem helyett haragra gerjedt.

– A fenébe, Ruby! – szólt rá. – Hagyd már abba a jajveszékelést! Ez csak lárma!

Végszóra irdatlan, földrengésszerű robaj támadt, beleremegett az egész ház, mintha elemelkedett, majd visszazuhant volna az alapzatról. Letitia vadul egyensúlyozott, Ruby pedig a falnak esett. – Letitia! – kiáltott fel, és csak a zuhanástól való rettegése gátolta meg abban, hogy fejvesztve meneküljön. – Haza akarok menni!

– Itthon vagy – tiltakozott Letitia. A Winthrop-ház második megbillenését már készenlétben fogadta, megvetette lábát a padlón, mint egy tengeren hánykolódó vitorlás kapitánya. Ez az ő hajója.

– Nem megyünk sehová – jelentette ki. – Már a miénk a ház. – A viharnak feszült: – Most ugrik a majom a vízbe!

Ruby nem volt hajlandó egy perccel sem többet a házban tölteni.

Röviddel virradat után – mintha az álma a visszájára fordult volna – Letitia figyelte, ahogy Ruby egy taxi csomagtartójába emeli a sebtében összepakolt bőröndjét.

– Hová fogsz menni? – kérdezte. Mire a nővére így felelt: – Mindegy, csak el innen.

Miután a taxi elhajtott, Letitia érezte, hogy valaki árgus szemmel figyeli. Az úttest fölött átnézett a túloldalra, és a fehér nő csúfondárosan bámult rá a háza tornácáról. Tud vajon a kísértetről? – merült fel Letitiában. Aztán észrevette, hogy Fatörzs Cadillacje leeresztett kerekekkel áll a járdaszegély mellett, és a motorháztetőre girbegurba betűket karcoltak: NIGGER. Tehát itt van a kutya elásva, gondolta. Szerinted *emiatt* futamodott meg Ruby? Megvető pillantással állta a szomszédasszony tekintetét, míg a nőnek lelohadt a mosolya, akár egy kilyukasztott autógumi, és hirtelen eszébe jutott, hogy sürgős teendője van a házban.

– *Én* maradok – ígérte meg Letitia a néptelen utcának.

Bent a Winthrop-házban pillanatnyilag csend honolt. A rázkódás és imbolygás negyedórán keresztül tartott, aztán egyik percről a másikra véget ért, és enerváltság telepedett az egész házra, mintha lemerült volna az akkumulátora. Milyen hamar töltődhet fel? – tűnődött Letitia, kérdőn méregetve Hekatét. Vajon mindennapos program lesz? Vagy heti kétszer jelentkezik? Nekem meg sem kottyan, ellenben muszáj bérlőket fogadnom, és még a South Side-on edződött emberek is meghúznák a határt az éjjelenkénti földrengéseknél. Bár az is igaz, hogy sokan laknak magasvasút mellett.

Végül úgy döntött, ráér ezzel reggeli után foglalkozni. Átvágott a konyhába, ahol sértetlenül lelt rá a tányérokra, fazekakra és serpenyőkre – a legtöbb edény a házzal együtt járt –, nem lett bajuk a rázkódáskor. Ha már itt tartunk: az üveglemezre készített fényképek sem estek le a modellezőszoba faláról. A kísértet tehát nem szeretett volna anyagi kárt okozni a tulajdonában. Érdekes!

Letitia elővett egy tálat, meg egy doboz palacsintatészta-port. Mérőpoharat keresett, amikor halkan megnyikordult a háta mögött egy zsanár. Kiment a konyha és a mosókonyha között húzódó folyosóra: tárva-nyitva találta a pinceajtót. Lenézett a sötétségbe vesző lépcsőn. Óvatosan előrehajolt, és felkapcsolta a villanyt. Semmi nem történt. A lépcső tövében található biztosítékdobozon járt az esze. *Talán majd később*, gondolta. Becsukta a pinceajtót, és visszaballagott a konyhába.

Letitia ismét felemelte a palacsintatésztás port, de csak fél másodperces fáziskéséssel hallotta meg a furcsa kaparászást a dobozból. Megbillentette a keverőtál fölött, és záporozni kezdtek a csótányok, kukacok, pókok, és még sok más tekergőző-csúszómászó bogárfajzat. Nagy, kövér százlábú mászott ki a mérőpohárból, át Letitia kézfején. Sikoltva, hadonászva félreugrott. A doboz a padlón landolt, megremegett, mind a négy oldala megduzzadt. Giliszták hemzsegtek elő a szétszakadt kartonpapírból. Letitia szélsebesen hátrált ki a konyhából egy lengőajtón át az átriumba.

Megállt a galéria alatt, és meredten bámulta a lengőajtó és a padló közti rést. A szíve már nem kalapált annyira hevesen, amikor vízcsobogás ütötte meg a fülét. Előmerészkedett a galéria alól, és feltekintett.

Vonakodva elindult felfelé a lépcsőn. Gőzfelhő terjengett a hálószoba melletti fürdőből. Mire benyitott, a kád színültig megtelt vízzel, amelynek felszínén első pillantásra egy felpüffedt, bíborszínű test lebegett. Aztán Letitia megpillantotta a csillogó flittert. Térdre vetette magát a fürdőkád mellett, elzárta a csapot, és a tűzforró vízbe nyúlva felmarkolta az átázott estélyit. A lila festék átfolyt az ujjai között, és vagy fél tucat tönkrement ruha színezékével vegyült el.

Ahogy a csempén térdelt, és a sírás kerülgette, egyszer csak ösztönösen hátrafordult, és a mosdó fölötti tükörre nézett. Az üvegen lecsapódott párába ugyanazt a szót rajzolták, mint amit Fatörzs Cadillecjébe karcoltak. Alatta egy másik, jóval rövidebb trágár kifejezés állt. Letitia arca megrándult, mint akit felképeltek. Egy pillanatig erejéig minden erő elszállt belőle.

Aztán elborította a harag. Talpra szökkent, és mozgásba lendült.

Felkapta a sörétes puskát, és a modellezőszoba felé vette az irányt. Az ajtó az orra előtt bevágódott, Letitia azonban meg sem állt odáig, és közvetlen közelről elsütötte a fegyvert, a kilinccsel együtt tizenöt centi átmérőjű lyukat robbantva a tömör fába. Bepasszírozta magát a szobába, majd célba vette a bolygómodellt.

Ahogy meghúzta a ravaszt, láthatatlan erő rántotta fel a puskacsövet. A golyó átszakította a plafont. Letitia kitörölte a szemébből a belehulló vakolatot, és két marokra fogta a puskát, mint egy baseballütőt. A kísértet ekkor kitépte a kezéből a fegyvert, majd két tenyér ragadta meg a vállát, és hátrataszította, vissza a folyosóra. Az ajtó – már amennyi maradt belőle – megint becsapódott.

– Nem zárhatsz ki mindörökre! – ordította Letitia. Az ajtóba rúgott, majd lekuporodott, és vészjóslón villogó szemmel benézett az ajtóban keletkezett lyukon. – Amint bejutok, ízekre fogom szedni a kis játékszeredet. Állíts meg, ha mersz!

Zörgés és csattanás: a liftajtó kivágódott. Letitia kihúzta magát, és a hang irányába fordult; egyszeriben görcsbe rándult a gyomra a félelemtől. A fantomkezek megint a vállára nehezedtek, hiába próbált szabadulni a szorításukból, hiszen csak a levegőt csépelte. Kétségbeesett kapálózásával mit sem törődve a galériára vonszolták.

A felvonó fülkéje már nem az emeleten várakozott, de még csak nem is a földszinten. A kísértet a nyílt liftakna pereméhez lökte Letitiát; a nőnek fél kézzel sikerült elkapnia az ajtókeretet, és a mélység torkában imbolyogva minden erejével belecsimpaszkodott.

– Most mi lesz? – harsogta. – Mihez kezdesz azután, hogy a nyakamat törtem? Azt hiszed, nem fogok visszatérni, hogy *én* kísértselek *téged?* Rajta! Hadd legyek kísértet! Aztán majd móresre tanítalak.

A láthatatlan nyomás mintha enyhült volna. A levegő szikrázott az ártó szándéktól, viszont Letitia némi bizonytalanságot is érzékelt.

– Tudom, hogy te voltál itt előbb – mondta Letitia. – Tudom, hogy a sajátodnak tekinted a házat. De az már a múlt, nem sajátíthatod ki

magadnak az egészet. *Itt maradok*. Hogy élve vagy holtan… háborúban vagy békében… csak rajtad múlik.

A hirtelen rántás hatására megcsúsztak az ujjai. Letitiának elakadt a lélegzete, lehunyta a szemét, és a Mindenható kezébe ajánlotta a lelkét.

A kísértet azonban a liftakna helyett oldalirányba lökte. Letitia a galéria korlátja elé roskadt, ahogy a liftajtó zakatolva a helyére csúszott.

Szerda este.

Kigyulladt egy társasház a State Streeten. Az épület lakói a járdán tolongva várták, hogy a tűzoltók elhagyják a helyszínt, ők pedig visszamehessenek – vagy menteni a menthetőt, vagy jobb híján visszaköltözni elárasztott és kiégett otthonaikba.

Letitia nem messze egy buszmegállóból tanulmányozta a tömeget; a gondolatai máshol jártak. Bő huszonnégy órába telt kinyomozni, hogy Ruby megint a régi egyszobás garzonjában lakik, amelynek bérleti szerződését ezek szerint nem mondta fel. Letitia hízelgéssel rá akarta venni a nővérét, hogy adjon még egy esélyt a Winthrop-háznak, ám amikor a tudomására jutott, hogy Rubynak végig volt egy vészterve, úgy érezte, tőrt döftek a hátába, mintha Ruby az ujjait keresztbe téve ígérgetett volna neki.

Ruby kikérte magának a számonkérést.

– Te haragszol *rám*? – fortyant fel. – Elcibálsz egy kísértetházba, és még *engem* okolsz, amiért csődöt mondott az elképzelésed?

– Úgy nem is válhat be, ha nem köteleződsz el mellette!

– Köteleződj csak el, ahogy akarsz – vágta a fejéhez Ruby. – Tartsd meg a házat és a pénzt is! Teszek rá! Tiéd az egész. Eleve ezt akartad.

– *Dehogy* akartam ezt! A ház kettőnké, Ruby! Mind a *kettőnké*.

– Jó, felőlem képzelődj csak nyugodtan, ha ettől jobban tudsz aludni.

Ez nem igazság, durcáskodott magában Letitia. Persze, hogy magának akarta a házat – még szép –, de ez nem *csak* róla szólt. Miért nem képes Ruby is belátni?

A tűz miatt kiebrudalt lakók csoportjában kiszúrt egy magas, világos bőrű néger férfit. A kezében gyűrögette a sapkáját, mint egy mosogatórongyot, ahogy egy sor koromtól megfeketedett ablakot bámult a társasház legfelső emeletén. Az arcára kiülő csüggedés kiváltotta Letitiából a jó szamaritánushoz illő segíteni akarást. Mielőtt még a gondolatot tett követhette volna, a férfi mellett álló kislány gyanakodva fordult felé. – Maga meg mit bámul? – támadta le.

– Celia! – förmedt rá a férfi, majd bocsánatkérő pillantást vetett Letitiára. Azután megjött a busz, és Letitia egy szó nélkül felszállt, mint akit leteremtettek.

Sötétedés után értek a megállójához. Onnan még másfél kilométert kellett gyalogolnia, és noha az út menti házakban többnyire színesbőrűek laktak, Letitia nyitva tartotta a szemét, és a szoknyája zsebébe mélyesztett borotvapengén tartotta a kezét.

Már majdnem hazaért, amikor egy mentazöld Oldsmobile szedán korzózott mellé. Letitia felismerte: az egyik szomszéd kocsija volt az utcája túloldaláról. A sofőr – szőke, késő tinédzser fiú – szólongatni kezdte.

– Hé, te! Hé, te! Hé, te!

A mama nem hozott a világra semmiféle Hétét. Letitia rá sem hederített, gyalogolt tovább.

Előtte bal kéz felé feltűnt a bedeszkázott kocsmaépület. Sikátor nyújtózott mellette a Winthrop-ház hátsó részéig. Letitia megesküdött rá, hogy soha nem fogja igénybe venni a cselédbejáratot, de a szőke fiú nem tudhatott a fogadalomról; míg Letitia a sikátor sarkához közeledett, az Oldsmobile felgyorsult és felhajtott a járdára, elállva az útját.

– Hé, te! – ismételte a szőke fiú. Bazsalyogva hajolt ki a sofőr felőli ablakon. – Hogy a kotta ma este? Elvigyelek valahova?

Letitia a szemébe nézett.

– Tágulj szépen az utamból – mondta.

A szőke fiú teátrális döbbenettel hőkölt hátra.

– A nemjóját! Nem hiszek a fülemnek. – A szedán másik oldalán ajtók nyíltak, és két másik gyerek pattant ki a kocsiból. A szőke fiú is kiszállt. Bekerítették. Mind magasabbak voltak nála, Letitia mégis kihúzta magát, és megmarkolta a zsebében lapuló borotvapenge nyelét. *Aki először hozzám ér, az kap tőlem egy sebhelyet*, gondolta.

– Tanulhatnál némi udvariasságot – korholta a szőke fiú. – Mi csak barátkozni próbáltunk. Te meg egyes-egyedül grasszálsz az éjszaka közepén egy vadidegen környéken.

– Én is itt lakom.

– Nem úgy van az. – Megmozdult az ökle, mint aki meg akarja ütni, aztán egy hajszállal az arca előtt megállította. – Neked itt nincs semmi keresnivalód. Neked…

Mély morgás szakította félbe. A fiú hátralépett, és felemelt ököllel félig megfordult, miközben egy kutya vált ki a sikátorban gomolygó árnyékból. Nagy testű németjuhász volt, vicsorította a fogát, hátrasunyta a fülét a koponyája irányába.

– Bemutatom Charlie Boyd Jr.-t – közölte Letitia. – Velem lakik, segít vigyázni a házra… Charlie, a fiatalúr szerint nem ide tartozunk. Te mit gondolsz erről?

A németjuhász ugatva, fogát csattogtatva lendült előre, a szőke fiú pedig hátratáncolt. – Hé, te! Hé, te! *Hé, te!* – sápítozott ezúttal magasabb regiszterben. Letitia megvárta, amíg a kutya az Oldsmobile oldalához szorította a szőke fiút, és lassan elszámolt tízig. Aztán csettintett: a házőrző elcsendesedett, és azonnal a lábához nyargalt.

A szőke fiú úgy tapogatózott az ajtókilincs után, hogy egy percig se vette le a szemét a németjuhászról. Letitia a másik két kölyökre lesett, akik iparkodva az Oldsmobile mögé menekültek. Mindhárman visszaszálltak a kocsiba. A szőke fiú a volán mögül Letitiára meredt, és azt kezdte mondani, *ennek még nincs vége,* csakhogy Charlie Boyd Jr. a mellső mancsát a sofőroldali ajtóra támasztva felágaskodott, és vadul ugatva behajolt az ablakon. A szőke fiú hátramenetbe kapcsolt, és a gázra taposott. A szedán átlósan tolatott az utca túlsó oldaláig, felszaladt a járdára, és nekiment egy

villanyoszlopnak: kitört az egyik hátsó lámpája, és méretes horpadás keletkezett a lökhárítón. A szőke srác a fogát csikorgatva sebességbe tette a váltót, és szó szerint elhúzta a csíkot, vaskos keréknyomokat égetve az aszfaltra. – *Még nem végeztünk!* – kiabálta, s ahogy az Oldsmobile elrepesztett az éjszakába, a többi srác kórusban szórta rá a fenyegetéseket.

Letitia csak mosolygott. A hátsó lámpa és a lökhárító nem kárpótolta Fatörzs Cadillacjéért, de kezdetnek megteszi.

Charlie Boyd Jr.-ra nézett, aki várakozásteljesen tekintett fel rá.

– Egye fene – mondta Letitia. – Az apukád felkerült a bérlők névsorának élére.

Charlie Boyd Jr. vidám vakkantásokkal kísérte egészen a bejárati ajtóig. De beljebb nem volt hajlandó lépni. Alighogy Letitia a zárba illesztette a kulcsát, a németjuhász hegyezni kezdte a fülét, és mire kinyílt az ajtó, sarkon fordult, és el is ügetett: oldalról megkerülte a házat, bevackolta magát a garázsban összetákolt kutyaólába, és magára hagyta Letitiát Hekatéval.

Csütörtök.

Mr. Wilkins, a mama egyik régi barátja az Üdvhadsereg egyik boltját vezette, és meg akarta nézni, milyen bútorra lehet még Letitiának szüksége. Felajánlotta, hogy kiszállít bármilyen berendezési tárgyat, ha Letitia cserébe kiad az anyjának egy szobát, és elengedi a lakbért az első hat hónapra. Letitia meg volt győződve róla, hogy le tudja majd még alkudni három hónapra, de még ezzel együtt is vigyáznia kellett. Erősen fogyatkoztak ugyanis a szívességekért felkínálható szobák.

Amíg Mr. Wilkinsre várt, letelepedett az étkezőben, és gyakorlásként lapokat osztott egy pókerjátszmához. Fura rituálé volt, amit az apjától tanult. Warren Dandridge váltig állította, hogy a póker keresztény játék: az erényes játékos – aki elismeri és tiszteli, hogy a szerencse forgandó, nem mutatja ki az érzelmeit, és okosan kezeli a zsetonjait – rendszerint boldogul, ám aki behódol bűnös vágyainak – túl nagy kockázatot vállal, szenvedélyből nem hallgat a józan eszére –, a megátalkodott bűnösök sorsára jut.

A baptisták, akik között Letitia apja nevelkedett, nem igazán osztották efféle nézeteit, pláne azután, hogy ötszáz dollárral megrövidítette egy lelkész fiát, aki blöffölni próbált egy bebukott húzás után. A mamával már úgy ismerkedett meg, hogy addigra megtanulta: soha nem szabad olyan ellenféllel játszani, akivel aztán egy padban ülhet a templomban. Ehelyett – mint egy vándoprédikátor – az országot járva próbált megélni hátsó termekben és illegális játékbarlangokban összekártyázott nyereményekből. Erényesen játszott, és örök küzdelmet folytatott a csalók, tolvajok és rendőrök ördögi szentháromságával; néhanapján véresen, kék-zöld foltokkal tért haza, de még olyankor is készpénz lapult a zsebében. Gondoskodott a családjáról.

Egy nap, 1944-ben egy alagsori kaszinóban kártyázott Detroitban, amikor a zsaruk razziát tartottak. A játékkaszinó egyik kijáratát a hatóságok valamiért nem vették észre, és a zűrzavart kihasználva egy haverjával együtt sikerült észrevétlenül meglógniuk. Már egy sarokkal távolabb jártak, pontosabban, elrohantak egy bárból kilépő, szolgálaton kívüli közrendőr előtt. A fakabát semmit nem tudott a razziáról, valamiért mégis fegyvert rántott, és hátba lőtte Warren Dandridge-et, aki azonnal meghalt.

Letitiának még mindig rettenetesen hiányzott az apja, ám tudta, hogy a mennyből vigyáz rá, és hogy egy pakli kártyával bármikor visszacsalogathatja a Földre. Osztás közben az apja hangja csengett a fülében: meghatározta minden egyes kártyakombináció ismérveit – magát a játékot, a tételeket, a tét nagyságát, a többi játékoshoz viszonyított helyzetét –, majd feltette a nagy kérdést. Mit tenne ilyenkor egy jó keresztény? Letitia erre mindig mosolyogva válaszolt, és úgy érezte, az apja helyeslően bólogat mellette.

Összeszedte a lapokat, újra megkeverte a paklit, és egyszer csak másvalaki jelenlétére figyelt fel a háta mögött. Nem fordult meg.

– Üdv, Mr. Winthrop! – fogadta. – Szokott pókerezni?

Nem érkezett válasz, ám a férfi egészen közel állhatott hozzá, mert felborzolódott a tarkóján a szőr. Még a lehelete is megcsaphatta volna, de Mr. Winthrop persze már nem lélegzett.

Letitia még egyszer megkeverte a paklit, és kirakott magának egy leosztást. Káró hármas, treff hármas, treff hatos, kőr hatos, pikk hetes.

– Sima húzás, 2$/4$ limit, kis vak egy dollár, nagy vak két dollár – sorolta. – Maga előtt betették a nyitó tétet, és még négy játékos következik maga után. Tovább játszik vagy bedobja?

Elektromos töltés szikrázott a levegőben. A pikk hetes megmozdult az asztalon, arrébb csúszott a két pártól.

– Ácsi – mondta Letitia. – Egy a tizenkettőhöz az esélye, hogy behúzza a full house-t. És amikor majd nem jön be a…

A pikk hetes megint megmozdult.

– Hát jó. Felőlem aztán veszíthet… – Osztott még egy lapot. Káró hatos. – Hmm. – Letitia felemelte a lapot, megnézte a hátulját, nincs-e megjelölve. Sehol semmi, de a kísértetnek talán nincs is rá szüksége. – Érdekes… Meg akartam kérdezni, hogy játszunk-e egy partit, de most azon gondolkozom, ne keressünk-e inkább egy másik játékot, amelyben nem tud leskelődni. Mit szólna mondjuk a dámához? Játszott olyat a fiával? Az én apukám…

Láthatatlan ököl csapott le az asztalra. A paklit vehemensen kitépték Letitia kezéből, és szanaszét repültek a kártyalapok.

– Mi az?! – kiáltott fel Letitia. – Mi rosszat mondtam?

PUFF!

A koppanás úgy hangzott, mintha egy madár repült volna az utcára néző ablaknak. Letitia megfordult, és azt látta, hogy egy ránézésre sárból gyúrt galacsin fröccsent az üvegre, és csorgott le az ablakpárkányra. Újabb, még nagyobb göröngy csapódott a felső ablakkeretre, még az üveg is beleremegett. Letitia a székét hátralökve pattant fel, mert hallotta, rögök záporoznak a többi ablakra is, nagyokat toccsanva a téglafalon. Mire kiszaladt az átriumba, egyenletes zajjá mosódtak össze a csattanások: barna jégeső ostorozta a Winthrop-ház utcafronti homlokzatát.

Letitia kinyitotta a bejárati ajtót, és egyből megcsapta a trágyaszag. Két kisteherautó állt az utcán. Csuklyás alakok másztak a platóikra, és nagy

halom friss tehénszarba nyúlkáltak. Az egyik figura Letitiára mutatott, mire össztüzet zúdítottak rá. Letitia még épp időben ugrott vissza, hogy a tehénürülék csak a bezárt ajtón doboljon.

Charlie Boyd Jr. lélekszakadva rontott elő az épület mellől, és máris szargalacsin-áradat fogadta. Az egyik jól irányzott lövedék a szeme között találta el, és ugatása elkínzott szűkölésbe csapott át.

A zárótűz nem akart véget érni. Letitia felrohant a lépcsőn. Már megfogta a sörétes puskát, amikor üvegcsörömpölést hallott az egyik elülső hálószoba felől, és csak remélni tudta, hogy nem abban, ahová már felállított egy ágyat. Aztán felbőgött a kisteherautók motorja.

– Na nem! – kiáltotta el magát, és nekiiramodott a lépcsőn az átriumba. Feltépte a bejárati ajtót, kirohant; a talpa meg-megcsúszott a küszöbe előtt felhalmozódott trágyán. – Gyertek vissza! – ordította. – Azonnal gyertek vissza! – Az utcára szaladt a kisteherautók után, és a vállához emelte a puskát.

A huligánok többsége észrevette, és lebukott, egyikük azonban pont az ellenkező irányba nézett, és egy másodperc erejéig tiszta célpontot nyújtott: a duplacsövű puska egyenesen a csuklyás alak lapockái közé szegeződött. Szinte megállt az idő, és Letitia fülében ismét az apja hangja csendült, emlékeztetve az efféle partik játékszabályaira: nem mindegy, kit lehet büntetlenül hátba lőni, ki élvez védettséget, és mi történik, ha összekeveri a kettőt.

Elmúlt a pillanat. Letitia leengedte a fegyvert anélkül, hogy meghúzta volna a ravaszt, és a csuklyás alak, akinek épp most kímélte meg az életét, hahotázva integetett neki, ahogy a kisteherautók elporzottak az utcán.

A Winthrop-házban megcsörrent a telefon. Letitia fülében úgy dübörgött a vér, hogy csak a sokadik csöngés jutott el a tudatáig, és még vagy egy tucatnyit várt, mielőtt merev lábbal visszacsoszogott, és felvette a kagylót.

Zihálás hallatszott a vonal másik végén.

– Ki az? – kérdezte Letitia.

Férfihang felelt:

– Többször nem fogunk figyelmeztetni. Legközelebb bemegyünk a házba.

A férfi bontotta a vonalat. Letitia a helyére tette a kagylót, és egy ideig tajtékozva fel-alá járkált; a lába végül visszavitte az étkezőbe.

Az étkezőasztalon szétszóródott kártyalapokat időközben összeszedték, és takaros pakliba rendezték az egyik oldalon. Az asztal másik felén egy sakktáblát állítottak fel, amelyet Letitia most látott először; a fekete bábuk sorakoztak az ő széke előtt. A fehér király gyalogja már előre is mozdult két mezőt a kezdőpozíciójából.

Letitia hosszú percekig elkerekedett szemmel bámulta a sakktáblát. Végül óvatosan a falnak támasztotta a puskát, helyet foglalt, az asztalra könyökölt, és a tenyerébe hajtotta az állát.

– Jól van – bólintott. – Jól van.

Majd azt kérdezte:

– Mi legyen a tét?

Péntek, alkonyat.

A konyhán át hatoltak be. A csendet, ami nem sokkal napszállta előtt telepedett a házra, az üveg csattanása és a szilánkok csilingelése törte meg, miután egy feszítővassal kiszedték a mosogató fölötti ablaktáblát. Egy csuklya gyanánt krumpliszsákot és enyhén trágyától bűzlő védőkesztyűt viselő legény húzódzkodott fel az ablakba. Egyik lábát bizonytalanul megvetette az ablakpárkányon, a másikkal a mosogató hátsó peremére lépett, és rövid csövű pisztolyt húzott elő a derékszíja mögül. A .38-as kaliberű revolver ritka impozánsnak tűnt, amikor meglovasította az apja fiókjából, most bezzeg kicsinek és jelentéktelennek hatott remegő kezében, amelyet attól való félelmében nyújtott előre, hogy a németjuhász akármikor felé vetődhet az árnyas zugok valamelyikéből.

A németjuhász nem vetődött felé. A legény berezelt, hogy a krumpliszsáktól nem hall majd rendesen, úgyhogy inkább lekapta szőke üstökéről.

– A krisztusát, Dougie! – suttogta fojtottan valaki a sikátorból.

– Pofa be! – torkollta le a legény. Hallgatózott. Semmi nesz. Ujját a ravaszon tartva esetlenül lemászott a mosogatóról, s közben kis híján combon lőtte magát.

A hátsó ajtót bereteszelték. A tolózár beragadt, ezért le kellett vernie az ajtóról; rémes lármát csapott, és még a pisztoly agyát is érdesre csorbította. Ajtót nyitott, mire a két másik suhanc is besietett: egyikük a benzines kannát, a másik a feszítővasat cipelte.

– Hol az a rohadt dög? – kérdezte a kannás suhanc.

– Nem tudom – felelte a szőke fiú. – Azt hittem, kint lesz hátul. Talán a banya magával vitte.

– Dehogy vitte – vitatkozott a feszítővasas. – Hányszor mondjam még: egy órája hajtott el egy másik niggerrel. A kutya nem volt a kocsiban.

– Hát idebent sincs. – A szőke fiú szeme hozzászokott a félhomályhoz, és utána egy fokkal nyugodtabban térképezte fel a sajátjánál sokkal tágasabb konyhát. – Hihetetlen ez a kégli, nem? – Végigsimított a konyhapulton, és az étkezőbe vezető ajtóhoz ballagott.

– Hová mész, Dougie? – sziszegte a kannás. – Essünk túl rajta!

– Előbb körül akarok nézni.

– Dougie…! – De a szőke fiú eltűnt az étkezőben. A kannás kisvártatva követte. A feszítővasas is utánuk indult, csakhogy a konyha közepén hirtelen huzatot érzett.

A szőke fiú átvágott az étkezőn, és kiment az átriumba. Most pillanthatta meg először Hekatét: visszahőkölt, felrántotta a revolvert, aztán elnevette magát.

– Az meg micsoda? – csodálkozott a kannás. Kibújt a csuklyájából, és az istennőre meresztette a szemét. – Valami… vudus baromság?

Együtt közelebb sétáltak, és megálltak Hekaté előtt. A szőke fiú vigyorgott, társa a homlokát ráncolta.

– Hagyd már, Dougie! Gyújtsuk fel ezt a hodályt, és tűnjünk el innen!

– Csigavér – csitította a szőke fiú. – Hová lett Darren?

– Nem tudom. Eddig mögöttem volt.

– Kerítsd elő.

A társa bosszúsan fújtatott, majd a padlóra tette a benzines kannát, sarkon fordult, és visszacaplatott a konyhába. A szőke fiú bemászott a kiszáradt szökőkút medencéjébe. Mosolyogva nézett fel Hekaté arcára, és az egyik melle felé nyújtotta a kezét, hogy megmarkolássza.

– Helló, bébi! – mondta.

Éles szisszenés hallatszott, és valami a bokájába csípett. Inkább meglepetésében kiáltott fel, mintsem fájdalmában. Hátratántorodott, megbotlott a márványkávában. Csúnyán megütötte magát a padlón, de azon nyomban fel is pattant, és a fegyveréért matatott, mert elejtette. *A kutya*, villant át az agyán. A házőrző helyett azonban csak Hekaté állt mozdulatlanul a talapzatán.

– Ronnie! – kiáltott. – Darren! Hol a búsban vagytok, srácok?

A galéria alatt zörögve kinyílt a felvonó ajtaja. A fiú félrehajolt, ám hiába kémlelt befelé, sűrű sötétség honolt az árnyékba boruló fülkében.

– Ki van ott? – kérdezte. – Darren? Ne szórakozz már! Szétlövöm a fejed!

Valami megbújt a fülkében. Nem Darren. Nem Ronnie. Nem is a németjuhász. A szőke fiú egyszerre hanyatt-homlok menekülni szeretett volna, ám ahogy lenézett, iszonyodva azon kapta magát, hogy a talpa előrecsúszik a padlón, mintha a járólapok síkossá váltak volna. – Na ne már! – hűlt meg benne a vér. – Ilyen nincs. – Lövésre emelte a fegyverét, a .38-as azonban kirepült a kezéből, aztán őt magát kezek ragadták meg, vasmarokba fogták, és magukkal vonszolták a sötétségbe ordítozó áldozatukat.

Későn értek haza, nagyokat nevettek. Atticus coloradói kiruccanása olyan eredményesen zárult, hogy George egy kis bónusszal jutalmazta, ő pedig elhívta Letitiát, hogy csapjanak belőle egy görbe estét. Vacsoráztak és elmentek táncolni. Letitia a fellegekben járt, amíg be nem fordultak a sarkon, mert a Winthrop-ház előtti tűzoltóautó látványa rögvest lehűtötte.

Atticus még le sem fékezett, Letitia máris kiugrott az autóból, és a bejárati ajtóhoz rohant.

Az összes lámpa égett a házban; mindenütt egyenruhás férfiak szaglásztak. Egy szökőkutat bámuló rendőr észrevette, és feltartóztatta: – Maga meg ki a nyavalya?

– Itt lakom – vágta rá Letitia. – Mi ez az egész?

– Itt dolgozik? Maga a szobalány?

– Itt *lakom*.

A földszinti és az emeleti liftajtó is nyitva állt, két tűzoltó pedig a galériáról hajolt az akna fölé. Maga a fülke félúton elakadt a földszint és az emelet között, az alsó fele fentről még belógott a földszinti ajtónyílás felső sávjába. Az így keletkezett keskeny hézagból szőke haj lógott ki, majdnem lefejezve a tulajdonosát. Letitia egyszer szemtanúja volt egy hasonlóan hátborzongató balesetnek, és le merte volna fogadni, hogy a szőke fiú holtan, szétroncsolt gigával hever a fülkében. Aztán az egyik tűzoltó nem túl elővigyázatosan a fülke tetejére ugrott, és a rázkódástól életre kelt fiú száját hisztérikus üvöltés hagyta el.

A jajveszékelés nyöszörgéssé szelídült, mire Atticus is megérkezett.

– Mi történt?

– A kölyök betört, hogy megrongálja a házat – bökött a rendőr a padlón heverő benzines kannára. – Nem egészen értem, hogyan szorult be a liftbe, de egy szomszéd meghallotta az óbégatását, és kihívott minket.

– Tartóztassák le! – kiáltotta Letitia. – És emeljenek is vádat ellene.

– Ne aggódjon, rács mögé kerül. – A rendőr Atticusra nézett. – Ez tényleg a maguk háza?

– A hölgyé – felelte Atticus.

– Nemrég költözött be, igaz? – A rendőr a benzines kannára sandított, és bólintott. – Ne vegye zokon a kérdést, de hogyan tud megengedni magának egy ilyen drága helyet?

– De zokon veszem – válaszolta Letitia.

Még egy rendőr csatlakozott hozzájuk az étkezőből.

– Találtunk két másik betörőt is a pincében – közölte.

– A pincében? – rökönyödött meg az első rendőr. – Holtan?

– Nem, életben vannak. Már amennyire. – A második rendőr elvigyorodott. – Halottsápadtak, és szétcsípték őket a bogarak, de még lélegeznek. – Szünetet tartott, amíg lepöckölt egy szöszt a zubbonya ujjáról, aztán Letitiára és Atticusra bökött a hüvelykujjával. – Mi az, megjöttek a takarítók?

– A lakbért minden hónap első napján kérem – mondta Letitia. – Használhatják a konyhát, a mosókonyhát, az emeleti és a földszinti fürdőszobákat. A pincébe tilos a bemenet, valamint a „magánlakrész" feliratú sarokszobába is az emeleten.

Az új bérlő, Mr. Fox, sűrűn bólogatott az étkező ajtajában. Mögötte kemény talpú csizmák csattogása jelezte, hogy valaki ugróiskolázik az átrium járólapjain.

– Celia! – szólt rá Mr. Fox.

– Semmi baj – nyugtatta meg Letitia. – A szobájuk szomszédos Mrs. Wilkinsével. Nagyothall, úgyhogy nem zavarja a zajongás, és szereti a gyerekeket. Szerintem szívesen vigyázna a lányára, amíg maga hazaér a munkából.

Mr. Fox megint biccentett. Az asztalon lévő sakktáblára mutatott.

– Maga játszik?

– Igen.

– A fekete három lépésből sakk-mattot adhat.

– Tudom – válaszolta Letitia. – Várom, hogy az ellenfelem is rájöjjön. Ön szokott sakkozni?

– Előfordul – mondta Mr. Fox. – A kopogós römit is szeretem.

Letitia elmosolyodott.

– Akkor jó helyen jár. Menjen csak fel a lányával az emeletre, és nézzék meg a szobájukat! Ha felérnek a lépcsőn, forduljanak jobbra, és induljanak el a folyosón. A zöld függönyös szoba a maguké. Mindjárt megyek én is.

Mr. Fox még egyszer bólintott, megfordult, és szólt a lányának.

Letitia felállt, majd az ablakhoz sétált. Költöztető teherautó parkolt a szemközti villaépület előtt, és még két szomszéd tűzte ki a gyepére az ELADÓ táblát. – Pápá! – integetett Letitia, és a háta mögött, a sakktáblán a fehér király megbillent, majd eldőlt.

– Mr. Archibald?

Az ingatlanügynök hazafelé indult este a munkából, amikor szembetalálkozott Atticusszal a folyosón.

– Igen?

– Atticus Turner – mutatkozott be. – Letitia Dandridge jó barátja vagyok. Ő vette meg a Winthrop-házat, emlékszik?

Mr. Archibald kulcsra zárta az irodaajtót, majd a zsebébe csúsztatta a kulcsot.

– Attól tartok, nincs több hasonló ingatlanom ugyanolyan árkategóriában – szabadkozott. – Munkaidőben tessék visszajönni, és akkor…

– Nem vevőként jöttem.

– Hát akkor? Másképp nem tudom, miben segíthetnék.

– A Winthrop-házzal kapcsolatban volna egy kérdésem.

– Elnézést – mondta Mr. Archibald. – Miss Dandridge bármikor felkereshet, ha problémája támad. Magát viszont nem ismerem. És most megbocsásson, de…

Atticus nem húzódott félre, helyette szélesebb terpeszbe állt.

– Az étkező falán szerepel egy fénykép a Winthrop-családról – fogott bele. – Kezdettől fogva zavart benne valami, de az istennek sem bírtam

rájönni, micsoda. Aztán tegnap rábukkantam a pincében egy fotókkal teli dobozra, és összeállt a kép. Az étkezőben lévő fotón nem látszik Mr. Winthrop jobb keze. – Közben Mr. Archibald kicsi, fehér, jellegtelen kezére pillantott; még egy jegygyűrű sem ékesítette. – Több másik fényképen viszont nincs eldugva. Látni lehet az ezüst pecsétgyűrűjét. És ez még nem minden… – Elővett egy fényképet, amelyen két férfi áll egy csillogó-villogó fekete sportautó előtt. – Ha jól tippelek, és ez a Ford újabb modellje, akkor körülbelül húsz éve készíthették a fotót. A Mr. Winthrop melletti férfi pedig gyanúsan emlékeztet Samuel Braithwhite-ra. Ismerősen cseng a név?

Az ingatlanügynök még csak rá sem pillantott a fényképre.

– Félre az útból, Mr. Turner!

– Penumbra Ingatlanügynökség – folytatta Atticus. – A Braithwhite család vállalata, vagy a Rend tulajdonában áll? És maga melyiknek dolgozik?

– Utoljára kérem: álljon arrébb! Különben visszamegyek az irodámba, és feljelentést teszek.

Atticus elengedte Mr. Archibaldot, aki csak oldalazva fért el mellette. Az ingatlanügynök végigloholt a folyosón, és a lifthez ért. Atticus utána szólt.

– Beszéltem Mr. Bailey-vel is!

Az ingatlanügynök megtorpant, ujja a hívógomb előtt elmerevedett.

– Valóban ismeri magát – folytatta Atticus –, és elismerte, hogy szoktak néha üzletet kötni, de a meglepetés erejével hatott rá, hogy maga a társának nevezte. Aznapra pedig, amikorra Letitia és Ruby időpontot egyeztetett vele… tagadja, hogy felhívta volna magát. Mint kiderült, a zsaruk munkába menet őrizetbe vették, megbilincselve bevágták egy járőrautó hátsó ülésére, és két óra hosszat faggatták valamiféle italboltrablásról. Maga ezalatt egy becsúszó szereléssel elcsórta az ügyfeleit. Még mindig elég zabos magára.

– A százalékát bezzeg így is lesápolja a jutalékból – jegyezte meg Mr. Archibald.

– Naná, említette, hogy a hallgatásáért cserébe bevette a buliba. De még nem döntötte el, hogy feljelenti-e magát az ingatlankamaránál. A gond inkább az, hogy a kamarát vélhetőleg kevésbé háborítaná fel a néger vevők csőbe húzása, minthogy egyáltalán üzletel velük.

– Ilyen világban élünk – nyomta meg a hívógombot Mr. Archibald. – Meg aztán, mit számít? Hal is keresett rajta, én is, a barátja meg egy házzal lett gazdagabb. Mindenki boldog.

– Egyelőre – felelte Atticus. – Viszont üzenem Caleb Braithwhite-nak, hogy bármit is forral, az csak a mi ügyünk. Letitiát hagyja ki belőle.

– Fogalmam sincs, miről beszél, Mr. Turner.

– Dehogynincs. Ezenkívül nem árt, ha tudja: kikerestem a lakcímét a telefonkönyvből. Még sosem jártam a maguk környékén. Ám ha Letitiának csak a haja szála is meggörbül, bizonyosan eltalálok oda.

A lift megérkezett. Mr. Archibald még egy pillanatig húzta az időt; csattanós választ próbált találni, de csak hápogni tudott.

Aztán köddé vált, akár egy kísértet.

ABDULLAH KÖNYVE

„A szabadságot illetően, amire maga azt mondja, megadja, semmit sem nyerek, ha számolok, mivel 1864 óta megvan a szabadságlevelem a nashville-i részleg elöljáró-főigazgatójától. Mandy azt mondja, fél visszamenni, ha nem lát valami biztosítékot arra, hogy igazságosan és kedvesen bánik velünk; és oda jutottunk, hogy őszinteségét leellenőrizendő arra kérjük, küldje el a bért megszolgált időnk után. […] Nekem havi huszonöt, Mandynek heti két dollárjával a mi keresetünk annyi, mint 11 ezer 680 dollár. Ehhez adja hozzá a kamatokat arra az időre, amennyire a bérünket visszatartotta, és vonja le belőle, amit a ruházkodásunkra, nálam a három orvosi vizitre, Mandynél a foghúzásra költött, és akkor kijön, hogy mennyi jár igazság szerint. Kérem, a pénzt a következő címre küldje: V. Winters, Esq., Dayton, Ohio.”

Jourdon Anderson levele valamikori gazdájának, 1865. augusztus 7.

A hálaadás előtti hétfőn George és Montrose elment a bankba a Naplóért. A Napló egy főkönyvet takart, részletes nyilvántartást a dédanyjuk, Adah rabszolgaként töltött éveiről: az elvégzett munkáról, az elszenvedett méltánytalanságokról, a bérekről és bánatpénzekről, amelyekkel tartoztak neki. Adah 1902-ben hunyt el, a családja azonban tovább vezette a Naplót: évente egyszer összeültek, hogy átszámolják és lejegyezzék a törlesztésre váró adósság kamatait.

Minden évben, miután újabb sorral bővítették a főkönyvet, megemlékeztek a Napló létrejöttének történetéről: arról, hogy Adah rabszolgának született egy georgiai ültetvényen 1840-ben; hogy hétévesen kizavarták gyapotot szedni a földekre; hogy ott robotolt 1864. november 22-ig, amikor északi katonák érkeztek fáklyákkal az ültetvény kapuja elé; hogy ezután egyike lett annak a több ezer felszabadított rabszolgának, akik Sherman seregének nyomában jártak; hogy 1865 februárjában egy tífuszjárványban ágynak esett, és elküldték egy Savannah határában lévő régi szanatóriumban létesített tábori kórházba; hogy a lázas delírium alatt apránként rádöbbent, a szanatóriumban nem meggyógyítani akarták őket, hanem az új szabad négerek népességszámának csökkentése miatt elveszejteni; hogy egy Noah Pridewell nevű volt rabszolgával még betegen sikerült megszökniük; hogy nyugatra tartván, megannyi viszontagság után letelepedtek Kansasben, és összeházasodtak; s hogy végül 1878-ban, a felszabadulásuk napjának tizennegyedik évfordulóján írni kezdte a Naplót.

A gyakorlatban Adah lánya, Ruth vetette papírra a sorokat; Adah ugyan megtanult olvasni, a betűvetéshez azonban nem értett. Helyette kiváló memóriája volt. Egy-egy konkrét dátum alapján fel tudta idézni mindazt, amit aznap elvégzett, vagy amit műveltek vele – az ébredése pillanatától az álomba merüléséig.

Ruth külön sorban jegyzett fel minden munkanapot a főkönyvben. Adah alkalomadtán – amikor szükségét látta – saját kézzel rajzolt melléjük sérelmeket szimbolizáló ábrákat. Korbácsolás. Verés. Egyéb.

A munkabérek dolgában Adah egykori gazdája, Gilchrist Burns bölcsességére hagyatkozott. Burns előszeretettel adta bérbe a rabszolgáit, amikor épp nem volt szüksége rájuk az ültetvényen, és nem csinált titkot abból, hogy mennyit kért értük: így adta a rabszolgái tudtára, hogy egész

pontosan mennyire taksálja a munkájukat. Adah gyerekkorában egynapi munkával húsz centet „keresett”. Tizenhat évesen már napi egy dollárra kúszott fel az ára – ugyanennyit értek a férfi napszámosok. Burns gazda szerfelett egyenrangúan kezelte azokat, akiknek a fizetsége az ő zsebébe vándorolt.

A bánatpénz összegeinek megállapításához Adah a Bibliához fordult tanácsért. Huszonhét dollárt és huszonhat centet számolt fel valamennyi korbácsolásért, mivel Máté evangéliumában a 27. fejezet 26. versében korbácsolják meg a Megváltót. Az „egyéb” kategóriába tartozó leggyakoribb bántalmazásért kiszabott összeg – huszonkét dollár és huszonöt cent – Mózes ötödik könyvéhez fűződött.

Ruth takaros sorokba és oszlopokba rendezte a számokat, osztott-szorzot. A végösszeg – a megélhetési költségek levonása után, viszont kamat nélkül – nyolcezernyolcszáz-tizenhét dollárra és huszonkilenc centre rúgott, ami akkoriban kisebbfajta vagyonnak számított.

Ám Adah számára a napok számlálásának nagyobb fontosságot tulajdonított. A befejezett Naplóval a kezében megértette, hogy egyfajta megtisztuláson ment keresztül. A rabszolgaságról őrzött emlékei cseppet sem fakultak meg, ám az azóta cipelt terhet áttestálta a főkönyv lapjaira. Másodszor – és most már valóban – felszabadult; élete hátralévő napjait ezidáig ismeretlen békességben élte le.

A Napló Ruth-hoz került, aki a következő negyed évszázadot azzal töltötte, hogy sikertelenül próbálta behajtani a törlesztést. A fehér Burns-klán életben maradt tagjai úgy vélték, hogy az ültetvény megsemmisülésétől fogva őket már semmilyen felelősség nem terheli, és nem vettek tudomást Ruth leveleiről – ugyanígy cselekedett Georgia tizenegy kormányzója és az Amerikai Egyesült Államok hat elnöke is.

Ruth végül a legidősebb lányára, Lucyra hagyományozta a Naplót, tőle pedig George örökölte meg. Legközelebb Horace-re várna a feladat, hogy sáfára legyen a Naplónak, hacsak Montrose – aki ötévesen kinevezte magát helyettes könyvelőnek – előbb ki nem feszegeti George halott ujjai közül. Ami George és Montrose testvérét, Opheliát – a középső gyereket – illeti, ő már rég kivonta magát az öröklési rendből. Egy hálaadást sem hagyott ki, és

mindig hozta a tollát – hármójuk közül neki volt a legolvashatóbb kézírása –, a Napló felügyeletét azonban a fivéreire bízta.

Tudta, hogy úgy vigyáznak rá, mint a szemük fényére.

George és Montrose délben találkoztak a bank előtt. Külön útvonalon érkeztek, bevett szokás szerint: 1946 óta tartják magukat ehhez a gyakorlathoz, amikor is hálaadás előtt egy nappal együtt indultak a bankba felvenni a Naplót, és egy rendőr megállította az autójukat. Szó szót követett, mígnem mindketten a körzeti őrszobán kötöttek ki, ahonnan csak busás kenőpénzért szabadulhattak el, mielőtt a bank bezárt volna az ünnepekre.

Ma eseménytelenül telt az útjuk, ám mihelyst beléptek a bankba, érezték, hogy valami nem stimmel. Az előtér zsúfolásig megtelt, ami ebédidőben meglehetősen szokatlan; hosszú sorok kígyóztak az ajtótól az ügyintézői ablakokig. A bankigazgató, Ben Rosenfeld általában egyből eléjük jött, most pedig csupán a biztonsági őr, Whitey Dunlap fogadta őket.

– Mi folyik itt, Whitey? – érdeklődött George. Az előtér átellenes oldalán az igazgató és a helyettese irodájának ablakain is le volt eresztve a redőny.

– Az imént jártak itt a zsaruk – magyarázta Whitey halkan. – Nyomozók a szervezett bűnözés elleni különítménytől.

– Mit akartak? – kérdezte Montrose.

Whitey vállat vont.

– Nem sokat tudok, mert kiküldtek az épület elé, de egyórás késéssel nyitottunk ki, és olyan pletykák terjedtek el, hogy tömegesen veszik ki a pénzüket az emberek. Mr. Rosenfeld egész délelőtt a betéteseket nyugtatgatja telefonon. Elnézésüket kéri, amiért nem tud személyesen a rendelkezésükre állni, én majd intézek mindent, amit kell.

Az értékmegőrző páncélterem az alagsorban volt. Whitey kinyitotta a páncélajtót, és beterelte őket, aztán lehajolt, és felvett a padlóról egy szivarvéget. Összevonta a szemöldökét, és benézett a páncélterem mind a négy sarkába, mintha a szemetelő még mindig ott bujkálna.

George elővette az értékmegőrző szekrényük kulcsát.

– Szabad lesz, Whitey?

– Persze… – Két ujja közé csippentette a szivarvéget, és előhorgászta a saját kulcsát.

Amíg George kihúzta a rekeszt a helyéről, Montrose bevetésre készen a közelébe férkőzött arra az esetre, ha netalántán George-ot szélütés érné vagy meghatódna. Látta a fivére arcára kiülő értetlenséget, amikor George-nak feltűnt, hogy a doboz könnyebb a kelleténél.

– Mi az? – kérdezte Montrose. George felemelte a rekesz fedelét. A széfben ott feküdt a bőrkötésű dosszié, amely a Berry család 1833-as szabadságlevelét tartalmazta, valamint olyan újabb keletű iratok is, mint Horace születési anyakönyvi kivonata. A Napló azonban, amely máskor mindig a paksaméta legtetején trónolt, nyomtalanul eltűnt, és egy szűkszavú, kézzel írott üzenet hevert a helyén:

BOSZORKÁNYPÖRÖLY

West Berwick Street 750.

A mielőbbi találkozás reményében.

– A rohadt életbe! – fakadt ki Montrose.

Az üzenetet az őshajnal rendjének félbevágott napkorongjával szignózták.

Együtt mentek oda George Packardjával.

– Mondd, hogy hoztál fegyvert! – szólalt meg Montrose, miközben George gyújtást adott.

– Az ülésem alatt van – válaszolta George, ám amikor Montrose odanyúlt, elkapta a karját. – Majd én elintézem.

– *Te* fogod lepuffantani?

– Visszaszerzem Adah könyvét. – Legszívesebben szóvá tette volna, hogy Montrose-nak volt már egyszer alkalma agyonlőni Caleb Braithwhite-

ot, és csúfos kudarcot vallott. – Segíteni szeretnél? Vedd elő a várostérképet a kesztyűtartóból, és keresd ki a címet. – Montrose zsörtölődve szót fogadott.

George igyekezett türelmet tanúsítani a testvére iránt. Mert a testvérének tekintette Montrose-t, és így is mutatta be mindenkinek, nem pedig a féltestvéreként. A vérségi kötelék George nézetei szerint egy egyszerű eldöntendő kérdésnek számított. Tény viszont, néha le sem tudták volna tagadni, hogy más apáktól származnak, és a különbségek Adah könyve kapcsán buktak elő a leglátványosabban.

A Berry család áldhatta a szerencséjét, hogy utolsó rabszolgatartójuk, Lucius Berry a ritka igaz keresztények közé tartozott a magukat hívőknek beállító emberek tengerében. Lucius szülei és testvérei az 1832-es kolerajárvány áldozatául estek, így egy személyben vált a családi dohányfarm, meg a hét emberi lény tulajdonosává, akik a földeken dolgoztak. A járványt isteni jelnek tekintette, amely beigazolta mindazt, amit a lelkiismerete eleve súgott, és Lucius elhatározta, hogy vezekelni fog a család bűneiért: felszámolta a teljes örökségét, szekerekre ültette a rabszolgákat, és biztonságosan nyugatra kísérte őket, ahol nemcsak a szabadságukat adta vissza, hanem pénzzel és földdel támogatta az újrakezdésüket. Ezzel bizonyította, hogy az újrakezdés nem lehetetlen.

Az „áldás” természetesen nem azt jelentette, hogy mentesültek volna a szenvedésektől. A felszabadított Berryknek ettől még kijutott a megpróbáltatásokból. Az eredeti hétfős csapatból egyvalakit fehér telepesek öltek meg, mert nem óhajtottak egy színesbőrű férfival osztozni a telekhatáron, és a szabadon született Berryk első nemzedékéből három fiú és egy lány esett el a polgárháborúban. Ott volt még George apja is, Jacob Berry, sikeres üzletember, akit huszonnégy évesen ért a halál: a jómód nem védte meg a kurta életét végigkísérő és megkeserítő asztmától. George még csak hároméves volt, Ophelia pedig csecsemőkorú, amikor egy lovaskocsi felverte porfelhő a végső és végzetes görcsbe rándította Jacob Berry tüdejét.

Az első férje halálát követően Lucy Berry újraházasodott: hozzáment Ulysses Turnerhez, aki egészen más családi háttérrel rendelkezett. A Turnerek – George mostohaapja nem győzte mondogatni – semmit nem kaptak ingyen: sem a szabadságukat, sem a nevüket. Ulysses nagyapja

Simon Swincegood néven született az észak-karolinai Swincegood-ültetvényen. 1857-ben elszökött, és bevetette magát a Nagy Komor Mocsárba, ahol hat évig rostokolt egyedül, mielőtt beállt volna az unionisták seregébe. A mocsárban töltött ideje alatt vette fel a Nat Turner nevet – egy közkedvelt ragadványnevet a szökevények körében, amit ki kellett érdemelni merész cselekedetekkel, például rabszolgavadászok meggyilkolásával vagy fehér települések fosztogatásával.

Így szól legalábbis a fáma Ulysses elmesélésében. Utólag George megértette, hogy Turner dédnagyapa kalandos meséi révén ismerkedett meg először a ponyvaregényekkel – ez nem jelenti azt, hogy mind koholmány lett volna, csak hogy színtiszta igazság helyett inkább „valós eseményeken alapultak”. Montrose azonban minden egyes szavát elhitte, és senkit nem lepett meg, hogy abban a tudatban nőtt fel: Adah könyvét nem a Berryk, hanem a Turnerek felügyeletére kellene bízni.

George tudta, hogy a mostohaapja osztotta Montrose véleményét. Az öreg sosem palástolta a Berry család iránti megvetését „könnyű” életük miatt, vagy azt, hogy szerinte George puhánynak született. Ám a Turner név kötelezte, tiszteletben kellett tartania bizonyos hagyományokat. Így történt hát, hogy 1921 májusának utolsó napján – azon az estén, amikor Tulsa hadat üzent Tulsa feketék lakta részének – Ulysses megengedte, hogy George az anyja kifejezett óhaja ellenére kimenekítse Adah könyvét az apja Archer Street-i üzletében lévő páncélszekrényből, miközben a fehér gyújtogatók első hulláma átkelt a vasúti síneken. A szörnyű éjszaka későbbi eseményei miatt George egyszer sem kérkedett a mentőakciójával, egyszer sem vágta Montrose fejéhez, ugyanakkor kétség sem fért hozzá, bizonyított, és ezt Montrose is tudja.

– Berwick Street. – Montrose megmutatta az utcát a térképen. – Fent lesz Lake View-ban.

– Értem – felelte George. – Kapaszkodj! – Észak felé száguldott olyan sebességgel, amilyet egyetlen színesbőrű sem engedhetett volna meg magának Chicago fehér részén. A bűbáj, amit még Ardhamban bocsátottak a Packardra, továbbra is hatott: a közlekedési rendőrök és országúti járőrök eltakarták a szemüket az autó közeledtére, vagy egyenesen keresztülbámultak rajta. Jóleső érzéssel töltötte volna el a dolog, merengett

George, leszámítva a tényt, hogy Caleb Braithwhite varázslatával Caleb Braithwhite utasításainak engedelmeskedik.

A Boszorkánypöröly bejárata fölötti cégéren egy magas kalapos puritán ember máglyán égetett el egy asszonyt. Máskülönben könnyen elsiklott volna az épület fölött a figyelme: csupasz téglahomlokzat, utcafronti ablak híján magasan húzódó üvegtéglákkal. Az acélajtót a tégla színére festették. Ilyen helyeken nyithattak titkos ivókat a szesztilalom idején – vagy talán pont ezen a helyen.

George kiszállt a kocsiból, magához ragadta a pisztolyt, és karját szorosan a testéhez szorította. Montrose felnyitotta a Packard csomagtartóját, és felfegyverkezett egy kerékkulccsal.

Kézzel írt üzenetet ragasztott a kilincs fölé, amelyen az állt, *a Boszorkánypöröly ZÁRTKÖRŰ RENDEZVÉNY MIATT ZÁRVA*. Az ajtó azonban nyitva volt. George Montrose-zal a sarkában belépett egy hosszúkás, alacsony mennyezetű söntésbe.

Caleb Braithwhite a terem közepén ült egy asztalnál, maga mellett egy másik fehér férfival, aki épp szivarra gyújtott. A szivarozó pasas nagydarab, tagbaszakadt, díjbírkózó típus volt, őszülő barna kefehajjal. Orra láthatóan egynél többször törött el a múltban, és borvirágos képe évtizedekre visszanyúló, súlyos alkoholizmusról árulkodott, a gomolygó füst mögül George-ot és Montrose-t fürkésző kék szempár azonban még mindig éberen és intelligensen villant.

Két fehér férfi támasztotta a bárpultot. Levetették a zakójukat, látni engedve a hónuk alá szíjazott pisztolytáskájukat, meg a mellényükre tűzött rendőrségi jelvényt. Közéjük ékelődve egy néger férfi horgasztotta le a fejét, elöl bilincsbe vert kézzel. George alig ismert rá az unokaöccsére, akinek elméletileg aznap Iowában kellett volna kutatómunkát végeznie az *Útikönyv*höz.

Atticus szégyenkezve pillantott fel.

– Üdv, George bácsi! – köszönt.

– George Berry és Montrose Turner – mondta Caleb Braithwhite. – Hadd mutassam be Burke és Noble nyomozókat… – Az Atticust közrefogó

férfiak felé bökött. – …valamint Lancaster századost a Polgármesteri Hivatal Szervezett Bűnözés Elleni Ügyosztályáról. Lancaster százados egyben a rend helyi szervezetének vezetője. Egy ideje tárgyalásokat folytatunk az ardhami és a chicagói páholyok összeolvasztásáról, és ennek részeként úgy döntöttünk, hogy egyesült erővel nekifogunk egy kutatási projektnek – ebben szeretnénk a segítségüket kérni.

George alig figyelt oda a szavaira. Atticus váratlan felbukkanása teljesen kizökkentette – minden bizonnyal ez volt a céljuk vele. Zavarában önkéntelenül a kezében tartott pisztoly kakasára vándorolt a hüvelykujja. Apró mozdulat volt csupán, ám a nyomozók azonnal a saját fegyvereikhez kaptak, Lancaster százados pedig vaskos kezével a zakója belső zsebébe nyúlt.

– Uraim! – duruzsolta Braithwhite, mire mindenki megmerevedett. – Ne cselekedjünk elhamarkodottan… Lancaster százados, emlékeim szerint láttam egy negyvenéves Dalmore-t a hátsó szobában. Miért nem kóstolja meg az embereivel, amíg én elmagyarázom a helyzetet Mr. Berrynek és Mr. Turnernek?

– Jól meggondolta? – kérdezte a százados.

– Megleszünk. – Mosoly: – Barátok közt vagyunk.

Lancaster százados felállt, és figyelmeztetően George-ra szegezte az ujját. Aztán intett a nyomozóknak, és a három rendőr távozott a helyiségből.

– Na szóval – mondta Caleb Braithwhite. – Legyünk túl az alapszabályokon. Az erőszak nem megoldás. Védettséget élvezek. – George szemébe nézett. – Nem lőhetnek le. Nem üthetnek meg. – A tekintete Montrose-ra siklott, aki erőlködve, hasztalan próbálta derékmagasságnál feljebb emelni a kerékkulcsot. – És különben sem szereznék így vissza Adah könyvét. Most, hogy mindezt tisztáztuk, akkor hát lássuk, meg tudunk-e egyezni civilizált emberek módjára. – Végezetül Atticushoz fordult, tett egy mozdulatot a kezével, és lehullt Atticus csuklójáról a bilincs.

– Mit akar? – kérdezte George.

– Cserélni – árulta el Caleb Braithwhite. – Egy könyvet egy másikért cserébe. Említettem, hogy egyesítenénk a két páholyt… nem ez az első kísérlet. A harmincas években az apám hasonló megállapodásra kívánt jutni a chicagói páholy korábbi mesterével.

– Hiram Winthroppal – tippelt Atticus.

Braithwhite bólintott.

– Nem jött össze. És persze megint az lett belőle, ami a befolyásos emberek meghiúsult egyezkedése után szokott.

– Mi köze mindennek egy könyvhöz? – kérdezte George.

– Winthrop felfedező volt. Lenyűgöző vidékeken fordult meg, és mindig hozott magával szuvenírt. A gyűjtemény legértékesebb darabja egy Ádám nyelvén írott könyv volt.

– Varázskönyv?

– Természetfilozófiai értekezés. A cím angol tükörfordításban valahogy úgy hangozna, hogy *A névadás könyve* vagy *A nevek könyve*.

Atticus felvonta az egyik szemöldökét.

– A *Nekronominácia?*

Braithwhite elmosolyodott.

– Az a *halott* nevek könyve. *A nevek könyve* pont az ellentéte. Az életről szól. Az átalakulásról. A teremtésről.

– Mi lett a könyvvel? – kérdezte George.

– Hiram Winthrop halála után az apámnak sikerült megszereznie jó néhány vagyontárgyát, a könyv azonban nem tartozott közéjük. Apám úgy vélte, Winthrop elrejtette valahová. Sajnos Chicagóban addigra már veszélyben forgott az élete, ezért nem tehette tűvé utána a várost.

– Az új barátai viszont tudják, hol keresse?

– Lancaster százados szerint a könyv a Természettudományi Múzeumban található. Hiram Winthrop az igazgatótanács tagja volt, és olybá tűnik, egy titkos kamrát alakíttatott ki neki.

– Miért nem mennek akkor be érte?

Braithwhite a hátsó szoba felé pillantott a válla fölött. Fojtott hangon folytatta:

– A százados köntörfalazik, én azonban tudom, hogy viszonylag újonnan választották meg páholymesternek. És mindenki mélyen hallgat arról, hogy mi történt az előző mesterrel… Lényeg, hogy abban egyeztem meg vele: megmutatja a titkos kamra bejáratát, én meg kihozom onnan a könyvet…

– …vagy kerít valakit, aki kihozza magának – fejezte be a mondatot George. – Ha pedig nemet mondunk…

Braithwhite vállat vont.

– Akkor csütörtökig ki kell találniuk, hogyan közöljék a rossz hírt a család többi tagjával.

Aznap éjszakára volt beütemezve a Prince Hall szabadkőművesek havonta esedékes gyűlése. Várható volt, hogy az ünnepek közeledtével kevesen fognak részt venni, a páholy titkárának, Abdullah Muhammadnak azonban mindenképp jelen kellett lennie. Márpedig Abdullah – születési nevén: Percy Jones – egyik unokatestvére éjjeliőrként dolgozott a Természettudományi Múzeumban.

George és Montrose korán érkezett, hogy még a gyűlés előtt szót válthassanak Abdullahhal. A férfi erre kicentizve futott be a kezdésre, mert útközben felvette a páholymestert, Joe Bartholomew-t, akit a szemkötője miatt mindenki csak Kalóz Joe-nak nevezett.

Az egyik tagot, aki előbb odaért a helyszínre, Mortimer Dupree-nek hívták. Mortimer fogász volt, akit – Montrose szavaival élve – megdelejezett az egydolláros bankó hátulján ábrázolt piramis. Sokan tápláltak persze romantikus téveszméket a szabadkőművességről, akik pedig csatlakoztak, azok előbb-utóbb elfogadták annak, ami – baráti körnek, jótékonysági szervezetnek, önsegélyező egyesületnek –, vagy kiábrándultan kiléptek, amikor megértették, hogy sosem fogják titokban a világegyetemet irányítani. Mortimer az előbbi utat választotta, ám még mindig nem adta fel a reményt, hogy léteznie kell egy belső körnek, amiről

a rendes szabadkőművesek sem tudhatnak, és egy nap majd bevezetik a titkos rejtelmekbe. Addig is, minden tőle telhetőt megtett, hogy érdemesnek mutatkozzon rá.

A gyűléseken általában mindig tartott valaki egy kiselőadást a páholytagok épülésére és okulására. Régebben George megosztotta a tapasztalatait a vállalkozások növekedésének és terjeszkedésének gyakorlatáról, Montrose pedig a családfakutatásról mesélt. Mortimer inkább okkult témákról tartott előadást, mondjuk a barbadosi mozgó koporsók rejtélyéről, vagy a perui Nazca-vonalakról. Azon az estén, amikor George és Montrose belépett a gyűlésterembe, épp Tutanhamon sírjának mérethű modelljét szerelte össze, mindenestül, még Howard Carter és Lord Carnarvon figuráival is kiegészítve.

George máskor szívesen hallgatott volna meg egy történetet a múmia átkáról, de aznap este ennél fontosabb teendői voltak, amint tehát elkezdődött a gyűlés, indítványozta, hogy függesszék fel a napirendet, mert szeretne segítségnyújtásért folyamodni. Az indítványt elfogadták, George azonban hamar rájött, hogy hibát követett el: noha olyan hétköznapi módon beszélt Caleb Braithwhite-ról, amennyire csak tudott, Mortimer egyre izgatottabbá vált. Amint George megemlítette *A nevek könyvé*t, Mortimer azonnal ugyanarra a következtetésre jutott, mint korábban Atticus, és ki is kottyantotta, ami a H. P. Lovecraft munkásságát nem ismerő páholytagoknak okozott némi értetlenséget.

– A *Necronomicon*? – ráncolta a homlokát Kalóz Joe. – Az meg mi?

– A fekete mágia könyve – lelkendezett Mortimer. – Abdul Alhazred, az őrült arab jegyezte le…

– Mármint a dadogós arab – vágott közbe Abdullah. – Nem „Ab*dúl*”, hanem „Abd al”. Az „abd” azt jelenti: „szolga”. Az „al” a névelő. Abd al al-Hazred tehát annyit tesz: „a Hazred szolgája”.

Kalóz Joe bambán nézett.

– És mi az a „hazred”?

– Egy Rhode Island-i fehér csóka oktondi tréfája – felelte Montrose.

– Hagyjuk már a *Nekronomináciá*! – türelmetlenkedett George. – Most egy valódi könyvről beszélünk.

– Valódi varázskönyvről – jegyezte meg Abdullah.

– Hát… állítólag igen.

– Ezzel mire célzol? Hogy nem tartod varázserejűnek a könyvet?

– Tök mindegy.

– Nekem nem. – Abdullah a szíve fölé tette a kezét. – Abd Allah. Isten szolgája. Sok mindent megtennék a páholybéli testvéreimért, George, egyvalamire viszont nem vagyok hajlandó. Nem fogom növelni egy gonosz ember hatalmát. Márpedig nagyon úgy hangzik, hogy Caleb Braithwhite már most is rendkívül veszélyes.

– Az – ismerte el George. – Éppen ezért nem fogjuk átadni neki a könyvet. Az eredeti terv szerint Montrose, az unokaöcsém és én szerdán találkozunk Braithwhite-tal és a barátaival a múzeumnál, zárás után. Becsempésznek minket, megmutatják, merre van a titkos kamra, mi meg kihozzuk onnan *A nevek könyvé*t. Én viszont hamarabb, holnap este akarom végrehajtani az akciót: megkeressük a kamrát, és előre megszerezzük *A nevek könyvé*t. Majd pedig…

– Majd pedig – vette át a szót Mortimer – kicserélitek egy csalétekre… egy hamisítványra, amit szerdán „megtaláltok”, és átadjátok Braithwhite-nak a dédmamátok, Adah könyvéért cserébe.

George mogorva pillantást vetett rá.

– Igen – vallotta be.

– De honnan szerzitek be *A nevek könyve* hamisítványát? – tudakolta Kalóz Joe.

– Még dolgozom rajta – mondta George. – A helyzet az, hogy Winthrop… a pasas, aki eldugta a könyvet… mindent elkövetett, nehogy Braithwhite apja megkaparinthassa. Miért ne szánhatta volna magát a titkos kamrát is csaléteknek? Úgy taktikázom, nem baj, ha Braithwhite rájön, hogy hamisítványt kapott tőlünk, csupán el kell hitetnünk vele, hogy Winthroptól származik a hamisítvány.

– Szép remények – vélte Abdullah. – De mi van akkor, ha átlát a szitán? Vagy ha beveszi a cselt, de addig nem adja vissza a dédnagymamától származó könyvet, amíg meg nem keresitek neki a *valódi* titkos kamrát?

– Te már hat lépéssel előbbre tartasz – mondta George. – Egyelőre bevégezzük ezt az egyet.

– Ne kísértsük a sorsot! – tanácsolta Abdullah. – A következőt javaslom: ráveszem az unokatestvérem, hogy holnap engedjen be benneteket a múzeumba, de én is veletek megyek. Ha pedig megtaláljuk *A nevek könyvé*t, adjátok oda nekem.

– Mit fogsz csinálni vele?

– Tudjátok, most nyitottuk meg azt az új imatermet a Calumeten. Az alagsorban van egy szemétégető… Legrosszabb esetben megmondhatod Braithwhite-nak, hogy Abdul Alhazred inkább megint bemagolja a Koránt.

George nem rajongott az ötletért, de látta Abdullahon, ebből bizony nem fog engedni… talán igaza is volt.

– Jól van – bólintott George. – A könyv a tiéd… már ha megtaláljuk. De…

Mortimer ismét közbeszólt.

– Hát ez nagyszerű! – dörzsölte össze a tenyerét. – Hánykor találkozzunk a múzeumnál?

– Miért nem mondtál neki nemet? – kérdezte Atticus.

– A páholy tagja – felelte George.

– Nem épp a legszilárdabb tégla az építményben – tette hozzá Montrose.

Éjfél előtt negyedórával mindhárman a múzeum keleti oldalán lévő személyzeti bejáratnál toporogtak, és nézték, ahogy Mortimer Dupree közeledik feléjük. Ahelyett, hogy a járdán közlekedett volna, Mortimer fedezéknek használta a tereptárgyakat, és úgy cikázott egyik fától a másikhoz, ami garantáltan gyanút ébresztett volna bármely járókelőben.

Szerencsére a késői időpontnak és a fagypont körüli hőmérsékletnek köszönhetően kihalt volt a környék.

– Fenemód kiöltöztél – jegyezte meg Montrose, amikor Mortimer végre odaért hozzájuk. A fogász fekete cipőt és nadrágot viselt, fekete pulóvert és fekete gyapjúsapkát, meg fekete szarvasbőr kesztyűt. Tömött, zörgő zsákot vetett át a vállán. – Hoztad a tolvajkészleted?

– Fő a felkészültség! – mondta Mortimer. George szerényebb méretű táskájára mutatott. – Szereztél hamisítványt?

– Igen – felelte George. – A zsidó kabbala enciklopédiája. Szép, régi kötésben. – Elővette a kötetet, hogy Mortimer is vethessen rá egy pillantást. – Thurber Lang antikváriumában bukkantunk rá. Valódi varázskönyvvel nem tudott szolgálni, és még ez állt hozzá a legközelebb.

– Sokra megyünk a szép kötéssel – jegyezte meg Montrose, nem is először. – Braithwhite ki fogja szagolni a svindlit.

– Ez nem is kérdés – válaszolta George. – Csak arra nem szabad rájönnie, hogy mi cseréltük ki a könyveket.

– Mondod te.

– Meggyőzően kell majd alakítanunk, amikor átadjuk neki a hamisítványt.

– Inkább bombát kellett volna szerelni rá – morgott Montrose. – Hadd robbanjon a pofájába, amikor kinyitja. Lássuk, mire elég a védettség.

Abdullah és Kalóz Joe percekkel éjfél előtt futottak be. Abdullah a csoport élére állt, és leereszkedtek egy lépcsőn a BELÉPÉS CSAK ALKALMAZOTTAKNAK feliratú alagsori ajtóig. Egy perccel éjfél után kinyílt az ajtó, és Abdullah unokatestvére lesett ki savanyúan.

– Az ördögbe, Percy! – mondta. – Magaddal hoztad az egész egyesületet?

– Szevasz, Bradley! – üdvözölte Abdullah. – Emlékszel, amikor kilakoltattak, és a seriff egy órát adott, hogy elvidd a holmidat? Akkor mintha nem panaszkodtál volna, hogy sokadmagammal mentem segíteni.

– Az más – húzta a száját Bradley. Végül félreállt az ajtóból, és betessékelte a csapatot. – Síri csend, amíg az emeletre érünk – parancsolta.

Átterelte őket egy öltözőn, végig egy folyosón, a BIZTONSÁGI SZOLGÁLAT feliratú, félig nyitott ajtó mellett. A biztonságiaknál szólt a rádió; újságpapír zörgött, majd fehér férfi hangja hallatszott. – Mocskos ír kurvapecérek! – Bradley a szája elé tette az ujját. Lábujjhegyen tipegtek el a folyosó végéig, majd felsettenkedtek a múzeum ajándékboltjába vezető lépcsőn.

– A felettesem, Mr. Miller – közölte Bradley, miután úgy ítélte meg, hogy hallótávolságon kívül kerültek. – Általában ki se mozdul egész éjszaka az irodából, legfeljebb vécére megy el, de időnként szeret a körmömre nézni, hogy nem lazsálok-e. Irtó viccesnek találja, hogy előugrik egy fal mögül, és rám ijeszt, szóval néha meg sem hallom, ahogy a közelembe lopakodik.

– Nyugi, minket nem lephet meg – ígérte Atticus.

– Aha, persze – kételkedett Bradley. – Na, mit kell tudni erről a titkos kamráról? Tudjátok egyáltalán, hogy a múzeum melyik szárnyában keressük?

Abdullah George-hoz fordult.

– Ma délelőtt átnyálaztuk Montrose-zal a múzeum éves jelentéseit – mesélte George. – Több felújítási munkálatot is végeztek abban az időszakban, amikor Hiram Winthrop az igazgatótanács tagja volt, ám minket valószínűleg az 1925-ös érint. Winthrop abban az évben egy szudáni expedíciót pénzelt és vezetett, majd miután hazatért, egy új kiállítóterem építését felügyelte. Feltehetőleg ott alakította ki a titkos kamrát, akkor pedig az épület északnyugati csücskében, az első emeleten kell kutakodnunk.

– Első emelet, északnyugati sarok – nyugtázta Bradley. – Helyes. Mr. Miller nem szeret olyan messzire barangolni.

Átvágtak a múzeum főcsarnokán, és felsiettek az emeleti galériába. Az egykor Winthrop szudáni kiállításának otthont adó termet jelenleg az Amazonas-vidékről származó zoológiai példányok töltötték meg. Bradley a bejáratnál, egy tenyérnyi tarantulákkal teli tárló mellett elköszönt tőlük.

– Megyek vissza a földszintre, teszek néhány kört – mondta. – Fél óra múlva megnézem, hol tartotok. Ne nagyon csapjatok zajt. – Végigmérte a tolvajszerelésbe öltözött Mortimert. – És ne nyúljatok a kiállított tárgyakhoz.

– Ne izgasd magad – válaszolta Mortimer.

Szétszóródva álltak neki rejtett falrészeket és csapóajtókat keresni. A kiállítóteremben nem jártak sikerrel, a nyugati végéből azonban egy L alakú átjáró vezetett egy másik terembe. Az átjáró falait burkoló csempemozaik egy sivatag közepén meredező, rózsaszín, kőből emelt boltívet ábrázolt. A boltozatot kék ég és sárga homok övezte, míg az ajtó méretű keretein belül egyszínű, semmitmondó feketeség honolt.

– Ez lesz az – vélte Atticus. A boltív oldalát hieroglifák borították, a zárókövet díszítő jelek viszont különálló betűket foglaltak magukban. Atticus el tudta olvasni az ábécét. – Ádám nyelvén íródott.

– Fogadjunk, hogy az egyik csempe megnyomásával nyílik a rejtekajtó – ötletelt Mortimer. A falhoz lépett, és lábujjhegyre állva megérintette a zárókövet; a csempék szilárdan tartottak, és nem mozdultak befelé.

Kalóz Joe egy másik csempére hívta fel a figyelmüket a boltív jobb oldalán, amelynek hieroglif ábráján egy férfi fogott kulcs gyanánt egy ankhot.

– Próbáld azzal!

Az ankhos csempével sem működött a trükk. Abdullah és George további ötleteket adott, míg Montrose el nem unta a kísérletezést.

– Ne bökdössétek már találomra! – fakadt ki. – Valamilyen szisztéma szerint kéne haladnunk.

– Mi van, ha csempekombinációt kell nyomni? – vetette fel Kalóz Joe. – Egyszerre kettőt? Vagy akár hármat?

– Akkor itt leszünk egész éjszaka – sóhajtott George. – De ha ez az ára…

Késpenge pendülése zavarta meg az eszmecserét. A szabadkőművesek Atticus felé fordultak, aki vágást ejtett a hüvelykujján.

– Mit művelsz? – kérdezte Abdullah.

– Egy kis természetfilozófiával próbálkozom – válaszolta Atticus. – Hosszú történet. – A csapat elé tolakodott, és véres csíkot húzott a zárókőre; ahogy a sáv elhalványult, úgy éledtek fel a zárókő árnyalatai. A fénylő ragyogás átterjedt a boltív többi csempéjére, a sötétebbek pedig apránként elmosódtak, egybefolytak. A feketeség élénkebbé vált, mélységet nyert, és az ajtónyílást szimbolizáló ábrából zökkenőmentes átmenettel valódi mélyedés formálódott a falban.

Az átváltozás végén először Abdullah talált szavakat.

– Az épület északnyugati sarka – idézte fel. – És ez elvileg a külső fal, ugye?

– Vagy a mögötte lévő – bólogatott George. A szűrt fény nem világított be az ajtónyílás mögé, ám a sötétséget kémlelve mind érzékelték, hogy az átjáró távolabbra nyújtózik – messze az épület határain túl, ahol a fizika törvényei szerint már nyílt térnek kellene lennie.

Mortimert újult erővel kerítette hatalmába az izgatottság.

– Párhuzamos dimenzió! – ujjongott. – Talán egy másik világegyetem.

– Aha – mondta Kalóz Joe. – Ki akar előre menni?

George merészkedett be először. Őt Montrose követte. A többiek zárták a sort.

A keskeny bejárat egyenes, sík padlójú, három méter széles alagútban folytatódott, ahol sötét kőfalak egyesültek a boltozatos mennyezetben. A levegő hűvös volt, száraz, kellemetlenül áporodott.

George és Montrose fejenként egy-egy elemlámpával készültek; Mortimer hármat hozott. Az alagút a fénypászmákon túl is folytatódott.

– Ne maradjon hátra valaki, hogy vigyázzon a kijáratra, és szóljon Bradley-nek, hová lettünk? – vetette fel Kalóz Joe. Atticus a szeme sarkából Mortimerre sandított, aki védekezően szorította magához a zsákját. – Azt már nem! – jelentette ki. – Jönni akarok!

– Haladjunk már! – sürgette őket Montrose. Együtt indultak hát tovább: George, Montrose és Abdullah álltak a menet élére, Mortimer pedig fennen hirdetett buzgalma ellenére gondosan megmaradt sereghajtónak.

Az alagút egyenesen, elágazások nélkül tartott előre, hamar egyhangúvá vált a gyaloglás.

– Számolta valaki a lépéseinket? – kérdezte Abdullah.

– Ha nem az X-dimenzióba csöppentünk volna, mostanra már a vasúti síneken kelnénk át – találgatott Montrose.

– A sínek túloldalán, az állomás mellett van egy éjjel-nappali kávézó – közölte Kalóz Joe. – Maxie Állomása. Finom fánkot szolgálnak fel.

– Meg tudnék most enni egy fánkot – mondta Atticus. – Mortimer! Hoztál légkalapácsot?

– Micsodát? – rökönyödött meg Mortimer. – Nem, én…

– Szemben látok valamit – szakította félbe George. A csapat elcsendesedett, mindenki hunyorogva előrekémlelt. Pislákoló fény látszott a sötétségben. Lassan araszoltak előbbre, ahogy az elemlámpák egymást erősítő fényében egy tárgy rajzolódott ki. Egy ládikó. Az ezüstszínű ládikó fekete, derékig érő piedesztálon állt. A levegő megváltozott minőségéből és lépteik visszhangjából ítélve tágas tér nyílt előttük.

– Úgy tűnik, megtaláltuk a kincseskamrát – mondta Montrose. – Készítheted elő a betörőszerszámaidat, Mortimer!

– Várjatok! – szólt rájuk George. A karjával keresztezte a fivére útját, majd lefelé világított az elemlámpával. Alig másfél méterrel előttük a sötét kőpadló szakadékban végződött.

George megint a ládikóra emelte a fénysugarat, és tüzetesebben szemügyre vette. Mégsem állt piedesztálon: a ládikó a semmi közepén függeszkedett.

Arra lett figyelmes, hogy egy másik tárgy lebeg a közelében. Jobbra fordult, és felfelé rántotta az elemlámpát.

– Édes Jézus! – szaladt ki a száján.

A halott férfi életében fehér bőrű volt; halálában szürkés árnyalatot öltött összeaszott teteme. Az öltönye lötyögött csontsovány alakján, az ingujj alól kitüremkedő, merevgörcsbe torzult ujjbegyei megfeketedtek, körmei töredezetté satnyultak. A szeme szerencsére csukva volt, az ajkai azonban hátrafeszültek a fogsorán, és szélesre tárult szájából kikandikált a zsugorodott nyelv sápadt hegye.

George elemlámpát tartó keze enyhén megremegett, és a reszketeg fényben a holttest mintha nyelvet öltött volna rájuk – akárha Chicago megboldogult páholymestere szólni kívánt volna. Vagy üvölteni.

– Ez egy gömb – állapította meg Abdullah, végigpásztázva az elemlámpájával az alagút végén felívelő csupasz kőfalakon. – Becslésre ötven méter átmérőjű. – A ládikó a gömb középpontjában lebegett, a bejárat pedig félúton nyílt a varázszóna oldalán. A halott páholymester a felső féltekén, nagyjából a térítők avagy a „lovak szélességi körének” magasságában forgott kimérten a tengelye körül, mint egy lusta áramlat kénye-kedvének kitett törmelékdarab az óceánban.

– Mi tartja odafent? – tűnődött Montrose. – Meg azt ott – bökött a ládikóra, amely a tetemmel ellentétben mozdulatlanul alkotta a térnek egy fix pontját.

George az alagút pereméhez lépett, és kísérletképpen kidugta a karját a szakadék fölé.

– Fogjátok meg az övemet!

– Tessék? – csodálkozott Montrose.

– Atticusszal kapaszkodjatok hátulról a derékszíjamba.

Montrose és Atticus George mögé oldalaztak, majd egyik kézzel megragadták a derékszíját, a másikkal pedig a nadrágja övrészébe markoltak.

– Oké – mondta George –, fogjatok erősen! – Azzal előrehajolt.

Alig néhány fokot dőlt előre – épp csak annyit, amennyivel a testtömege zömmel áthatolt a gömb alakú tér határain –, amikor a tömegvonzás egyszer csak megszűnt működni körülötte. Talpa elemelkedett

a padlótól, és azzal a lendülettel előrebillent, vízszintes testhelyzetbe került, és hevesen hadonászott, ahogy Montrose és Atticus teljes erőfeszítéssel próbálták tartani.

– Szentséges Szűzanyám! – lehelte Mortimer.

– George bácsi! – szólt Atticus.

– Jól vagyok. – George feszülten nevetett. – Mindjárt kidobom a taccsot, de igazából egész jó móka. Csak ne engedjetek el, rendben?

A széllökés minden előzetes figyelmeztetés nélkül kapta oldalba George-ot. A teste hirtelen elfordult és erőszakosan oldalra csapódott, mint az ellenszélnek kitett hőlégballon, magával rántva a kipányvázókat. A szél felőli oldalon álló Montrose a szakadék szélére sodródott George pörgő-forgó súlyától, vészesen kihajolt a mélység fölé, és egyszerre ő is a levegőbe emelkedett. Már csak Atticus horgonyozta le George-ot.

Kalóz Joe nekiiramodott, és elkapta Montrose egyik bokáját. Abdullah a másikat ragadta meg. Újabb fuvallat rontott nekik, ám Kalóz Joe, Abdullah és Atticus megvetették a lábukat, és visszahúzták Montrose-t és George-ot a veszélyzónából. Alighogy az alagútba hátráltak, a gravitáció azonnal fellépett, és az öt férfi egymás hegyén-hátán találta magát a padlón. Mortimer föléjük hajolt, és szünet nélkül szentségelt.

George ráesett Atticusra. Lemászott róla, és várt egy kicsit, hogy a pulzusa visszaálljon. Utána talpra kecmergett, és a többieket is felsegítette. Felemelte az elemlámpáját, és a halott páholymesterre világított, aki rendületlenül, lomhán forgolódott a felső szélességi övezetben.

– Szóval, ő is így járt – jelentette ki George. – Túlságosan messzire ágaskodott, és a szélvész keringési pályára állította, mert nem kapaszkodott belé senki.

– És aztán mi történt? – porolta le az ingujját Atticus. – Szomjan halt?

– Vagy halálra fagyott – tippelte George. – De az is lehet, hogy egyszerűen csak a falnak csapódott a feje a bucskázás közben.

– Most épp nem bucskázik – figyelte meg Montrose. – Vajon a szélrohamok csak a bejáratot érik?

– Elképzelhető. – George kapiskálta, mire akar az öccse kilyukadni. – Mortimer – szólalt meg. – Hoztál kötelet a zsákodban?

– Hát persze. Bőven.

– Kössetek rám egy jó harminc méter hosszú pórázt.

– Nem – felelte Montrose. – Nem rád.

– De igen – makacsolta meg magát George.

Montrose azonban nemet intett.

– Túl nagydarab vagy. Ahogy egyébként én is. Olyasvalaki kell nekünk, aki elég alacsony, és nem ránt mindenki mást magával a semmibe, ha netán mégis rosszul mérjük fel a szelet. – Körülnézett, majd a tekintete a százhatvan centis Mortimer Dupree-n állapodott meg. – Olyasvalaki, akit el tudunk hajítani.

– Háromra! – vezényelt George. Pár lépésre álltak az alagút végétől Montrose-zal, és úgy emelték maguk közé Mortimert, mint egy emberi faltörő kost. Mögöttük Kalóz Joe és Abdullah egy-egy kötél végét tartotta: az egyiket rögtönzött pórázként szíjazták Mortimer mellkasára, a másikat pedig biztosítókötél gyanánt a jobb bokájára hurkolták. Atticus az apjától jobbra helyezkedett el, kezében a legerősebb fényű elemlámpájukkal.

– Oké – mondta Mortimer, és felkapcsolta a homlokára erősített fejlámpát. – Készen állok. Készen állok. – Összeszorította a szemhéját. – Szűzanyám!

– Egyet se félj, Dupree – bátorította Montrose. – Ezek után egész biztosan beavatást nyersz az illuminátus rendbe.

– Na jó – mondta George. – Egy… kettő… *három!*

Amint fejjel előre a levegőbe lendítették, Mortimer ismét kinyitotta a szemét. A súlytalanság azonnal fellépett, az agya azonban makacsul ragaszkodott ahhoz a nézethez, hogy a szakadékba lökött ember törvényszerűen *lezuhan*, és szörnyethal.

– *Azt a kurvaaaaa…*

Süvítő légáramlat nyomta el a káromkodását. Addigra már átért a gömb határán, így a szél nem bántotta. Enyhén felfelé emelkedve, széttárt karral evickélt a ládikó felé, mintha képtelenül hatékony szárnya sarjadt volna. Abdullah és Kalóz Joe utána engedték a köteleket, vigyázva, nehogy összegubancolódjanak.

– Jól van – nyugtázta George. – Lassan fékezhetsz!

Mortimer eközben visszanyerte a lélekjelenlétét, és a társait navigálta.

– Mindjárt odaérek… lassan… lassan… – Abdullah és Kalóz Joe óvatosan ellentartottak a köteleknek, és a ládikótól néhány méterre megállították Mortimert. Az alagút felől nézve mintha pont fölötte, a bal szélén lebegett volna a levegőben.

– Minden rendben, Mortimer? – kiáltott George.

– Kéne egy tiszta alsónadrág – válaszolta Mortimer. – De most legalább megtudtam, hogyan érezheti magát Superman.

– Vesd akkor be a röntgenlátásodat! – javasolta Montrose. – Mit látsz a ládikón?

– A külseje cifrán díszített – tolmácsolta Mortimer. – Csillagok és bolygók, meg ilyesmi. Meg egy csomó fura betű is… – Szünet. – Ugye nem kell vért csorgatnom rá?

– Még nem – felelte George. – Meg tudod állapítani, hogyan nyílik?

– Nem látok rajta lakatot vagy pántot. A felső részén szegély fut körbe, talán a fedelének az alja. Kicsit közelebb úszok, hátha… Hoppá! – Mortimer hirtelen kitekeredett a levegőben. – Látok egy láncot! Jó vastag, hátrafelé nyúlik egészen a szemközti falig… Öntöttvasnak tűnik, és ki van feszítve, mintha legalábbis lelógatnák róla a ládikót, csak, ugye, nem fentről, hanem oldalról.

George Montrose-ra nézett.

– Talán valamilyen mágneses mező vonzhatja errefelé a ládikót? – találgatott.

– Akár – hagyta rá Montrose. – Akkor viszont mindenre hatással volna a csarnokban… Hé, Mortimer! – kiáltott fel. – Nem érzel feszítő nyomást a derékszíjad övcsatján? Vagy a fogtöméseidben?

– Nem – válaszolta Mortimer. Majd aggodalmasan: – Miért?

– Mesélj még a láncról – kérte George. – El tudnánk vágni?

– Nagy lángvágó nélkül aligha… Miért kérdeztél rá a fogtöméseimre?

– Ne foglalkozz vele. Hogyan rögzítették a láncot a ládikóhoz? Esetleg le lehet csatolni?

– Pillanat… – A kötelekre nehezedve, még egyszer kicsavarodva tett egy fordulatot. A ládikó után nyúlt, és sikerült az ujjai közé csippenteni a finom ötvösmunka egyik nyúlványát – alig ért hozzá, mégis elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy egy kis lendületet vegyen. Másodpercek múlva szorosan megragadta a ládikát, és odaküzdötte magát.

A ládika megbillent a pányváján, ahogy Mortimer beleütközött. A gömb túlsó felén éles, fémes döndüléssel kivágódott egy ajtó vagy egy kapu, amit újabb hang követett, mintha valami lesiklana egy csúszdán. Mortimer időközben a keblére ölelte a ládikót, és most a zaj forrása felé fordult.

– Öööö – mondta.

A sikatolás abbamaradt. Forgólapátok halk surrogása váltotta fel.

– Öööö – ismételte Mortimer Dupree.

– Mortimer? – szólt oda George. – Miért őzöl?

– Nem igazán tudom – felelte Mortimer. – Olyan, mint egy miniatűr tengeralattjáró.

Atticus azonnal a fekete torpedóra világított, amely a túlsó félteke árnyas rejtekéből siklott elő. A támadóeszköz méteres hosszúságú lehetett, túlméretezett propellerrel és tömzsi kis manőverező szárnyakkal; az orrrészét a szitakötők összetett szemére emlékeztető, fényesen csillogó kristálygöbök koszorúzták. Az óramutató járásával ellenkező irányban

kerülte meg a csarnokot. Az alagút bejárata felé közeledve kihallatszott a fogaskerekek kattogása.

– Azt hiszem, ideje kimenekíteni onnan Mortimert – szólalt meg Atticus, miután a torpedó elsiklott előttük.

– Azaz – helyeselt George. – Mortimer! – kiáltott. – Vissza fogunk húzni!

– Miért? – kérdezte Mortimer. – Szerintetek az az izé veszélyes?

– Engedd el a nyamvadt ládikót, Dupree – rivallt rá Montrose.

Ám ahelyett, hogy elengedte volna, Mortimer még szorosabban magához vonta, lekuporodott, és fejét forgatva nyomon követte a torpedó mozgását. A szerkentyű kanyart vett a ládikó túlsó oldalán, és a hajtócsavar hangja egyszer csak magasabb frekvenciára váltott. Egy pillanattal később Atticus ismét megtalálta az elemlámpa fénysugarával, és akkor már sebesebben siklott – majd ahogy közelebb ért hozzájuk, az orr-része szétnyílt, és életveszélyesnek látszó, sarló alakú pengék bújtak elő belőle. A pengék forogni kezdtek, mind sebesebben és sebesebben pörögtek, fülsiketítő fogfúrás-sivítás kíséretében elmosódtak a körvonalaik.

– Hékás! – förmedt Mortimer a torpedóra, akár egy rakoncátlan kóbor kutyára. – Hékás! Állj!

A torpedó célba vette a pórázt. A körfűrészszerű pengék akadálytalanul vágták el a kötelet. A szétfeslett, szakadt kötélvégek távolabb úsztak egymástól, miközben a torpedó tovább suhant, hogy újabb kört téve ismét támadásba lendüljön.

George megragadta a bokára hurkolt kötelet, az utolsó köldökzsinórt, és nagyot rántott rajta.

– Mortimer, hagynod kell, hogy visszahúzzunk! – kérlelte. Mortimer ellenben csak a ládikót ölelgette, és kigúvadt szemmel bámulta a torpedót.

George elengedte a kötelet, majd a kabátjába nyúlt a pisztolyáért.

– Atticus! Világíts előre!

– Máris – engedelmeskedett Atticus.

A torpedó előtűnt a kanyarból, a ládikó mögül. George gondosan célzott, meghúzta a ravaszt. Dobhártyaszaggató lövés dördült, a golyó azonban célt tévesztett: szemmel láthatóan a falba csapódott. George késlekedés nélkül célzott újra, és lőtt. Mellé.

– A szentségit! – fakadt ki Montrose. – Majd *én*… – A fegyver után nyúlt, ám mielőtt még kicsavarhatta volna George kezéből, Abdullah a két testvér közé lépett, és két marokba fogta a bokát tartó kötelet. A torpedó nyílegyenesen repült a célpontja felé. Már majdnem odaért, amikor Abdullah előbb lazábbra engedte a kötelet, majd hirtelen megsuhintotta, széles hullámot vetve hosszában. A torpedó megpróbált irányt váltani, ám nem sikerült elmetszenie a kötelet, csupán súrolta.

– Szedd le! – ordította Mortimer. – Szedd le!

George még egy lövést eresztett meg a távolodó torpedó felé. Megint mellément.

– Az isten verje meg! – dühöngött Montrose.

Ekkor Kalóz Joe ellentmondást nem tűrő hangja csendült fel.

– Dupree testvér! – zengte. – Szabadkőműves esküvel fogadom, hogy nem hagylak meghalni, de akkor *most azonnal* szállj le arról a tetves ládikóról!

Mortimer minden ízében reszketve felguggolt a ládikó tetejére… és megmerevedett.

– Ugorj, különben ki vagy rúgva az egyletből, Mortimer! – rivallt rá Kalóz Joe.

Mortimer kétségbeesett rikoltással elrugaszkodott a ládikóról. Montrose és Abdullah elkezdték bevontatni a kötelet – amely megfeszült, és recsegve-ropogva foszladozni kezdett azon a szakaszon, ahol a torpedó megkarcolta. George óvatosságra intette a többieket.

Mortimer eközben meredeken emelkedett felfelé, és azon kapta magát, hogy egyenesen a halott páholymester irányába száguld. – Tűnj az utamból! – kiáltott Mortimer a tetemre, a hulla azonban tapodtat se mozdult. Mortimer nekiment, és megpördültek, kezük-lábuk egymásba gabalyodott.

A kötél újabb szála szakadt szét. A torpedó ismét elfogópályára állt, az orra feljebb emelkedett, az összefonódott testek irányába, és utoljára még meglódult.

Mortimer meghallotta az érkező pengék sípolását. Kicsavarodott pózban pajzsként maga elé emelte a páholymester tetemét. A torpedó a halott férfi hátába fúródott. A pengék a gerincét köpülték, meg ami a szívéből és a tüdejéből maradt, majd félig elakadtak a mellcsontjában; a túlhevült motor panaszosan felsírt. – Tűnj… az… utambóóóóóól! – ordította Mortimer, azzal a halott ember vállára tette a kezét, és ellökte magától.

Abdullah és Montrose elérték a kötél feslett szakaszát. Még egy erőteljes rántás, és leráncigálták az alagút bejáratáig a sikoltozó Mortimert, majd kétfelől megragadták.

A torpedó döcögve tett egy fordulatot, majd az alagút felé vette az útját, maga előtt tolva a néhai páholymestert. A vigyori hulla széttárt karjával mintha ölelésre vágyott volna. George újfent felemelte a pisztolyát, a halott ember mellkasából kikandikáló véres púpra szegezte, és háromszor elsütötte a fegyvert. Az egyik golyó végre célba talált. Kisebb robbanás történt, a fogaskerekek csengve-bongva trancsírozódtak szét, a propeller is leállt. A lendület vitte csak tovább a holttestet.

Ekkor megint feltámadt a szél, és a páholymester elbukfencezett a sötétségbe; a tönkrement torpedó úgy meredezett elő a hátából, mint egy groteszk felhúzhatós játék kulcsa.

– Talán rossz irányból közelítünk az egészhez – vetette fel Montrose néhány perccel később.

– Hát, ha tudod a helyes megközelítést, ne tartsd magadban – felelte George. – Csupa fül vagyok.

– Eddig arra próbáltunk rájönni, hogyan szerezhetnénk meg a ládikót – magyarázta Montrose. – Pedig inkább az a kérdés, hogyan közelítené meg Winthrop. Ez az ő *titkos* kincseskamrája, ugyebár, tehát nem többedmagával fog bemasírozni, hanem egyedül. De akkor hogyan jut át itt?

George vállat vont.

– A pasas egy varázsló. Lehet, hogy egyszerűen a ládikóhoz repül.

– A halott fószer is varázsolt – emlékeztette őket Montrose. – Mégsem tudott repülni. Egyikük se tud. Másképp nem lenne semmi értelme a csapdáknak.

– Értem – bólintott George. – Mi a megoldás?

– A terem egy gépezet – tanakodott Montrose. – Nem véletlenül rendezték be úgy, hogy innen ne lehessen rálátni a láncra. Aki nem tud róla, annak úgy fog tűnni, mintha a kincsesládikó a semmi közepén lebegne, és nincs más választása, mint bemerészkedni, hogy valamiképpen rátegye a kezét. És akkor jönnek a gikszerek… Mortimer! – A fogászra nézett, aki időközben beljebb kúszott az alagútban, és állát a tenyerén támasztva gubbasztot. – Láttad, hol ér véget a lánc?

– Hogyhogy hol? – emelte fel a fejét Mortimer. – Már mondtam: a szemközti falig tart.

– Csak odáig tart? Hozzá van rögzítve? Vagy bele van fúrva?

Mortimer gondolkodóba esett.

– Nem is tudom – mormolta. – Nem láttam tisztán a csatlakozási pontot. Azt tudom, hogy volt egy nyílás a falban, mert abból repült ki a szemétláda. Lehet, hogy a lánc egy másik nyílásban folytatódott.

Montrose visszafordult George-hoz.

– A láncot csörlőre csévélték. Ide a rozsdás bökőt.

– Tehát nem mi megyünk a ládikóhoz, a ládikó jön hozzánk – következtetett George. – De hogyan tudjuk beindítani a gépet?

– Ez a trükkös mozzanat. Ha varázsigével, akkor meg vagyunk lőve.

– Mi mással lehetne? – George végighordozta a tekintetét a falakon és a mennyezeten nem messze az alagút szájától, hátha megpillant egy kapcsolót, amit addig nem vettek észre.

– Itt hiába keressük – vélte Montrose. – Winthrop helyében én közvetlenül a határvonal mögé telepíteném, mert akkor ki kell hajolni ahhoz, hogy lássa az ember, de anélkül is el lehet érni.

George az alagút pereme elé térdelt, vigyázott, hogy ne dőljön túlságosan előre, átdugta az ujjait a határvonalon, és matatni kezdett a perem mentén. Montrose csatlakozott hozzá, ő az ellenkező irányba indult el. George a bal oldali falig tartó táv egyharmadát tette meg, amikor az ujjai egy sekély üregre siklottak, benne egy gombbal.

– Azt hiszem, megtaláltam – jelentette be.

Megnyomta a gombot, mire a ládikó láthatatlan erőktől mozgatva lassan siklani kezdett feléjük; a láncszemek egyenletes, zakatoló hangon göngyölődtek le a falba rejtett csörlőről. A ládikó kisvártatva elérte az alagút bejáratát, és megállt a levegőben, félig a gömbben, félig az átjáróban. A fedele hátracsusszant a motoros szerkezettel ellátott zsanérjain, majd felpattant.

A gazdagon díszített, csillogó külső szürke és ipari kinézetű belsőt rejtett. A fedél alá szerelt fénycső villódzva kigyulladt, éles fényt árasztva a ládikó tartalmára.

A nevek könyve egy vastag bőrpárnán hevert, és két megvetemedett pánt szorította le. A könyv méretéből ítélve enciklopédikus tudást rejthetett, vagy apokrif vallásos szöveget. Tág pórusú állat irhájába kötötték, és a borítón olvasható adamita betűk forradásoknak tetszettek, mintha a szóban forgó teremtményt összevagdosták volna, és megvárták volna, amíg behegednek a sebei, mielőtt megnyúzzák.

– Mit gondoltok? – méregette George a pántokat és a párnát. – Ez is egy csapda?

– Nem tudom – felelte Montrose. – Talán. – Vállat vont. – Egyszer élünk…

Egyszerre nyúltak a ládikóba, és kioldották a pántokat. George a könyv egyik végét fogta meg, Montrose pedig a másikat, aztán kiemelték. Nem volt aláaknázva, ám ettől még *A nevek könyve* súlyos darabnak bizonyult, főleg ahogy a ládikóból az alagútba átemelve hirtelen hatni kezdett rá a nehézkedési erő, ezért mindketten szorosabb fogást vettek rajta.

– Hagyd csak – mondta Montrose. – Fogom.

– Nem – tiltakozott George. – *Én* fogom.

– Pardon, testvéreim – szólt közbe Abdullah.

Egy óra múlt, mire visszatértek a múzeumba. George lépett ki utoljára az alagútból, és amint visszanézett a válla felett, látta, hogy az ajtónyílás némán bezárul mögötte.

– Bradley! – hívta Abdullah halkan az unokatestvérét a kiállítóteremben. Eltartotta magától *A nevek könyvé*t, mintha tisztátalan volna, és a karja lassan kezdett begörcsölni. – Merre vagy, Bradley?

Nem érkezett válasz. A kijárat irányába indultak, ám még néhány lépést sem tettek, amikor gyufa sercent az előttük terpeszkedő sötétségben. Ezzel egyidőben kibiztosított pisztolyok kattanása ütötte meg jobbról a fülüket, és az egyik tárló mögül felemelt fegyverrel lépett elő Burke és Noble nyomozó.

– Na mit szól? – kérdezte Caleb Braithwhite. – Mondtam, hogy sikerül nekik.

– Aha – felelte Lancaster százados. – Én meg figyelmeztettem, hogy át akarnak majd cseszni minket. – A szivar felizzott, egy csuklómozdulattal eloltotta a gyufát, és a padlóra pöccintette. – Na jó, essünk túl rajta! Maguk magánterületre hatoltak be illetéktelenül – világosította fel George-ot és társait. – Kapásból bevarrhatom mindannyiukat betörésért, vagy egyszerűen csak lelövetem magukat az embereimmel a papírmunkát megspórolandó. Ami pedig *magát* illeti – bökött Abdullahra. – Percival Avery Jones, South Wabash 5713. 2C lakás. Gondoljon a feleségére, Rashidára, meg a fiára, Omarra, vajon mi történne velük, ha maga nem menne többé haza. Az unokatestvére, Bradley pedig mostantól már nem dolgozik itt, és hadd ne kelljen kifeszegetnem az ujjai közül azt a kibaszott könyvet, mert elintézhetem, hogy új állást kapjon, és a Jolietben hajtogassa a fegyenctársai szennyesét.

Abdullah magához szorította *A nevek könyvé*t, a karja azonban remegett, mint a nyárfalevél.

– Rashida – buzdította Lancaster. – Omar.

Abdullah lehorgasztotta a fejét.

– Sajnálom, George. – A hangjából sütött a szégyen. Tett egy lépést előre, ám George visszafogta.

– Megegyeztünk – emlékeztette George Braithwhite-ot.

– Úgy van – helyeselt Braithwhite nyájasan. – Én pedig be is tartom az egyezség rám eső részét. – A cipője orrával megbökdösött egy táskát a padlón. – Feltéve persze, hogy az a valódi könyv. – Elmosolyodott. – Nem érdekel a kabbala.

Hat lépéssel előbbre, gondolta George. Végigpörgette a fejében a szóba jöhető lehetőségeket, de nyilvánvaló lett, hogy csak egy húzása van: élve megúszni ezt az éjszakát, és bízni abban, hogy egy nap majd helyre tudják hozni az egészet.

Levette Abdullahról a kezét, és intett, hogy menjen előre. Braithwhite elvette tőle a könyvet, és belelapozott.

– Nos? – firtatta Lancaster százados.

Braithwhite bólintott.

– Ez a jó könyv – erősítette meg.

– Akkor tehát végeztünk – közölte a százados. Némán a nyomozókra pillantott, akikből erre kiengedett a feszültség, és eltették a fegyvereiket.

– Záróra – jelentette be Lancaster. – Keressenek egy vészkijáratot, és húzzák el a belüket. – A szájába dugta a szivarját, sarkon fordult, és elcsörtetett. A nyomozók egyből utána eredtek.

Caleb Braithwhite George-ra nézett.

– Ez a maguké – tolta közelebb hozzájuk a táskát. – Tettem bele egy apróságot kárpótlásul. Akkor hát… viszlát legközelebb! – Azzal ő is távozott.

– Legközelebb – morogta Montrose.

George a táskához sétált, és belenézett. A tetejen ott hevert Adah tiszta fehér kendőbe tekert könyve. George ellenőrizte, nem sérült-e meg a főkönyv, aztán a táskába túrt. Az „apróság” láttán leesett az álla.

Montrose a táska fölé hajolt, és ő is megpillantotta.

– A kurva életbe! – mondta.

– Mi az? – kérdezte Atticus.

– Pénz – közölte George. Álmélkodva bámulta a gumival összefogott, százdolláros bankjegyekből álló gurigákat. – Azt hiszem, Braithwhite most törlesztette azt, amivel a Burns családnak tartoztak.

– Mármint Adah dédnagymamának? Az alaptőkére gondolsz, ugye? Az eredeti nyolcezernyolcszáz dollárra?

– Nem – felelte George. – Benne van minden: az eredeti nyolcezernyolcszáz dollár, plusz a kilencvenévnyi kamat. – Ahogy a táskában bányászott, és a pénzkötegeket számolgatta, úgy érezte, hogy a másik kezében tartott főkönyv könnyebbé válik, majd az egész testéről mázsás súly emelkedett fel, mintha megint megszűnt volna körülötte a gravitáció. – Háromszázezer – mondta. – Háromszázezer dollár.

– A *kurva* életbe! – ismételte Montrose.

HIPPOLYTA ZAVART KELT A VILÁGEGYETEMBEN

„Vagy úgy! Itt van a kutya elásva! Nincs bedugva a teleportáló!”

Orithyia Blue

A Jupiter fent volt az égen. Hippolyta egy hófödte legelőn guggolt, és azzal terelte el a figyelmét a hidegről, hogy megkereste a fényes pontot a Rák és az Ikrek csillagkép között. Tudta, a Mars is fent van, a nyugati látóhatár mellett a Vízöntő jegyében, bár a háta mögött húzódó, erdővel borított lankás domboldal eltakarta előle. Nem is baj: már csak az kéne, hogy így lássák a marslakók.

Miután visszaült az autóba, a fűtött melegbe, átböngészte az *Orithyia Blue csillagközi kalandjai* tizenegyedik számát. Horace azután kezdte el írni a képregényt, hogy Hippolyta felvetette: szeretne a változatosság kedvéért női főszereplőről szóló sci-fi történetet is olvasni. Orithyia Blue, a Howard Asztrotechnikai Főiskola 2001-ben végzett okleveles hallgatója, a naprendszer legjobb problémamegoldója, bolygóról bolygóra száguldott a megbízható Buick Spacewagonjában. A rossz teleszkópok vagy meghibásodott számítógépek javításával megbízott Orithyia óhatatlanul mindig komolyabb problémákba ütközött: zavargás tört ki a tűz és az árnyék törzsei között a Merkúron; politikai cselszövésbe keveredett a Szaturnusz holdjain; a Loch Ness-i szörny távoli rokona garázdálkodott a Mars fő csatornájában.

A legújabb számban Orithyia hazaindult a Földre az ünnepek miatt, és útközben beugrott a Ceresen a Marshall Field's bevásárlóközpontba, mert az utolsó pillanatra hagyta a fiának szánt karácsonyi ajándék megvásárlását. Igen ám, csakhogy Megajoule, a Titán Robotura, aki még mindig a sebeit nyalogatta a hetedik szánban Orithyiától elszenvedett veresége után, bosszút esküdve rászabadította a csatlósait. Őrült hajsza vette kezdetét az aszteroidaövben, amelyben nem az a kérdés, „vajon Orithyia életben marad-e?" (hiszen elsőrangú űrpilóta, aki három dimenzióban is képes gondolkodni, miközben Megajoule robotpribékjei még a bal kezüket is csak alig tudják megkülönböztetni a jobbtól), hanem: „odaér-e még zárás előtt a bevásárlóközpont játékosztályához?" Hippolyta jót mulatott azon az oldalon, amelyet egy az egyben Orithyia bevásárlólistájának felnagyított képe foglalt el. Bármilyen változások is következzenek be a jövőben, a

tizenkét éves fiúk ízlése a jelek szerint kőbe van vésve. Ki hitte volna, hogy még létezni fognak matchboxok a huszonegyedik században?

Nos, gondolta Hippolyta, Horace rendes gyerek volt idén. Még maradt néhány napja, hogy beválthassa a fia karácsonyi reményeit.

Előbb az övét, gondolta. Félretette a képregényt, és kézbe vette az anyósülésen heverő másik könyvet, amelynek címe: *Az észak-amerikai csillagvizsgáló intézetek szemléje*. Hippolyta a Winthrop-házban tett legutóbbi látogatásakor bukkant rá. A modellezőszobában éppen be akarta kapcsolni a bolygómodellt forgató gépezetet, amikor váratlanul kipattant egy titkos fiók a modell talapzatából.

A szemlében felsorolt obszervatóriumok túlnyomó többségét már ismerte. A könyv végén azonban felfedezett egy kézzel írt lábjegyzetet:

HIRAM WINTHROP OBSZERVATÓRIUM

WARLOCK HILL, WISCONSIN

A jegyzet után hatvannégy háromjegyű szám sorakozott szabályos, nyolcszor nyolcas elrendezésben, alatta a „T. Hiram” felirattal.

A szemlén kívül még két kulcs lapult a titkos fiókban. Az egyik tipikus lakáskulcsnak tűnt, a másik azonban hosszúkás volt, mint egy rúd, tizenöt centis, karikával az egyik végén – történetesen erősen emlékeztetett a slusszkulcsra, amellyel Orithyia Blue indította be a Spacewagonját.

Hippolyta megmutatta a könyvet és a kulcsokat Letitiának, és megkérdezte, elviheti-e őket.

– El akarsz vezetni Wisconsinig? – kérdezte Letitia.

– Jövő héten Minneapolisba megyek – mondta Hippolyta. – Visszafelé tehetnék egy kitérőt.

Letitia félreszegte a fejét, mint aki átgondolja a dolgot. Hippolyta koppanást hallott a padló alól.

– Jó, rendben – egyezett bele Letitia. – De légy óvatos! – tette hozzá. – Lehet, hogy annak idején Mr. Winthrop építtette az obszervatóriumot, de

csak a jó ég tudja, azóta kik vezetik.

– Vigyázni fogok – ígérte Hippolyta.

Az apja vezette be a csillagászat rejtelmeibe. Nem készakarva tette. 1928 decemberében vitte haza a teleszkópot saját magának szánt karácsonyi ajándékként, de valamivel indokolnia kellett a költekezést, ezért azt hazudta, hogy valójában Hippolyta fivérének, Apollónak vette, hátha fel tudja kelteni az érdeklődését a tudomány iránt, és egy kicsit feljavulnak a rossz jegyei. Ám Apollót csak olyankor érdekelte az égbolt, amikor egy-egy labda hullott alá a magasból.

A kilencéves Hippolyta betöltötte a megüresedett helyet. Követni kezdte az apját a harlemi társasházuk tetejére, és elkísérte a hosszabb vidéki kirándulásaira. Utóbbiakra havonta egyszer kerített sort: az apja kölcsönkért egy autót valamelyik barátjától, aztán nyolcvan kilométert vezetett az állam északi részére, egy szerény kis gazdaságig, aminek egy másik barátja, Mr. Hill volt a tulajdonosa – néger férfi, de olyan világos volt a bőre, hogy gyakorlatilag fehérnek nézhették. Sötétedés után megérkeztek a farmépülethez, köszöntek Mr. Hillnek és a feleségének, Gretchennek, beszélgettek egy kicsit, esetleg elmajszoltak egy szelet pitét, azután a Hill házaspár nyugovóra tért, Hippolyta és az apja pedig kivonultak a földekre.

Kint a szabadban, messze a város fényeitől Hippolyta először tekinthetett fel a valóságos éjszakai égboltra. Apja beirányozta a teleszkópot, mialatt Hippolyta a csillagászati évkönyvet tanulmányozta, és megosztotta a zsákmányuknak kiszemelt égitest koordinátáit.

A Mars volt az apja kedvence. Mesélt neki Percival Lowellről, arról a fehér bostoni emberről, akinek meggyőződésévé vált, hogy a Mars felszínén kirajzolódó vonalak csatornákat takarnak. Lowell csillagász kollégái szkeptikusan álltak a felvetéshez, Lowell azonban még így is rengeteg science-fiction szerzőt megihletett, Hippolyta apja pedig az írók pártján állt. Sajnos a lencse ötven milliméteres átmérője kevésnek bizonyult ahhoz, hogy ellássanak a csatornákig. Hippolyta apja meredten bámulta a teleszkópon keresztül a sima vörös korongot, hogy puszta akaraterővel tegye láthatóvá a barázdákat (ami feltehetőleg nem sokban különbözött

Lowell módszerétől), miközben hangosan találgatta, milyenek lehetnek a marslakó csillagászok, akik őket figyelik a távcsövükön keresztül.

Hippolytát inkább Lowell másik csillagászati fixa ideája csigázta fel. A csillagászok egyes Uránusz és Neptunusz körül megfigyelt rejtélyes jelenségek nyomán felvetették: létezhet egy Neptunuszon túli bolygó. Lowell a haláláig kutatta az úgynevezett X-bolygót, ám nem sikerült felfedeznie.

Hippolyta elhatározta, hogy *ő* fogja megtalálni az X-bolygót. Az apja a kedvére tett, hagyta, hadd irányítsa a távcsövet az égbolt véletlenszerű foltjaira, mint egy halász, aki a roppant óceánból próbál kifogni egyetlen fürge csellét. Nyilván esélye sem volt. Hippolyta utánaolvasott a könyvtárban, és megtudta, hogy a bolygók utáni hajsza speciális eszközöket igényel: az X-bolygó levadászásához nem csupán nagyobb teleszkópra volna szüksége, egy olyan típusra, amivel fényképezni is lehet; meg egy másik szerkezetre, a blink-komparátorra, amellyel össze tudott volna hasonlítani két éjszakai időpontban ugyanazon csillagképekről készített felvételeket, hogy kiderüljön, odébb ugrik-e bármilyen objektum az egymásra vetített fotólemezeken. Az ilyen eszközök azonban egy vagyonba kerültek, és pénz nélkül – illetve, mert megépíteni sem tudta őket – Hippolyta csupán egyetlen dolgot tehetett, hogy hivatásos csillagász lesz. Úgy gondolta, ez nem elrugaszkodott célkitűzés. A fivéréhez képest, aki a Yankees első néger dobójátékosa akart lenni, még csak különösen ambiciózusnak sem mondta volna.

Októberben összeomlott a tőzsde; decemberre az apja barátja elvesztette az állását, és eladta az autóját, ezért nem utaztak többet Mr. Hillhez. Hippolyta továbbra is vizsgálgatta a tetőről a csillagokat, ám legtöbbször egyedül maradt. Az apja is munkahelyi gondokkal küszködött, és sokszor kellett túlóráznia, hogy kihúzzák valahogy hónap végéig.

Aztán 1930. március 14-én a helyi lapok megírták, hogy Clyde Tombaugh, egy ifjú csillagász az arizonai Lowell Obszervatóriumból megtalálta az X-bolygót. Hippolyta maga sem tudta eldönteni, tűzben-lázban van-e, vagy inkább csalódott, ám ahogy leülepedett a hír, az utóbbi reakció került ki győztesen a csatából.

Az apja mindenhogyan próbálta vigasztalni.

– A lapok szerint még nem választották ki a nevét – hívta fel rá a figyelmet. – Fogadok, hogy várják a javaslatokat.

Hippolyta anyja a zabkását kevergette a tűzhelyen, ám erre felkapta a fejét. Nem rajongott az efféle hóbortokért, és a tőzsdeválság óta mindent elkövetett, hogy gyakorlatiasságra nevelje a gyerekeit.

– Bernard! – szólt rá.

A férje elengedte a füle mellett.

– Írj levelet az obszervatóriumnak! – tanácsolta Hippolytának.

Mint minden önjelölt felfedező, természetesen Hippolyta is rengeteget törte a fejét, milyen nevet adna a bolygójának. A hagyomány megkövetelte, hogy az ókori mitológiából válasszon; sötétséget, hidegséget, elszigeteltséget kellett sugallnia. Hosszas töprengés után leszűkítette a kört két lehetőségre: Plútó, az alvilág ura, vagy Perszephoné, a felesége. Hippolytának jobban tetszett Perszephoné, mert nem tartotta igazságosnak, hogy a Vénusz az egyetlen nőnemű alakról elkeresztelt bolygó. A név azonban más szempontból nem passzolt hozzá. Perszephoné a termés istennője volt, melegségben és fényben élt, amíg Plutó elhurcolta magával az alvilágba, és még így is csak az év egyik felét kellett odalent töltenie. Ezzel szemben Plútó – akárcsak az X-bolygó – örök sötétségben lakott, mindörökkön örökké.

Tehát Plútó. Ez lesz a neve.

Hippolyta el akart lógni az iskolából, hogy megírhassa a levelet, az anyja azonban hallani sem akart róla. Úgyhogy óra közben vetette papírra a javaslatát: háromszáz szóban foglalta össze, miért kellene Plútónak nevezni az X-bolygót. Kikönyörgött egy borítékot az iskolatitkártól, és megcímezte: MR. CLYDE TOMBAUGH, LOWELL OBSZERVATÓRIUM, FLAGSTAFF, ARIZONA.

Apja kicsöngetés után az iskola előtt várta. Hippolyta még meg sem tudta kérdezni, miért nem dolgozik, az apja máris kíváncsiskodott: – Megírtad? – Hippolyta bólintott, és megmutatta a levelet. – Anyának egy

szót se, jó? – Ismét bólintott, megfogta az apja kezét, és együtt elsétáltak a postahivatalba.

Két hónap telt el. Az apja új álláshoz jutott a folyó túloldalán, Hobokenben, és csak hétvégén tudott hazajönni, sőt, néha olyankor sem. Az anyja Harlemben maradt, ám egyre korábban ment el otthonról, és egyre később tért vissza a lakásba. Apollo reggelit készített Hippolytának, és elvitte az iskolába.

Egy ideje már nem járatták a reggeli lapokat, ezért Hippolyta a könyvtárban értesült róla, az X-bolygót hivatalosan is elkeresztelték. Amikor elolvasta a nevet, olyan nagyot kurjantott, hogy két könyvtáros is pisszegett. Ám az önfeledt jókedve hamar elpárolgott. Az újságcikk nem a harlemi Hippolyta Greennek tulajdonította a nevet, hanem az oxfordi Venetia Burney-nek.

Hippolyta nem értette a dolgot. Tudta, hogy mások is írni fognak az obszervatóriumnak, és azon sem lepődött meg, hogy nem csak neki jutott eszébe a Plútó név – logikus választás volt. De *Angliából?* Hogyan érkezhet meg hamarabb az Atlanti-óceán túloldaláról elküldött levél Arizonába, mint amit New Yorkban adtak fel?

Tovább olvasott, és minden világos lett. Venetia Burney nem egy átlagos kislány. A dédnagybátyja, Henry Madan az Etonon tanított, és ő nevezte el a Mars holdjait; a nagypapája, Falconer Madan nyugalmazott könyvtáros volt az Oxford Egyetem Bodleian könyvtárában. Falconer intézte el, hogy Venetia javaslata eljusson a Lowell Obszervatóriumba: táviratozott.

Távirat! Szóval Hippolyta erőfeszítései kárba vesztek. Hiába sietett, a levele alighanem még a harlemi postán várakozott, amikor Venetia távirata – *amit még csak nem is személyesen ő írt!* – egyből a sor elejére ugrott.

Hippolyta próbált az egyetlen örömére koncentrálni az ürömben. A csillagászok előzetes becslései alapján a Plútó jelenléte önmagában még nem ad magyarázatot az Uránusz és a Neptunusz körül tapasztalt rendellenességek mindegyikére. Tehát akadhatnak még más felfedezésre váró bolygók is a Neptunuszon túl. Névtelen bolygók.

Hippolyta egészen addig tartotta magában a lelket, amíg az anyja este haza nem ért a munkából. Az anyja teljesen megfeledkezett az X-bolygóról, ám Hippolyta élénken emlékezett a levél megírásához fűződő szkepticizmusára, és ahogy hirtelen megrohanták az emlékek, ahogy elképzelte, mit mondana neki az anyja – „Mégis mire *számítottál*?” –, átszakadt a gát, és keservesen zokogni kezdett.

Az anyja alig lépte át a lakás küszöbét, és még egy szó se hagyta el a száját, ezért riadtan nézett a lányára.

– Mi az? – kérdezte. – Mi a baj? – Hippolyta perceken keresztül képtelen volt válaszolni a sírógörcstől, miközben az anyja átölelte és a haját simogatta. Végül Hippolyta csukladozva kipréselt magából néhány szót: – Én. Fogom. Megtalálni. A. Következőt. *Csakazértis*.

– Jól van, aranyom – csitította az anyja tanácstalanul. – Te fogod megtalálni a következőt. Úgy lesz.

Warlock Hill erdővel és gazdaságokkal borított, zord tájon bújt meg La Crosse és Madison közé ékelődve, Amesboro falujának határában. Hippolyta tíz óra tájt hajtott át Amesborón; eközben falubeliek az igazak álmát aludták. Mindössze egy épületben égett még a villany, amely az ajtó fölé szögezett táblából ítélve a fehér szabadkőművesek temploma lehetett.

A Warlock Hill-i leágazásnál behajtani tilos tábla állt, amelyet a bekötőút elé kifeszített lánccal nyomatékosítottak. A láncon túl nem takarították el rendesen a havat az útról, csak egy gyalogösvénnyit tisztítottak meg rajta.

Hippolyta beállt a Roadmasterével a platós Chevrolet kisteherautó mellé, amely a parkolóban pihent. Magához vette a szemlét, a kulcsokat, a kesztyűtartóból előhorgászott egy elemlámpát, meg a .38-as revolvert, amelyet George mindig rátukmált, amikor nyakába vette az országot. Az anyósülésen hagyta Orithyia Blue-t, hogy vigyázzon az autóra.

Kint aztán felnézett, és gyönyörködött egy darabig a holdtalan éjszakában. Nem kapcsolta fel az elemlámpát, inkább megvárta, amíg a szeme hozzászokik a sötétséghez, aztán átlépett a láncon, és elindult a Tejút fényében elősejlő ösvényen.

Az út elkanyarodott, és szemben egy fából ácsolt viskó ablakából buggyant lámpafény a hóra. Hippolyta arrafelé tartott. A hó ropogott a csizmatalpa alatt, ám a zajt elnyomta a közeli patak csobogása. Egy idő után belátott a viskó utcára néző ablakán.

Két fehér férfi ücsörgött bent, egy hasas kályha elé húzták a székeiket, mögöttük a sarokban petróleumlámpa és üres ginesüveg osztozott az asztalon. Egyik férfi sem tűnt csillagásznak. Inkább farmerek lehettek, akiket éjjeliőrként alkalmaztak a holtszezonban. Nem végeztek valami jó munkát: mindketten húzták a lóbőrt, egyikük feje úgy hátranyaklott, hogy csak a borostája látszott az ablakból, a másik előregörnyedt, álla a mellkasára bukott, és közel állt hozzá, hogy csukott szemmel, arccal a kályhának boruljon.

Hippolyta nem zavarta meg az álmukat. Csak teszek egy gyors kört, gondolta magában, ahogy a zsebében lapuló kulcsokkal babrált. Besurranok, amíg a falusiak alszanak, aztán már itt sem vagyok; irány vissza a nagyvárosba, senkinek fel sem fog tűnni, hogy itt jártam.

Folytatta útját, mielőtt inába szállt volna a bátorsága.

Hippolyta először 1938-ban látogatott el egy obszervatóriumba hívatlanul az éjszaka közepén, a Swarthmore Főiskolán.

Nem volt az intézmény hallgatója. Még ha a család ki is tudja fizetni a tandíjat, a csillagász szak akkor sem lett volna praktikus. Hippolyta sokáig ábrándozott róla, hogy diploma nélkül lesz csillagász, elvégre Clyde Tombaugh-nak is sikerült: a Marsról és Jupiterről tett amatőr megfigyeléseinek köszönhetően munkát ajánlottak neki a Lowell Obszervatóriumban. Ám amikor bizalmába avatott egy idegenvezetőt a Hayden Planetáriumban, ő négy egyszerű szóval fosztotta meg ennek még a lehetőségétől is: – Te néger lány vagy – közölte a férfi.

A kilencéves Hippolytát nem lehetett volna eltántorítani, ám kamaszkorában drasztikus változáson ment keresztül. Szinte egyik napról a másikra megnyúlt, így a néger lány mellé pluszba még nyakigláb lány is lett, és testtömege növekedésével párhuzamosan egyre jobban a hatalmába kerítette az enerváltság, aminek hatására gyakran ellenvetés nélkül beletörődött abba, hogy korlátozottak a lehetőségei. A vendégségbe érkező

rokonok megjegyezték, mennyire visszahúzódóvá vált, bár arról, hogy mi állhat a zárkózottság hátterében, téves következtetéseket vontak le, mert a nagymamák és a nagynénik mind szerelmi zűrökről susmorogtak gondterhelten. Akkoriban Hippolyta még akár egy rosszfiúval is összeszűrte volna a levet – és lehet, hogy óriási ostobaságot követett volna el –, a fiú ismerőseit azonban elriasztotta a magassága, ezért vagy kigúnyolták, vagy rá sem hederítettek.

Lett még egy másik mellékhatása is annak, hogy úgy nőtt, mint a bolondgomba: megtanult varrni. A kézügyességet igénylő tevékenységek iránti tehetségét – amit egy másik életben talán pont távcsövek lencséjének köszörülésében kamatoztathatott volna – ebben az életben a saját méretének megfelelő ruhák elkészítésében hasznosított. Az érettségi után az anyja Washingtonba küldte dolgozni Jasper bácsikájuk varrodájába.

Jaspernek volt egy Ford Phaetonja, és ragaszkodott hozzá, hogy Hippolyta tanuljon meg vezetni, mert akkor utána rálőcsölhet mindenféle lótifuti elintéznivalókat. Eleinte neki egyre megy alapon tett eleget a kérésnek, ám mihelyst rátért a nyílt országútra, azon kapta magát, hogy igazából szeret vezetni, akár még a szenvedélyévé is válhat. Rövid időn belül megszerezte a jogosítványt, bebizonyította, hogy egyedül is elboldogul a volán mögött, és nyaggatni kezdte a nagybátyját, hogy személyes használtra is adja néha kölcsön a járművet – Jasper bácsi végül beleegyezett a dologba, azzal a kikötéssel, hogy neki kell állnia a benzinköltséget. Hippolyta ezek után bizony rengeteget költött a benzinre.

Egy februári hétvégén felutazott a szüleihez. Hippolyta apja még mindig Hobokenben dolgozott, akkor épp egy Arnold Silberstein nevű ember sofőrjeként. Mr. Silberstein lánya, Myrna a második szemeszterét kezdte a Swarthmore-on, és otthon hagyta az egyik dobozát. Mr. Silberstein meg akarta kérni Mr. Greent, hogy fuvarozza el a lányának a holmiját, ám amikor értesült róla, hogy Hippolyta nemsokára amúgy is délnek veszi az útját, inkább tőle kért szívességet az apja helyett.

Hippolyta jócskán sötétedés után érkezett a campusra. A könyveket Myrna kollégiumi körletfelelősénél hagyta, és visszafelé bandukolt a kocsijához, amikor észrevette a Swarthmore-i Sproul Obszervatórium kupoláját. Irányt változtatott. Először csak kívülről akart vetni egy

közelebbi pillantást az épületre, csakhogy nyitva hagyták a bejáratot, őrizetlenül, ezért bement. Felkaptatott a lépcsőn az emeletre, és végigsétált egy folyosón, amelynek végén szembetalálkozott egy ajtóval: CSILLAGVIZSGÁLÓ. Motorduruzsolás és elforgatott kupola moraja szűrődött ki az ajtó mögül.

Még gyűjtötte a bátorságot, hogy be merjen kopogni, amikor egyszer csak magától kitárult az ajtó. Nyakigláb, szarukeretes szemüveget viselő fehér fiatalember nézett ki a folyosóra, zavartan szembesülve a jövevénnyel.

– Delbert Shaugnessy? – kérdezte.

– Tessék?

– Delbert Shaughnessy – ismételte a fiatalember. – Az új labortársunk. Nem te vagy az új srác?

Hippolyta szúrós szemmel meredt rá, amíg a fiatalember vigyora lekonyult, majd el is pirult szégyenében.

– Ne haragudj – szabadkozott. – Ez bunkóság volt. Tom vagyok. Tom Appleton.

– Hippolyta Green – mutatkozott be Hippolyta.

– Szia, Hippolyta! A teleszkópot szeretnéd megnézni?

– Igen – felelte bizalmatlanul, mert attól tartott, még mindig csak ugratják. – Már ha… már ha nem tiltják a szabályok.

– Valószínűleg tiltják – vélte Tom Appleton. – De nem árulom el senkinek, köztünk marad. Jókor jöttél – tette hozzá cinkosan. – A Plútót vizsgáljuk.

Hippolyta egy szempillantás alatt visszavedlett kilencéves kislánnyá.

– A Plútót? Komolyan?

– Helyesbítek: még csak *keressük*. Egyelőre nem találjuk. Ezért vártam annyira Delbertet.

– A Rák csillagkép – vágta rá Hippolyta. – Ott van.

– Ott kellene lennie – értett egyet a fiatalember, és mosolyogva hátralépett. – Fáradj beljebb, kérlek! – Hátralesett a válla fölött, és odakiáltott két társának: – Arthur! Eugene! Jó hírem van! Megjött a felmentő sereg!

Hippolyta soha nem felejtette el, ahogy aznap este átrostálták az égi szférákat, hogy megleljék a Plútót. Az igazi nehézség abban rejlett, hogy egyáltalán felismerik-e, amikor a szemük elé kerül – hogy ki tudják-e szúrni adott csillagmezőn belül azt a halvány fénypontot, amelyik nem egy csillagot jelöl, hanem egy bolygót, a nap sugarait visszaverő, dermedt égitestet. Több menetben tanulmányozták a blink-komparátort, és Hippolyta kusza eszmecseréket folytatott újdonsült kollégáival – „Tuti, hogy az lesz az.” „Melyik, az?” „Nem, *az*.” –, végül azonban eljutottak odáig, hogy Hippolyta belenézett a távcsőbe, és teljes bizonyossággal azt mondhatta: – Üdv, X-bolygó! Örülök, hogy végre megismerhetlek.

Varázslatos pillanat volt, és Hippolyta életének képregénybeli verziójában ezután minden megváltozott volna. A valóság természetesen nem így működött: egy hónap múlva, amikor Hippolyta úgy intézte, hogy visszamehessen a Swarthmore-ra, zárva találta az obszervatórium bejárati ajtaját, és ugyan megpróbált Tom Appleton nyomára bukkanni (elkérhette volna a telefonszámát, de ehhez túlontúl félénknek bizonyult), de a campus egyik biztonsági őre megállította, majd megfenyegette, hogy rendőrt hív birtokháborításért.

Szóval ennyi volt. Hippolyta visszasomfordált a bácsikája varrodájába, és még évekig húzta az igát nála. Azután megjelent George, majd Horace, és az élete új irányt vett. Később is gyönyörködött még a csillagokban, rendszerint egy autó szélvédőjén keresztül, de sok-sok év telt el, mire újból megpillanthatta a Plútót.

Néhány évvel ezelőtt ugyanis Kaliforniába utazott terepszemlére a *Néger útikönyv*höz, és valahogy a Palomar-hegység lábához keveredett. Megvolt, melyik motelben fogja tölteni az éjszakát, a recepciós azonban közölte vele, hogy nincs szabad szobája – véletlenül hagyta égve a SZOBA KIADÓ fényreklámot. Az út másik oldalán üzemelő motel recepciósa azt állította, ugyanilyen hibát vétett. Hippolyta azon vacillált, hogy az autóban aludjon-e, vagy vezessen tovább San Diegóba, és egyszer csak észrevette,

hogy ki van táblázva a Palomar Obszervatórium. Időtlen idők óta most először jutott eszébe Tom Appleton, és az az őrült ötlete támadt, hogy felmegy az obszervatóriumhoz, és bekopogtat, segíthete valamiben a csillagászoknak. Saját magát is meglepte azzal, hogy a gondolatot tett követte.

A hegy derekán összetalálkozott egy asztrofizikussal, Yervant Azariannal, aki az út szélén rekedt, mert az autójában bedöglött a karburátor. Hippolyta felajánlotta, hogy elviszi az obszervatóriumba, a férfi pedig élt a lehetőséggel, és útközben tudáspróbának vetette alá: megkérdezte, fel tudja-e sorolni a felfedezésük időrendjében a Jupiter tizenegy holdját. Becsapós kérdés, felelte Hippolyta. Alig néhány hónapja fedezték fel a Jupiter tizenkettedik, jelenleg névtelen holdját a Mount Wilson Obszervatóriumban. Azarian elégedett volt a válasszal. Az obszervatórium kupolájába kísérte Hippolytát, ahol a világ legnagyobb távcsöve állt, és megengedte, hogy vessen egy pillantást az aznap éjszakai prédára, Bode galaxisára.

Azóta Hippolyta rendszert csinált belőle, hogy az utazásai során rögtönzött látogatást tegyen egy-egy útba eső obszervatóriumba. Nem fogadták mindig szívesen – a Mount Wilson őrei kétszer is elzavarták –, ám soha nem tartóztatták le, és még egyetlen csillagász se becsmérelte a bőrszíne miatt.

A Lowell Obszervatórium egyelőre még kimaradt. Azt mondogatta magának, különleges alkalomra tartogatja, pedig igazándiból még csak nem szedte össze hozzá a bátorságát. Mindeközben újfajta ábrándot szőtt, amelyben az obszervatóriumoknál eszközölt látogatásai nem egyszerűen hóbortos kitérők: egy-egy lépcsőfokot tesz meg általuk azon az ösvényen, amely felfelé vezet egészen… nos, hogy meddig, azt homály fedte. De valami lesz belőle.

Sötétben bolyongott, szabálytalan keringési pályát követett, minden zűrzavaros helyzet közelebb vitte a régóta várt találkozáshoz. Csak remélni tudta, hogy ha elérkezik a sorsdöntő pillanat, észre fogja venni, és lesz mersze megugrani az akadályt.

Gyaloghíd ívelt át a patakon, aztán a Warlock Hill kaptatója következett. Itt már fel kellett kapcsolnia az elemlámpát: fák takarták ki a csillagokat, a lépcső gyanánt a domboldalba vájt terméskövek pedig csúszósak voltak, egyenetlenek. Hatvannégy követ mászott meg, mire felért a dombtetőre, és a kerek, lapos tisztás szívében meglátta a kupolát.

Betonkupola. Hippolyta összeráncolta a homlokát, ahogy az elemlámpa sugara az épületen táncolt. Nem látott nyílást, amelyen keresztül ki lehet nézni egy távcsővel, és olyan technikai berendezést sem, amelynek segítségével elforgatható lenne a kupola.

Az épület megközelítésével nem akadt problémája, valaki ugyanis itt is utat tört a havon át. Hippolyta követte a csapást, megkerülte az obszervatóriumot az óramutató járásával megegyező irányban, és rátalált a betonba épített ajtóra.

Hippolyta kinyitotta az egyik kulccsal. Bevilágított: néhány beton lépcsőfok vezetett fel egy korláttal védett fém gyalogjáróra. Az ajtón belül megtalálta a főkapcsolót.

A gyalogjáró egy csillogó, fekete, cseppfolyós tó fölé magasodott, ami kitöltötte a kupola alját. A tavat koszorúzó lámpák megvilágították a kupola belső falát: ugyanolyan sima és csupasz volt, mint kívülről. A gyalogjáró egy dobogóra vezetett a tó közepén, valamiféle vezérlőpanellel, majd a dobogón túl egészen a kupola átmérőjének háromnegyedéig nyúlt; a rámpa végén függőleges, szögletes vázszerkezet meredezett, amelyet a medencében lévő folyadékkal azonos, fekete, csillogó anyaggal vontak be.

Hippolyta óvatosan haladt előre a gyalogjárón. Nem ismerte fel a tavat alkotó szubsztanciát – hiszen az orra odakint lefagyott, úgyhogy nem érzett szagokat, se kemikáliákét, se másét –, de biztosra vette, hogy nem alkalmas az úszásra.

Szemügyre vette a vezérlőpanelt. Nyolc sorra és nyolc oszlopra felosztva hatvannégy mező alkotta a felületét; mindegyiken a 001-es szám szerepelt, de az egyes számjegyeket külön fémtárcsákba vésték. A számozott soroktól jobbra volt egy kicsi, kerek lyuk, meg egy nagy gomb.

Hippolyta először megnyomta a gombot. A vezérlőpont hangos, meddő kattanással reagált, és semmi más nem történt. Ezután elővette a rúd alakú kulcsot, és a lyukba csúsztatta. Tökéletesen belepasszolt. Ütközésig illesztette.

A lámpák pislákolva felvillantak. A vezérlőpult alatt mély zümmögéssel életre keltek a gépek, egyre mélyebb morajjá terebélyesedve, amely állóhullámot gerjesztett a tó felszínén. A moraj apránként elhalkult, és füllel alig hallható regiszterbe húzódott vissza. A lámpák felizzottak, elhalványultak, és ekkor hirtelen az egész kupola eltűnt, a szabad ég alá röpítve Hippolytát a dombtetőn.

Nem. A kupola a helyén maradt. Kivetített képet, élő panorámát hívott elő a külvilágból: ott a Jupiter, ott meg a csapás, ahol keresztülgázolt a havon.

Ismét a vezérlőpultnak szentelte a figyelmét. Vörös fény övezte a fémtárcsákat és világította meg a számokat. Hippolyta a jobb alsó sarokban lévő mezőre összpontosított. Ujját az egyes számra tette, és finoman lefelé gördítette; a tárcsa átkattant a kettes számra. Hippolyta felnézett. A látkép nem módosult. *Most nyomd meg a gombot*, gondolta.

Ezúttal mély dübörgés rezegtette meg a dobogót a medencéből. A kupola elsötétült, és egy röpke pillanat erejéig Hippolyta csak a vezérlőpult vörös fényeit látta. Aztán kivetült a kép, és Hippolyta a csillagokkal telehintett világűrbe csöppent. A dombtető köddé vált.

Hippolyta a nyakát nyújtogatta, ismerős csillagképeket keresett, de egyet sem talált. Noha két csillag is kitűnt a többi közül, de nem ismerte fel őket, csak olyan közel álltak hozzá, hogy apró koronggá szélesedtek: az egyik kék, a másik narancssárga, akár egy kétszínű szempár pár centi távolságra. Ikercsillagok!

A kupola alsó fertályán még egy harmadik égitest is megmutatkozott: szerény, amorf üstökös úszott lomhán, szabad szemmel is láthatóan, és a saját tengelye körül forogva az ikercsillagok újabb és újabb fertályait borította fénybe. Hippolyta felkacagott, és összecsapta a tenyerét. Bárcsak az apja is itt lenne!

Megint lenézett a vezérlőpultra, és számolni kezdett. Ha mind a hatvannégy számot 000-tól 999-ig lehet forgatni, az összesen tíz a százkilencvenkettediken számkombinációt jelent. Hippolytának lázasan zakatolt az agya, vajon melyik *-illió* végű szó tükrözné híven; végül a „hatvan csillió-billiónál” lyukadt ki, és megint kirobbant belőle a nevetés.

Hatvan csillió-billió égi panoráma. Kizárt, hogy tényleg mindegyik más legyen, vagy nem?

Hippolyta a jobb alsó mezőhöz nyúlt, és átállította a kettes számjegyet hármasra. Aztán a szédületes élménytől felbuzdulva találomra tekergetni kezdte a tárcsákat.

Amikor végzett, megint megnyomta a gombot, és…

Vrumm.

…kék felhőtakaró tetején siklott, azúrkék viharfellegek tornyosultak körös-körül, mint megannyi szirtfok, a feje fölötti leheletfinom ködfátyol mögött meg egy ismeretlen nap derengett, valamint egy gyűrű széles sávjai övezték a bolygót.

Gyönyörű látványt nyújtott. Hát még milyen ijesztőt – különösen egyenesen előre, és enyhén lefelé tekintve, ahol a gyalogjáró végét képező váz egyszeriben ajtónak tűnt, amelyen keresztül fejest ugorhat, vagy lezuhanhat a háborgó tengerbe, amelynek mélyebb rétegeit gigászi villámok lobbantották fénybe. Hippolyta hirtelen megszédült, rettenetes tériszony kerítette hatalmába; a vezérlőpulthoz kapott, átállított egy számjegyet, és ismét rátenyerelt a gombra.

Vrumm.

Vakító fény! A fekete, felperzselt sziklarengeteget vörösre mázolta az előtte húzódó látóhatár mögé alábukó irdatlan napkorong. Hippolyta a szeme elé kapta a kezét, majd legyezőszerűen széttárta ujjait, és kikandikált. Feltűnt neki ugyanis egy optikai csalódás: a nap pereme pont keresztezte a gyalogjáró végén álló ajtókeretet, ami megtörte a kép folytonosságát. A vetített háttér ajtón belülre eső része mintha *közelebb* került volna.

Hippolyta megborzongott; a kupola alá szorult téli levegő kognitív disszonanciát teremtett a pokolbéli vidék látványával. Visszagondolt az

obszervatóriumot szegélyező hótorlaszokra, és feltette magában a kérdést, mi történne, ha megdobná egy hógolyóval az ajtónyílást. Vajon a kupola falára kenődve megtörné az érzékcsalódást? Vagy egy villanással elpárologna az idegen csillag sugározta hőtől?

Érdekes kísérlet lenne. Nincs kizárva, hogy Hippolyta bele is vágott volna, de aztán szöget ütött a fejében valami. A nyitott ajtók nem csak arra valók, hogy hógolyókkal dobálózzon az odavetődő. Arra is, hogy átsétáljon rajtuk. Kell tehát lennie egy másik helynek a túloldalon, olyan úti célnak, ahol az emberek nem fulladnak meg, vagy szenesednek el, mint a brikett.

Na persze a hatvan-csillió-billió úti célt számláló választékot egy örökkévalóságig tartana egyesével végigpróbálgatni, amíg az ember találna egy olyat, amely nem végez vele azonnal. Hippolyta legszívesebben ott maradt volna, hogy minél több bolygó látványába kóstolhasson bele, de szorította az idő, ezért csaláshoz folyamodott, és kipuskázta a megoldást a könyv hátuljából.

Fürge mozdulatokkal beállította a tárcsákat. Vetett még egy búcsúpillantást a vörös naptól felperzselt bolygóra (soha többé nem fogja látni, villant át az agyán, mivel nem jegyezte le a koordinátáit). Aztán megnyomta a gombot.

Vrumm.

A másodperc törtrészére minden elsötétült, majd hatalmas spirálgalaxis bontakozott ki. Betöltötte az előtte szétterülő éjszakai égboltot, és tündöklő, csápos holdként tükröződött vissza egy komor óceán felszínéről, amelynek hullámai hófehér homokos fövenyt nyaldostak.

Hippolyta a gyalogjáró végéhez sétált, megállt a nyitott ajtókeret előtt, és átbámult rajta. Kis idő múlva a korlátba kapaszkodva kihajolt oldalra.

Ez nem csak optikai csalódás! Az ajtókeret *mellett* elnézve a panoráma egybefüggően vetült az alig néhány méterre ívelő kupola falára; az ajtón *belül* ellenben a part *közvetlenül előtte* terült el, ráadásul nem holmi kivetített kép, hanem egy háromdimenziósnak látszó tér, ahová egyetlen lépéssel átkelhet.

Közvetlenül előtte, meg persze, teljesen máshol. Az éjszakai dagály meg-megtört a parton, a hullámzás moraját mégsem hallotta. És a beszívott, majd kifújt levegő – látszott a lehelete – még mindig Wisconsinból, télvíz idejéről származott. A tengerparton – fogalma sem volt, honnan veszi, de egészen biztos volt benne – melegebb az idő.

Előrenyújtotta az egyik kezét. Az ajtón áthatolva bizsergés szaladt végig a tenyerén, és hamar kellemetlen érzéssé vált. Minél messzebb nyújtózott, annál erősebb ellenállásba ütközött, és a fájdalom is egyre fokozódott, míg végül visszahúzta a kezét. Új sejtéssel gazdagodott: az ajtó nem volt híve a félmegoldásoknak. Nem engedte, hogy az ember csak egyetlen ujját vagy lábujját dugja át; teljes elkötelezettséget, egyetlen merész lépést kívánt meg.

Remek, gondolta Hippolyta, ahogy a gyalogjáró alatti sötét tótükörre siklott a tekintete. *Mire észbe kapok, már bele is pottyantam a pocsolyába, és valószínűleg egy lábtörés a jutalmam. Csakis szemfényvesztés lehet, semmi más.*

– De nem árulom el senkinek, köztünk marad – mondta Hippolyta, azzal átlépett az ajtón.

A tengerparton *tényleg* melegebb volt.

A lágyan locsogó hullámverés felől érkező sós szellő késő tavaszt vagy kora őszt sejdített. Elő-vagy utószezon, gondolta Hippolyta. Olyankor a turisták fillérekért tudnak apartmant bérelni, már ha találnak maguknak szállásadót. Teleszívta a tüdejét a tengeri levegővel; más illatokat hordozott, mint a születése óta ismert Atlanti-óceán, de elég oxigéndúsnak bizonyult – nem szédült meg, nem ájult el.

A homok meglepően rugalmasnak tűnt. Hippolyta lenézett, és kísérletképpen rugózni kezdett a talppárnáján. Nem a homok művelte. Ő volt az. Könnyebb lett. Nem sokkal – Orithyia Blue marsi vagy ganümédeszi kalandjaival ellentétben nem pattant a levegőbe –, épp csak annyira érezte meg, hogy a vádlija megfeszült. A gravitáció egy hangyányit alacsonyabb volt.

Hippolyta mosolyogva széttárta a karját, lábujjhegyre emelkedett, és kecses félfordulatot tett. Így került szembe az addig háta mögötti, két méter magas, kilencven centi széles téglalappal, amit kihasítottak a valóság szövetéből, és amin át lehetett látni a Warlock Hill-i kupola hűs belső terébe. A parti ajtót keskeny fénysávok keretezték, halvány derengésbe vonva a homokszemcséket.

Hippolyta megkerülte az ajtót, mert kíváncsi volt, hogyan néz ki a másik oldalról. Semmi különös: az ajtó világító körvonalai minden szögből ugyanúgy néztek ki, de hátulról csak egy üres keretet képeztek, és körülötte, meg a kereten belül is a tengerpart tárult elé. Visszakanyarodott az ajtó elé, és figyelte, hogy Wisconsin a semmiből befordul a látóterébe.

– Oké – bólintott.

Ezután körülhordozta a tekintetét a tágabb környezetén. A part magas szirtfalra nézett, a gerincét fák tarkították, lombjuk ezüstösen csillámlott a galaktikus fényben. Bal kéz felé a sziklafal a látóhatárig nyúlt, és a tövében húzódó partszakaszt is csak egy sziklatömb törte meg: egy sötét dudornak látszott nem messze tőle. Jobbra ellenben – pár száz méterrel arrébb – sziklataraj szögellt ki a szirfalról, mint egy vaskos ujj, amely a homokos part fölött természetes kőhíd gyanánt átívelve a vízbe szakadt. A sziklaalakzat oldalát szürke, fűrészfogas sáv szelte át, amiről első pillantásra lerítt, hogy egy lépcsősort takar, fent pedig két épület trónolt. Az egyiket, egy földszintes, lapos tetejű építményt a kiszögellés és a szirtfal határán emelték; a másik a kőhíd legszélén az óceánra nézett, kupola borította, és ilyen messziről ugyan nemigen lehetett kivenni a részleteket, Hippolyta azonban esküdni mert volna, hogy egy távcső nyílásfedele púpozódik a tetején.

Csak teszek egy gyors kört, gondolta magában. *Besurranok, aztán már itt sem vagyok. Na de mi van akkor* – visszanézett az ajtón keresztül a Földre, és feltette magának a nyugtalanító kérdést – *szóval, mi van akkor, ha betoppan valaki, amíg fent ténfergek, és lekapcsolja a gépet?*

Akkor felébredsz, válaszolta. Mert ez csak egy álom. Nyilvánvaló.

A langyos tengeri szellő az arcát legyezgetve igyekezett megcáfolni az állítását.

Nem foglalkozott vele.

A taraj oldalához rögzített lépcsőt fémkorlát szegélyezte, a tövében pedig egy kapu állta Hippolyta újtát. Nem volt bezárva, a bonyolult kialakítású reteszt azonban csak két többé-kevésbé emberi kéz tudta működésbe hozni. Eltűnődött, miféle betolakodók ellen tervezték, majd beugrottak róla az Európén élő óceánlakó polipemberek az *Orithyia Blue* ötödik számából. Ha netán támadnának majd a polipemberek, nem eshet bántódásom, gondolta Hippolyta: a pisztolylövések elrettentik őket.

Amint kinyitotta a kaput, a szirtfok tetején berregő szólalt meg. Gyorsan beslisszant, bezárta a kaput, és hallgatózott. Néma csend honolt, csak a tenger susogott.

Az alacsony gravitáció dacára a lépcsőfokok aggasztóan rázkódtak a talpa alatt felfelé menet. Az utolsó fordulóban kettesével szedte a fokokat, felért a tetejére, és megállt szusszanni egyet. Innen már kétség sem férhetett hozzá: valóban egy obszervatórium állt a sziklapárkányon. A másik épület alighanem lakóépület, vendégház a bolygóközi asztrofizikusoknak. Mindkét ház lakatlannak tűnt.

A legfelső lépcsőpihenőről még két kapun át vezetett kifelé az út, amelyek egy három méter széles ketrec be-és kijáratát alkották. Hippolytának eszébe jutott az aláaknázott zsilipkapu, amellyel a neptunuszi kalózok elkábították Orithyia Blue-t a negyedik füzetben, ám innen már nem fordulhatott vissza, elmormolt tehát egy gyors imát, és belépett a ketrecbe.

A túlsó kapu nem akart kinyílni. Lehajolt, hogy közelebbről szemügyre vegye a reteszt, és ekkor pattogás ütötte meg a fülét, a hajába meg láthatatlan ujjak túrtak. Felnézett. Kék szikrák táncoltak a ketrec tetejére felfüggesztett tekercsek körül.

Ennek nem lesz jó vége, gondolta Hippolyta, aztán a tudatát – milyen stílszerű! – elmosták a csillagok.

Hippolyta egy priccsen ébredt, egy szűkös, lámpafényes szobában. Az első gondolata az volt, hogy visszavitték Wisconsinba, az őrök viskójába. A mennyezetek és a falakat azonban deszkák helyett fémlemezek borították,

az ágya mellett pedig acélszürke hajú, néger asszony őrködött, akinek az arcára mély barázdákat vájtak az évek. A számozott oldalnál nyitott szemle az idős asszony ölében hevert, a .38-as pedig a kezében.

Hippolyta felült, szeme a pisztolyra meredt. Forgott körülötte a világ, de legalább nem fájt semmije, és nem szerzett puklit vagy horzsolásokat, amikor összecsuklott. Átvetette a lábát a priccs szélén.

Az idős asszony így szólt hozzá:

– Ne próbáljon meg engedély nélkül felállni, mert kiloccsan az agya a mögötte lévő falra. – Higaddtan beszélt, nem bujkált a hangjában fenyegetés; mintha csak a világegyetem – vagy legalábbis a feléjük eső sarka – működéséről tett volna egy egyszerű kijelentést.

– Rendben – engedelmeskedett Hippolyta, és összefűzte az ujjait maga előtt.

– Ki maga?

– A nevem Hippolyta Berry.

– Neki dolgozik?

– Kinek? – kérdezte Hippolyta.

– Hát Winthropnak! Hiram Winthropnak.

– Nem. Én…

– Ne hazudjon! – Az idős asszony felkapta a nyitott könyvet, és az orra elé tartotta, mint egy végzést. – Ez az ő kézírása!

– Én nem ismerem ezt a kézírást. A Winthrop-házban találtam a könyvet, de…

– Tehát bent járt a házában. Vagyis neki dolgozik!

– Nem – bizonygatta Hippolyta. – A ház Winthrop nevét viseli, Hiram Winthrop azonban meghalt. Most egy barátnőm lakik ott, Letitia Dandridge. Az ő háza.

– Van egy Letitia Dandridge nevű fehér barátnője?

– Nem mondtam, hogy fehér.

– A Winthrop-ház egy *színesbőrű* nő tulajdona? És ő küldte ide?

– Senki sem küldött. Magamtól jöttem, mert kíváncsi voltam az obszervatóriumra.

– Miért? Hogy vette rá a lélek? – Visszaejtette az ölébe a szemlét, és feléje bökött a pisztollyal. – Mondtam, hogy ne hazudjon!

– Várjon – kérlelte Hippolyta. – Várjon egy picit! Megmagyarázom. Évekkel ezelőtt, még kislány koromban, az apám egy teleszkópot hozott haza…

– Nos – mondta az idős asszony, amikor Hippolyta a végére ért. – Azt hiszem, senki nem találna ki ilyen mesét. Egy dologban viszont téved: igenis Mr. Winthrop küldte ide.

– Nem, mondom, hogy…

– Meghalt. Igen, értem. Én a szelleméről beszélek. – Hippolyta kétkedő arcot vághatott, mert az idős asszony szeme hirtelen összeszűkült. – Mi az? Okosabb annál, semhogy higgyen a kísértetekben, nem? A világegyetemet átszelni, az bezzeg logikus, mi? És van még egy rossz hírem: megint elkésett. Mr. Winthrop már elnevezte a bolygót.

Hippolyta tekintete a könyvre villant, és egyszeriben, bármilyen abszurd is, de belesajdult a szíve a csalódottságba.

– T. Hiram – tippelt. – *Terra* Hiram. Hiram bolygója.

Az idős asszony bólintott.

– Most már felkelhet – mondta. – Engem Idának hívnak.

– Éhes? – érdeklődött Ida.

– Köszönöm, nem.

– *Nekem* kilyukad a gyomrom – felelte Ida.

Átvonultak egy nagyobb szobába. Az étkezőasztalt székek vették körül, a konyhapult és a mosogató az egyik fal mentén húzódott, az ablakok a kőhíd melletti obszervatóriumra néztek, meg le a tengerpartra. A

helyiséget mindegyik berendezési tárggyal egyetemben ugyanolyan szürkés árnyalatú fémből alakították ki; Hippolyta letelepedett egy székre, majd hátrafordult, és a falat tanulmányozta: eresztékek rajzolódtak ki ott, ahol a hatalmas fémlapokat kirakós módjára összehegesztették.

– A házat előregyártott elemekből építették – magyarázta Ida. – A felfedezők hordozható házikója, vagy micsoda. Van hozzá használati útmutató. Tudja, mi érdekelne? A doboz, amelyben a darabjait szállították.

Egy zsugorított tűzhelyre emlékeztető háztartási készülékhez fordult, amely a mosogató melletti konyhapulton állt. Lefelé nyitható ajtaja volt, meg egy vezérlőpanel: nyolc számjegyes kijelző, zöld lámpa, és egy gomb. Ida megnyomta. Kattanás jelezte a záródó ajtót, a zöld lámpa pirosra váltott. Mély morgás tört fel a készülékből. Fél perccel később elhalt a zaj, a vörös fény helyett sárga villant fel, és a zár nyithatóvá vált. Ida ki is nyitotta az ajtót, majd kiemelt egy alufóliával fedett, szürke fémserpenyőt. Az asztalhoz vitte, lefejtette a fóliát; gőz csapott fel alóla. Hippolyta odahajolt: a serpenyőben édeskés illatú, fehér piskótaféleség rejlett.

– Kuglóf? – kérdezte.

– Manna – ült le Ida. – A használati útmutató szerint legalábbis. Elvileg egy egész napra való tápértéket tartalmaz. Még mindig életben vagyok, szóval… – Nekilátott, letépett egy darabot a piskótából, és a szájába tömte.

Hippolyta felemelte a serpenyő csomagolását. Az alufólián nyolc számjegy sorakozott: 00000001.

– Mindegyik szám mást takar – magyarázta Ida. – Sok-sok ételféleséget. Az útmutató azonban nem tartalmaz étlapot, csak a legelső étel szerepel benne példaként, úgyhogy zsákbamacska, milyen ennivalót kapunk a találomra beütött kódokkal. A doboz szabályozója pedig csak négy óránként engedi bekapcsolni. – A sárga lámpára mutatott. – Ha tehát valami gusztustalanságot varázsolunk elő, és nem akarunk várakozni, kénytelenek vagyunk legyűrni. Mary előszeretettel maradt fent éjszakánként, és lottózott az ennivalóval. Drukkoltam, hogy egyszer majd beüsse a forró csokoládé kombinációját.

Hippolyta az ételgyártóra nézett.

– Tudja, hogyan működik?

– Van egy nagy, kerek tartály a karbantartóhelyiségben, csövek lógnak ki belőle – mesélte Ida. – „Ősanyagtároló”. Így hívja az útmutató, és nyomatékosan felhívja a figyelmet, hogy szigorúan tilos kinyitni. Soha, de soha, de soha nem szabad. Az ősanyag meg, gondolom, olyasmi lehet, mint a sár, amiből Isten Ádámot gyúrta, mielőtt életet lehelt bele. – Tört magának egy újabb falat mannát. – Fincsi sár.

– Ki az a Mary? – kérdezte Hippolyta.

– Együtt dolgoztunk a Winthrop-házban – mondta Ida. – Hatan voltunk: James Storm, Mr. Winthrop sofőrje; Gordon Lee, a szakács; Mr. Slade, az ezermester; valamint Mary, Pearl és jómagam – a szobalányok.

– Pearl egy nap aztán megszökött Mr. Winthrop fiával. Mr. Winthrop tudott róla, hogy együtt hálnak, és nem foglalkozott vele; a gondolat viszont, hogy férj és feleség lesznek, már más tészta volt. Összehívott minket, és tudni akarta, hová mentek. Megígérte, hogy Pearlnek nem esik bántódása, de egyikünk sem hitte el a hazugságát, ezért hallgattunk. Mr. Winthrop szólt néhány ismerősének a páholyából. Autókba zsúfoltak minket, és kivittek a városból.

– Azt hittem, az erdőbe visznek, hogy megkínozzanak. A bátyámat, Royt így ölték meg Kentuckyban. Mr. Winthrop azonban valami mást eszelt ki. A dombtetőre tartotunk, ahol aztán beterelt minket a bunkerjába, vagy állomásába, tudom is én, micsoda, és kaput nyitott ebbe a világba. Át kellett masíroznunk, és letelepített minket idefent a sziklán. Azután oda kellett vonulnunk. – Az ablakon át az obszervatóriumra mutatott. – Mutatott a távcsövön keresztül egy fényes pacát a végtelen világűr peremén. „Az ott a Tejútrendszer”, közölte. „Amott van a Föld, rajta minden és mindenki, amit eddig ismertetek, az összes szerettetek. Olyan messze, hogy ha haza akarnátok gyalogolni innen, a csillagok hamarabb kihunynak, semhogy elindulhatnátok. Maga a Mindenható is végelgyengülésben halna meg, mielőtt hazatérnétek.”

– Nos, addigra már alaposan ránk ijesztett. Mr. Slade-en különösen látszott, hogy azonnal kibökné mindazt, amit Pearlről és Mr. Winthropról tudott. Csakhogy Mr. Winthrop valamiféle rontást bocsátot ránk, hogy kordában tartson bennünket, amíg riogat. Mr. Slade meg *akart* szólalni, de képtelen volt rá. Egyikünknek sem forgott a nyelve. Mr. Winthrop meggátolta. „Tudom, most már készségesen együttműködnétek”, folytatta Mr. Winthrop. „De attól tartok, némelyikőtök még mindig olyasmit forgat a fejében, amivel félrevezethet. Mivel elég sokáig raboltátok az időmet, előbb itt hagylak titeket néhány napig, hadd főjön a fejetek.

– Sokat tűnődtem ezen. Ahhoz képest, hogy drága volt az ideje, ugyancsak agyonbonyolította az egészet. Bőven elég lett volna, ha megkínoz. Gondolom, egy effajta bolygó semmiben sem különbözik a többi hívságtól: csak úgy van értelme szert tenni rá, ha utána minden alkalmat megragad, hogy kérkedhessen vele.

– Így hát itt hagyott minket. Főni a levünkben. Ám ezután történnie kellett valaminek Chicagóban, mert soha nem tért vissza, nem fejezte be a vallatásunkat. Senki nem jött értünk.

– Mikor történt mindez? – kérdezte Hippolyta.

– Ezerkilencszáz-harmincötben – válaszolta Ida. – Július tizennyolcadikán. Aznap keltünk át erre a helyre Mr. Winthroppal. Nem tudja véletlenül a halála napját?

Hippolyta nemet intett.

– Csak annyit tudok, hogy régen történt. De a pontos dátumról, vagy a halál okáról nincs több értesülésem.

– A halál okáról volna néhány ötletem. Ha az történt, amire tippelek, akkor Mr. Braithwhite vetett véget az életének. – Ida eközben figyelmesen fürkészte Hippolyta arcát, ő azonban most hallotta először a Braithwhite nevet. – Samuel Braithwhite – folytatta Ida kicsivel később. – Mr. Winthrop az üzlettársa volt, bár meg nem tudom mondani, miben utaztak. Idővel aztán elmérgesedett a viszonyuk, és azon a nyáron egymás ellenségei lettek. A viszály alighanem elterelte a figyelmét, ezért tudott Pearl titokban megszökni Mr. Winthrop fiával. Emlékszem, egy héttel a szökésük előtt

kihallgattam, ahogy Mr. Winthrop arról győzköd valakit a telefonban, hogy száműzzék Mr. Braithwhite-ot. „Száműzetés” – ezt a szót használta. Később felmerült bennem a gondolat, hogy ide akarta-e hozni Mr. Braithwhite-ot, kelepcsébe csalva, és hogy talán *minket* is ezért hagyott itt elsősorban. – Keserűen elmosolyodott. – A száműzött fehér embernek is dukálnak szolgálók… Akárhogy is, Mr. Braithwhite alighanem keresztülhúzta Mr. Winthrop számításait. És ha úgy vesszük, és miért ne vennénk úgy, Pearlnek is sikerült felülkerekednie rajta. – Lenézett az asztalra, és lehervadt a mosolya, zord arckifejezéssel bámult maga elé. – Remélem, megérte. Szívem mélyéből. – Elhessegette a gondolatot, és ismét feltekintett. – Most milyen évet írunk? Ezerkilencszáz-ötvennégyet?

– Igen – felelte Hippolyta.

– November?

– December. Huszonegyedike.

– December huszonegyedike! – mondta Ida. – Újra el kell végeznem a számításaimat. Mindig ügyeltünk rá, hogy számon tartsuk a napokat – magyarázta. – De a bolygónk nem forog olyan gyorsan, mint a Földanya. Délidőtől délidőig majdnem huszonöt óra telik el. És ugyan erősségem a számtan, a törtekbe mindig belezavarodok. – Megcsóválta a fejét, majd mosolyra görbült a szája, ezúttal boldogan, mert hirtelen eszébe jutott valami. – December huszonegy… mindjárt itt a karácsony. Mary örült volna neki.

Hippolyta erre nem mondott semmit, Ida azonban így is kiolvasta a tekintetéből a kérdést.

– Semmi baj. Nyugodtan megkérdezheti, amit akar.

Hippolyta így is tett:

– Mi történt Maryvel és a többiekkel?

Stramm, három és fél méter magas, kettős kerítés futott végig a kőhíd teljes szélességében, a kiszögellés és a szirtfal találkozásánál. Ez a kordon nem csak egy egyszerű csapda, gondolta Hippolyta, szabályosan életveszélyes: a kapu előtti kapcsolódobozon égő vörös lámpa baljós küklopszként fenyegette a behatolni szándékozókat.

A kerítést és a házikót elválasztó nyílt mezőn négy keresztet emeltek. Ágakból font, növényi eredetű rostszálakkal, pálma-vagy sáslevelek anyagával összeférceltt mementók. A négy kereszt közül hármat egyenesen a kiszögellést vékony rétegben borító homokos talajba ástak; a negyedik egy kőhalomból meredezett, a méretei alapján ténylegesen ott nyugodhatott alatta egy emberi test.

– Az Maryé – mutatott Ida a kőhalomra. – Gordont a tengerbe temettük, James maradványaihoz pedig senki nem bírta rávenni magát, hogy hozzányúljon.

– Jamest vesztettük el elsőként. Mr. Winthrop figyelmeztetett minket, hogy a tengerpart veszélyes terep, de James azt hitte, csak ránk akart ijeszteni. Szentül hitte, hogy valahogyan erről az oldalról is meg lehet nyitni az átjárót. A második napon lent szemlélődött a fövenyen, akkor kapta el a Szkülla.

– A Szkülla? – kérdezte Hippolyta.

– Gordon volt a következő – folytatta Ida. – A harmincnegyedik napon. Miután kihevertük James halálának sokkját, egyre nyughatatlanabbá vált. Fel akarta fedezni a környéket. – A szirtfalat koronázó, fakó törzsű fák irányába legyintett. – Minden reggel nyakába vette az erdőt, egy-két óráig távol maradt, néha háromig is. Eleinte szuveníreket hozott magával: köveket, fahasábokat, egy ízben furcsa virágokat. Mr. Slade véget vetett a harácsolásnak – azzal indokolta, nem tudhatjuk, hogy halálos veszélyt jelente ránk, amit felveszünk a földről –, de Gordont egyszerűen nem lehetett maradásra bírni.

– Egy napon aztán Gordon nem tért haza többet. Esteledett, és javasoltam, hogy induljunk a keresésére. Mr. Slade egy lépést sem volt hajlandó tenni. Mary se ment volna szívesen, de nem mert egyedül maradni Mr. Slade-del, úgyhogy inkább velem tartott. Megkerestük Gordon nyomait, és kilométereken keresztül követtük arrafelé, míg elérkeztünk egy pontra, ahol egy szikla kinyúlik a tenger fölé.

– A hátán hevert, mellette pedig egy… fészek, vagy mi. Vége volt, mint a botnak, ám úgy tűnt, hogy a szörnyike, ami végzett vele, nagyon is életben van, úgy tapadt Gordon fejére, mint egy hajháló.

– Nem akartuk így ott hagyni, de még ha vissza is bírtuk volna cipelni, Mr. Slade semmiképp sem engedett volna be minket a kerítés mögé. Maryvel elmondtunk Gordonért egy imát, én a csuklóját ragadtam meg, ő a bokáját, és levetettük a szirtről az óceánba.

– Itthon aztán közöltük Mr. Slade-del, hogy Gordon meghalt. Mr. Slade erre kikelt magából, azt üvöltötte, vajon mivel érdemelte ki, hogy ilyen slamasztikába került, és ami sok, az sok. „Mostantól veszteg maradunk, és megvárjuk Mr. Winthropot”, jelentette ki. „Amikor pedig visszajön, el fogjátok árulni neki, hová vitte a fia azt a kurvát. Ha kell, segítek neki kiverni belőletek, úgy éljek!

– Na, hát engem ugyan nem ijesztett meg. Zsebnapóleon volt: egyenlő küzdelemben még Mary is elporolhatta volna. Ugyanakkor azzal is tisztában voltam, hogy oda kell figyelnünk rá. Kezdtük gyanítani, hogy Mr. Winthrop talán soha nem tér vissza értünk, és lelki szemeim előtt láttam, ahogy Mr. Slade teljes reményvesztettségében álmunkban végez velünk. Ezért én Mary biztonságára ügyeltem, Mary pedig az enyémre. Így teltek-múltak a napok, egészen a nyolcvanhetedikig.

– A nyolcvannyolcadik napon vihar kerekedett. Azelőtt is lecsapott már egy-egy zápor vagy zivatar, ez azonban másmilyen volt: *ébenfekete* fellegek, felhőszakadás, dörgés-villámlás. A használati útmutató szerint a fémházikó védve volt a villámcsapásoktól, de ez egyikőnket sem nyugtatta meg.

– Aznap este Mary gondolt egyet, és lottózott vacsorára. Megkérte Mr. Slade-et, válassza ki a számkombinációt. Gondolom, arra bazírozott, hogy valami finomat kapnak, Mr. Slade ezt az isteni gondviselés jeleként értelmezi, és kevésbé lesz undok.

– Nem finomságot kaptunk. – Ida beleborzongott az emlékbe. – Mary azelőtt is bepötyögött már gyomorforgató dolgokat, ám ez volt az első, ami még mozgott. – Begörbítette az ujjait, mintha egy szilva nagyságú láthatatlan tárgyat szorongatna. – Lárvák másztak elő az ételgyártóból. Húsos, fehér, szőrös rusnyaságok. Még az *én* étvágyam is rögtön elment. Maryé is: nem volt válogatós, gyakorlatilag bármit megkóstolt volna, de ez még rajta is kifogott.

– Mr. Slade ezzel szemben… kacajra fakadt. Úgy nevetett, mint aki végre megértette, hogy a pokol nagyon is valóságos… úgy, ahogy a bátyám nevetett a halála éjszakáján. Mr. Slade felemelte az egyik lárvát, beleharapott, nyitott szájjal csámcsogott, egyre csak hahotázott…

– Azután felpattant, a hirtelen mozdulattal feldöntötte a székét, felkapta a serpenyőt, és el akarta hajítani. Valószínűleg ráborította volna valamelyikünkre, de nem tudta eldönteni, hogy engem utál-e jobban vagy Maryt, ezért inkább közénk dobta a serpenyőt. A förmedvények szanaszét szóródtak a padlón. Méregbe gurultam – tudtam, kinek kell majd feltakarítania –, és én is talpra ugrottam, készen arra, hogy leteperjem a földre Mr. Slade-et. Ő azonban nem vetette rám magát. Az ablakhoz vonult, és hátat fordított nekünk.

– Villám hasította át az eget. Mr. Slade megint vihogni kezdett. „Hála Istennek”, mondta. „Istenem, istenem, fényt látok a parton!” – Maryvel odasiettünk, lenéztünk, de az orrunk hegyéig is alig láttunk a viharban. „Várjatok!”, ígérte Mr. Slade. Újabb villámlás: semmi. Mr. Slade-nek akkorra már megbomlott az elméje. „Hazamegyek”, jelentette ki. „Felőlem ti itt maradhattok meghalni, én *most azonnal* hazamegyek.”

– Kiszaladt a viharba. Nem próbáltuk megállítani. Nem egy keresztényi cselekedet, de egyre csak az járt akkor az eszemben, hogy legalább megszabadulunk tőle. Megint villámlott, és még egyszer utoljára megpillantottam Mr. Slade-et a tengerpartra tartó lépcső tetején. Aztán nyomtalanul eltűnt.

– Mary segített feltakarítani a padlót, aztán nyugovóra tért. Én egész éjjel fent voltam, hátha Mr. Slade ismét felbukkan. De végül megvirradt, és soha többet nem láttuk.

– Ezután ketten maradtunk. Kitartottunk. – Ida lehajolt, és a sírhalomra helyezte a tenyerét. – Jól kijöttünk egymással. Az elejétől kezdve jóban voltunk. És nem olyan szörnyű ez a hely, csak vigyázni kell magunkra. Folyton cukkoltam Maryt… eredetileg Savannah-ból származott, és mindig is az óceán partján szeretett volna élni. „Teljesült a kívánságod”, zrikáltam. Nagyon pipa tudott lenni: „Mintha csak otthon lennék. *Karnyújtásnyira* a tengerpart, de nem mehetek úszni.” – Ida elnevette magát, és megsimogatta

a kőhalmot. – Máskor mellkasi fájdalmakra panaszkodott. Az idegen táplálék nem tett jót a szívének, és sokat szorongott amiatt, hogy Jézus nem talál rá ezen az isten háta mögötti helyen.

– Végül mégis rátalált. A 4932. napon. Aznap reggel Mary nem ébredt fel. – Ida felnézett Hippolytára. – 1949-et írtunk, megkockáztatom, június huszonhatodikát, de persze valószínűleg tévedek.

– Öt évvel ezelőtt – számolt vissza Hippolyta. – És azóta egyedül élt itt?

– Jobb ez így, mintha ő maradt volna magára – vélte Ida. – Engem soha nem zavart az egyedüllét. Annyit beszélgetek Maryvel, amennyit csak akarok; Jézussal és a bátyámmal hasonlóképp. Ráadásul el tudom foglalni magam Mr. Winthrop obszervatóriumában. – Elvigyorodott. – Biztos nem erre szánta. De ahhoz is járt egy kézikönyv, meg egy napló, amelybe le lehet jegyezni a megfigyeléseket, és az évek alatt mindkettőnek nagy hasznát vettem. – Ismét Hippolytára függesztette félig fürkésző, félig cinkos tekintetét.

– Szóval – mondta végül. – Megmutassam a teleszkópomat?

A galaxis lemenőben volt; a legalsó csápja evezőlapátként merült az óceán határa mögé.

– A Fuldokló Polip – nevezte meg Ida, miközben a kőhíd széléhez ballagtak. – Mr. Winthrop így hivatkozott rá a jegyzeteiben. Azt írja, „kék eltolódást mutat”, azaz közeledik felénk. Ezt inkább nem osztottam meg Maryvel. Csak aggódott volna.

– És mit kell tudni erről a csillagrendszerről? – firtatta Hippolyta. – Egy csillag körül forog, vagy egynél több körül? Vannak a bolygónknak holdjai? Hány bolygó alkotja ezen kívül?

– Egyetlen nap jár az égen – magyarázta Ida. – Fényesebben süt, mint a Földé. Ugyanúgy egy holddal, viszont kisebb, és messzebb is van. Ami a bolygókat illeti: Mr. Winthrop négyről tudott. Én most már hatról.

– Felfedezett két bolygót?

– Winthrop már jó nyomon járt az ötödikhez – mesélte Ida. – A jegyzetei segítségével bukkantam rá. Idának kereszteltem el, hadd pukkanjon meg Mr. Winthrop. A hatodik ugyanakkor… Pearl… ő csak az enyém. Most épp fent van – tette hozzá Ida, és az ellenkező irányba mutatott az égre, a szirtfal fölé. – A saját kis holdja kering körülötte, a távcsövön keresztül ki is lehet szúrni. Ha minden jól megy, ma este meg tudja pillantani.

A kupolához értek. Ida már épp belökte volna az obszervatórium ajtaját, ám hirtelen megfordult, lenézett a tengerpartra, és elkáromkodta magát.

– Mi a baj? – kérdezte Hippolyta, de mire felvitte volna a hangsúlyt, már látta is. Lent a fövenyen, a világító kapu mellett újabb fényforrás imbolygott: egy petróleumlámpa, amelyet a wisconsini téli időjáráshoz öltözött két fehér férfi egyike tartott a kezében. A lámpavivő feléjük kémlelt, ám a szemébe világító lámpafénytől aligha vehetett ki többet a kőhíd elmosódott sziluettjénél. Puskával felfegyverzett társa eközben felfelé bámult Winthrop Polipjára, mint aki méricskéli, hogyan szedhetné le az égboltról a galaxist.

Hippolyta állta Ida vádló tekintetét.

– Nem velem jöttek – bizonygatta.

– Ne mozduljon, és maradjon csöndben – szólt rá Ida.

– És ha feljönnek a lépcsőn? – suttogta Hippolyta. – Nem kéne…

– Úgysem jutnak el a lépcsőig – súgta válaszul Ida. – A Szkülla már a nyomukban van.

A Szkülla nem más, mint a sziklatömb, döbbent rá Hippolyta. Amíg Idával a kőhídon járkáltak, a sötét dudor odébb mozgott a parton, s most alig több mint hat méterre telepedett meg a kaputól. Közelebbről inkább egy méretes ágyúgolyóra hasonlított, mintsem sziklára.

A puskás férfi is észrevette a tömböt. Megindult felé, a kezébe kanyarította a puskát, a másikat meg ökölbe szorította, mint aki kopogtatni készül a vele azonos magasságú fekete gömböc oldalán. Még karnyújtásnyinál messzebb járt tőle, amikor a gömböc hirtelen szétnyílt,

akár egy kifordított narancs, és a megrepedt sötét héj mögül vonagló fehér hús buggyant elő. Maroknyi fakó csáp csapott ki belőle, amelyek a férfi végtagjaira, derekára, nyakára és fejére tekeredtek, magukhoz rántották, és bekebelezték, mielőtt megnyikkanhatott volna. Mire a társának feltűnt, hogy valami nagyon nincs rendben, és megfordult, a húsgömb összezárult.

A lámpavivő a magasba emelte a lámpását, és elkiáltott egy nevet. Azt hitte, a barátja visszament Wisconsinba, ezért a kapuhoz lépett, és átkukucskált a vezérlőterembe. Hippolyta ráordított volna, hogy vigyázzon, Ida azonban elkapta a csuklóját, és sziszegve rászólt, hogy maradjon nyugton. A férfi ismét felemelte a lámpását, és közelebb ment a gömböchöz.

Szkülla ezúttal lassabban eszmélt. A férfinek maradt annyi ideje, hogy sarkon forduljon, és futásnak eredjen. Vaskos, sodort csápok szöktek utána a homokban kígyózva, a bokájába csimpaszkodtak, és a férfi hasra vágódott a parton.

Ordított, amíg a Szkülla magához csévélte a csápjaival: elkeseredett, panaszos jajveszékelése visszhangot vert a szirtfalról. A gömböc végül lecsapott rá, a segélykiáltást mintha elvágták volna, és egy nehéz tárgy gurult le a vízhez, mint valami mohalepte kődarab. A kapálózás közben összetört lámpásból csorgó petróleum még égett egy rövid ideig.

Azután minden elcsendesedett, a partvidék éjsötét nyugalmát csak a hullámok törték meg, a csillagok fénye, meg a Földre vezető kapu halvány ragyogása.

– Nem maradhat itt – közölte Ida.

A házikóban Ida a mannamaradékot, a serpenyőt, az alufóliát mindenestül egy konyhapult alatti, ÚJRAHASZNOSÍTÓ feliratú nyílásba csúsztatta.

– Valószínűleg mások is követni fogják a két vendégünket – magyarázta. – Nem szabad megvárnunk, amíg ideérnek. Menjen vissza, és zárja be az ajtót! Dobja el a kulcsot! – A szemlét – és a T. Hiram égi koordinátáit – szintén az újrahasznosítóba adagolta.

– Én ugyan vissza nem megyek a partra – jelentette ki Hippolyta, és elkerekedett a szeme, ahogy felfogta saját szavainak jelentőségét, hiszen akkor soha nem térhet haza. *Horace*, cikázott át az agyán.

– Szkülla telezabálta magát vacsorára – mondta Ida. – James halála után is elsomfordált, és egy ideig el lesz foglalva a bélműködésével. Nem túl kifinomult az emésztőrendszere. – Megmosta a kezét a csapnál, és a falra szerelt szárító alá tartotta. – Lekísérem, hogy gond nélkül átkeljen a kapun.

– Maga nem jön vissza velem?

A kézszárító kikapcsolt, Ida pedig nem fordult vissza, arccal a falnak állt tovább.

– Van gyereke? – kérdezte.

– Igen.

– Szereti a kislányát?

– Fiú – javította ki Hippolyta. – És nagyon.

– Akkor meg fogja érteni. Én is szeretném egy nap viszontlátni Pearlt, megtudni, mire vitte. Ha Hiram Winthrop *végérvényesen* meghalt volna, talán vállalnám a kockázatot. De lehet, hogy még a síron túlról is a fiát keresi, ezért távol kell maradnom tőle.

– Winthrop tudja magáról, hová lett.

– Csak azt tudja, hogy itt hagyott – fordult felé Ida. – Azt nem, hogy még mindig itt vagyok, hacsak maga el nem árulja neki. Elképzelhető, hogy megint utánam küld valakit, de ha az elmúlt tizenkilenc évben nem talált magánál jobb delikvenst, akkor elboldogulok a hátralévő éveimben. Ez most már az én bolygóm.

– Vagyis az lesz – tette hozzá, olyan pillantást mérve Hippolytára, amitől a fiatal nőt kirázta a hideg –, amint maga eltűnik innen.

Ida hosszú percek után jött ki a házikó hátsó szobájából: visszahozta Hippolyta kabátját, meg egy viseltes vászon válltáskát.

– A revolverét megtartom – közölte. – Hátha még vendégeim jönnek. – Hippolyta nem ellenkezett, bár felállt a szőr a tarkóján, amikor Ida mutatta, hogy menjen előre.

Leereszkedtek a lépcsőn. Szkülla a várakozásaiknak megfelelően elkotródott, alig észrevehető pörsenéssé zsugorodott a távolban. Hippolyta mindazonáltal feszülten lépdelt a homokban, mint aki aknamezőre merészkedik.

Odaértek a kapuhoz, és senki nem falta fel őket útközben. Ida a táskába nyúlt, és előkotorta a Hippolytának szánt búcsúajándékát: tíz-tizenöt centi széles, kocka alakú, szürke fémdobozt, amelynek zsanéros fedelét sás száraiba pólyálta.

– A hallgatásáért – mondta.

Hippolyta megint libabőrös lett. Kavarogtak a gondolatai: *nem is tudta, hogy mindjárt itt a karácsony, mégis akadt elfekvőben egy ajándék? Kinek szánta?*

– Szükségtelen – szabódott Hippolyta. – Nem kell lekenyereznie.

Ida nem tágított:

– Vegye csak el! – Azzal a kezébe nyomta a dobozt. Szerény méretéhez képest meglepően nehéz volt, és bármi is lapult benne, egész biztosan kibélelték: Hippolyta olyan ügyetlenül fogta meg, hogy majdnem kiesett a kezéből, mégsem hallott semmit zörögni benne. – Később nyissa csak ki – kérte Ida. – Azután, hogy bezárta a kaput, megszabadult a kulcstól, és már messze jár, biztonságban. Majd meglátja.

– Ida – próbálkozott még egyszer Hippolyta. – Nem muszáj itt maradnia. Velem…

– Nem! – Ida megint a táskába mélyesztette a kezét, és ezúttal a revolvert rántotta elő. – Menjen vissza… menjen vissza, csukja be az ajtót, és akkor csak álmodtam magát. – Meglegyintette a pisztolyt. – *Mozgás!*

Hippolyta még így is tovább győzködte volna, de Szkülla ekkor iszonytató öklendezésbe kezdett a part felső szakasza felől. A hideglelős zaj

mozgásba lendítette Hippolytát. Megpördült a homokban, és nem is lépett, sokkal inkább átugrott az ajtón.

A téli hideg felért egy pofonnal. A megnövekedett gravitációtól megtántorodott, és még szerencse, hogy meg tudott kapaszkodni a korlátban, különben lezuhant volna.

Miután visszanyerte az egyensúlyát, hátrafordult; Ida néhány méterről, több-csillió-billió kilométer távolságból bámult vissza rá. Az idős asszony integetett. Nem búcsút intett: noszogatta, hogy haladjon.

Hippolyta a vezérlőpulthoz botorkált. Megfogta a kulcsot, és tétovázott. Eltúlzott tátogással ejtette ki a szavakat, hogy a szájmozgását a világegyetem túlvégén is le lehessen olvasni.

– Ida, egész biztos benne? Jól meggon…

Ida felemelte a fegyvert. Noha a hang nem terjedt a két bolygó között, Hippolyta esküdni mert volna, hogy hallotta a kakas kattanását.

Kitépte a kulcsot a lyukból. A kupola elsötétült, és a hallásküszöb peremén dohogó háttérzaj azonnal megszűnt. Aztán felvillantak a lámpák, és másfajta kattogás hallatszott: a keskeny fémtárcsák valamennyi mezőben visszaálltak a 001-es fokozatra.

Hippolyta előbb a jobb kezében fogott kulcsra meredt, aztán a balban tartott dobozra, és megfordult a fejében, hogy mind a kettőt a fekete tóba hajítja. Helyette zsebre vágta a kulcsot, a mellkasához szorította a dobozt, megfordult, és hazaindult.

A távollétében felhők lepték el az eget Warlock Hill fölött. A kupolán kívül szurokfeketeség fogadta, óvatosan oldalazott le a domboldalon. Átkelt a gyaloghídon, és az üres őrbódé előtt haladt, amikor kialudt az elemlámpája. Vakon tapogatózott tovább az ösvényen, be-behúzva a nyakát, ahogy a hulló havat a szemébe söpörte a szél.

Hamarabb érte el a láncot, mint gondolta, és meg is botlott volna benne a sötétben, ám egyik pillanatról a másikra megint látott. Fényszórók világítottak a szemébe, ahogy felpillantott: időközben még egy Chevy kisteherautó parkolt le az első mellé, és három fehér férfi szállt ki belőle. Egyikük – ránézésre ő is maszekoló földműves lehetett – Hippolyta

Roadmasterének nyitott utasajtaján behajolva a kesztyűtartót nyitotta volna ki éppen. A másik két férfi tétlenül ácsorogva nézte végig az autó átkutatását: ők elegánsabbak voltak, ezüstös hajú, hosszú fekete kabátot viselő arisztokraták.

Az egyik fekete kabátos vette észre először Hippolytát.

– Te ott! – kiáltott rá, és meglóbálta a pisztolyát. A másik kabátos is fegyvert rántott, a gazda pedig kidugta a fejét az autóból.

– Ne lőjenek! – Hippolyta eldobta a lemerült elemlámpát meg Ida ajándékdobozát, és feltartotta a kezét.

– Ki vagy te? – faggatta az első kabátos. – Mit keresel itt?

– Ne lőjenek! – ismételte Hippolyta. Magasba emelt kézzel átlépte a láncot.

A kabátos megragadta a gallérját, mint valami pórázt, hozzávágta a Roadmasterhez, és az arcába nyomta a pisztolyt.

– Ki a fene vagy te?

– Én csak haza szeretnék menni! – mondta Hippolyta. – Kérem, uram… eltévedtem, és útbaigazítást akartam kérni valakitől az országút felé.

Látta a férfin, hogy egy szavát sem hiszi. Közben viszont fel nem tudta fogni, miért mászkál errefelé. Bárkit is kerestek, nem ilyen illetéktelen behatolóra számítottak.

A gazda átvetette magát a láncon, és felemelte a dobozt, amelyet Hippolyta leejtett. A füléhez emelte, rázogatta, majd egy bicskával leszaggatta róla a fedél köré tekert sást.

– Egy pillanat – szólalt meg Hippolyta.

– Kuss legyen! – förmedt rá a pisztolyt rászegező férfi.

A gazda felemelte a doboz fedelét, és hunyorogva meredt a bélésbe ágyazott, kicsi, fekete golyóbisra. *A hallgatásáért*, csendültek Ida szavai Hippolyta fülében, és azt gondolta, *Jaj, Ida, erre nem lett volna semmi szükség… nem meséltem volna el senkinek.* De persze meg tudta érteni: az

anyát, aki bármire hajlandó, hogy megvédje a gyermekét; a hosszú éveken keresztül vágyakozó, zavarodott szív meggondolatlan cselekedetekre való hajlamát.

A gazda az egészből semmit nem értett, ezért egészen közel hajolt a golyóbishoz, és megszagolta.

– Mi az? – tudakolta a második kabátos férfi. A gazda vállat vont, és megbökte a golyóbist a bicskája hegyével.

A golyóbis kipattant a dobozából, még a levegőt hasítva kifordult önmagából, apró csápok nyúlkáltak az elkerekedett kék szempár felé. A gazda lába alól kicsúszott a talaj, hanyatt vágódott, és a teremtményt karmolászta, amely az arcára lapult, és szétterült rajta, hogy bekebelezze az egész fejét.

– Uramisten! – A fekete kabátos fogása meggyengült Hippolytán, és a megtámadott gazda irányába fordult, amitől arrébb mozdult a pisztolya is. Hippolyta nekifeszült az autónak, és tiszta erőből ellökte magától a férfit. Az elengedte, fejjel előre beleszaladt a másik fekete kabátosba, és ahogy összeakaszkodtak, gyors egymásutánban két éles dörrenés hallatszott. Egymásba gabalyodva rogytak össze, és kétfelé hengeredtek: állkapcsuk elernyedt, üveges szemmel meredtek felfelé, mint akik megbűvölve figyelnek egy bámulatos csillagászati jelenséget.

A fuldokló gazda ezalatt rángógörcsöt kapott, keze-lába veszettül csépelte a havat.

Még mindig vonaglott, de már lassult a mozgása, amikor Hippolyta beszállt az autójába, és elhajtott.

– Horace – mondta három nappal később –, nem láttad valahol a képregényt, amelyet tőled kaptam?

– Melyiket?

– Az új *Orithyia Blue*-t. A tizenegyedik számot.

– Nem. Magaddal vitted az útra, emlékszel?

– És nem vetted ki a kocsiból azóta?

Horace megrázta a fejét.

– Mi baj, anya?

– Félek, hogy elhagytam – vallotta be Hippolyta.

– De elolvastad, ugye? – Horace gyorsan számba vette az ajándékait: a matchboxokat, a rajzeszközökkel teli nagy dobozt, a távirányítós Robot Robit. – *Biztos* olvastad.

– Igen – felelte. – Élveztem. – Hippolyta mosolyt erőltetett az arcára, és azzal áltatta magát, hogy a forgalmija még mindig a kesztyűtartóban van, semmi más nem tűnt el a kocsijából, talán nem az történt, amire gondol. – Csak bűntudatom van, ennyi az egész.

– Semmi baj. – Horace felemelte a londoni busz matchbox verzióját, és úgy röptette a levegőben, mint egy emeletes űrhajót. – Szívesen megrajzolom újra.

– Megköszönöm – mondta Hippolyta. – Viszont kérdeznék valamit. Az első példányt… milyen nevet tüntettél fel rajta? – Azóta, hogy megtudta, Dr. Seuss Theodor Geisel néven született, Horace írói álnevekkel kísérletezgetett. George ezt nem fogadta kitörő örömmel, mondván, a Berry névben nincs semmi kivetnivaló, tiszteletet érdemel. Vele szemben Hippolyta azt vallotta, hogy Horace-nek igenis joga van olyan szerzői nevet feltüntetni az alkotásain, amilyet csak akar. Még szerencse.

– H. G. – árulta el Horace. Egyrészt a „Horace Green” rövidítése, másrészt az anyja leánykori nevére és a *Világok harca* írójára is utal. – Mint az összes többi *Orithyia Blue*-képregényen.

– Aha. – Hippolyta halkan, megkönnyebbülve sóhajtott. – Értem, persze… Biztos vagy benne?

– Azt hiszem. – Horace kérdőn tekintett fel rá. – Miért kérdezed?

– Nem fontos. – Hippolyta megnyugtatónak szánt mosolya dacára Horace feszülten figyelte, amíg George bejött a konyhából, a tálcáján három bögre gőzölgő finomsággal.

– Na – kérdezte –, ki kér forró csokoládét?

JEKYLL A HYDE PARKBAN

„Ez új élet első leheletétől kezdve tudtam, hogy rosszabb, tízszerte rosszabb lettem, rabszolgája eredendő rosszaságomnak; s ez a gondolat abban a pillanatban úgy megerősített, olyan gyönyörűséget szerzett, akár a bor.”

Robert Louis Stevenson: *Dr. Jekyll és Mr. Hyde különös esete*[1]

Újév napján Ruby arra ébredt, hogy kifehéredett.

A pechszériája karácsony óta tartott, és számított rá, hogy még beüt majd egy-két csapás. De *erre* egyáltalán nem volt felkészülve. Nem mintha jogában állt volna panaszkodni: ezt csak magának köszönhette.

A bajok szenteste kezdődtek. Ruby a Demarski Catering cég megbízásából italokat szolgált fel egy ravenswoodi palotában tartott estélyen. Aznap este Katherine Demarski volt a csapatvezető, és Ruby őt kedvelte a legkevésbé az öt Demarski testvér közül: mivel Katherine volt a legkisebb, kapva kapott az alkalmon, hogy másokat ugráltathat, és soha egy kedves szó nem hagyta el a száját, sőt, csak és kizárólag gorombán bánt a beosztottjaival. A lustaságával még tovább rontott a helyzeten Ruby szemében, mert rendre olyankor szívódott fel, amikor a leginkább besűrűsödtek a teendőik.

Katherine-t megint elnyelte a föld, amikor a ház tulajdonosa különleges feladattal bízta meg Rubyt: az egyik vendég rosszul lett az emeleti fürdőszobák egyikében, rendet kéne csinálni. A hányás feltakarítása nem szerepelt Ruby munkaköri leírásában, viszont az sem, hogy nemet mondjon a házigazdának, szerzett tehát egy rongyot és egy felmosóvödröt.

A fürdőszoba keresése közben váratlanul belebotlott Katherine Demarskiba egy emeleti folyosón. – *Te* meg mit keresel idefent? – vonta kérdőre Katherine. Ruby megmutatta a vödröt, és tájékoztatta a megbízatásáról. – Akkor rajta, iparkodj! – förmedt rá Katherine. – És told

utána vissza a segged a földszintre. – Ruby tekintete megkeményedett a „segg” szóra, de befogta a száját, és végezte a dolgát.

Másnap délelőtt karácsonyi misére ment, majd együtt ebédelt néhány ismerősével a hitközségből. Délután egy másik fogadásra osztották be, ám amikor hazament átöltözni, rendőrök várták a lakásán. Közölték vele, hogy az előző esti rendezvényen elloptak egy pár gyöngy fülbevalót a házigazda hálószobájából, és „biztos forrásoktól” úgy értesültek, hogy Ruby a tolvaj.

Megbilincselték, és kivezették a folyosóra, ott kellett megvárnia, amíg szétszedik a lakását. Azután átszállították az őrszobára, ahol egy bizonyos Moretti nyomozó kikérdezte. Cseppet sem örült annak, hogy karácsonykor is dolgoznia kell, és ezt világosan Ruby tudomására is hozta. Ruby inkább nem nyilvánította ki az érzéseit, helyette arra összpontosított, hogy rövid válaszokat adjon, és ne bonyolódjon önellentmondásokba. Csak egyszer hazudott, mert a nyomozó megkérdezte, ha nem *ő* lovasította meg az ékszereket, akkor kicsoda. Ruby pedig azt felelte, fogalma sincs.

Este hat óra tájékán a nyomozó zárkába dugta Rubyt, azt tanácsolta, nézzen magába, majd távozott. Néhány órával később egy irgalmas szamaritánus megengedte, hogy elmenjen a mosdóra, és felajánlotta neki, hogy telefonálhat egyet. Ruby nem látta értelmét bárkit is felhívni, és ugyan ártatlan volt, mégis szégyellte magát. Nem szerette volna világgá kürtölni, hogy őrizetbe vették.

Így aztán a zárkában töltötte a szentestét. Moretti nyomozót nem látta többet. Másnap reggel egy másik nyomozó sétált a rácsok elé, és érdeklődött, hogy hajlandó-e végre vallomást tenni. Ruby elismételte, hogy nem követett el semmit. A nyomozó vállat vont, kinyitotta a zárka ajtaját, és azt mondta, szabadon távozhat… egyelőre. – De ne tűnjön el sehová – tette hozzá.

Ruby azonnal hazament rendet rakni. Eleinte azon idegeskedett, hogy Moretti nyomozó rátöri-e majd megint az ajtót, hogy további kérdések erejéig visszahurcolja az őrszobára, ám mire minden visszakerült a helyére, már csak dühöngött az igazságtalan bánásmód miatt.

Másnap reggel a Demarski Catering irodája előtt várta be Katherine fivérét, Leót. A férfi egyáltalán nem örült neki.

– Mi az ördögöt keresel itt, Ruby? – szállt ki Leo a kocsijából. – Ki vagy rúgva, tudod, nem?

– Kérem a fizetésem – jelentette ki Ruby.

– Hát azt ugyan lesheted. Az apám szokta aláírni a fizetési csekkeket, és a te nevedre többet nem fog kiállítani egyet sem. A zsaruk karácsony reggel felkeresték az otthonában.

– Engem is az enyémben – vágta rá Ruby.

– Tudom. Ajánlkozott, hogy a rendőrökkel megy, és kiveri belőled a vallomást. Ha meglát itt…

– Inkább hálás lehetne, amiért tartottam a számat. Egy szót sem szóltam a maga húgáról.

– Hogy jön ide a húgom?

– Találja ki.

– Nem – tiltakozott Leo. – Szemenszedett rágalom.

– Nem én loptam el a fülbevalót – jelentette ki Ruby. – De Katherine vádolt meg engem, nem igaz? Maga is ott volt. Próbáljon meg visszaemlékezni, milyen hangot ütött meg a húga.

Megpróbálta. Ruby nézte, ahogy elhessegeti a gondolatot.

– Kathy rendes lány.

– Nem érdekel, milyen lány. Én csak a pénzemet szeretném megkapni. Régen rossz, hogy elvesztettem az állásom, már csak az hiányzik, hogy még ki is semmizzenek.

Leo előbányászta a tárcáját, és lefejtett pár bankjegyet.

– Tessék, fogjad!

Ruby megszámolta.

– Még tartozik nekem tizenkét dollárral – közölte.

– Az ég áldjon meg, Ruby! Vedd el szépen, és örülj neki.

– Örüljek?!

– Ennél több nem fogja ütni a markod, érted?

– Ez nem igazság, Leo.

– Ez van – zárta le a témát Leo. – Most pedig légy szíves, tűnj el innen, mielőtt az apám megérkezik, és kiveri belőled a szart.

Ez van. Az élet nem igazságos, Ruby. Meg kell értened, Ruby. Egek, torkig van már az ilyen szövegekkel! Az élet *valóban* nem igazságos, de attól még szökőévente egyszer jólesne, ha nem neki kellene megértenie mindent.

Az önsajnáltatásból nem fog kijönni a lakbér. Még aznap nekiállt munkát felhajtani. Egy kenwoodi takarítócégnél üresedés volt, és több belvárosi szálloda keresett szobalányt és felszolgálót. Csakhogy mindenki kérte az ajánlólevelet, az egyik szállodaigazgató pedig szólt, hogy a közelmúltbeli lopássorozat miatt kénytelenek lekérdezni a rendőrségen, van-e priusza.

Este körbetelefonált, nincs-e szüksége valakinek bébiszitterre. Senki nem harapott rá, még a Berry család sem, pedig ők szerettek kimozdulni az ünnepek alatt.

– A húgod házában tartott szilveszteri mulatságra lettünk volna hivatalosak – mondta George –, de most Hippolyta azt mondja, nincs hozzá energiája.

– Remélem, nem betegedett le nagyon – aggódott Ruby.

– Makkegészséges, csak a kedélyállapota ingadozik – válaszolta George. – Nem vesztek össze Letitiával, ugye?

– Tudtommal nem. De egy ideje nem igazán tartjuk a kapcsolatot Letitiával.

Újabb hosszú, stresszes nap telt el, órák hosszat válaszolt álláshirdetésekre, otthon pedig egy ajtajára ragasztott meghívó fogadta a Winthrop-ház szilveszteri partijára. Így szólt Letitia üzenete: „Ruby! Tudom, minden bizonnyal dolgozni fogsz, de hajnalig tart majd a dáridó. Gyere el! Charlie Boyd unokatestvére (a jóképű) is jön + kérdezősködött rólad. Ui.: Beszéltem Mr. Winthrop fejével, és megígérte, az ittléted alatt

nem dobálja a házat.” Ruby csak a fejét csóválta: Letitia most már ígéreteket csikar ki a kísértetből, aki nemrég még el akarta kergetni a házból.

Letitia, a kacsalábon forgó kastélyában, amelyet olyan pénzből vásárolt, amiért a kisujját sem kellett mozdítania.

Ez van.

Ruby még szilveszter este is munkanélküli volt, úgyhogy megvacsorázott, sminkelt, és felvette a csinos ruháját. A taxi Letitia házától egy sarokra tette ki, a bedeszkázott kocsma előtt. Ahelyett, hogy egyenesen a húgához sétált volna, cigarettára gyújtott, és a sarkon állva, a hidegben dideregve dohányzott, miközben felidézte a környéken töltött legutolsó estéjét.

A Winthrop-ház ma este ki volt világítva, ragyogó fénye éles kontrasztot alkotott az utca túloldalán álló házakban ásító sötétséggel. Az egyik előkertjében még kint állt az ELADÓ tábla; az új szomszédok vélhetőleg átmentek a mulatságba. Ruby tisztában volt azzal, hogy neki is csatlakoznia kéne a társasághoz, mielőtt teljesen összefagy, mégis inkább behúzódott a kocsma kapualjába, és elszívta a cigijét.

Újabb cigarettáért kotorászott a retiküljében. Hirtelen kinyílt a mögötte lévő ajtó, és egy fehér férfi lépett ki a koromfekete kocsmából. Ruby arrébb ugrott, de az illető nem zavartatta magát. Miután bezárta maga mögött az ajtót, mosolyogva fordult Ruby felé, és megpöccintette a kalapja karimáját. Fiatalka, nézte meg jobban Ruby, ápolt külsejű, divatosan öltözik. És helyes is.

– Estét! – köszönt a férfi. Elnézett a Winthrop-ház irányába, ahonnan tánczenekar taktusai szűrődtek az utcára. – Útban a mulatságra?

– Meghívtak rá – válaszolta Ruby. – De még nem vagyok benne száz százalékig biztos, hogy el is megyek. Hát maga?

– Sajnálatos módon nem kaptam meghívást. Csak átutazóban vagyok a környéken.

Ruby a kocsmára biccentett.

– A magáé?

– Most már igen. Eddig apám tulajdonában állt – magyarázta. – Tavaly nyáron elhunyt. Azóta tervezem, hogy eljövök, és felmérem az állapotokat.

De még milyen helyes, gondolta Ruby. És régóta tart az aszály.

– És most merre megy?

A férfi a fejét ingatta.

– Nincs semmi programom.

– Nincs kedve velem jönni a mulatságra?

– Szíves-örömest – mosolygott a férfi. – De csak ha magának van kedve hozzá.

– Hát igen – felelte Ruby. – Rátapintott a lényegre.

– Javasolhatnék valamit? Ismerek egy helyet a város északi részén, úgy hívják: Hátramenet. Benézhetnénk.

Ruby átgondolta. Az, hogy egy fehér férfi oldalán megjelenjen a North Side-on, rettenetes ötletnek tűnt. A másik lehetőség viszont a Winthrop-ház…

– Ez a Hátramenet… nem egy *kísértetjárta* szórakozóhely, ugye?

A férfi elnevette magát.

– Csak kísérő jár a sör mellé, kísértet nem. A szavamat adom.

– Akkor jó – bólintott. – Az én nevem Ruby. Ruby Dandridge.

– Caleb Braithwhite – nyújtott kezet a férfi. – Örvendek, Ruby.

– Serpa?

– Igen – mondta Ruby. – Tudja. Mint a Mount Everesten!

– Tudom, mi az a serpa – nevetett Braithwhite. – Csak még senkitől sem hallottam, hogy serpa szeretne lenni.

– Maga kérdezte, hogy mi az *álom*melóm… Tavaly, amikor az a férfi felmászott a hegy tetejére, az újságban leközöltek egy fényképet a

serpákról, amint a cókmókját cipelik, a háttérben pedig látszottak a hegyláncok, amiket megmásztak. Akkor gondoltam, hogy ez aztán döfi: minden reggel erre a látványra ébredni, ilyen környezetben dolgozni. – Vállat vont. – Tudom, csacsiság. De…

– Egyáltalán nem csacsiság. Bár valószínűleg kikészíti a bokát.

– Hát *az* eddig az összes munkámról elmondható – válaszolta Ruby. – Azért a kilátásért viszont nem nagy ár.

Úgy elfáradtak a nagy táncolásban, hogy tartottak egy kis szünetet, és elvonultak egy külön asztalhoz az erkélyen; lent a táncparketten a többi pár lassan imbolygott a „Cabin in the Sky" dallamára, miközben a zenekar mögé felhúzott nagy óra visszaszámolta az 1954-es év utolsó perceit. Ruby a harmadik koktélját szürcsölte, kellemesen becsípett, remekül érezte magát. Tetszett neki Caleb Braithwhite. Bármilyen más esetben gyanakodva fogadta volna egy olyan férfi kérdéseinek szűnni nem akaró áradatát, aki alig beszélt magáról, ám ma este úgy döntött, kiélvezi, hogy a figyelem középpontjába került; még ha a férfi hátsó szándékkal közeledett is felé, nem volt nehéz kitalálni, mi lehet az, és egy cseppet sem bánta.

– Hát maga? – kérdezett vissza Ruby. – Mi az álmai munkája?

– Azon dolgozom.

Ruby várta a folytatást. Amikor nem kapott választ, incselkedő hangnemre váltott: – Csak nem *titok?*

– Még nagyon friss a dolog – mondta a férfi. – Mármint hogy a saját fejem után mehetek. Az életem nagy részében mások szabták meg a sorsomat.

– Van valami köze ennek az apukájához?

– A legteljesebb mértékben – bólogatott Braithwhite. – Roppant befolyásos ember volt, aki nem szenvedhette, ha ellentmondanak neki, akár tévedett, akár nem… a fiától meg persze elvárta, hogy szó nélkül alávesse magát az akaratának. Megvolt erről a magam véleménye, de évekig nem tehettem semmit ellene. Erősebb volt nálam. – Gondterhelten rándította meg a vállát, aztán a beszélgetésük alatt immár sokadjára visszakanyarodott Rubyhoz: – Maga jól kijön az édesapjával?

– Jól kijöttem vele, amíg otthon laktam – válaszolta Ruby. – A mamához mindig közelebb álltam. Tavaly vesztettük el. Tüdőtágulat.

– Részvétem.

Ruby a koktéljába bámult.

– Néha nagyon hiányzik – merengett. – Pedig vele sem volt könnyű. Főleg amikor követelt tőlünk valamit.

– Mivel kereste a kenyerét?

– Halott emberekkel beszélt. – Rubyt mosolyra fakasztotta a tudat, hogy a mamát mennyire idegesítené ez a leegyszerűsítés. – Tudja… spiritiszta. Egy szépségszalonban dolgozott, a Két Elben. A mama alkotta a második „El”-t, mint Eloise. A legjobb barátnője, Ella Price adta a pénzt, hogy megnyithassa az üzletet, ezért neki járt az elsőbbség.

– Kettő az egyben – fejtette ki Ruby. – Az üzlethelyiséget egy fényképész régi műterméből alakították át. A hölgyvendégek először megcsináltatták a frizurájukat, manikűr-pedikűr, azután pedig vonulhattak is hátra, a sötétkamrába egy szeánszra a mamával. És minél többet költöttek a szépészetre, annál tovább tartottak a szeánszok.

– Ez elég jövedelmező üzleti tervnek hangzik.

– Igen, egy darabig jól kerestek vele. Aztán a mama megbetegedett, és meg akart győzni róla, hogy vegyem át a helyét, nekem viszont eszem ágában sem volt. A halála napjáig vitatkoztunk.

– Miért nem csábította a dolog? Fél a kísértetektől?

– Nem szeretek hazudni az embereknek – mondta Ruby. – A mamának *valóban* különleges képességei voltak. Olvasott mások gondolataiban; na, nem úgy, mint egy médium, inkább úgy, ahogy az apus olvasott a pókerarcokból a kártyaasztalnál. A Két Elben mellesleg nem volt semmi szükség gondolatolvasásra. Amikor a nők beülnek a fodrászhoz, annyit beszélnek, hogy elégnek bizonyult odafigyelni rájuk; mire felállnak a székből, egyértelműen kiderült, mi aggasztja őket, és kivel szeretnének beszélni a másvilágról. A többi már csak bűvészkedés.

A mama persze kikérte volna magának ezt a zanzásítást is. Nem egyszer meg is tette, mélységes felháborodással hangoztatta, hogy márpedig ő nem csap be senkit, *segít* rajtuk. Áhítatos, tisztes munkát végez.

Igen ám, csakhogy Ruby a saját szemével látta, hogy a mama többféleképpen prezentálta a tudományát. A Két El megnyitása előtt otthon tartott szeánszokat. A vendégkörét zömmel környékbeliek alkották, ám nagynéha betoppant egy-egy fehér kuncsaft is, aki valamelyik alkalmazottjától hallott róla. Számukra valóságos showműsort rendezett. Elváltoztatta a hangját, vagy hasbeszélt, és kísérteties kaparászást szimulálva ropogtatta a lábujjait és a bokaízületeit; vonalzót csúsztatott a ruhaujjába, amelynek segítségével asztalt tudott táncoltatni, miközben a kezét ártatlanul az asztallapon pihentette. A távozásuk után a mama mindig kinevette az ilyen vendégeket, gúnyolódott a hiszékenységükön. Szerinte a világ összes babonasága eltörpült amellett, hogy a fehér népek abszurd mértékben meg voltak győződve a négerek veleszületett varázserejéről. A Bibliában is varázsolnak, márpedig a Biblia nem hazudik, a mamának ugyanakkor magától értetődött, hogy varázserő – mint bármely más hatalom – csakis a hatalmasok kezében összpontosulhat. Az *igazi* varázslók szükségképpen fehér férfiak lehetnek, ezen belül pedig olyanok, akik rizsporos parókás felmenőkkel büszkélkedhetnek.

Logikus gondolatmenet, de Rubyból kikívánkozott a kérdés: mennyiben mások a mama színesbőrű kuncsaftjai? Őket nem lehet ugyanolyan könnyen rászedni? Lehet, hogy a mama különbséget tudott tenni a kihasznált vadidegenek és a megsegített barátok és ismerősök között, de Ruby nem tudta volna meghúzni a határvonalat, és nem is óhajtotta megtanulni, bármennyire is magára haragította ezzel a mamát. Márpedig a vége felé nagyon felbőszült: hálátlan gyereknek nevezte Rubyt, meg ostobának is, mert elmulasztja a lehetőséget, hogy folytassa az anyja hivatását; ha ennyi esze sincs, akkor semmit nem fog elérni az életben. Ám legyen, vágott vissza Ruby, nem viszem semmire. De legalább *nekem* nem kell magyarázatot adnom Jézusnak, amikor megkérdi, miért vertem át az ő nevében az embereket.

Ruby arra eszmélt, hogy már más zene szól, és percek óta szótlanul bámulja az asztalt.

– Bocsánat – szabadkozott, de Braithwhite megrázta a fejét. – Nem kell bocsánatot kérnie – felelte. Ruby most is várt egy kicsit, hátha folytatja, mondjuk, szép szavakkal megnyugattja afelől, hogy átérzi a helyzetét, a férfi azonban mindössze a szemébe nézett, és részvétteli pillantása arra engedett következtetni, hogy talán egy bizonyos fokig *tényleg* megérti őt.

Ruby lehajtotta a koktélját, és felállt.

– Jöjjön – nyújtotta a kezét. – Táncoljon át velem az újévbe!

Hajnali kettőkor visszafelé ballagtak a kocsihoz, megálltak csókolózni egy kihalt utcasarkon, majd mentek tovább; Ruby nevetgélt és kapatosan támaszkodott Caleb Braithwhite-ra.

A férfi Daimlere egy villanyoszlop alatt állt, sötét kirakatok előtt. Két fehér férfi őgyelgett az autónál, egyikük az egyik, másikuk a másik oldalon görnyedve kémlelt be az ablakokon. A két férfi felegyenesedett, ahogy meglátták Braithwhite-ot és Rubyt, Ruby pedig megfeszült, mert észrevette a járdaszegélyen álló férfi kezében tartott pisztolyt.

A fegyveres Braithwhite-ra bökött az állával.

– A tiéd a járgány, főnök?

– Igen – felelte Caleb Braithwhite. – Az *enyém*.

Ruby a karjába kapaszkodott, némán könyörgött neki, hogy ne akarjon hősködni, de a férfi kibontakozott a karjából, és fagyos mosollyal az arcán tett egy lépést előre, mintha örömét lelné az erőszakos halállal való fenyegetettségben. Rubynak átsuhant a fején, hogy elszalad, aztán egy másik, visszataszítóbb gondolat társult hozzá: ha a két férfi lelövi Braithwhite-ot, akkor talán nem érnek majd rá üldözőbe venni őt. Eközben már be is nyúlt a retiküljébe, az önvédelemből magával hordott kés után tapogatózva.

A fegyveres a felé közeledő Braithwhite-ra szegezte a pisztolyát.

– A kulcsokat – vakkantotta. – Tárcát. Nem kérem többször.

– Úgy van – felelte Braithwhite. – Nem kéred többször.

Meglepetés ült ki a fegyveres arcára, és Ruby arra következtetett, hogy a pisztoly csütörtököt mondott a hidegben.

– Mire vársz még? – nógatta az utcán ácsorgó huligán. – Lődd már agyon a rohadékot! – A fegyveres nem sütötte el a fegyvert, a huligán pedig megelégelte a dolgot, és megkerülte a kocsit, hogy maga vegye kezelésbe Braithwhite-ot. Braithwhite felemelte a kezét, tenyérrel kifelé, mire egy láthatatlan faltörő golyóbis gyomorszájon vágta a huligánt, hogy az a levegőbe lódult, és széles ívet írt le az úttest fölött, majd csontjait ízzé-porrá zúzva az átellenes járdán csattant.

A fegyveres két kézzel markolta a pisztolyát.

– Eresszen! – könyörgött, mintha Braithwhite tartaná sakkban. Braithwhite óvatosan kiemelte a pisztolyt a férfi markából, majd megállt előtte, és a kezében méricskélte a lőfegyver súlyát. Végül bólintott egyet. A fegyveres botorkálva hátrált.

– Futás – mondta Braithwhite.

A férfi sarkon fordult, és elszaladt. Braithwhite leengedte a pisztolyt maga mellé, a magasba emelte a másik kezét, ökölbe szorította, és úgy tett, mintha elhajítana valamit. A menekülő férfi fél háztömbbel odébb előrebukott, arccal a járdának vágódott, és csúszott pár métert a jeges betonon. Nagy nehezen feltápászkodott, és jajongva elszelelt az éjszakában.

Ruby azóta visszatartotta a lélegzetét, hogy a huligán a levegőbe repült, s most szaggatott nyögéssel kifújta a levegőt. Braithwhite szembefordult vele.

– Nyugodj meg. – A csatornába ejtette a pisztolyt. – Már vége. – Elmosolyodott, és tett egy lépést Ruby felé, ő viszont elhátrált előle, és úgy szorongatta a kést a retiküljében, mintha bármiféle védelmet nyújtana, azt érezve, hogy többet ért volna vele, amikor a fegyveres állt előttük.

– Mi történt az előbb? – kérdezte Ruby az autóban.

– Semmi különös – vélte Caleb Braithwhite. – A két férfi alábecsült minket. Ment minden a maga útján.

– Minket? De hát én nem is csináltam semmit.

– Megőrizted a lélekjelenléted. Tudom, hogy legszívesebben elmenekültél volna, és még jó, hogy nem tetted, mert különben a fegyveres hamarabb lelőhetett volna, minthogy megállítom.

Ruby megsejtette, hogy a férfi hízelegni próbál, és ingerült lett, ami egy fokkal jobb, mint az ijedtség.

– Mi vagy te?

– Szerintem pontosan tudod. Noha valószínűleg mindketten máshogy nevezzük.

A Lake Shore Drive-on gurultak végig. Ruby az ablakból bámulta a mellettük elsuhanó belvárosi fényeket.

– Haza akarok menni – közölte.

– Előbb hadd kérdezzek valamit. Elégedett vagy az életeddel?

Visszafordul, rámered: – Micsoda?

– Az irántad mutatott érdeklődésem az este nem színjáték volt csupán. Kedvellek, Ruby. Azt hiszem, bizonyos szempontból sokban hasonlítunk.

– Aha, persze – mondta Ruby. – Mint két tojás.

– Tudom, milyen érzés örök másodhegedűsnek lenni, aki alárendeli mások vágyainak a sajátját – foglalta össze Braithwhite. – Hidd el nekem, nagyon is jól tudom.

– Hát aztán? Mire megyek vele?

– Korábban az álommelómról kérdeztél – folytatta. – Mire azt feleltem, dolgozom rajta. Így is van. Viszont eljutottam egy olyan pontra, ahonnan elkélne egy kis segítség. Nem akármilyen segítség egy nem akármilyen embertől.

– Fel akarsz *fogadni?*

– Munkát keresel, nem?

Ruby gyanakodva méregette.

– Mit kéne csinálnom?

– Olyasvalamit, ami érdekfeszítő – felelte Braithwhite. – Nem ígérhetek kilátást a hegyekre, de a bokádat nem teszi tönkre.

Ruby mogorva arcot vágott.

– Ez nem válasz.

– Sajnálom. Nem állt szándékomban virágnyelven beszélni. De ez egy szokatlan munka, és titoktartást követel, mielőtt tehát belemennék a részletekbe, előbb ecsetelni szeretném, mit ajánlok cserébe.

– Mégpedig?

– A szabad választás jogát a saját sorsod felett.

– Szabadságot? – horkantott Ruby. – A szabadságommal fogsz fizetni?

– Készpénzben is, de egyébként igen.

– Hogyan?

– Az elmondásom alapján úgysem hinnéd el. Viszont meg tudom mutatni. Bízz bennem, és tedd félre kicsit a kétségeidet. Szerintem hálás leszel majd érte… de ha mégsem, vagy ha úgy döntesz, hogy ez a munka nem neked való, utána még mindig visszautasíthatod az ajánlatom.

Letértek a tóparti útról, és a Hyde Park negyeden vágtak át. Braithwhite bekanyarodott egy elegáns sorházakkal szegélyezett udvarhoz vezető sikátorba.

– Miért jöttünk ide? – kérdezte Ruby.

– Az apám sokadik ingatlana – mondta Braithwhite. Lehúzódott az egyik sorház elé, de tovább járatta a motort. – Meg szeretném mutatni belülről. Vagy – tette hozzá, kezét a sebváltón tartva – haza is vihetlek.

Otthon: az épeszű választás. Még annál is épeszűbb: azonnal kipattanni a kocsiból, és üvöltve nekiiramodni az éjszakának, akárcsak a fegyveres. Ám erről eszébe jutott az, ahová menekülne.

Azon kapta magát, hogy így szól:

– Kiszállhatok a dologból, ha mégsem tetszik?

– Akármikor kiszállhatsz – ígérte Braithwhite.

– Mit kell tennem?

– Mondj igent.

– Rendben – bólintott Ruby. – Mutasd meg!

Hasogató fejfájásra ébredt a vérmocskos lepedőn.

Az ágy oldalán felkúszó, szemébe sütő késő délelőtti napsugarak verték fel álmából. Ruby összeszorította a szemhéját, megpróbált visszasüppedni az öntudatlanságba, de a nap nem hagyta békén, egyre csak ostromolta tűzforró nyalábjaival a rettenetes macskajajtól eleve túlérzékennyé vált arcbőrét és nyakát.

Nyöszörögve a hátára hemperedett, és megpróbált felülni. A tenyere alig talált szilárd támaszt, meg-megcsúszott a meleg, iszamós lepedőn. Először csak frusztrálta ez a kellemetlenség, ám kisvártatva jobban magához tért, és ijesztő gondolat hasított belé. Kinyitotta a szemét; a bántó fényben gyorsan be is csukta, ám előtte még eljutott a tudatáig a vérvörös ágynemű látványa.

Szent isten! Rubyt elöntötte a pánik, legurult az ágyról, arccal a padlóra zuhant, és vergődve, rúgkapálva lökte félre a magával rántott véres lepedőt. Felkönyökölt, és érezte, hogy a szíve szaporán, ugyanakkor egyenletesen kalapál. Nem az én vérem, gondolta; ezért fohászkodott. Nem az én vérem. Jó, de akkor kié? Megölt volna valakit?

Ahogy megpróbált visszaemlékezni az előző éjszaka eseményeire, egyetlen tiszta emlékkép úszott a felszínre: egy asztalnál ül, vele szemben Caleb Braithwhite-tal, és nézi, hogy a férfi egy keskeny, vörös folyadékkal teli fiolát helyez elé. Sejtette, hogy az ajándék egy nagyobb alku részét képezte, és a jelenlegi problémája is oda vezethető vissza, ám hiába turkált az emlékei között, semmi másra nem emlékezett, csak az anyja intelme visszhangzott benne: ne engedd, hogy egy vadidegen férfi italt keverjen neked.

Szorosan csukva tartott szemmel feltápászkodott. Vakon matatott maga előtt, amíg talált egy nyitott ajtót, átlépett a küszöbön, át a hűs sötétségbe, a hideg csempére a talpa alatt. Nekiment egy mosdónak, megnyitotta a

csapot, és vizet lötybölt az arcára, a mellére. A víztől ugyan kitisztult a feje, a pánik azonban megint hullámokban rohanta meg.

– Istenem, kérlek, istenem – rebegte a mosdó fölött görnyedve. Végül kinyitotta a szemét, felnézett, és egy tébolyult fehér nő arca lebegett az orra előtt a sötétben.

Ruby felsikoltott.

Az agyában néhány másodperces filmszakadás lehetett, mert legközelebb arra eszmélt, hogy valahogy visszakeveredett a hálószobába, ott pedig a fenekére huppant. Mégsem szabadult az őrülettől: estében nekiment a fürdőszobaajtónak, amely visszaverődött a falról, becsapódott, és látni engedett egy másik, földig érő tükröt, amelynek üvegfelületéről ugyanaz az eszelős tekintetű fehér nő nézett vissza, csak most a parkettán terpeszkedve.

Ruby ismét felsikoltott; a fehér nő vele együtt sikoltott a tükörben. Ruby a szája elé kapta a kezét; a fehér nő a mozdulatait utánozta. A fehér nő: ő maga.

Egy csepp vér se fedte. Csak a hosszú, hullámos, vörös haj, meg a szeplők: a válla és felkarja sűrűn telehintve, mellét és lapos fehér hasát gyérebben pettyezték. A lába között újabb vörös bozont: ebből az előnytelen szögből fürkészve a tükörképét olybá tűnt, mintha egy bizarr, rőt bundájú állat mászott volna fel, és vackolta volna be magát az ölébe. Aztán lepillantott, rádöbbent, hogy a *saját* ölét látta, sőt, látja *ott lent*, artikulátlan hang tört fel a torkából, és hátrébb iszkolt, mintha legalábbis le tudná körözni a szőrzetet, csupán elég gyorsnak kell lennie hozzá.

A hátramenetben beverte a fejét a mögötte lévő falnál álló radiátorba. Megvonaglott, egyik kezét a feje búbjára nyomta, a másikkal felpofozta magát. – Ébresztő, ébresztő, ébresztő! – hajtogatta. Mindhiába. Amikor megint belenézett a tükörbe, az arca ugyan kipirosodott, ám változatlanul egy fehér lány nézett vissza rá.

Ruby ekkor belátta, döntenie kell: vagy feladja és teljesen becsavarodik, vagy tudomásul veszi és kezeli a helyzetet. Mivel Eloise Dandridge lánya volt, az utóbbi mellett döntött.

Nagy nehezen levette a tekintetét a tükörről. Az ágy felé emelte a kezét, és megérintette a fényes, karmazsinvörös ágyneműt. Szatén. Ruby még soha életében nem aludt szaténlepedőn, habár egyszer takarított egy nő házában, aki olyan huzatot használt. Végigpásztázott a szobán. A fürdőszobaajtótól jobbra fiókos komód állt, a tetejére egy pár vörös cipőt és alsóneműket készítettek ki. Zöld ruhát akasztottak egy másik ajtóra, a túlsó sarokban.

Ruby feltérdelt, és kilesett az ablakon. A legfelső emeleten volt, egy-és kétemeletes sorházak által körbezárt udvar tárult elé. Sötétített ablakú, ezüstszínű szedán parkolt közvetlenül alatta; amint megpillantotta, azonnal megrohanták az előző éjszakai emlékek, valamint leküzdhetetlen vágyat érzett a menekülésre.

Felállt, a komódhoz sietett. A nagy kapkodásban inkább mellőzte a harisnyát meg a leheletvékony, csipke harisnyakötőt, csak bugyit húzott, közben oda se nézett. A melltartóval meggyűlt a baja az ismeretlen mellek miatt: összementek, más lett a formájuk. A ruha passzolt rá. Végül felemelte a piros cipőt, élénk színe, akár az ágyneműé, sarka lapos, kényelmes; felpróbálta, hogy jó-e a méret, aztán inkább a kezében vitte, nehogy a kelleténél nagyobb zajt csapjon.

Az ajtó egy rosszul megvilágított folyosóra nyílt, rögtön balra lépcsővel. Fülelt egy darabig, majd elindult lefelé; szorosan kapaszkodott a korlátba, mert még nem tapasztalta ki az új test egyensúlyérzékét. Épségben leért a lépcső aljára. Vele szemben egy ajtó, rajta levélnyílás. Az ajtó mögötti fogason a saját kabátja lógott. A retikülje a padlón hevert.

Ruby belebújt a kabátjába, és lehajolt a retiküljéért. Hirtelen léptek indultak meg felfelé a padló alól. Hátranézett a válla felett. A folyosó végén, az emeletre vezető lépcső mellett napfényben fürdő, ismerősnek látszó konyhába látott be. Nem annál a faasztalnál kínálta meg Caleb Braithwhite egy itallal?

Nem ért rá utánajárni; a lépések felértek az alagsori lépcső tetejére, és ajtó nyikordult valahol a látóterén kívül. A hóna alá kapta a retikült, és kiosont a bejárati ajtón, minél halkabban téve be maga után. A jeges tornácon még toporgott egy pillanatig, amíg felhúzta a cipőt, aztán kilőtt a

kis vaskapuhoz. A járdáról még visszanézett egyszer: a repkénnyel futtatott, érdes szürke kőből emelt sorház a városképbe passzírozott csodapalotának tűnt.

– Taxi! – kiáltotta Ruby, de a sofőr már rég észrevette, és széles mosollyal várta a nyitott hátsó ajtónál.

– Szabad, hölgyem?

Megint beverte a fejét beszállás közben – magassarkú nélkül is magasabb volt annál, mint amit megszokott. A sofőr becsukta utána az ajtót, és kínkeserves lassúsággal megkerülte a kocsit. Míg beült a volán mögé, Ruby a nyakát tekergette, nem veszik-e üldözőbe.

– Hová lesz a fuvar, hölgyem? – kérdezte a taxis. Ruby azonnal rávágta a lakcímét. A taxi nem mozdult, és Ruby kisvártatva előrefordult: a sofőr értetlenül nézett rá az üléstámla mögül. – Biztosan jó címet mondott, hölgyem?

– Persze, hogy… – Elhallgatott, végiggondolta.

– Hölgyem?

– A belvárosba – mondta Ruby. – Vigyen inkább a belvárosba.

– Azon belül…

– Csak *induljunk*.

Húsz perccel később a Marshall Field's előtt álldogált a State Streeten, és leltárt készített. A fuvardíj kifizetése után Rubynak maradt annyi készpénz a tárcájában, amiből néhány napig meg tud élni… csak egy kicsit meg kell húznia a nadrágszíjat. A dugipénzével – a kabátja bélésébe varrt vésztartalékkal – együtt talán egy hétig is kitart. A személyazonosító okmányai azonban immár fabatkát sem értek, azaz bajosan vehet ki pénzt a bankszámlájáról.

Szemügyre vette a tükörképét a nagyáruház ablakában. Addig nem volt olyan állapotban, hogy kellően értékelni tudja, holott csinos fehér nő lett belőle, nemes arcéle pedig karakán egyéniségre engedett következtetni, aki ahhoz szokott, hogy parancsokat osztogasson. Talán a megfelelő banki ügyintéző kiválasztásával megúszhatja az azonosítást. A neve mondjuk így

is gondot okozhat: vörös haj ide vagy oda, többé már nem úgy nézett ki, mint akit Rubynak hívnak.

De akkor milyen név illene az új külsejéhez? A tekintete a kirakat mögötti tárgyakra tévedt: téli ruhába bugyolált próbababák pózoltak festett hegyláncok háttere előtt. A díszlet valószínűleg a Sziklás-hegységet volt hivatott megjeleníteni, Ruby mégis a Himalájára asszociált róla, és megint odaképzelte magát az Everestre, csak ezúttal új minőségében: nem serpaként, hanem a serpák vezetőjeként. Mi is az a név, gondolta Ruby. Hogy is hívták azt a fehér férfit, aki megmászta a hegycsúcsot?

– Hillary. – Hangosan is kiejtette a nevet, mint holmi ráolvasást. – Hillary. – *Mit gondolsz?* – kérdezte némán a tükörképétől. *Illik hozzád a Hillary?* A tükörképe mosolygott, és rábólintott.

Kirakatnézés közben járókelők vonultak el mellette a forgalmas utcán, gondosan kikerülve. Erre pont, amikor átkeresztelte magát, valaki egyenesen nekiment, durván félrelökte, és se szó, se beszéd, bocsánatkérés nélkül haladt is tovább. Ruby szólásra nyitotta a száját, utána akart kiabálni, hogy „már *megbocsásson*”, de villámcsapásként hasított belé a felismerés, hogy a goromba fráter nem más, mint Katherine Demarski.

A hirtelen felismerést egyből kétségek váltották fel. Pedig ő volt az: tíz lépéssel távolabb Katherine fellökött egy néger kislányt, aki az édesanyja mellett sétált. A kislány elesett, felkiáltott, mert majdnem agyontaposták, az anyja pedig méltatlankodva Katherine-re rivallt. Ő azonban még csak nem is lassított, mindössze a válla felett hátravetett egy mondatot: – Nézz a lábad elé, kisanyám!

A döbbenettől az édesanya torkára forrtak a szavak, és néhány járókelő elítélő pillantást vetett Katherine-re. De senki nem lépett közbe, így hát Katherine csörtetett tovább, mint egy két lábon járó buldózer, akivel szemben a hétköznapi járókelők mind tehetetlenek.

Hillary azonban nem tehetetlen.

Katherine bement a Marshall Field’s-be. Amint Ruby belépett a nagyáruházba, hangos szóváltás ütötte meg a fülét, és nyomban észre is vette, hogy Katherine a kozmetikai részlegen veszekszik a pultoslánnyal.

Ruby a szomszédos polcsorhoz ballagott, és hallgatózás közben úgy tett, mint akit mélyen lekötnek az állványra akasztott selyemsálak.

A vita tárgya egy bizonyos Roman volt, Katherine vőlegénye – elméletileg. A pultoslányt – ő a torzsalkodás idejére új nevet kapott: „te Ribanc”, amit Ruby lerövidített Terire – rajtakapták, hogy Romannel tölti az idejét, Katherine pedig azért jött, hogy tisztázza, semmi szín alatt nem tűrheti az ilyesmit. Teri a maga részéről tagadta, hogy bármi köze lenne Romanhez, ugyanakkor – Ruby szerint komoly taktikai hibát vétve – azzal is próbált érvelni, hogy Katherine és Roman eljegyzése talán nem olyan sziklaszilárd, mint amilyennek Katherine hiszi.

A keresetlen szavak hangereje és mértéke addig-addig fokozódott, amíg megérkezett az üzletvezető.

– Mi itt a gond, hölgyeim? – érdeklődött. Öt méterrel odébb Ruby kiválasztott egy selyemsálat. Hillary visszanézett rá az állvány melletti tükörből, és bólogatva bátorította.

Katherine az üzletvezetőre fittyet hányva odaszúrt még egy utolsó figyelmeztetést Terinek, és elviharzott. Ruby szándékosan keresztezte az útját: ahogy összeütköztek, Katherine kabátzsebébe csúsztatta a sálat, méghozzá úgy, hogy kilógjon az árcédula. Utána behúzott nyakkal, feltartott kézzel elhátrált, és eljátszotta, mennyire megbotránkoztatja Katherine szitokáradata. Valójában alig hallotta, miket vágnak a fejéhez, mert ekkor vette észre a gyöngy fülbevalót Katherine fülében.

Kint az utcán Ruby odalépett egy hot-dog árusnál éppen ebédet vásároló rendőrhöz.

– Elnézést, biztos úr! – szólította meg Hillary eleven, ellentmondást nem tűrő hangján. – A szomszédos áruházban dolgozom, üzletvezető vagyok… az a nő az imént lopott el egy sálat a divatárurészlegről.

A rendőr kedvetlenül meredt rá, a tekintete azt kérdezte: *és ez miért* nekem *mondja?* Rubynak semmi kétsége nem volt afelől, hogy ez el is hangzott volna, amennyiben egy színesbőrű nő lépett volna oda ugyanígy egy rendőrhöz. Hillary viszont farkasszemet nézett vele, összeszorította a

száját, és felívelő szemöldökével azt üzente: igenis *el fogja végezni a munkáját.*

A rendőr sóhajtott.

– Ezt itt hagyom, mindjárt visszajövök érte – nyújtotta át a hot-dogját az árusnak. Rántott egyet a nadrágján. – Róla beszél? Arról a barna kabátos, sötét hajú nőről?

– Igen – felelte Hillary. Majd hozzátette: – Az ékszerosztályon is megfordult. Kérdezze meg tőle, honnan szerezte a fülbevalóját.

A rendőr kötelességtudón bólintott, és lomha futólépésben Katherine után cammogott. Csak a következő saroknál érte utol: megfogta Katherine könyökét, mire a nő elrántotta a karját, reflexből méregbe gurult, és haragja csupán egy fokkal csillapodott annak láttán, hogy egy rendőr zaklatja. A rövid hajszában kifulladt rendőr a kabátzsebből kikandikáló sálra bökött. Katherine kihúzta a sálat, és zavartan bámult rá, majd vádló tekintettel meredt a rendőrre, mintha a férfi rejtette volna oda. A rendőr ezután mondott valamit, mire Katherine a fülcimpájához kapott, és egy röpke pillanatra elbátortalanodott, irtó ideges lett. Aztán hatványozottan lobbant fel ismét a dühe, és határozottan megrázta a fejét.

A rendőr azonban bólogatott: eldöntötte magában a kérdést. Újból Katherine karja felé nyúlt. Katherine félresöpörte a kezét, és eltaszította magától a rendőrt, akinek erre vér szökött az arcába, és viszonzásképp egy tenyérrel, ám nagyságrendekkel erősebben mellbe vágta Katherine-t. A nő hanyatt esett, a járdatestre zöttyent, azonnal felpattant, és rávetette magát a rendőrre, mint egy cséphadaró. Két újabb rendőr fordult be a sarkon, elkerekedett szemmel mérték fel az elfajuló csetepatát, és öt másodpercen belül Katherine-nek immár három rendőrrel kellett dulakodnia.

Ruby ezidáig kaján örömmel szemlélte, ahogy fordul a kocka, ám most görcsbe rándult a gyomra az erőszak váratlan fokozódásától. A rendőrök megkísérelték a földre teperni Katherine-t. A nő az első rendőr nyakába karmolt, vért fakasztva, mire a rendőr lendületből az arcába bokszolt. *Basszus*, szaladt ki a hot-dog árus száján. Katherine elterült, mind a három rendőr leszorította, Rubynak pedig hányingere támadt. Elfordult, mint aki mindjárt kidobja a taccsot, aztán futásnak eredt.

– Ez nem az én hibám – hajtogatta, miközben a talpa a járdán dobogott, az érzései pedig vadul váltakoztak az iszonytól az eksztázisig. – Nem én voltam, nem az én bűnöm… – Csak szaladt és szaladt, egészen a háztömb ellenkező végéig, majd befordult a sarkon, és kis híján felöklelt egy másik rendőrt.

– Jézusisten! – kiáltott fel. Ijedten elhátrált, és biztosra vette, hogy most őt is elagyabugyálják. Az új zsaru – fiatal, pirospozsgás, oroszlánszagú férfi, mintha akkor botorkált volna ki egy hajnalig tartó szilveszteri táncmulatságból – mindazonáltal nem szívta mellre a dolgot.

– Óvatosan, kisasszony! – nevetett fel. Megragadta Ruby karját, de nem karperecet csattintott rá, csupán megtámasztotta. Derűs arca gondterheltté vált, amikor Ruby nem viszonozta a mosolyát. – Minden rendben, kisasszony? Valaki háborgatja? – Elnézett mellette, véreres szeme résnyire szűkült. – Azok voltak?

„Azok”, beszédes hangsúly… Ruby megfordult, és négy néger tinédzserfiút pillantott meg, a zebránál álltak a sarkon. Élték az életüket.

– Azok voltak? – ismételte a zsaru. – Mondtak magának valamit? Belekötöttek magába? – Ruby gyomra ismét meglódult, és arra gondolt: bármit is válaszolok, hinni fog nekem. Akár meg is ölethetném azokat a fiúkat. Az *én* szavam…

A rendőr megerősítésnek vette a hallgatását.

– Ne aggódjon! – kerülte meg. – Intézkedem.

Ruby azonban maradásra bírta: Hillary gyengéden a férfi csuklójára tette a kezét.

– Hagyja – mondta. – Nem tettek semmi rosszat. – A rendőr kételkedve fürkészte az arcát. – Tényleg nem – győzködte Hillary. – Nem követtek el semmit. Nem történt semmi. – A lámpa zöldre váltott az átkelőnél, a fiúk pedig leléptek a zebrára. A zsaru szemmel láthatólag már csak elvből is üldözőbe akarta venni őket.

Hillary ezért megint megfogta a csuklóját.

– Meghív ebédre? – kérdezte.

– Roman, mi? – csóválta a fejét a Mike nevű zsaru. – Oltári nagy seggfejnek hangzik. Már elnézést a kifejezésért.

– Téved, Roman rendes gyerek – hangzott a válasz. – Vagyis hát, eddig annak hittem.

– Nem normális, ha megcsalta magát.

Lehet, hogy végül mégiscsak bedilizett. Esze ágában sem volt ténylegesen együtt ebédelni a rendőrrel, ám mire megérkeztek az étterem elé, egy Lake Street-i magasvasút árnyékában megbúvó kis vendéglőhöz, elmúlt az émelygése, és azon kapta magát, hogy korog a gyomra az éhségtől, ezért ahelyett, hogy valami mondvacsinált ürüggyel faképnél hagyta volna, inkább beült vele a vendéglőbe. És dőlt belőle a szó.

Azt mondta, Hillary Everestnek hívják, és turistaként érkezett az ünnepekre a városba. Hillary Everest: Mike-nak, a zsarunak még a szeme sem rebbent a név hallatán, neki pedig ismételten átsuhant az agyán, hogy azt mesél be a fickónak, amit csak akar, minden szavát el fogja hinni. Teljesen megrészegült attól, hogy egy rendőr nem vonja kétségbe a szavait, és tovább szőtte a történetet, komplett szereplőgárdával egészítve ki a karácsonyi kalandozást Chicagóban: mesélt a bumburnyák unokaöccséről, Leóról; elkényeztetett unokahúgáról, Katherine-ről; és persze a drága jó Teri néniről, aki szállást adott neki. Természetesen nem úszta meg az elmaradhatatlan kérdést sem, hogy van-e barátja, úgyhogy kitalálta magának Romant, az otthon maradt oldalbordáját, akiről aznap reggel tudta meg, hogy a távollétében félrelépett. Előre tudta, hogy Mike majd látványosan felháborodik, és morbid élvezetet lelt benne. Így érezhette magát a mama a szeánszai alatt. Tisztában volt vele, hogy helytelenül cselekszik, valamiért mégsem érezte *akkora* erkölcstelenségnek, hiszen a hazugságok Hillary hangján születtek meg, Hillary arca tükröződött vissza halványan, alig kivehetően a boksz melletti ablakban… ez valamelyest tehát felmentette Rubyt a bűnei alól.

– Ma este már indul is haza? – kérdezte Mike. – Öööö…

– Springfieldbe, Massachusettsbe. – Bólintott. – Hétfőn megyek vissza dolgozni.

– Milyen kár, hogy nem marad még egy darabig!

– Jövök majd vissza – felelte. Mike rögtön felderült.

– Igen? És mikor?

– Talán idén nyáron. – Rögtönzött: – Felvetettem Teri néninek, hogy bejárnék az itteni egyetemen pár órára.

– Mit szeretne tanulni?

– Újságírást.

– Újságíró akar lenni? – Mike most tűnt először szkeptikusnak, bár nem őt kérdőjelezte meg, csupáncsak magát az ötletet.

– Marvin bátyám újságíró – kérte ki magának egy kissé. – Miért ne lehetnék én is az?

– Hé! – emelte fel Mike a kezét. – Ha ez a vágya… Hívjon fel, amikor visszajön a városba. Megmutatom az igazán érdekes helyeket.

– Lehet róla szó – biztatta Hillary.

Reccsent egyet a férfi övére csatolt adóvevő.

– Na jól van – szedelődzködött Mike. – Vár a munka… Nem, maga maradjon csak! Üljön vissza. Rendeljen édességet. Ne törődjön a számlával: én állom a cechet. – Lefirkantotta a telefonszámát egy szalvétára, és elé csúsztatta. – Jó utat hazafelé, vigyázzon magára… annak a Romannek meg adja át, hogy Mike azt üzeni: tapló.

Nézte a vendéglőből kisétáló férfit, integetett neki, amikor elhaladt mellette a járdán, majd Hillary tükörképére fókuszált az ablaküvegen. *Rossz kislány*, korholta Ruby, de Hillary szemérmetlenül mosolygott, és Ruby szája is mosolyra görbült. *Revans, ingyen ebéd, saját rendőri kíséret*, összegezte. *Milyen hozadéka lesz még ennek?*

– Édességet, kisasszony? – kérdezte a pincérnő.

Mivel ebéd után sehol nem volt teendője, elhatározta, hogy kószál egy kicsit, és a belső iránytűje ösztönösen észak felé vezérelte. A folyón átkelve a szél mindent elkövetett, hogy emlékeztesse csupasz lábszárára, Hillary

viszont erőt merített a vastag szelet csokoládétortából, és nem fogott rajta a hideg sem.

Séta közben visszagondolt a Mike-nak előadott sztorijára, és újfent elcsodálkozott azon, mekkora örömét lelte a mesemondásban. A megalkotás puszta folyamatában – új életet fundálhatott ki magának, aminek csak a képzelete szabott határt. Egyvalamit bánt csak meg, nem lett volna szabad felhasználnia a fivére, Martin nevét. Egyáltalán nem tűnt helyénvalónak belekeverni Martint Hillary ügyes-bajos dolgaiba. Legközelebb maradjunk Teri néninél, emlékeztette magát.

Aztán eszébe jutott az újságíró-tanfolyam. Ez meg honnan jött? Elkapta Hillary pillantását a mellette lévő kirakatban, és feltette neki is a Mike-tól hallott kérdést: *Újságíró akarsz lenni?* Hillary vállat vont, és visszakérdezett: *Miért, te?*

Majdnem másfél kilométert gyalogolt, mire fázni kezdett, és keresett egy nyitva tartó üzletet – egy helyes kis régiségkereskedést a Wells Streeten –; bement melegedni, az eladónak odaszólt, hogy csak nézelődik. „Csak nézelődik”: ez a szöveg sosem vált be Rubynak. Hillary bezzeg kedvezőbb reakcióban részesült: a tulajdonos beljebb invitálta, érezze otthon magát. Később az utcán hasonló minőségbeli változást tapasztalt a járókelők gesztusaival kapcsolatban is. Számos fehér ember – főleg, ha férfi volt az illető – rámosolygott Hillaryre, ahogy elhaladt mellette, ám sokkal inkább azokat jegyezte meg magának, akik tudomást sem vettek róla, méghozzá messze nem úgy, ahogy Rubyn néztek keresztül. Nem méregették a szemük sarkából, vagy figyelték színlelt érdektelenséggel minden mozdulatát; nem *igényelte,* hogy szemmel tartsák. Szabadon járhatott-kelhetett… nemcsak adott intézményekben, hanem az egész világban.

Milyen hozadéka lesz még ennek?

A Lincoln Park sarkán megakadt a szeme egy fodrászaton, ahová fehérek járnak. A Donnában csak egy szőke lány reszelte a körmét. Felnézett, és mosollyal üdvözölte Hillaryt.

– Szép napot! – köszönt. – Amy vagyok. Miben segíthetek?

– Csak nézelődök – vágta volna rá Ruby, de még időben visszaszívta. – Nem is tudom pontosan…

Amy szakértő szemmel vetett Hillary hajára egy pillantást.

– Esetleg egy csinos dauert? – vetette fel. – Vagy becsavarjam a haját?

– Azt inkább ne. – Énje egy része távozásra buzdította, de túlságosan furdalta a kíváncsiság. – És ha csak… vágna belőle egy keveset?

– Persze – felelte Amy. – Milyen frizurát szeretne? – Végigmutatott a mintaválasztékon, a hosszú fali tükör fölé kitapétázott, magazinokból kivágott fotókon.

Ruby választása egy híres pilótanő kócos bubifrizurás fényképére esett. A nő egy kis repülőgép pilótafülkéjében ült, mögötte hegyek sötét sziluettje magasodott.

– Mondjuk ilyet!

– Amelia Earhart? – Amy bólintott. – Megoldható. Már ha a fiúja nem bánja. – Kifejtette: – Nem minden férfi szereti a rövid hajat.

– Próba szerencse – felelte Ruby.

Mialatt Amy nekiveselkedett Hillary hajának, Ruby új élettörténetet kanyarított neki. Ezúttal tősgyökeres chicagói lett, aki a Hyde Park negyedben nőtt fel. Egészen tavalyig az anyja szépségszalonjában dolgozott, aztán a mama elhunyt, és Hillary eladta az üzletrészét, a vételárból pedig valóra váltotta régi álmát, egy tengerentúli utazást. („Párizsba ment?”, kérdezte Amy. „Nepálba”, válaszolta Ruby, mert érdekelte, hogyan hangzik. „Az Párizs mellett van?”, érdeklődött Amy.) Végül már nem tudta tovább állni anyagilag a külföldi utazgatásait, hazajött tehát, visszaköltözött a húgához, és most munkát keres, mielőtt az összes pénzét felélné.

– Nálunk most van üresedés – említette Amy.

– Köszönöm – felelte Amy. – De valami mással szeretnék foglalkozni.

– Mivel?

– Nem tudom. – Hillaryvel szemezett a tükörben. – Még nagyon új ez a helyzet.

– Ha szeret repülni, csinálhatná azt, amit az unokahúgom, Holly. Légiutas-kísérő. Bejárta már az egész országot. Nemzetközi járaton szeretett volna dolgozni, de a légitársaság elutasította a jelentkezését, mert nem elég szép. Magát tuti nem kergetnék el… Nepálba utazhatna, és még fizetnének is érte.

A tükörben Hillary felvonta a szemöldökét.

– Hogyan lehet ilyen munkát szerezni? – kérdezte Ruby.

– Azt nem tudom, Hollynak hogyan sikerült, de érdemes tenni egy próbát a Lightbridge Ügynökséggel. Tudja, az óriásplakátról!

Ruby elképesztően rövid idő múlva már végzett is. Az egész – samponozás, vágás, szárítás *és* manikűr – nem tartott tovább egy óránál. Ruby sejtette, hogy a fehér nőknek könnyebb a sora, de ez… egek, éveket nyernek vissza az életükből! Arról nem beszélve, hogy remekül állt neki Amelia Earhart frizurája.

Újult lendülettel, ruganyos léptekkel nyugatnak vette az irányt. Az első nagy kereszteződésnél felnézett, és egy alacsony irodaépület tetején meglátta az óriásplakátot, amelyről Amy mesélt:

JOANNA LIGHTBRIDGE KARRIERTANÁCSADÓ

ÉS MUNKAKÖZVETÍTŐ ÜGYNÖKSÉG

MI SZERETNE LENNI?

A hirdetőtáblán fehér nők sorakoztak, csak most frizurák helyett hivatásokat szemléltettek. A légiutas-kísérő balról a második volt: egyenruhájával, szárnyas jelvényével olyan benyomást keltett, mint a légierő egyik obskúrus ágának tisztje, akinek az a feladata, hogy martiniket szolgáljon fel. Mellette egy nő jegyzettömbbel a kezében, talán újságíró, bár nagy valószínűséggel inkább titkárnő – de mindenképpen magas rangú személy, olyasvalaki, aki saját irodát kapott egy toronyházban, és hatalmában áll átengedni vagy elhajtani másokat. A felvonultatott

szakmákat böngészve megint úrrá lett rajta az a különös eksztázis, nem is annyira az egyes választási lehetőségek, mint inkább a hatalmas választék puszta ténye, a választás szabadsága miatt.

MI SZERETNE LENNI?

A névtáblák alapján a Lightbridge Ügynökség a hatodik emeleten volt.

– De azt hiszem, ma nincsenek nyitva – mondta a biztonsági őr a recepciónál.

– Nem bánja, ha én mégis felnézek? – kérte Ruby.

– Parancsoljon. – Mosolyogva mutatott a vendégkönyvre. Ruby lendületes kézírással odafirkantotta: „Hillary Earhart”.

Felfelé menet megszemlélte magát a tükörsima liftajtó felületén. Igazán beugorhatott volna egy üzletbe harisnyáért, gondolta, bár a ruhája így is elég hosszú ahhoz, hogy talán ne tűnjön fel a hiánya. Inkább a kabát aggasztotta – Ruby Dandridge kabátja –, mert a lehető legnagyobb udvariassággal még Amy is szóvá tette, mennyire nem áll jól Hillarynek. („Az anyukámtól örököltem”, magyarázta ki Ruby.) Levetette a kabátját, a karjára terítette, és gondosan lesimította a ruháját. Mindjárt más.

A liftajtó széles üvegfalra nyílt, mögötte az ügyfélfogadó előtér. A lámpák fényét tompábbra csavarták, a kétszárnyú üvegajtóra pedig kifüggesztették a ZÁRVA táblát.

Ruby az üveghez sétált, és bekukucskált. Az üres recepciós pult mögötti portrén egy makulátlan, élére vasalt blúzt és kosztümöt viselő fehér nő szerepelt karba font kézzel; rövid barna haját majdnem úgy hordta, mint Hillary. Csak nem Miss Lightbridge? Ruby odébb araszolt egy kicsit, és elnézett a recepciós pulttól balra, ameddig ellátott a folyosón: az egyik hátsó irodában még égett a villany. Árny suhant át a falon: rövid hajú nő sziluettje.

Ruby elmosolyodott, kezdte megszokni Hillary szerencsés csillagzatát. Négyszemközt vehet részt egy állásinterjún az ügynökség vezetőjével. Miért is ne? Csak nehogy meglássa a csupasz bokádat.

Már az üvegajtó melletti csengő felé nyúlt, amikor észrevette, hogy az ujja hegyén vércsepp piroslik. Összevonta a szemöldökét, arra gondolt, Amy megvághatta a manikűrözésnél, és tenyérrel felfelé fordította a kezét. Nem csak a mutatóujja vérzett: vörös váladék bugyogott elő az összes körme alól.

Ahogy korábban az ébredésnél, úgy most is pánikba esett. A szíve előbb szaporábban vert, majd kihagyott egy ütemet… nem is, a mellcsontja szinte terpeszkedett, majd' szétfeszítette a mellkasát, mintha a mellkasa bal és jobb oldalát összetartó kapocs hirtelen szétpattant volna.

– Jaj, ne! – sápadt el Ruby.

A háta mögött csukódott a liftajtó. Megpördült, és utánavetette magát. Vére a fényesre suvickolt fémre kenődött, ahogy beszuszakolta magát a fülkébe.

Mire összezárult az ajtó, teljes gőzzel megkezdődött az átváltozás, vissza az eredeti énjévé. A felsőteste megvastagodott, a melltartója ráfeszült. Eldobta a kabátját és a retiküljét, hogy két kézzel matasson a ruha hátulján. A piros cipők kíméletlenül megduzzadt lábfejébe haraptak. Az ajtón visszatükröződött, ahogy Hillary gyönyörű haja töredezetté válik, elsötétül, fürtös lesz, fehér bőrszíne pedig elenyészik.

Ruby egy ádáz rántással eltépte a melltartó kapcsát. Zihálva kétrét görnyedt, a ruhájába törölve a vérét, és végig kellett néznie, amint az utolsó fehér szigetek is eltünedeznek a kézfején és a csuklóján.

A lefelé suhanó lift zökkenve megállt. Ruby gyorsan felkapta a kabátját – megint az *övé* –, és összegombolta a vértől maszatos ruhája előtt. Kinyílt a liftajtó. A haját lapogatta, aztán rájött, teljesen reménytelen, és kitámolygott az előtérbe.

– *Te meg* ki a fasz vagy? – förmedt rá a biztonsági őr.

– Már itt sem vagyok – válaszolta Ruby széles mosollyal, ami inkább vicsornak tetszett. A kijárat felé bicegett, irgalmatlanul szorította a cipő, minden egyes lépés külön kínszenvedés volt. Az őr még utánaszólt, de Ruby csak ment előre, azért imádkozva, hogy ne essen össze a fájdalomtól, mielőtt hívhatna egy taxit.

Három nappal később visszatért a Hyde Park-i házba.

Ellenállt a késztetésnek, ameddig csak tudott, nagyon is tisztában volt azzal, mekkora őrültség visszamenni, és a józan paraszti ész azt diktálja, hogy felejtse el az egészet, mintha meg sem történt volna. A hazatérését követően huszonnégy órán keresztül azzal áltatta magát, hogy a józan eszére fog hallgatni. Ám a második napon, amikorra a feldagadt lába normális méretűre húzódott vissza, és megint tudott járni, arra a felismerésre jutott, hogy nem áll szándékában folytatni az álláskeresést… vagy legalábbis Ruby Dandridge-ként semmiképpen.

Így hát a harmadik napon korán kelt, melegen öltözött. Attól félt, sokat kell majd keresgélnie a sorházat, aztán a taxisofőr megkérdezte, hová lesz a fuvar, és azonnal emlékezett a címre.

Másodszor már nem is tűnt kacsalábon forgó palotának: csak egy felújításra szoruló nagy, öreg épületnek. Valahogy mégis belengte némi bűbáj, és Ruby hosszan álldogált a kapu előtt. Utolsó esély, figyelmeztette magát. Ha most bemész, nem biztos, hogy még egyszer meg tudsz szökni.

Nem mintha az első alkalommal megszökött volna.

Magához szorította a retiküljét, és belépett a kapun. Félúton járt a tornác felé, amikor nyílt a bejárati ajtó, és Caleb Braithwhite mosolyogva kinézett.

– Üdv, Ruby! – mondta.

– Emlékszel rá, hogy bevetted az elixírt?

Az előszobából nyíló kis társalgóban ültek, egymással szemben. Ruby a kését markolta, és nyitva hagyatta Braithwhite-tal a bejárati ajtót, hogy hallja hátulról az utcazajt, és a fagyos kinti levegő a széke alá, a bokája köré kígyózzon.

– Arra emlékszem, hogy megkínálsz valamiféle varázsitallal – mondta Ruby. – Arra nem, hogy meg is iszom.

Braithwhite bólintott, mintha erre a válaszra számított volna.

– Az én hibám, sajnos. Tudtam, hogy az átváltozás sokként ér majd, de nem gondoltam bele, mit ittál még aznap éjszaka.

Ruby szeme összeszűkült.

– Beletettél valamit a koktélomba?

– Nem. Spicces voltál, de…

– Annál többről volt szó – vágott közbe Ruby.

– A döntés pillanatában még teljesen beszámítható állapotban voltál – felelte Braithwhite. – Az átalakulás okozta sokk azonban az alkohol hatásával megspékelve pánikrohamot váltott ki. Tökéletesen érthető… a változás eléggé meglepő tud lenni.

– Meglepő – idézte fel Ruby, ahogy visszájára fordult a folyamat a liftben.

– A végén kiütött a sokk. Azt hittem, csak elájultál, de eszméleted vesztetted, úgyhogy felvittelek az emeletre, és ágyba dugtalak. Gondoltam, pár órán belül magadhoz térsz.

Újabb emlék: a selyem ágynemű ragacsosan tapad meztelen bőréhez.

– Levetkőztettél?

– Leestek rólad a ruhadarabok. Összetépted őket a pánikroham alatt.

– Szóval fogtad magad, és befejezted, amit elkezdtem? Hogy merészelted?

– Nem merészeltem semmit. Ágyba dugtalak, és kész. Aztán vártam, hogy felébredj. De átaludtad az egész éjszakát. Reggel dolgom volt, lent a pincében, és mire felnéztem, már felszívódtál. Inkább nem eredtem a nyomodba. Nem akartalak még jobban felzaklatni, és sejtettem, hogy előbb-utóbb magadtól visszajössz. Addig is módosítottam kicsit az elixír összetételét. Legközelebb már nem fog annyira megviselni az átváltozás.

– Ki mondta, hogy lesz legközelebb?

– Nem ezért jöttél vissza? – Kitartóan nézett a szemébe, majd így folytatta: – Ám mielőtt még nagyon előreszaladnánk, tartozom neked egy vallomással. Nem véletlenül ismerkedtünk meg egymással.

– Hogy érted ezt? – kérdezte Ruby.

– Jók az ösztöneim – magyarázta Braithwhite. – Remek érzékkel puhatolom ki a lehetőségeket. Valahogy mindig sikerül a saját malmomra hajtani a vizet. Megtanultam. Másképp sosem vehettem volna elégtételt az apám halála előtt.

– Vagyis azt súgták az ösztöneid, hogy szólíts le azon az utcasarkon?

– Igen. – Habozás. – De ez még nem minden. Eltitkoltam előled néhány dolgot a Chicagóba jövetelem okáról, és ezek a fejlemények felkavarhatnak. Szeretnék tiszta vizet önteni a pohárba, de előbb meg kell értened…

– Értek én *mindent* – szakította félbe Ruby. – Azt mondod, hazudtál, és szilveszterkor csak tőrbe csaltál. – Vállat vont, mintha nem is lenne nagy ügy, miközben fájt, hogy becsapták, és dühös volt, amiért hagyta magát megvezetni. – Dörzsölt gazfickó vagy, meg kell hagyni.

– Nem! – tiltakozott Braithwhite. – Nem, Ruby, szó sincs róla. Igen, elismerem, aznap este *valóban* hátsó szándék vezérelt. De közben jól éreztem magam. Élveztem a társaságodat. A beszélgetést, a táncot. A csókokat. – Elmosolyodott.

– Na igen, azt *most rögtön* verd is ki a fejedből – csóválta meg Ruby a kését.

– Jól van, na. – Braithwhite bocsánatkérőn felemelte mindkét kezét, ám mosolya másról árulkodott: *majd meglátjuk*.

– És mi az igazság a kocsid körül ólálkodó két férfival kapcsolatban? – firtatta Ruby. – Az is csak…

– Véletlen egybeesés. Szerencsés véletlen.

– *Szerencsés*?

– Anélkül is elégedett voltam az éjszaka alakulásával. – Újabb bájmosoly. – De egy bizonyos ponton elő kellett valahogy hozakodnom az ajánlatommal, és túlontúl meghitt körülmények között az bizony… kínosan is alakulhatott volna. Nem árt, hogy belebotlottunk a suhancokba, mert utána más lett az este hangulata.

– És ha megöltek volna minket? – vonta kérdőre Ruby. – Utána milyen lett volna a hangulat?

– Sehogyan nem árthattak volna nekem. És téged sem fenyegetett valós veszély.

Ruby a fejét rázta.

– Te is csak egy hazug szemétláda vagy, mi?

– Olyan ember vagyok, aki pontosan tudja, mit akar… és meg is tudja szerezni – közölte Braithwhite. – Megértem, hogy dühös vagy, minden okod megvan rá. De Ruby… legyünk őszinték egymással. *Igazam* volt. Akarod ezt.

– Lehet – felelte Ruby –, de ez nem jelenti azt, hogy ne ment volna el a józan eszem.

Végül megint megrázta a fejét, és így szólt:

– Mi lenne a meló?

Rendesen lehűlt a levegő, ezért Braithwhite – Ruby engedélyével – becsukta a bejárati ajtót. Visszavonultak a konyhába. Braithwhite feltett egy teáskannát a rezsóra, aztán letelepedtek az asztalhoz, ahová besütött a nap.

Braithwhite elmesélt egy történetet. Massachusettsben kezdődött, 1795-ben, és egy fehér férfiak alkotta titkos társaságról szólt, amit Caleb egyik apai felmenőjének odalági rokona, Titus Braithwhite vezetett. A titkos társaság meg akarta zabolázni a teremtés erejét, ám hiba csúszott a számításukba – „Abrakadabra!” helyett azt mondták, „Szezám, tárulj” –, és saját fejükre zúdították az armageddont.

A történet ezután előreugrott száz évet, és Caleb nagyapjánál, Addisonnál folytatódott, aki megalapította a saját titkos társaságát, majd Caleb apjával, Samuellel folytatódott, aki tovább terjeszkedett, és megépítette az új kúriát Titus Braithwhite egykori udvarházának romjain. Kutatásaik során fényt derítettek egy Hannah nevű rabszolgalány létezésére, aki élve megmenekült Titus Braithwhite apokalipszisából, szíve alatt hordozva néhai gazdája születendő gyermekét. Éveken keresztül próbálták kideríteni, mi történhetett vele, ám végül Caleb oldotta meg a rejtélyt

ösztönös megérzésével, ő nyomozta le Titus vérvonalának utolsó sarját, a még élő leszármazottját.

Ahogy Braithwhite összefoglalta az apja kovácsolta tervet, amellyel Massachusettsbe csábították Atticust, Rubynak eszébe jutott, hogy George egyszer felhívta előző nyáron, és megkérdezte, tudna-e vigyázni Horace-ra, amíg Atticusszal családi ügyben keletre utazik. És arra is tisztán emlékezett, hogy ki csapódott hozzájuk az útra.

– Amikor Atticus és George megérkeztek az apád házához – kérdezte Ruby –, egyedül voltak, vagy…

– Egyedül kellett volna lenniük – mondta Braithwhite. – A húgod azonban úgy döntött, hogy velük tart. – Majd amolyan bókféleségként gyorsan hozzátette: – Letitia nehéz eset.

Ha te azt tudnád, gondolta Ruby. Aztán persze lehet, hogy tudja is, tette hozzá magában.

Ez a fejezet azzal ért véget, hogy Braithwhite elárulta az apját, és megmentette Atticus és a többiek életét. Kis szünet következett, amíg hozzájutott az örökségéhez, majd Braithwhite eljött Chicagóba, és felvette a kapcsolatot egy másik fehér férfiakból álló titkos társasággal. Még több háttértörténet következett volna, ám Ruby azonnal félbeszakította a történetet Hiram Winthrop első említésekor.

– Winthrop? Akié a Winthrop-ház?

– Igen. És hogy előre megválaszoljam a következő néhány kérdésed: igen, Letitia miattam szerezte meg a házat. Az ügyvéd, akitől pénzhez jutott, nekem dolgozott, akárcsak az ingatlanközvetítő. A Penumbra Ingatlanügynökség az apám egyik fedőcége. Én vagyok az ingatlan valós tulajdonosa.

Még be sem fejezte, Ruby már a fejét rázta.

– Annyira tudtam! – mondta. – *Tudtam*, túl szép, hogy igaz legyen! – A tekintete villámokat szórt. – Miért? Miért pont *a húgom?*

– Az ösztöneim súgták – felelte Briathwhite higgadtan. – Megfordult a fejemben, hogy én magam költözöm be a Winthrop-házba.

Meggyőződésem szerint értékes titkokat rejt – ám aki megpróbálja felfedni őket, annak Winthrop kísértetével gyűlik meg a baja. Na persze, nem utasítanék vissza egy egészséges párviadalt, de aztán felmerült bennem, hogy akadhat itt egy rátermettebb jelentkező.

– Letitia? Miért feltételezted róla, hogy…

– A húgod makacs, mint az öszvér. Éreztem, hogy kellő motivációval… vagyis, ha ezen múlik, hogy megtarthatja-e a házat… meg fogja szelidíteni valahogy Winthropot. Igazam lett, persze.

– Igen, igazad lett – ismerte el Ruby. – Ám egyúttal tévedtél is. Titiának fogalma sincs, hogy tőled kapta a házat, ugye?

– Nincs, és remélem, te sem árulod el. Nem örülne neki.

– Mert aztán marhára érdekel, hogy örül-e vagy sem.

– Pedig érdekel – bizonygatta Braithwhite. – Kedvelem Letitiát.

– Ő bezzeg nem kedvel téged, nem igaz? Így aztán hiába lakik a Winthrop-házban, nem tudod megszerezni tőle, amit akarsz. Nem mehetsz oda hozzá, és kérdezheted meg, talált-e valamit.

– Nem – értett egyet Braithwhite. – Te viszont megteheted.

– Ezzel akarsz megbízni? Kémkedjek a húgom után?

– Ez csak a töredéke lenne a munkádnak – fogalmazott körültekintően –, de igen, szeretném, ha több időt töltenél együtt a húgoddal. Ne fogd vallatóra; csak érdeklődj a hogyléte iránt, hátha magától mesélni kezd. Elegyedj szóba Atticusszal is, meg minél több albérlővel. Akár még körbe is szimatolhatnál a házban.

– Egyedül? – kérdezte Ruby. – Azt lesheted.

– Jól van. Akkor csak a lakókkal beszélj. Derítsd ki, hogy rábbukantak-e valami érdekesre: mondjuk könyvekre, térképekre, kulcsokra, talányos szerkezetekre. Titkos kamrákra. Az is érdekelne, hogy kérdezősködött-e valaki náluk, vagy megfigyelik-e a házat.

– Mármint kik?

– Fehér férfiak – felelte Braithwhite. – Elsősorban rendőrök.

Ruby fagyosan nézett rá.

– Mibe keverted a húgomat?

– Az egy másik hosszú történet. Majd elmesélem, de először is, szeretném, ha részt vennél holnap este egy összejövetelen. Ott sok kérdésedre választ kapsz… utána pedig megbeszéljük a további teendőidet.

– Miféle összejövetel? Estély?

– Ne aggódj, nem kell felszolgálnod falatkákat. Vendégként jöhetsz.

– Az remek – vágta rá Ruby –, mert cafatokban lóg az estélyi ruhám.

Braithwhite apró üvegcsét helyezett az asztalra; a vörös folyadék izzani látszott a napfényben.

– Akad valami, ami illik rád – ígérte.

– *Gyakorlati* jövendölés – mondta az öreg nő. – Nem holmi cigányasszonyok handabandája, hanem matematikán alapuló, racionális előrejelzések. Erre helyeztük a fő hangsúlyt kutatásaink során 1929 októbere óta, és komoly haladást értünk el, leszámítva persze egy-két óhatatlanul becsúszó hibát. Nemrégiben emellett személyes hobbimmá vált a holttestek helyreállításának művészete. – Lenézett szklerotikus kezére, amely görcsösen markolta a támaszkodásra használt botot. – Hamarabb is elmélyedhettem volna benne, de az ember mindig azt képzeli, hogy még rengeteg ideje van… És maga, kedves? Mi a szakterülete?

– Halott emberekkel beszélek – felelte Hillary.

– Melyik módszerrel? Lélekrádió? Barton telexe? Nyugtasson meg, hogy nem spiritiszta médiumként!

– Egyik sem. Pusztán beszélek hozzájuk. Adottság. Az édesanyám is képes volt rá.

A nő enyhén hátrahőkölt, és lebiggyesztette a száját, mintha Hillary valami viszolyogtatót mondott volna. Aztán farkasmosoly ült ki az arcára, és halkan kuncogott.

– Még hogy *adottság!* Vigyázzon az ilyen kifejezésekkel, drágaságom, itt nem mondhatja akárkinek. Még a végén máglyán megégetik boszorkányságért.

– A szűklátókörű emberek nem ijesztenek meg – közölte Hillary, amivel újabb kacarászást érdemelt ki.

– Azt látom – állapította meg az öreg hölgy. – Mit is mondott, honnan érkezett? Nantucketből?

Hillary bólintott.

– Szerény kis páholy vagyunk. Kevesebben alkotjuk, mint régen. A páholymesterünk tavaly tavasszal átpártolt az ardhamiakhoz. Azóta próbáljuk újjászervezni magunkat.

– Ardham – csücsörített megint az öreg nő. – Tőlem is elcsábítottak valakit. De tudomásom szerint csúfos véget ért. Akárcsak a csábítója, Mr. Braithwhite. – Újabb kuncogás. – Koccintsunk egy kis pezsgővel, mit szól hozzá, aranyom? Hol van az a pincér?

Amíg az öreg hölgy lassan körbefordult, hogy találjon egy poharakkal megrakott tálcát, Ruby is a felszínre emelkedett, és végigpásztázott a báltermen, Caleb Braithwhite-ot keresve.

Nem sokkal azelőtt még odakint ült a férfival az autójában a magánklub parkolójában, és az elsötétített ablakból figyelték az érkező vendégeket. Braithwhite a varázslórendjük képviselte városok szerint hivatkozott rájuk: Baltimore, Atlanta, New Orleans, Las Vegas, Los Angeles. És még két tucatnyian. Az öreg nő New Yorkból jött.

A limuzinok begördülése közti szünetekben Braithwhite megtanította Rubynak a fedősztoriját: – Elvileg nem kell majd túl sokat beszélned. Te leszel az egyetlen vonzó nő odabent. A legtöbben flörtölni próbálnak majd veled: hagyd, hadd csapják a szelet. Mosolyogj, színlelj érdeklődést, beszéltesd őket. Hadd kotyogjanak ki minél többet.

Úgy beszélték meg, hogy külön érkeznek, amikor tehát elérkezettnek látta az időt, Braithwhite kilométerekkel távolabb vezetett egy garázshoz, ahol Ruby saját limuzinja várakozott.

– Ne aggódj! – nyugtatta Braithwhite. – Nem lesz semmi gond. Vegyülj el, és figyelj.

Ruby mégis aggódott, egyre idegesebb lett, és mire a limuzinja megállt az épület előtt, úgy érezte, nem fogja tudni végigcsinálni. Végső kétségbeesésében elkapta Hillary pillantását a visszapillantó tükörben, amelyet Hillary bevetésre készen, a rá jellemző fensőbbséges arckifejezéssel viszonzott. Ruby átengedte neki a kormányt, és így nem ő, hanem Hillary lépett ki határozottan a limuzinból a járdára, és Hillary vonult be úgy a klubba, mintha ő volna a ház úrnője, szinte meg sem állt, épp csak felmutatta a meghívóját az ajtónál álló fekete öltönyös férfiaknak.

Az előcsarnokban megnézte magát egy tükörben. A testi átváltozás ezúttal fájdalommentesen ment végbe, bár éppoly hajmeresztőnek hatott, mint először. Vörös haja ismét hosszan omlott a vállára; nem vágatta le még egyszer, inkább természetesen viselte. Kikefélt, a téli szélben enyhén összeborzolódott frizurájának rakoncátlansága tetszetős kontrasztot alkotott a ruhájával: rőt vadász fekete estélyiben.

A bálterem felé vette az irányt. A beszélgetés zaja az érkezésekor azonnal elült, a fejek egyszerre fordultak feléje. Hillary felmérte a terepet, latolgatta, honnan induljon, végül kiszemelt egy élemedett korú triumvirátust – San Francisco, St. Louis, Des Moines –, vén kujonokat, akik egy közeli asztal mellől legeltették rajta a szemüket.

Átvágott a termen az asztalhoz, és bemutatkozott. Miután értesült arról, hogy Hillary Nantucketből származik, San Francisco eleresztett egy poént: – Rémlik, hogy hallottam magácskáról egy abszurd verset. – Mire St. Louis rákontrázott: – Nem, nem… te a *fivérére* gondolsz! – Des Moines eközben az ajkát nyalogatva számolgatta a Hillary dekoltázsát pettyező szeplőket. Két kretén meg egy varangy, gondolta Ruby, míg Hillary arra sem vette a fáradságot, hogy magára vegye a dolgot.

Helyet foglalt, és gyors helyzetelemzést végzett. San Franciscónak minden tréfálkozása ellenére rettenetes fájdalmai lehettek. A hasát markolászta, el-eltorzult az arca, és valahányszor a fájó ponthoz nyúlt, a tekintete mindig ahhoz az asztalhoz villant, ahol Los Angeles ült. Des Moines kóros önbizalomhiányban szenvedett, kisebbrendűségi

komplexussal súlyosbítva, és megörült annak, hogy végre olyasvalakivel találkozhat, akinek a páholya – az ő szemében legalábbis – még az övénél is jelentéktelenebbnek tűnt. Ám attól, hogy felsőbbrendűnek tartotta magát Hillarynél, még imponálni akart neki. A páholya könyvtárával hencegett, és gyűjteményük legújabb darabjával, az úgynevezett *Codex Phantasmagoriá*val. – A Ziegler-féle átírás, mind a hét kommentárral. Fel tudja fogni, micsoda *ritkaság?* – Nem tudta, de volt egy olyan sanda gyanúja, hogy St. Louis meg akarja kaparintani magának a kódexet, és csak azért teszi a szépet Des Moinesnak, hátha el tudja később csórni tőle.

Kisvártatva kimentette magát – félbeszakítva Des Moines monológját –, és áttelepedett egy másik asztalhoz. Amíg Hillary a vendégekkel parolázott, Ruby elengedte magát, mert rájött, hogy ezek az emberek sem kérdőjelezik meg a meséit. Sőt, különösebben idegennek sem tűntek neki: mindössze annyiban tértek el az átlagos gazdag, önelégült fehérektől, akikkel összehozta a sors, hogy hajlandóak voltak szóba állni vele. A halottidézésről. De még a mágikus témák sem hatottak újdonságként, mert a vendégek zömmel úgy fejtették ki őket, mintha a pénzről, a politikáról, és más egyebekről beszélnének, amelyekkel uralmuk alá hajtják a világot.

Arra jutott, hogy nem igazán kedveli a vendégeket, ezért bárminemű lelkifurdalás nélkül hazudhatott nekik. A fajankók és zsémbes vénségek bagázsán belül akadtak ráadásul velejéig romlott emberek is.

Míg úgy tett, mint aki csüng Denver elmekontrollról elővezetett körmondatain, Hillary hátradőlt, és kihallgatta Los Angeles és Las Vegas eszmecseréjét a mögötte lévő asztalnál. Vegas még nem tért napirendre afölött, hogy San Francisco nemrég semmibe vette, és így dohogott: – Nem értem, mi a franc emésztheti. – Los Angeles felnevetett: – Én értem. – Majd elmagyarázta, hogy ha valaki keresztbe tesz egy üzletnek, majd elmegy abba az étterembe, amit az az ember ajánl neki, akit átbaszott, az bizony egy hígagyú barom.

Kicsivel később átült egy déli államból származó asztaltársasághoz. Dallas egy középkorú, füstös hangú, trágár humorérzékkel megáldott cowgirl volt, míg Richmond, Atlanta és New Orleans olyan kultúremberek, akik nem lépték át a sármosság és az ellenszenvesség közti határvonalat. Az ő körükben telt a legkellemesebben Hillary estéje egészen addig, amíg

előzetes figyelmeztetés nélkül témát nem váltottak, és át nem tértek azokra az emberekre, akiket a férfiak csak „negróknak” tituláltak. Dallas egy jóval elterjedtebb kiejtést alkalmazott.

Nem hangzott el semmi olyan, amit Ruby nem hallott volna már ezerszer mások szájából. De más az, ha róla beszélnek, vagy lekezelően szólnak hozzá, és megint más, hogy *vele* beszélgetnek, egy közülük való személlyel, egyként gondolkodóval. Hillarynek minden akaraterejét latba kellett vennie, hogy ne szólja el magát, és kivonja magát a társalgásból anélkül, hogy az az egy hazugság elhagyja a száját, amit Ruby megbocsáthatatlan véteknek tartott volna – a hallgatása végül épp elég beszédes volt egy-két megjegyzés után.

És akkor ott volt még Coeur d’Alene, a tébolyult tekintetű szőke csontváz, akinek arcát olyan mélyen gyökerező gyűlölet torzította el, hogy Ruby azon sem lepődött volna meg, ha feláll, és belelő egy puskával a tömegbe. A férfi kisajátította a bálterem egyik sarkát, ugyanis senki sem mert a közelébe menni – Hillary pedig ez egyszer követte a példájukat. Ám amikor elmenekült a déliek asztalától, véletlenül a férfi irányába tekintett, és hirtelen elfogta a bizonyosság, hogy a szőke vendég szeméből sütő indulat egyívású a Dallas ajkáról felhangzó aljasságokkal.

Gonosz népség. Egy óra után elege lett a társaságukból, és körülnézett, merre lehet Caleb Braithwhite, mikor vet már véget ennek a cirkusznak. De úgy tűnt, még nem érkezett el a drámai belépő ideje, bármit is tervezett. Kiszúrta a tömegben Braithwhite társát, Chicagót, amint élénk eszmecserét folytat a winconsini Amesboro páholyának képviselőjével. Aztán meglátta, hogy Des Moines feltápászkodott, és egyenesen felé tart. Gyorsan fedezéket keresett, és ezért odaköszönt New York asszonyságnak.

A nőnek végül sikerült leintenie az egyik körbe-körbe járó pincért, egy magas, sötét bőrű, huszonéves néger fiút. Leemelt egy pohár pezsgőt a kinyújtott tálcáról, és közben tetőtől talpig végigmérte a pincért.

– A mindenit, te aztán valóságos díszpéldány vagy, aranyoskám!

A pincér, aki legalább annyira elrejtette valódi énjét, mint Ruby, udvariasan mosolygott, mintha New York a nyakkendője színét dicsérte volna meg, majd tüstént felkínálta a tálcát Hillarynek.

– Asszonyom?

– Nem kérek, köszönöm – felelte Hillary.

– Maga nem iszik? – nézett a távozó pincér után New York.

– Nem ihatok. Egészségügyi okokból.

– Milyen kár! – Egy-két korttyal fenékig ürítette a poharát. – Jöjjön, kedves! Nézzük meg Lancaster főnyereményét, most épp nem áll senki sorban előtte.

A bálterem egyik végében festmény lógott a falon: szürke szakállas pionír lovagol a folyóparton, a háttérben dombtető, rajta egy erőd csillagossávos lobogóval. Ruby kikövetkeztette, hogy a festmény Morgan Glastonburynek állít emléket, aki Caleb Braithwhite elmondása szerint 1847-ben megalapította a rend chicagói szárnyát. Glastonbury ifjúkorában Titus Braithwhite titkos társaságának oszlopos tagja volt, azon szerencsések egyike, akiket túl zöldfülűnek vagy tehetségtelennek ítéltek, ezért nem engedték, hogy részt vegyen az apokalipszisba torkolló szertartáson.

Glastonbury portréja alatt vitrint állítottak fel, amelyet hat fekete öltönyös biztonsági őrzött. A vitrinben impozáns, ősréginek látszó könyv hevert, nyitott oldalain különös betűk sorakoztak. – *A nevek könyve* – mutatta New York, és még mohóbb szemeket meresztett a lapokra, mint korábban a pincérre. Ruby kíváncsian kilesett Hillary szeme mögül, mert a címről az a könyv jutott eszébe, amelyben Mennyei Atyánk feljegyzi az üdvözültek nevét. Ám nem tartotta valószínűnek, hogy a vitrinben kiállított *Nevek könyve* Istentől eredne.

– Bocsásson meg! – szólította meg New York a könyv őrző-védő szolgálatának vezetőjét. – Mr…

– Burke.

– Mr. Burke, ez Winthrop példánya?

– Igen. – Alattomos kis vigyor játszadozott a férfi szája sarkában, ahogy megjósolta New York következő kérdését, tudván, mit fog válaszolni rá.

– Szeretnék vetni egy pillantást a második függelék egyik oldalára. Megtenné, hogy…

– Sajnálom – vágott közbe Burke a sajnálat legcsekélyebb jele nélkül. – A vitrin zárva marad.

– Értem én, hogy nem vehetem kézbe. De ha esetleg *maga*...

– Ha egy embernek kinyitom a vitrint, akkor utána mindenkinek ki kellene nyitnom. És abból csak problémák származnának.

New York húzta a száját.

– A meghívóm szövegét én úgy értelmeztem…

– Nem érdekel, mit hogyan értelmezett – válaszolta Burke élvezettel. – Az utasítások úgy szólnak, hogy nem nyithatjuk ki a vitrint.

– Nem tetszik ez a *hangnem*, fiatalember.

Hillary elhátrált, mert nem óhajtott kereszttűzbe kerülni, amennyiben New York villámokat szórna a sétabotjából. Beleütközött valakibe, és megfordult.

Chicago állt mögötte. Arca, mint egy visszavonult bokszolóé, aki bárszékre cserélte a ringet, az állatias maszk alól azonban egy pillanatra elősejlett a metsző intelligencia.

– Ön bizonyára a Nantucketből delegált képviselő – nyújtott kezet Chicago.

– Rose Endecott – rázott kezet vele Hillary. A férfi kézszorítása erős volt, akár össze is roppanthatta volna az ujjait a markában.

– John Lancaster – mutatkozott be. – Örülök, hogy itt van. Bár kicsit meg is lep. Braithwhite mondta, hogy küldött önnek meghívót, de a páholyaik múltbeli vitás ügyeinek fényében nem hittem, hogy el is fogadja majd a meghívást.

– Nekünk csak Braithwhite apjával akadtak nézeteltéréseink – felelte Hillary.

– Borítsunk fátylat a múltra, nemde? – Most úgy fürkészte a bokszoló ábrázat mögül, mint egy rendőr.

– Lancaster! – furakodott közéjük New York. – Lancaster, egy szóra…!

– Ne haragudjon, Madeleine – mondta Lancaster. – Meg kell nyitnom az estét. Később beszélünk. – Még egy pillantást vetett Hillaryre, aztán fürgén elsétált, hogy a bottal járó New Yorknak esélye se legyen utolérni.

Lancaster átvágott a bálterem közepére, a csillár alatt szabadon hagyott területre.

– Figyelem! – kiabálta túl a zajt. – Kérem, mindenki figyeljen rám! – A terem elcsendesedett. – Most pedig szíveskedjenek távozni azok, akik nem tartoznak a biztonságiak vagy a meghívott vendégek körébe! – A néger pincérek megindultak a kijárat felé (olyan nagyon nem is bánják, gondolta Ruby); némelyik vendég még íziben lekapott egy-egy pezsgőspoharat a tálcáikról. A személyzet távozása után becsukták az ajtókat, Lancaster pedig intett az egyik emberének, aki a csillárt leszámítva minden lámpa fényét alacsonyabbra vette.

– Isten hozta önöket Chicagóban! – kezdte Lancaster. – Köszönjük, hogy eljöttek. Tudom, néhányan nagy utat tettek meg, és nemcsak kilométerekben, hanem bizalomban mérve is. Nagyra értékelem, hogy önuralomról téve tanúbizonyságot összegyűltek ezen a semleges területen. – Atyáskodó mosollyal jutalmazta őket, mint egy kivételesen jó magaviseletű iskolás osztályt. – Nem kenyerem a beszéd – folytatta. – Az elődöm, Bill Warwick, nagyszerű szónok volt. Én mindig is a tettek embere voltam inkább. De meghallgatok mindenkit, és meghallom a józan ész szavát.

– Tavaly, nyár végén felhívott Ardham új páholymestere, és tudatta, lenne számomra egy ajánlata. Szkeptikus voltam. Ha ismerik Chicago és Ardham páholyainak történetét, akkor tudhatják, hogy nem valami rózsás a viszonyunk. Erre rám telefonál ez a ficsúr, Samuel Braithwhite kölke, és egy asztalhoz szeretne ülni velem. Lecsaphattam volna a kagylót. Vagy kelepcét is állíthattam volna neki, hogy a régi szép idők emlékére a fejét vegyem. De én úgy döntöttem, végighallgatom… és nem beszélt hülyeségeket.

– No mármost, Mr. Braithwhite még fiatal – jelezte Lancaster. – Korából fakadóan önök közül jó néhányan vélhetőleg nehezen tudják majd komolyan venni. Végtére is, az *ős*hajnal rendjébe tartozunk. A legtöbbünk nagyobb élettapasztalattal rendelkező emberre szeret hallgatni. – Végigsimított őszülő kefehaján. – Arra kérem tehát mindannyiójukat, hogy úgy viszonyuljanak hozzá, mint aki az én nevemben beszél. Mert az én nevemben beszél. Ne zárkózzanak el az ajánlatunk elől, mert meggyőződésem szerint önök is jó ötletnek fogják majd tartani.

– Mr. Braithwhite, magáé a szó! – Lancaster a szabad területet szegélyező asztalok egyikére mutatott, mert szemmel láthatólag azt hitte, hogy Braithwhite onnan fog felállni, csakhogy a mozdulat egy üres széknek szólt. Lancaster balra nézett, jobbra nézett, nem értette, hová lett Braithwhite. A helyzet előbb kínossá vált, aztán komikussá. – Braithwhite? – szólította Lancaster. Szórványos nevetgélés hallatszott a tömegből, és valaki hangosan felkacagott: Ruby felismerte Dallas érdes orgánumát. Lancaster az egyik emberéhez sietett, és halkan odasúgta neki: „*Hová az ördögbe tűnt?*”

Ekkor hirtelen ott termett Braithwhite, mintha a semmiből lépett volna elő, és, Lancaster hűlt helyére, a társaság középpontjába állt. Ügyes trükk, gondolta Ruby, és érzékelte, hogy a vendégek is hasonlóképp vélekednek róla. Csak Lancaster maradt le a bűvészmutatványról, másodpercekig meredt komoran az emberére, mielőtt Braithwhite halkan, de tisztán így szólt: – Köszönöm, páholymester. – Lancaster riadtan és dühösen pördült meg, ám Braithwhite úgy viselkedett, mintha semmi különös nem történt volna, mindössze tiszteletteljesen fejet hajtott. Lancaster visszanyerte az önuralmát, viszonozta a biccentést, és a terepet átengedve ahhoz a székhez vonult, ahol Braithwhite-nek kellett volna ülnie korábban.

Braithwhite mindezek után felszegte a fejét, és szétnézett az egybegyűlteken. A csillár fénye mintha felragyogott volna, és sokkal előnyösebb színben tüntette fel, mint előtte Lancastert, ami nemcsak a vonzerejét domborította ki, hanem valahogy a jelenlétét is ösztönzőbbé tette. Elevenebb lett. Lancaster fiatalnak nevezte, és nem hazudott, ám ebben a fénytörésben a fiatalság egyáltalán nem tűnt rossz dolognak.

– Köszönöm, hogy mind idefáradtak – mondta Caleb Braithwhite. – Hadd kezdjem azzal, hogy tisztázok néhány tévképzetet. Önök is tudják, hogy apám tavaly júniusban elhunyt, és mostanra valószínűleg a fülükbe jutott a szóbeszéd a halála módjáról. Megpróbálta bevégezni a szertartást, amit először még Titus Braithwhite kísérelt meg 1795-ben. A szertartás meghiúsult, és ezúttal ugyan nem volt olyan látványos a kudarc – a ház és a szolgák nem vesztek oda –, a páholy tagjai egy kivétellel áldozatul estek. – A mellkasára helyezte a tenyerét.

Los Angeles gúnyosan szólalt fel a tömegből: – Á, értem. Szóval akkor nem maradt említésre méltó túlélő.

Braithwhite nagyonvalúan kezelte az élcelődést.

– Egyesek talán így gondolják – ismerte el. – Ám megismétlem, azért jöttem, hogy eloszlassak egy tévképzetet. Nem pedig a valótlanságok számát gyarapítani.

Tehát ott tartottam, hogy önök is hallották az apám halálával kapcsolatos pletykát. Csakhogy ez a híresztelés nem igaz. A szertartás nem hiúsult meg.

Valószínűleg így is, úgy is elbukott volna. Apám ötven százalékra taksálta a siker esélyeit. Az én becsléseim borúlátóbb eredményt hoztak ki: inkább nyolcvan százalék körül lőttem be a kudarc valószínűségét, nagy esélyt látva a teljes katasztrófára. Nyolcvan százalék – nyomatékosította Caleb Braithwhite. – Ötből négyszer nem sikerült. Sokat tanakodtam azon, hogy vállaljam-e a kockázatot, ám végül arra jutottam, ez nekem kevés. Biztosra kellett mennem. Holtan akartam látni őket.

Halk moraj gyűrűzött végig a hallgatóságon, ahogy leülepedett bennük Braithwhite szavainak jelentősége. Ruby látta, hogy Lancaster a homlokát ráncolja: ez a kinyilatkoztatás feltehetőleg nem szerepelt az általa jóváhagyott beszédtervezetben.

– Jól hallották – folytatta Braithwhite. – Szabotáltam a szertartást. Megöltem mindenkit, az egész rohadt páholyt. Megmondjam, miért? Mert torkig voltam a szarakodásukkal.

Félreértés ne essék, felnéztem az apámra. Tiszteltem őt… bizonyos mértékben. Szikrázó intelligenciával volt megáldva, és virtuózan mozgott a művészetünk terepén. Másban szenvedett hiányt. Ugyanabba a hibába esett, mint annak idején Titus Braithwhite, abba, ami az itt jelenlévők túlnyomó részéről is elmondható. Tudósként gondolkozott, modern aggyal, ám ősi szív dobogott benne. Alkimista szív. Mágusszív.

Még jelentőségteljesebb morajlás futott végig. Ruby elég sokat koptatta a templomi padokat ahhoz, hogy felismerje az okát: eretnekség. Lancaster felállt a székéből, mint aki le akarja fújni a beszédet, mielőtt feldühödik a tömeg, Braithwhite azonban még csak ekkor melegedett bele igazán.

– Az őshajnal adamita rendje. – A hangja csöpögött a gúnytól. – Maguk szerint ez úgy hangzik, mint egy tudós társaság? Kíváncsiak rá, én milyennek hallom? Röhejesnek. Alkimisták! – emelte fel a hangját. – Egy rakás alkimista strapálja magát a maga kis csodálói körében. Irigykednek egymásra. Titkolóznak. Amikor épp nem a cselszövéssel vannak elfoglalva, akkor is csak az idejüket pocsékolják: feltalálják a spanyolviaszt, olyan ezoterikus ismereteket tárva fel, amelyek elméletileg ma már köztudomásúak. Ha meg nagy ritkán felfedeznek valami újdonságot, azon is csak kotlanak. Rejtegetik idebent! – Megkopogtatta a homlokát. – Vagy papírra vetik *egy* könyvben, amelyet aztán eldugnak. És vajon mi történik, amikor elfordul maguktól a szerencse? Amikor félresiklik a szertartás, amikor eltűnik a könyv, amikor kihal az elme, amelyből kipattant…? A következő nemzedék kezdheti elölről az egészet.

Megvárhattam volna, amíg rám kerül a sor. Megvárhattam volna, amíg az apám felrobbantja a házat, akárcsak Titus Braithwhite másfél évszázaddal ezelőtt; vagy hogy az egyik bajtársa hátba döfje, átkot szórjon rá, netán alternatív dimenzióba vesse. Az én időm azonban drága, és nem látom értelmét, hogy olyan kísérletet végezzünk, amelynek előre tudni a végkimenetelét. Elegem van abból, hogy olyan rendhez tartozom, amely meg akarja változtatni a világot, miközben önnön magát is képtelen megreformálni. Betelt a pohár, sok a süket duma.

Így hát elhatároztam, hogy felgyorsítom a folyamatot, hadd jusson el az apám hamarabb az útja végére, és kezdhessek el végre új utat törni.

Modern utat. Ahol nincs süketelés.

– Ma este azért vagyok itt, mert meggyőződésem – szívbéli reményem –, hogy önök közül is készek néhányan új útra lépni. Összefogással, tudósokként. Nem pedig alkimistákként.

Hatásszünetet tartott. Tisztelettudó, vagy legalábbis figyelmes hallgatás érkezett válaszul.

Richmond törte meg a csendet.

– Mire gondol, Mr. Braithwhite? Szövetségre?

– Szövetségre – helyeselt Braithwhite. Mosoly: – Vagy ha úgy tetszik: konföderációra.

– Már próbálkoztak ilyesmivel – jegyezte meg Las Vegas.

– Kisebb léptékben – helyesbített Braithwhite. – Két-három páholy valóban tárgyalt korábban is fúzióról, távlati terjeszkedésről. Ám az efféle próbálkozások rendre megrekednek az első lépésnél, mivel valakin mindig felülkerekedik a kapzsiság, vagy a fejébe veszi, hogy a másik fél át akarja verni őket. Emiatt aztán sírás-rívás a vége.

– Miért lenne most másként? – tudakolta Baltimore. – Azt hiszi, egy csapásra egyesíteni tudja az összes páholyt? Miből gondolja, hogy így könnyebben fog menni?

– Semmiképp sem lesz könnyebb – ismerte el Caleb Braithwhite. – Ám mindenképp megér egy próbát. Egyetlen páholy, ami az egész országra kiterjed, ami olyan nagy, akkora befolyást gyakorol, hogy minden magára valamit adó természetfilozófus benne *akar* majd lenni. Az egyes helyi szervezetek továbbra is megtarthatják az önrendelkezési jogukat, ám mindenki egyazon szabályzat szerint köteles eljárni, amelynek betartatásáért, a vitás ügyek rendezésével együtt, egy igazgatótanács felelős. Véget vetünk a harácsolásnak, a tudás esztelen felhalmozásának, nem fogjuk többé feleslegesen elvégezni kétszer ugyanazt a munkát… tudósnak valljuk magunkat, ideje tehát végre információt *cserélnünk*. Osztozunk az erőforrásokon, egyúttal a kockázaton is. Ha valakinek sürgős kutatási projektje akad… – Egyik-másik hajlottabb korú, törékenyebb fizikumú vendégre nézett. – …segítséget kérhet a többiektől. Végezetül közösen

döntjük el, hogyan aknázzuk ki a felfedezéseinket. Hogyan váltsuk meg a világot, amikor már elérkezettnek látjuk rá az időt.

– És ki fogja vezetni ezt a képzeletbeli szervezetet? – kérdezte Los Angeles. – Minden igazgatótanács élére választani szokás egy elnököt is, nemdebár?

– Vagy elnöknőt – szúrta közbe Dallas.

– Erre van is egy ötletem – válaszolta Braithwhite. – Szerintem…

– Naná, hogy van ötlete – szakította félbe Los Angeles. – Tudja, Braithwhite, nem csak egy sztori kering amúgy az apjáról. *Én* olyan pletykát is hallottam, miszerint közvetlenül a halála előtt rábukkant Titus Braithwhite élő leszármazottjára. Vér szerinti utódjára. – Ruby látta, hogy néhány vendég hevesen bólogat, ám a résztvevők túlnyomó többsége most hallott erről először. – Na mármost – folytatta L. A. –, azon jár az agyam, hogy maga nyilván tudja, soha a büdös életben nem választanánk meg egy magafajta nyikhajt vezetőnknek. Szóval nem tartom kizártnak, hogy Lancasterrel kifőztek egy tervet, amellyel a rég nem látott rokonát ültetnék a fejünkre. – Braithwhite nem reagált, Lancaster azonban elnevette magát, mégpedig alighanem hangosabban, mintsem szerette volna. – Elnézést, valami vicceset mondtam?

– Nem tartottam viccesnek – válaszolta Braithwhite. – Viszont igaza van: szükségünk lesz egy vezetőre. Nem akarom megsérteni azzal, hogy úgy teszek, mintha bármi ötletem volna a vezető személyét illetően. Ha pedig *valóban* élne Titus Braithwhite egyik leszármazottja, és elnyerhetném némelyikük bizalmát azzal, hogy közszemlére teszem, nos, erős lenne a kísértés. A tekintélyelvűséggel azonban az a probléma, hogy végső soron szubjektív apellálni rá. Ami az egyiknek szent hagyomány, az a másiknak babona… és már fenik is a késeiket.

Szerencsére természetfilozófusok lévén sokkalta elfogulatlanabb mércére hagyatkozhatunk: az érdemre. A természetet vizsgáljuk, márpedig a természet saját törvényszerűségeknek engedelmeskedik, és ezek alól nem lehet kibújni, sem megszegni őket, vagy alkudozni; csak annyit tehetünk, hogy tudomásul vesszük, és a megértésből erőt merítünk. Erőt, amit aztán szemléltethetünk. Erőt, ami pártatlan. Erődemonstrációt ajánlok tehát –

mondta Caleb Braithwhite. – Chicagóban eleddig kétszer tartottak világkiállítást, ahol felvonultatták a legújabb tudományos vívmányokat. Azt javaslom, rendezzük meg a magunk világkiállítását. Azt javaslom, találkozzunk ugyanitt néhány hónap múlva, Szent Iván éjjelén. Mindegyik páholy elővezetheti a mesterművét, a leghitelesebb és legfejlettebb módszerekkel szemléltetve a tudományunk jelenlegi állását. Megmutatjuk, mire vagyunk képesek, lesz, ami lesz. Meglátjuk, melyikünk a legkülönb. Melyikünk *érdemli ki* magának az irányítást.

New Orleans felnevetett.

– Mint Mózes esete a fáraó egyiptomi varázslóival, Mr. Braithwhite? Valamelyikünk kígyója majd elnyeli a többiekét? Erre gondolt?

– Nem terveztem efféle szembesítést – mondta Braithwhite. – De miért is ne? Ha a maga kígyóját tartja a leghatásosabbnak…

– Ebből vérfürdő lesz, a rohadt életbe! – Az új felszólaló Coeur d'Alene volt. A többiek meglepetten fordultak felé, mert már-már vidáman csengett a hangja. – Még hogy kígyók! Inkább veszett kutyák. Miszlikekre fogjuk egymást tépni, mielőtt közös nevezőre jutnánk a legkülönbbel kapcsolatban.

– Meglehet – hagyta rá Braithwhite. – Elismerem, a kudarc esélyei igen magasak. De gondoljanak csak bele, mennyi mindent érhetnénk el egy egységes páholy égisze alatt! Szerintem megéri nagyot álmodnunk.

– Sosem fog sikerülni – vélte Los Angeles.

– Nem muszáj részt vennie benne – felelte Braithwhite. – A többieket viszont, akik mutatnak némi hajlandóságot, szeretném még valamivel ösztönözni. Mostanra már vethettek egy pillantást *A nevek könyvé*re. Számos egyéb változata is fennmaradt, a Winthrop-féle példány azonban egyedi darab: egyértelműen a legrégibb, és tartalmaz a többi kiadásból hiányzó fejezeteket is.

A könyv nemrégiben, mintegy húsz év után került elő ismét. Hivatalosan a chicagói páholy tulajdonában van, ám Lancaster páholymester volt olyan kedves, és lehetővé tette, hogy hozzáférjek, én

pedig jelentős anyagi ráfordítással másolatokat készítettem belőle. Fejenként egyet. Szent Iván éjjelén mind kézhez kaphatják a példányukat.

– Ajándék is jár a világkiállításon a belépő mellé, Mr. Braithwhite? – kérdezte New York, aki képtelen volt palástolni a hangjából áradó izgalmat.

– Azért nem ilyen egyszerű – hűtötte le Braithwhite. – A részvétel önmagában még kevés.

– Hát akkor? – tudakolta Des Moines. – Mit kell tennünk?

– Próbálkozzanak – közölte Braithwhite. Körülhordozta a tekintetét a közönségén, hogy senki ne maradjon ki, és mintha megint megélénkült volna a rá vetülő fény. – Talán nem tudunk majd megegyezni a vezető személyében vagy az új szabályzatban. Fúzió csak valódi egyetértésben születhet meg, ezért észszerűtlen volna sikert elváró feltételeket szabni. De nem túl nagy kérés, hogy jóhiszemű erőfeszítéseket tegyenek. Ezen múlik minden, így kaphatják meg a saját példányukat a könyvből: előrevivő erőfeszítésért cserébe.

– És ki dönti el… – kezdte Los Angeles, ám Braithwhite zavartalanul folytatta a beszédét.

– Ha pedig még a próbálkozásra sem veszik a fáradságot… ha rosszhiszeműen járnak el… ha *mégiscsak* vérfürdőbe torkollik az egész… akkor üres kézzel távoznak – figyelmeztette őket Braithwhite. – Akkor érdemtelenek. Mert akkor tényleg nem többek mezei alkimistáknál. Így szól az alku – fejezte be. – Köszönöm a figyelmet! Mielőtt ismét behívnánk a pincéreket, még egy gondolatot engedjenek meg búcsúzóul.

Az apám mindig azt mondta, a történelem nem áll egy helyben. A világ rengeteget változott Titus Braithwhite kora óta, és hasonlóan rendkívüli változások küszöbén állunk. Már csak az a kérdés, mekkora beleszólásuk lesz a dolgok alakulásába, már ha lesz egyáltalán. Szeretnék-e a maguk ösvényét kitaposni, vagy megelégednek azzal is, ha más határozza meg a jövőjüket? Az előbbi? Nos, mit hajlandóak kockára tenni érte? Kivé vagy mivé hajlandóak válni?

Gondolják végig az elhangzott kérdéseket. De ne húzzák sokáig a döntést. Mert a történelem *csakugyan* nem áll egy helyben… minket pedig

szorít az idő.

Ruby megint szaténlepedőn feküdt, bár ezúttal nagyobb ágyban. Az ágy lábán túl rálátott Caleb Braithwhite-ra, amint félmeztelenül, egy toalettasztal előtt ülve borotválkozik.

Hillaryt okolta a történtekért. A magánklubból visszafelé menet Ruby azon kapta magát, hogy meglepő módon megigézi az autóban az, ahogyan az elsuhanó autók fényszórója megvilágítja Braithwhite arcának különböző vetületeit, vagy épp a férfi karjának és vállának mozdulatai a városi kerülőutakon való kanyargás közben. Tisztában volt vele, hogy ugyanaz a bűbáj van rá is hatással, amit Braithwhite kivetett a beszéde alatt a közönségére, és ellenállhatott volna neki, ám úgy döntött, mégsem teszi. Helyette inkább – amint begördültek a Hyde Park-i ház elé – Ruby úgy ítélte meg a helyzetet, hogy *neki* több a sütnivalója annál, semhogy bedőljön a varázslatnak, Hillary megrészegülhet tőle, az nem számít.

Most, a kijózanító hajnali derengésben megbámulta a Braithwhite csupasz hátába vésett vörös karmolásokat. Az elixír hatása az aktus kellős közepén kezdett elmúlni. Ruby érzékelte, ahogy a vér feltolul a körme alá, de túlságosan belemelegedtek ahhoz, hogy szétváljanak, ezért aztán borzongva, kiabálva kibekkelte az átváltozást, amíg a teste visszanyerte eredeti formáját.

A toalettasztal tükre más vörös foltokat is látni engedett: kör alakban elrendezett betűk voltak Braithwhite mellére tetoválva ugyanazon a különös nyelven, amin *A nevek könyve* íródott. Káin bélyege, mondta Braithwhite. Védelmet nyújt.

Védelmet nyújt. Ezek szerint legalább ismeri a Bibliát. Rubynak eszébe jutott Danny Young, egy másik fehér fiú, akivel régen rövid ideig randizott, és aki egy nap előállt egy elmélettel, miszerint Káin megbélyegzése nem más, minthogy Isten sötét bőrszínnel verte meg, és ami csak megesett azóta a négerekkel – a rabszolgaság, a lincselések, a Jim Crow –, az mind annak a következménye, hogy Káin egyenes ági leszármazottai. *Jobb keresztény lennél, ha megtanultál volna olvasni*, válaszolta erre Ruby. *Káin bélyege a* védelmét *szolgálta; lehet, hogy Isten a bőrszínével pecsételte meg, de akkor nem feketévé, hanem fehérré változtatta volna*.

Braithwhite a jelenben a tükörből figyelte.

– Megbántad?

Az nem kifejezés.

– Megígérted, hogy utána mesélsz nekem a munkáról – emlékeztette Ruby, a hangsúlyával világossá téve: *nehogy az hidd, hogy rendszert csinálunk ebből.*

– Vége a játéknak, mi? – Braithwhite letette a borotvát, megtörölte az arcát, és mosolyogva hátrafordult. – Ámulatba ejt a munkamorálja, Dandridge kisasszony.

– Mellőzzük az álmélkodást – mondta Ruby. – Térj a lényegre!

– Rendben. Gondolom, mostanra rájöttél, min dolgozom.

– A boszorkánymesterek Al Caponéja szeretnél lenni.

– Inkább Frank Costellója, ha mindenáron maffiapárhuzamot akarunk vonni – jegyezte meg Braithwhite.

– Felőlem aztán lehetsz Abbott is, Costello is – hagyta rá Ruby. – De Lancaster komád szerint *őt* illeti a nagyfőnöki pozíció. És mintha tettél volna egy támogatására irányuló ígéretet.

– Az „ígéret” erős túlzás. Fogalmazzunk úgy, készpénznek veszi, hogy majd ő lesz a góré, én pedig igyekszem nem meghazudtolni.

– Kicsit jobban is igyekezhetnél. A tegnap esti beszédedet követően még egy mamlasznak is világos lenne, hogy magadnak akarod a koronát. Lancaster pedig nem ostoba.

– Nem – ismerte el Braithwhite –, viszont meg van győződve róla, hogy eltaposhat, ha úgy akarja, ezért aztán nem szabadul meg tőlem, amíg a hasznára válok. Figyeltet az embereivel. Messziről kiszúrom őket, és ha szükséges, le is tudom rázni az urakat, de néha elég macerás dolog, és nem is szabad túl gyakran meglógnom előlük, mert Lancaster még a végén gyanút fog. Tehát a következő pár hónapban nagy segítség lenne valaki, aki elintézhet nekem ezt-azt.

– Olyasvalaki, aki tetszés szerint váltogathatja a bőrszínét – tippelt Ruby. – Ahogy a helyzet megkívánja.

– Ahogy a helyzet megkívánja. Mit gondolsz, tudnád vállalni?

– Attól függ, miket kell elintéznem. De tegyük fel, hogy igent mondok. Hogyan működne ez a gyakorlatban?

– Lancaster többet megtudott rólam, mintsem szeretném – magyarázta Braithwhite –, erről a házról azonban nem szerzett tudomást. Ha valamilyen oknál fogva mégis lenyomozza a házat, a tulajdoni lapon egy bizonyos Miss Francine Chase neve szerepel. Miss Chase remeteéletet él, a szomszédai sosem látták, de nemrég kitett egy hirdetést, hogy bentlakó szobalányt keres.

– Ühüm – nyugtázta Ruby. – Beköltözöm ide, eddig értem. És azután? Várok ölbe tett kézzel, amíg szükséged lesz valamire?

– Előre megbeszéljük, milyen időpontokban legyél elérhető, mert megeshet, hogy telefonálok vagy beugrom ide. Napi két-három óránál tovább legtöbbször nem veszlek igénybe. A fennmaradó időddel szabadon gazdálkodhatsz, azt csinálsz, amit akarsz… és azzal az *éneddel*, amelyikkel csak szeretnéd. A másik fontos szabály a jöveteledre és elmeneteledre vonatkozik. Amíg Ruby vagy, mindig a bejárati ajtón át közlekedj. Amíg…

– Hillary.

– Hillaryként menj fel a tetőre. A sarkon túl találsz egy másik üres emeletes házat, ameddig elgyalogolhatsz a tetőkön. Hillary oda érkezzen, és onnan távozzon.

– És meddig tartson ez a mi kis társulásunk? Amíg a fejeden nincs a korona?

Braithwhite bólintott.

– Szerintem hat hónapig, legfeljebb egy évig. Attól függ, hogy alakulnak a szentiváneji események, és mi lesz a következményük.

– Jó, és azután?

– Azután, hacsak úgy nem döntesz, hogy szeretnéd folytatni az együttműködést, elválnak útjaink. Végkielégítésként pedig megkapod ezt. – Kihúzta a toalettszekrény egyik fiókját, és átnyújtotta a sorház tulajdoni lapját. – Nem olyan grandiózus, mint a Winthrop-ház, de legalább nem laknak benne kísértetek. Plusz jár hozzá még egy készlet az elixírből. Áll az alku, Ruby?

A nő a tulajdoni lapra bámult, és próbálta leplezni tagadhatatlan ijedelmét. Azt gondolta: tudom, mit mondanék annak, aki elmesélné, hogy efféle alkut ajánlottak neki.

– Árulj el nekem valamit! A beszédedben többször említetted, hogy megváltjátok a világot… egészen pontosan mihez fogsz kezdeni az elnyerni vágyott hatalmaddal?

– Nincs mitől tartanod. Te meg a környezeted biztonságban lesztek.

– A környezetem?

– A szeretteid – válaszolta Braithwhite. – A családod. A barátaid. Gondotokat fogjuk viselni, megígérem. Nos… mi a válaszod, Ruby?

– Melyikük a gonosz? – kérdezte Ruby. – Jekyll vagy Hyde?

Vasárnap délben a Winthrop-házban ebédelt a húgával és Atticusszal, mivel a templomi mise után meghívatta magát. Letitia szemlátomást borzasztóan megörült a látogatásának, ami lelkifurdalást keltett Rubyban.

– Mr. Hyde az alteregó – mondta Atticus. – Ő veszi nyakába a várost, és műveli azt a sok szörnyűséget, amire a tiszteletreméltó Jekyll doktor képtelen volna.

– Igaz, de mindketten rossz emberek – szólt közbe Mr. Fox, Letitia egyik bérlője, miközben a lányával sakkozott az étkezőasztal másik végén. – Vagyis, egy ember két arcát takarják.

– De nem úgy volt… – Ruby alig tudott visszaemlékezni a réges-régen, még az iskolában olvasott regényre. – Nem úgy volt, hogy a végén összeverekednek, vagy ilyesmi? Mr. Hyde megölt valakit, nem? Aztán Jekyll doktor megpróbált megszabadulni tőle.

– Hyde irányíthatatlanná vált – felelte Atticus. – Hyde *azonos* Jekyllel, mindössze a doktor jóságától, illetve az önuralmától is megfosztva. Ezért verte agyon Sir Carew-t. Jekyll nem itta meg többször az átalakító italt, de már későn próbált jó útra térni: Hyde hívatlanul is előbújt.

– A legtöbb olvasó figyelme ugyanakkor elsiklik egy lényeges dolog fölött – tette hozzá Mr. Fox. – A Jekyll és Hyde közti viszonyt lefestő fejezet Jekyll doktor elbeszélése. Ő pedig megbízhatatlan. – Mr. Fox magyarázás közben félrenézett a sakktábláról, és a lánya az adandó alkalmat kihasználva másik mezőre csempészte a vezérét.

– Mire céloz ezzel? – kérdezte Ruby. – Maga szerint Jekyll doktor hazudott Mr. Hyde természetéről?

– Csak azt mondom, hogy az ember roppant kreatívan képes hárítani a felelősséget. Íme, egy fickó, aki beismer egy gyilkosságot, meg egy csomó más leírhatatlan borzalmat, de közben nyakatakert magyarázatot ad arra vonatkozóan, hogy gyakorlati értelemben mégsem ő tette. Szánja-bánja bűneit, ám egészen a történet legvégéig meg akarja úszni a felelősségrevonást. – Mr. Fox vállat vont. – Lehet, hogy Mr. Hyde maga a megtestesült gonosz. De Jekyll doktor akkor is ezt próbálná bemesélni magának, ha Hyde-dal csak egy másik arcot öltene magára. – A figyelmét ismét a sakktáblának szentelte, és határozott mozdulattal visszarakta a lánya vezérét az eredeti mezőjére.

– Miért érdekel téged Mr. Hyde? – kérdezte Letitia.

– Csak úgy – hárított Ruby.

Két nappal később Ruby egymagában ücsörgött a Hyde Park-i ház konyhájában, Braithwhite hívását várva.

A munka elvállalása óta négyszer intézett el „ügyeket” a férfinak. Két ízben a saját bőrében indult a városba bevásárolni a kitalált Chase kisasszonynak, és mindkét alkalommal a Carson nagyáruház egy bizonyos emeleti ablakánál kötött ki. Az ablakból egyenesen rálátott Lancaster egyik kedvenc ebédelőhelyére, ahonnan a küldetése értelmében meg kellett figyelnie, a férfi kinek a társaságában hagyja el az éttermet. (Először

egyedül ebédelt, másodszor viszont a winsconsini faluból származó páholymesterrel.)

A harmadik megbízatást már Hillary teljesítette: elment egy belvárosi parkolóházba, negyed háromkor kilépett egy meghatározott lépcsőházból, megkereste Braithwhite Daimlerjét, és egy Oak Park-i, egzotikus külföldi autókra szakosodott autószerelő-műhelyhez vezetett. A szerelők már várták, úgyhogy még csak résnyire sem kellett letekernie az ablakot: az autóban várakozott, amíg olajat cserélnek, ellenőrzik a gumikat, és egyéb időigényes karbantartási munkálatokat végeznek. Utána visszahajtott a város központjába. Adódott egy kis közjáték, amikor kiverte a víz, mert egy pillanatig úgy tűnt, hogy az Oak Parktól oda-vissza rátapadó, megkülönböztető jelzés nélküli rendőrautó bemehet utána a parkolóházba, ám az aggodalma végül alaptalannak bizonyult.

Az előző napig nem a lótás-futást viselte a legnehezebben, még csak nem is a várakozást, hanem a menetrend teljes véletlenszerűségét. Braithwhite nem hazudott, valóban maga rendelkezett a szabadideje nagy részével, mivel azonban sosem tudhatta előre, mikor kell munkába állnia, ezért olyankor sem tehetett meg mindent – akár fehér, akár színes bőrrel –, amikor épp nem kellett. Hamar belátta, hogy esélye sincs másodállást vállalni, karrierről meg pláne nem is álmodhat. Azzal vigasztalta magát, hogy ez csak ideiglenes állapot – alig néhány hónap, legrosszabb esetben egy esztendő. És legalább nem csinált semmi rosszat.

Aztán előző nap új feladatot kapott. Megint Hillary ment dolgozni, ám ezúttal álöltözetben: indulás előtt feltűzte a haját, kendőt kötött rá, napszemüveget vett, és Ruby kabátját húzta fel egy drapp ruhára.

Délben aztán belépett a rendőrfőkapitányságra, és az ügyeletes őrmestertől útbaigazítást kért a vagyon elleni bűncselekmények osztálya felé. Felment a lépcsőn a második emeletre, ahol nem jobbra fordult, az útmutatásnak megfelelően, hanem balra, végül elért egy SZERVEZETT BŰNÖZÉS ELLENI ÜGYOSZTÁLY, KÜLÖNLEGES EGYSÉG feliratú ajtóhoz. Az osztály épp üresen állt – Braithwhite megérzése nem csalt –, de így is szorította az idő. Átvágott a belső irodába, amelynek ajtaján JOHN LANCASTER SZÁZADOS neve állt, s közben a kabátzsebébe nyúlva kitapogatta a Braithwhite-tól kapott talizmánt.

A simára csiszolt, korong formájú csont nem volt nagyobb egy féldollárosnál. Az egyik oldalára egy bagoly képét vésték, akkora kerek szemekkel, mint egy kukker. A hátlapján a már jól megszokott furcsa írás szerepelt, vörös foltokat hagyva; Ruby csak remélni tudta, hogy tintapacák. Braithwhite nem kötötte az orrára a rendeltetését, csak arra utasította, hogy rejtse el valahová Lancaster asztalánál. Gyors keresgéléssel az egyik asztalfiókot nyitva találta: a talizmánt eldugta a legmélyére, egy aktákkal teli kartoték mögé.

Gond nélkül visszajutott a lépcsőig, és már indult volna lefelé, amikor két férfi kaptatott vele szemben. Az egyikükben felismerte Burke-öt, a szadista biztonsági őrt az összejövetelről. Hillary megőrizte a hidegvérét, az álcájában bízva nem reagált rá, Burke pedig a társának magyarázott valamit, még csak pillantásra sem méltatva a mellette elhaladó nőt. A pihenőhöz érve azonban Hillary megneszelte, hogy Burke elhallgatott, és magán érezte a férfi tekintetét; minden akaraterejét latba kellett vetnie, hogy ne forduljon hátra ő is. Ment tovább a lépcsőn, át az előtéren, mögötte egész idő alatt lépések zaját vélte hallani, azt hitte, bármelyik másodpercben kéz nehezedhet a vállára. Kivonult az utcára, leintett egy taxit, még akkor sem pillantott vissza, amikor már távolodtak a kapitányságtól, majd pár sarokkal később hirtelen rádöbbent, hogy megúszta a dolgot, és azonnal pánikrohamot kapott: egész testében remegett, majdnem elájult.

Este Braithwhite személyesen beugrott a sorházba gratulálni a remekül elvégzett munkához. Elvitte Hillaryt vacsorázni, utána pedig külön szakított rá időt, hogy feltöltse Ruby elixírkészletét, és felhozott hét vadonatúj fiolát az alagsori műhelyből. Végül, a konyhai lámpák előnyös fényében megkérdezte Rubytól, mit szólna esetleg ahhoz, ha ott töltené az éjszakát.

Köszönöm, de inkább ne, Mr. Braithwhite, hangzott Ruby válasza, *jobban alszom egyedül*. Kipaterolta a férfit, és futólag elégedettséggel töltötte el a csalódott arckifejezés. Utólag aztán elbizonytalanodott, Braithwhite nem éppen azért ajánlkozott-e fel, hogy ő örömét lelhesse a kikosarazásban. Hogy úgy érezhesse, mintha ő uralná a helyzetet. Vajon miféle hatása lesz fél év, egy év múlva az efféle pszichológiai játszmáknak és összezuhanásoknak, tűnődött. Feltéve persze, hogy addig nem fülelik le.

Másnap reggelre megnyugodott egy kicsit. Azzal vigasztalta magát, hátha aznap nem bízzák meg újabb feladattal, és akkor Hillary később útba ejtheti a Lightbridge Ügynökséget – csak nézelődni. Addig is, kiült a napra a konyhában, és folytatta az Atticustól kölcsönvett könyvet.

> *Nos, Henry Jekyll keze (mint ön gyakran megjegyezte) egészen foglalkozásomhoz illő volt, alakra, nagyságra is nagy, erős, ápolt és fehér. De az a kéz, amelyet most elég világosan láttam a sárga, ködös londoni fényben, amint félig behajlított ujjakkal nyugodott a takarón – az a kéz sovány, inas, csontos volt, szürkésen sápadt, és sötét szőr borította. Edward Hyde keze volt.*

Szürkésen sápadt, hmm. Ruby megnézte a saját kézfejét: szó szerint szürkés, most épp nem sápadt, és hál' istennek nem borítja szőr.

A teáskanna fütyülni kezdett. Ruby felállt, elzárta a lángot, és bement a kamrába, a teafilteres dobozhoz. Amikor aztán kijött, és becsukta a kamra ajtaját, a konyha túloldalán magától feltárult a pinceajtó.

Ruby még sosem jutott le a pincébe. Nem volt eltiltva tőle – Braithwhite azt mondta, érezze máris otthon magát –, ám addig csak egyszer támadt kedve felfedezőútra menni odalent, és akkor zárva találta az ajtót.

A tűzhely mellé tette a filtereket, és átvágott a szobán a pinceajtóhoz. Két villanykapcsoló bújt meg az ajtó mögött: mindkettőt felkapcsolta. Villódzva kigyulladt egy sárga körte a feje fölött. Lent, a lépcső aljától balra, ahová nem látott el, élesebb, vakítóbb világosság támadt.

A pincében kutyahideg volt, és egy mély frekvenciás gépzúgás azt a benyomást keltette, mintha nem csupán fűtetlen volna, de egyenesen hűtenék. Ruby leért a lépcsőn, befordult a sarkon. Halovány párafoszlányok gomolyogtak a burkolatlan betonpadlón; Ruby követte őket a tekintetével, és a pince közepén megtalálta a forrásukat: egy szürke, henger alakú pódiumot, amely köré dérrel lepett fémcsövek tekeredtek.

A pódium tetején üvegkoporsó állt. Egy nő hevert benne: fehér teremtés, vörös hajzuhataggal. A hátán feküdt, feje vörös szaténpárnán nyugodott, testét vörös szaténlepedőbe bugyolálták.

Ruby kővé dermedve, a korlátba kapaszkodva habozott. A földszinten hagyott, forró kannára gondolt, legszívesebben azonnal visszasietett volna teázni, hogy kiverje a fejéből, amit idelent talált. Mintha nem égett volna bele az agyába.

Előrébb merészkedett a fagyos pincében. Megállt a koporsó mellett, és lenézett az egyszerre ismerős és ismeretlen, sápadt, szeplős ábrázatra: az elmúlt időszakban megszokhatta már, de mindig a tükörben látta.

A nő szeme csukva volt, szája pedig enyhén tátva maradt. Mintha nem is lélegezett volna – vagy ha mégis, akkor is rendkívül felszínesen, mert a mellkasa egyáltalán nem emelkedett, vagy süllyedt.

A nő bal karját betakarták a szaténlepellel, a jobb keze azonban tenyérrel felfelé a testén hevert. Ezüst karkötő szorult a csuklójára, amelyből vékony üvegcső vezetett felfelé, belül egyetlen rubintvörös érrel. A vezetőcső hurkokat vetett, és a koporsó széléről kitüremkedő kifolyócsap hátsó végéhez csatlakozott.

Kifolyócsap. Mintha onnan egy pultos csapolná a sört.

Ruby ekkor már a sokadik olyan pillanathoz érkezett el, amikor kénytelen volt eldönteni, hogy becsavarodik-e, vagy kezelni tudja a helyzetet. Ezúttal kevésen múlott az előbbi.

Hátrébb lépett, és megpróbálta kitalálni, hogyan lehet felnyitni a koporsót. Fedele nem volt: a tetejét és az oldalát alkotó üveglapokat szürke fémváz fogta össze egyetlen nagy tömbbe. Talán egyben lehet megemelni. Szemügyre vette a pódium felső szegélyét, nincs-e ott egy fogantyú vagy emelőkar.

– Nem tanácsolom, hogy puszta kézzel hozzányúlj, mert fagyási sérüléseket okoz.

Braithwhite a lépcső tövében állt kabátostul, kipirulva, mint aki hazáig futott. Mindazonáltal szélesen, önelégülten mosolygott, mintha éppenséggel Ruby követett volna el valamiféle szabályszegést – ám csak egy apróbb vétséget, amit nagy kegyesen hajlandó elnézni neki.

– Ez… – hebegte Ruby. – Ez meg mi?

– Delilah-nak hívják – árulta el Braithwhite. – Az apámnak dolgozott.

– Az apád dugta koporsóba?

– Nem, én voltam. Dell az apám halálának előestéjén súlyos fejsérülést szenvedett. Kómába esett. Megkapott minden orvosi ellátást, ám hónapokkal később sem tért magához, és romlani kezdett az állapota. Meg voltak számlálva a napjai. Elhatároztam, hogy megpróbálok kezdeni vele valamit.

Ne tégy úgy, mintha meglepődtél volna, mondta magának Ruby. *Tudtad, hogy bűzlik ez az egyezség. Nagyon jól* tudtad.

– A véréből nyered ki a bájitalt? Kezdettől fogva az ő vérét isz…

– A vér egy fontos alkotóelem – mondta Braithwhite. – Undorítóan hangzik, tudom, de az elixír végleges formájában már egy párlat. Nem a vér, annak csak az esszenciája. Delilah-é.

– Neki nem fáj – folytatta. – Sőt, éppen ellenkezőleg. Jelen állás szerint öntudatlan. Nem halt meg, de ennyi erővel akár meg is halhatott volna. De tudod, mi történik, amikor felöltöd az alakját? Álmodik. Álmában átéli azt, amit átélsz, az összes kalandodat. Már csak rajtad keresztül élhet, Ruby.

Ruby elhűlve ingatta a fejét.

– Komolyan úgy próbálod beállítani, mintha még neki tennél *szívességet*?

– Az álombeli élet is több a semminél. Én is ugyanezt akarnám.

– Hazudsz. Ha annyira segíteni szeretnél rajta, miért nem gyógyítod meg a mágiáddal?

– A gyógyító mágia a művészetünk egy másik ágát képezi. Nem könnyű bánni vele, nem mozgok otthonosan benne. Az elixír jóformán kockázatmentes. Ahhoz, hogy felélesszem a kómájából Delilah-t, regeneráló rituálának kellene alávetnem, ha pedig balul sül el, az az életébe kerülhet. Vagy még annál is rosszabb. Nem vetettem el végleg, majd egyszer, alapos kutatómunka után esetleg tehetünk vele egy próbát. De egyelőre így jár a legjobban.

– Mármint, te így jársz a legjobban.

– Jó, ha ragaszkodsz hozzá, akkor mindannyian. De Ruby…

– Nem – szakította félbe Ruby. – Nem ebben egyeztünk meg. Én… ne gyere közelebb! – kiáltott fel, mert a férfi tett egy lépést előre.

Braithwhite nem ment oda hozzá. Átsétált a pincén keresztül egy magas, rozsdamentes acél hűtőszekrényhez. Megállt előtte, majd visszanézett a válla fölött.

– Ne haragudj, hogy nem avattalak be hamarabb – mondta. – Sejtettem, hogy fel fog zaklatni, és szerettem volna ezt elkerülni. De ki kellett volna találnom valami megoldást… Na mindegy. Szabadon elmehetsz, amennyiben úgy döntesz. Nem állok az utadba. Ám mielőtt eltűnnél, hadd mutassam meg, hogy mit hagysz hátra.

Kinyitotta a hűtőszekrény ajtaját, és odébb húzódott, hogy ne legyen takarásban a tartalma: tucatnyi zsúfolásig megpakolt polc száz meg száz, színültig töltött üvegfiolával.

– Neked készítettem az elixírt – folytatta Caleb Braithwhite. – Én nem tudok mit kezdeni vele, és kötve hiszem, hogy találnék még egy alkalmas embert rá. Természetesen továbbra is gondoskodni fogok Delilah-ról. Akár felkeltem egyszer, akár nem, sokáig húzhatja még odabent. De ennél többet én nem tehetek érte. Nélküled elvegetál, de nem élhet. – Benyúlt a hűtőszekrénybe, kiválasztott egy fiolát, majd rázárta a többire az ajtót. – Kár volna érte, nem?

Ruby egyre csak a fejét csóválta, de nem szólalt meg, és nem szaladt el még akkor sem, amikor Braithwhite megindult felé.

– Gondold át, Ruby. Szellőztesd ki a fejed. Vegyél ki egy szabadnapot. – Gyengéden megfogta a csuklóját, és nyitott tenyerébe nyomta az elixíres fiolát. Addig el sem engedte, amíg össze nem zárultak Ruby ujjai. – Megértem, ha úgy érzed, hogy nemet kell mondanod. De gondold végig, miért teszed. Ez egy soha vissza nem térő lehetőség. Azért dobod el magadtól, mert ezt diktálja a lelkiismereted? Vagy mert akkor biztonságban leszel? Ahhoz vagy szokva, hogy sosem kapod meg azt, amit szeretnél… Biztos így akarod leélni a hátralévő életed?

– Te vagy az ördög – közölte Ruby.

– Olyan ember vagyok, aki pontosan tudja, mit akar… és meg is tudja szerezni – felelte Braithwhite. – De ez most nem rólam szól. Az a kérdés, te mi szeretnél lenni. Ideje eldöntened, Ruby. Aludj rá egyet, és tedd fel magadnak a kérdést: mi akarok lenni?

KÜLÖNÖS, MAGAS HÁZ A TÉLBEN

„Amikor reggel kinéztem az ablakon, láttam, hogy egy négyszáz-ötszáz fős tömeg vonul át a dombon, aztán lelőttek egy színesbőrű férfit… Nyolc óra körül elözönlötték a lakónegyedet, és nekiláttak kifosztani a színesbőrűek otthonait. Amint megláttam őket, elbújtam a padláson. Több szomszédos házat is felgyújtottak, azután betörtek a házunkba, kinyitották a gázt, felborogatták a bútorokat, és meggyújtottak egy gyufát. Mihelyst távoztak, leszaladtam, elzártam a gázt, sikerült eloltanom a tüzet, aztán megint elbújtam a padláson. Vagy egy órával később arra járt egy másik csapat, észrevették, hogy az én házam még nem áll lángokban, úgyhogy bejöttek, és gyújtogattak. Megint leosontam, nagy nehezen eloltottam a lángokat, és másodszor is visszahúzódtam a padlásra. Addigra már sűrű füst gomolygott, és muszáj voltam kimenekülni. Át akartam szaladni az utcán a vasöntödébe, de négyen elkaptak. Azt kérdezték: – Merre jártál, nigger? – Én azt feleltem, most értem haza a munkából. Mire ők: – Hát, akkor most meg fogunk ölni.”

G. D. Butler, az 1921-es tulsai zavargások túlélője, idézet a *The Chicago Defender* 1921. június 11-ei lapszámából.

Egy januári vasárnapon, negyedórával pirkadat után Montrose a fia Cadillacjét támasztotta, cigarettázással próbált fölmelegedni, és figyelte, ahogy egy idegen betolakodó bontakozik ki az út átellenes oldalán hömpölygő félhomályban.

A betolakodó cseresznyepiros volt, nagyjából másfél méter magas, és az oldalára élénk színnel az alábbi szavakat festették: IGYÁTOK ÜVEGBŐL A COCA-COLÁT! Az ismerős szlogen alá egy másik feliratot firkantottak hevenyészett kézírással: CSAK FEHÉREKNEK!

Montrose tudta, hogy ennek az Illionis déli részén fekvő megyének a fehér lakói közül sokan inkább őt tekintenék igazán nemkívánatosnak,

semmint a Jim Crow-törvényeket. Sajnálta, hogy egyetlen fehér környékbeli sem járt arra, akivel rendezhetné vitás ügyeit; elsősorban a szemközti üzlet, a John Perch benzinkút tulajdonosával váltott volna néhány keresetlen szót, hogy ugyan védje meg az álláspontját, miért tette ki a kólaautomatát a benzinkút területére. Az üzletben azonban nem égett a villany, a töltőállomásra kitett táblán pedig az állt: AZ ÚR NAPJÁN ZÁRVA.

Két néger lurkó ballagott felé az úton. A tízévesforma gyerekek világos színű télikabátot viseltek: az egyik citromsárgát, a másik narancsot. Montrose odabiccentett a citromsárga kabátosnak, aztán fokozott aggodalommal fordult vissza a kólaautomatához, összeszűkült szemmel méregetve, mint egy lesben álló konföderációs katonát.

A lurkók nemtörődöm módon az automatához sétáltak, és apró után turkáltak a zsebükben.

Montrose elpöckölte a cigarettáját.

– Hé! – kiáltotta. – Mit műveltek? Be ne dobjátok a pénzeteket! – Lendületes léptekkel átvágott az úttesten; a gyerekek riadtan forgolódtak. – Mit műveltek?

A narancssárga kabátos aligha lehetett a páros esze, mert szó szerint értelmezte a kérdést.

– Kólát veszünk.

– Minden rendben, miszter – tette hozzá az eszesebb, de semmivel sem bölcsebb citromsárga kabátos. – Mr. Perch megengedte.

– Csakugyan? – kérdezte Montrose. – És ez mégis miért fontos?

– Mert az övé az üzlet – válaszolta a narancssárga kabátos enyhe megvetéssel, mintha hármójuk közül Montrose-nak lenne lassú a felfogása. A pénzbedobó nyílás felé nyúlt, Montrose azonban megragadta a csuklóját, elrántotta az automatától, amikor pedig a gyerek hangot adott volna a méltatlankodásának, visszakézből lekevert neki egy pofont. A lurkó megtántorodott, elesett, felnyüszített.

– Na, ez milyen érzés? – tornyosult fölé Montrose. – Élvezted, hogy bemostak neked egyet?

– Kérem, miszter… – rimánkodott a citromsárga kabátos.

– Nyugton maradsz, vagy te is kaphatsz egyet – förmedt rá Montrose. A földön fekvő gyerekre meresztette a szemét. – Kérdeztem valamit!

A lurkó haraggal vegyes félelemmel állta a tekintetét.

– Nem – motyogta.

– Micsoda? Nem hallom.

– Nem, nem élveztem.

– Rögtön gondoltam. Mit szólnál hozzá, ha nyitnék én is egy üzletet az utca túloldalán? Vásárolnál-e nálam kólát?

– Nem!

– Ez az első értelmes dolog, ami ma elhagyta a szádat. – Montrose az automatára bökött. – Megmondjam, mi ez itt? Arculcsapás! Valahányszor bedobsz egy ötcentest, azzal azt üzened Mr. Perchnek: „Köszönöm, uram, kaphatnék még egyet?” Gerinces ember sosem alázkodhat meg így. Megértetted?

– Megértettük, miszter – felelte a citromsárga kabátos.

– Kuss legyen! Tőle akarom hallani.

A narancssárga kabátos lurkó a fogát csikorgatva mérlegelte a dacoskodással járó következményeket. Végül kipréselte magából: – Megértettem, miszter.

– Jól van akkor. Táguljatok innét! Meg ne lássam, hogy visszafordultok, mert olyat kaptok, hogy attól koldultok.

A két lurkó szélnek eredt: a citromsárga kabátos megszaporázta lépteit, a barátja meg úgy tett, mint akinek nem is sietős.

– Úgy ám! – szólt utánuk Montrose. – És legközelebb vegyetek Pepsit!

– A Pepsit *utálom* – feleselt vissza a narancssárga kabátos. – Vén bolond! – Futásnak eredt, és a cimborája is felzárkózott mellé. Montrose figyelte, ahogy távolodnak. *Nem vagyok bolond, öcskös*, gondolta. *Vénnek meg… nos, még csak negyvenegy vagyok. De a Jim Crow mércéjével a negyvenegyedik életév már öregnek számít. Sőt, őskövületnek.*

Az út túloldalán Atticus leereszkedett a havas töltésen, hóna alatt egy guriga vécépapírrtal.

– Egy szót se! – figyelmeztette Montrose, miközben a kocsi felé bandukolt.

– Meg sem szólalok, apa.

– Ja, és eridj a másik oldalra! Én vezetek.

Két nappal korábban Caleb Braithwhite az egyik bokszban várakozott a Denmark Vesey-ben, amikor Montrose munka után betért egy italra. Montrose a múzeumi éjszaka óta nem látta Braithwhite-ot, de sejtette, hogy csak idő kérdése.

– Most meg mi van? – kérdezte.

– Jó napot, Mr. Turner! – üdvözölte Caleb Braithwhite. – Kérem, csatlakozzon hozzám! Meghívhatom valamire?

– Egy nyamvadt italt én is ki tudok kérni magamnak. – Montrose letelepedett a bokszba. – Mit akar?

– Volna egy újabb projekt, amihez a segítségét szeretném kérni.

– Nahát. És ezúttal mivel óhajt megfenyegetni?

– Semmivel – felelte Braithwhite. – Merem remélni, hogy túlléphetünk a fenyegetőzésen.

– Mi jön utána? Én leszek a maga niggere?

Braithwhite megütközött a szavain.

– Hallotta valaha tőlem ezt a kifejezést?

– Láncra verve egy pincébe vetett – emlékeztette Montrose. – Magától értetődik.

– Az az apám műve.

– Hát, amikor golyót eresztettek belém? Az kinek a műve?

– Apám golyója végzett is volna magával – mondta Braithwhite. – Megölte volna a fiát is. Ehelyett, hála nekem, mindketten életben vannak, az apám pedig soha többé nem fogja háborgatni magukat.

– Remek sztori. Kivéve, hogy folytatódott. Nem is egyszer, mint azt a mellékelt ábra mutatja.

– Sajnálom, hogy elloptam Adah könyvét – szabadkozott Braithwhite –, de határozott benyomást kellett tennem a századosra és az embereire.

– Ühüm. Se én, se a hozzátartozóim nem vagyunk a maga niggerei, a századossal viszont az ellenkezőjét akarja elhitetni.

– Ha rajtam múlik, másképp cselekedtem volna. De a lényeg az, hogy senkinek nem esett baja, és el kell ismernie, nagyot szakított az üggyel. Még ha meg is győzte volna a Burns családot arról, hogy vegyék komolyan Adah kárigényét, orrvérzésig húzták volna az időt mindenféle szőrszálhasogatással, kétségbe vonva Adah számításait. Tőlem egyszerűen megkapta a teljes összeget.

– Nem – rázta meg Montrose konokul a fejét. – Ez *nem* így megy. Nem könyvelheti el jócselekedetként egy kilencven év alatt felhalmozódott adósság törlesztését.

– De az adósság nem engem terhelt.

– Valóban, maguk még mindig tartoznak nekünk. Egy percig se higgye, hogy megfeledkeztem róla.

– Hannah-ra céloz? Azt akarja, hogy fizessek utána is kártérítést?

– Nem az a kérdés, hogy én mit *akarok*.

– Csak mert megoldhatjuk – folytatta Braithwhite. – A másfél évszázadnyi kamattal együtt természetesen beletelik némi időbe összeszedni a pénzt. De ne ezen múljék, hogy jóvátegyem az önökön esett sérelmeket…

– Maga még mindig nem érti – vágott közbe Montrose. – Nem vásárolhatja meg a bizalmunkat mások pénzén. Az nem szívesség, ha megfizeti a tartozását.

– Jó, beszéljünk akkor rendes szívességekről. Kell, hogy legyen valami, amire vágyik, Mr. Turner. Árulja el, mi az!

Montrose ingerülten felszisszent.

– Nem úgy van az, Mr. Braithwhite! Árulja el inkább, hogy *maga* mit akar. Fejezzük be a bájcsevelyt, és térjünk a lényegre, mert látom, úgysem hagy békén, amíg el nem mondhatja a magáét. Rajta, ki vele! Aztán végre elküldhetem a pokolba.

– Rendben – egyezett bele Caleb Braithwhite. – Azt akarom, kerítse elő nekem Hiram Winthrop fiát. Nem sokkal azután szökött el hazulról, hogy az apám megölte az apját. Tizenhat éves volt, és úgy szól a fáma, hogy megszöktette az egyik cselédet. Meg ellopta az apja néhány könyvét is.

– Könyvek! Már megint erről szól az egész? Még több varázskönyvről?

Braithwhite bólintott.

– Apám arra gyanakodott, hogy Henry lophatta el *A nevek könyvé*t, ezért mindenáron a nyomára akart bukkanni. Henry azonban meglepő alapossággal tüntette el a nyomait. No mármost, apám legjobb tudomása szerint Henry nem gyakorolta a mágiát. Sőt, mi több, a jelek szerint szívből gyűlölte a természetfilozófiát. Azaz nem saját célra lovasította meg a könyveket… azért vitte őket magával, hogy Hiram Winthrop ne tudja használni. Mivel felettébb értékes könyvekről beszélünk, apám biztosra vette, hogy Henry előbb-utóbb túlad rajtuk.

– Az ilyesfajta szövegek iránt nagy a kereslet, és szűk a piacuk, ezért apám nyitva tartotta a szemét. Tovább tartott, mint hitte, ám végül néhány évvel ezelőtt *A járatlan utak atlasza* című, eredetileg Hiram Winthrop tulajdonát képező kötet kalapács alá került Manhattanben. Apám felhívta az aukciósházat, és nagy nehezen sikerült visszafejtenie a szálakat egy Henry Narrow nevezetű férfiúig, aki 1944-ben adta el a könyvet Philadelphiában.

Narrowra ráillett Henry Winthrop személyleírása: stimmelt az életkora, és együtt élt egy néger nővel, minden bizonnyal az eltűnt cseléddel. Ám mire az apám emberei elmentek érte, megint elnyelte a föld.

– És itt jövök én a képbe? – kérdezte Montrose. – Menjek el Philadelphiába, és akadjak a nyomára a néger szupererőmmel?

– Nem – mosolygott Braithwhite. – Burke és Noble nyomozók elutaznak Philadelphiába. Holnap délután repülőre szállnak. Amíg a nyomozó urak a forrónak vélt nyomot követik, szeretném magát az illinois-i Akenbe küldeni.

– Az a helyzet, hogy a saját nyomozóim is szaglásztak egy ideje. Nemrég előásták, hogy egy Henry Narrow nevű férfi 1945 nyarán házat vásárolt Akenben. Készpénzzel. Kicsivel kevesebbért, mint amennyi az atlaszért ütötte Narrow markát.

– Szóval kiderítette, hol lakik – állapította meg Montrose. – Minek kellek én? Miért nem küldi rájuk a nyomozóját?

– Megtettem – válaszolta Braithwhite. – A nyomozóm a könyvvásárlásra szánt ötvenezer dollárral egyetemben eltűnt.

– Rám mer bízni ötven lepedőt?

– Biztosra veszem, hogy nem fog meglógni vele. Úgy tudom, nincs pénzszűkében.

– Valamit továbbra sem értek – mondta Montrose. – Személyesen is felkereshetné Narrow-t.

– Való igaz. De elképzelhető, hogy velem nem állna szóba. Főleg, ha ismeri az apja halálának körülményeit.

– Magamtól én sem állnék szóba magával, mégis itt van. Mi olyan különleges Henry Narrow-ban?

– Semmi. De a viccből emlegetett „néger szupererő” ez egyszer talán nem is csak kitaláció. Narrow együtt él egy néger nővel… maga pedig szemmel láthatólag nem tagja a rendnek. Szerintem nagyobb eséllyel kötne üzletet magával, mint akármilyen fehér emberrel, akit a nyakára küldök.

– Lehetséges – vélte Montrose. – De ez még nem minden… – Ekkor hirtelen leesett neki a tantusz. – Maga fél. Mondta, hogy a csóka nem „gyakorló” varázsló, de akkor még csak tizenhat éves volt. Most mennyi is?

– Úgy harmincöt körül lehet.

– Vagyis húsz éven keresztül hurcolászta magával apuci mágikus könyveit. Egy bizonyos kötetre fáj a foga?

– Jöhet bármi, ami még a birtokában van – felelte Braithwhite –, különös tekintettel az apja kutatásait tartalmazó, kézzel írott jegyzetfüzetekre.

– Az apja kutatási jegyzetei. Nem fél attól, hogy a kis Henry egy idő után bele-belenézett, és megtanult egy-két trükköt?

– Nem ilyen egyszerű.

– Lefogadom. De húsz év telt el… Talán a nyomozója nem is lécelt le a pénzével. Talán Henry Winthrop varangyos békává változtatta.

– Az jópofa mutatvány lenne – felelte Caleb Braithwhite. – Szívesen megtanulnám én is.

– Meghiszem azt.

– Most jön az a rész, amikor elküld a pokolba?

– Nem – válaszolta Montrose. – Ha ennyire fél az ipsétől, talán nem árt megismerkednem vele. Tegyük fel, hogy rá tudom beszélni a jegyzetfüzetek eladására. Mi a garancia, hogy nem vetem tűzre a legelső adandó alkalommal?

– Semmi – ismerte el Braithwhite. – De nem ez lenne számomra a legrosszabb eshetőség. Tévedés ne essék, kellenek nekem a jegyzetfüzetek, de az a lényeg, hogy véletlenül se kerüljenek más kezébe.

– Mondjuk Lancasterébe?

– Ráhibázott. Nézze, Mr. Turner… az előbb kérdeztem, mire vágyik. Nyilván költői kérdés volt. Tudom, mit akar: megszabadulni tőlem. Tűnjek el végre Chicagóból, meg a családja életéből.

– Talált, süllyedt.

– Na mármost, ha én most elhagyom a várost, akkor maguk ki lesznek szolgáltatva Lancaster századosnak és a többi páholynak. Magára magasról tesznek. De Atticus bizonyos szempontból, a Titus Braithwhite-hoz fűződő viszonya révén értékes a számukra. Na persze, nem a személye miatt, inkább a fétisük két lábon járó megtestesüléseként. Azok után, hogy tudomást szereztek a létezéséről, nem fognak megfeledkezni róla. Soha többé.

– És ezt magának köszönhetem.

– Az apám sara, nem az enyém. Eső után köpönyeg. A lényeg, hogy ha minden a terveim szerint alakul, nemsokára én fogom irányítani a rendet. Nemcsak egy páholyt, hanem az összeset szerte az egész országban. Lancaster százados kikerül a képből, én pedig gondoskodom róla, hogy békén hagyják a családját. A szavamat adom.

– Ühüm. – Montrose egy szavát sem hitte. – A jegyzetfüzetekkel a zsebében felgyorsulnának az események?

– Ártani nem árthat.

– Ellenben valószínűleg a saját fiam torkát metszem el azzal, ha nem adom át magának.

– Én nem így fogalmaznék – felelte Braithwhite –, de tagadhatatlan, hogy nem válna Atticus javára.

– Természetesen el is égethetem a jegyzetfüzeteket, de ha azok nélkül is győztesen kerül ki a háborúból, akkor egy olyan királyt fognak megkoronázni, aki nem az adósom.

– Ha maga mondja.

Montrose elmosolyodott.

– Na látja – közölte. – Tudtam én, hogy ott lesz valahol a burkolt fenyegetés.

Az Illinois állambeli Aken egy kisváros volt az Ohio folyó partján, félúton Cairo és Metropolis között. A nap még csak alig kandikált ki a

háztetők fölött, mikor áthajtottak az üzleti és kormányzati negyeden, amelyek kísértetváros benyomását keltették így hajnalok hajnalán. Megálltak egy piros lámpánál az akeni városháza előtt, amiről Atticusnak kínos emlékei ugrottak be egy bizonyos bidefordi kereszteződésről, hajnali három órakor. Montrose bezzeg még mindig a gyerekekkel való összezördülés miatt fortyogott, és bőszen bámulta a néptelen utcákat: merjen csak előbújni valaki – bárki –, és csúnyán nézni rá, lesz nemulass.

A lámpa zöldre váltott. Jobbra kanyarodtak, és nyugatra vezettek az Elm Streeten. A 213-as házszámot keresték.

El sem lehetett volna téveszteni. Maga a ház jellegtelennek tűnt, ám a szomszédos ingatlan tulajdonosa fényreklámot tűzött ki a garázsa tetejére, amelyről villódzó neonnyíl mutatott a 213-ra. A fényreklám szövege így szólt: NIGGERBUZI. Apa és fia köpni-nyelni nem tudtak, és Montrose az orra alatt dörmögte: *pedig már azt gondolná az ember, hogy nem lehet újat mutatni…*

Az Elm Street 213. bejárati ajtaja kivágódott, és egy alacsony, pocakos fehér férfi rongyolt ki piszkavassal a kezében. Dühösen törtetett le a járdáig, majd pár méterre a Cadillactől hirtelen megtorpant, zavarba jött, és leengedte a fegyverét.

Atticus letekerte az ablakot.

– Henry Narrow? – kérdezte.

– David Landsdowne – válaszolta a férfi. – Ügyvéd.

– Hadd találjam ki! – pillantott fel Atticus a fényreklámra. – Az NAACP képviselője?

Landsdowne bólintott.

– Két évvel ezelőtt én vittem egy pert, amely a megyei iskolarendszeren belüli integráció előremozdítására irányult. A szomszédom, Clark feltétlenül tudatni akarta mindenkivel, melyik házat kell megdobálni kövekkel… Ne haragudjanak ezért! – lóbálta meg a piszkavasat. – De általában semmi jót nem jelent, amikor megáll egy ismeretlen autó a ház előtt.

– Nem kell bocsánatot kérnie – hajolt át Montrose a sofőr felőli oldalról.

– Meghívhatom önöket bent egy csésze kávéra?

– Igen, uram – felelte Montrose. – Megtisztelne vele.

David Landsdowne nappalijában tálalták a kávét. Miközben körbeadta a tejszínt és a cukrot, Landsdown elmagyarázta, hogy a felesége, Judith már elindult a templomba Mt. Vernonba, északra, ahová másfél óra az út kocsival.

– A pert követően a helybéli lelkész megkért minket, hogy ne vegyünk részt többé a vasárnapi misén. Attól félt, hogy valaki rám lő, és véletlenül őt küldi a mennybe. Judy talált magának új gyülekezetet, és tavaly óta ismét templomba jár. Azt hiszem, én leszoktam róla.

– Nem jutott még eszébe, hogy elköltözzön? – kérdezte Atticus.

– Ahányszor csak ki kell cserélni az ablaküveget. De csökönyös típus vagyok. Ha Judy itt lenne, órákig tudna mesélni a makacsságomról. – Landsdowne lehuppant egy székbe a kandalló mellett; a piszkavas visszakerült az állványára. – Tehát, Henry Narrow… Régi barát?

– Nem, uram – felelte Montrose. – Egyszer sem találkoztunk vele. Azért jöttünk, mert meg szeretnénk vásárolni tőle néhány könyvet.

– Ez esetben remélem, nem tettek meg túl nagy utat érte. Azért is kérdeztem, hogy jóban voltak-e vele, mert Henry Narrow meghalt… viszonylag régen. A családjával együtt 1945-ben, közvetlenül a háború után gyilkosság áldozatai lettek.

– Meggyilkolták őket? – csodálkozott el Atticus. – Ebben a házban?

– Nem, a Narrow család soha nem lakott itt. Önök rossz helyre jöttek. Az Elm Street 213. a város másik végén található, a temető közelében. Ez itt a *West* Elm 213. A látogatók gyakran összekeverik a két utcát. Így ismerkedtem meg Henry Narrow-val is. Látott egy apróhirdetést, amelyben özvegy Metzgerné házát árulták, idejött Akenbe megnézni, és nálam kopogtatott be.

Egy nő és egy kisfiú kísérte el. A kisfiúra, az ifjabb Henryre a fiaként hivatkozott, viszont a nőt, Pearl-t úgy mutatta be, mint a kisfiú dajkáját. Néger nő volt. Világos bőrű. A kisfiú még egy fokkal világosabb: akár még fehérnek is lehetett nézni, az apja mellett legalábbis. Más-más tekintetben ugyan, de egyenlő mértékben ütött az anyjára és az apjára, és ahogy ott álltak egymás mellett mindhárman, kétség sem férhetett hozzá, hogy egy családot alkotnak – ha a törvény színe előtt esetleg nem is, a való életben mindenképpen. Nem kellett volna beleütnöm az orrom a dolgukba – folytatta Landsdowne –, de rendes embereknek tűntek, és szem előtt kellett tartanom az anya és a gyermek érdekeit. Amíg tehát Judy kekszet keresett ifjabb Henrynek, félrevontam Narrow-t. Kifejtettem neki, hogy ugyan Illinois államban jelenleg nincsenek hatályban fajkeveredési rendeletek, ettől függetlenül Aken polgárai aligha fogadnának szívesen egy vegyes fajúnak mutatkozó családot. Aztán hozzátettem, véleményem szerint joga van oda költözni, ahová akar, ha pedig ragaszkodik hozzá, hogy nálunk telepedjenek le, akkor segítek keresni egy házat. A szomszédos ingatlant, ahol most Clark lakik, épp akkor kezdték volna árusítani, és nem tartottam kizártnak, hogy meg tudnám győzni az akkori szomszédomat, adja el a Narrow családnak a házát. Némi ráhatással persze.

– Az özvegy Metzgerné háza keményebb diónak ígérkezett. Az a városrész nemcsak barátságtalan, egyenesen veszélyes. A polgármester és a rendőrfőnök is azon a környéken lakott: két régivágású demokrata… az a típus, aki sötétedés után fehér kámzsát szeret húzni.

– Mit szólt ehhez Narrow? – kérdezte Montrose.

– Megköszönte a tanácsomat – válaszolta Landsdowne. – Ahogyan azok a férfiak szokták, akik aztán nem szívlelik meg. Kijelentette, hogy a családjával mind maguknak valók, ezért nem is igénylik, hogy a szomszédaik barátkozzanak velük. „Mr. Narrow, talán nem fogalmaztam elég egyértelműen”, feleltem. „Ha ezek az emberek nem kedvelik magukat, nem elégszenek meg a kiközösítéssel.” Ő azonban váltig állította, hogy volt már része ilyesmiben, sőt, hasonló közegben nőtt fel. Ezután mondott valami furcsát. Azt kérdezte, nem állnak-e az általam említett emberek filozófusok hírében. Nem, feleltem, épp ez a gond: tanulatlan népek, és a filozófiához végképp nem konyítanak. „Az nem probléma”, válaszolta.

„Majd elkerüljük őket, ők pedig elkerülnek minket.” Megértettem, hogy csak a falnak beszélek. Különben is, úgy voltam vele, hogy nem számít: bárki is képviseli özvegy Metzgerné örököseit, egyetlen pillantást vet majd csupán a Narrow családra, ugyanarra a következtetésre jut, mint én, és úgysem adja el nekik a házat. Tévedtem. Az autójuk alapján eszembe nem jutott volna, de Narrow-nak rengeteg pénze volt. Később hallottam, hogy készpénzzel fizetett a házért, az ingatlanügynök pedig – Frank Barrington – szokatlanul busás jutalékot kapott a szerződéskötés után. Ami meg az özvegy örököseit illeti, a legközelebbi családtagok is Bloomingtonban élnek, és nem érdekelte őket a szomszédok véleménye.

Július tájékán költözhettek be. A tűz augusztusban ütött ki. A sztori nem került a helyi újság címlapjára, mert a japán hadsereg pont azon a héten kapitulált. A cikkíró szerint Narrow lefekvés előtt elfelejtett parázsfogót húzni a földszinti kandalló elé, és az izzó széntől lángra kapott a szőnyeg. A háromfős család csapdába esett az emeleten, a halál oka elméletileg füstmérgezés. A történetből épp csak az nem derült ki, miért gyújtotta volna be Narrow a kandallóját egy meleg nyári estén.

Úgy egy héttel később beszéltem egy jó barátommal, Lewis Petersszel, az igazságügyi orvosszakértő asszisztensével. Kérdem tőle, nem tud-e valamit, ami kimaradt a cikkből. Eleinte húzódozott, de addig unszoltam, míg végül elmesélte: a tűz másnapján lement a hullaházba néhány aktáért, és a saját szemével látta Henry Narrow holttestét. Azt mondta, Narrow bőre megfeketedett a füsttől, ám mintha golyó ütötte seb lett volna a halántékán.

– Ha ez igaz, jelentést kell tennie, emlékeztettem Lewist. „Nincs kinek jelenteni”, válaszolta. „És különben sincs bizonyíték. A tetemeket eltüntették.”

– Maga szerint a polgármester és a rendőrfőnök keze volt a dologban? – tudakolta Montrose.

– Igen – felelte Landsdowne. – Na, nem mintha be tudtam volna bizonyítani. Akárhogy is, a sors végül valamelyest igazságot szolgáltatott, azt hiszem.

A ház megrongálódott, de nem égett porig, és mivel senki nem tudott semmit a Narrow család legközelebbi hozzátartozóitól, a polgármester

addig-addig ügyeskedett, amíg a városi önkormányzat lefoglalta az ingatlant, majd árverésre bocsátotta. Az árverést olyannyira nem hirdették meg sehol, hogy mindössze egyvalaki licitált rá: a rendőrfőnök veje, aki így potom áron jutott hozzá az épülethez.

A vő, a rendőrfőnök és a polgármester ezután egy cairói étterembe vonult át ünnepelni. Alaposan felöntöttek a garatra, és hajnali egykor autóval indultak vissza Akenbe. A rendőrfőnök veje vezetett. Túl gyorsan hajtott végig az Elm Streeten, és közvetlenül a Narrow-ház előtt telibe trafált egy fát. Az autó felrobbant, mindhárom utas szörnyethalt.

A temetések után szárnyra kapott a pletyka, miszerint a halálos kimenetelű karambol mégsem a túlzott alkoholfogyasztással magyarázható. Állítólag a vő elrántotta a kormányt, hogy ne üssön el egy kisfiút és egy néger nőt, akik kiszaladtak eléjük az utca közepére. A balesetnek nem voltak szemtanúi, szóval érthetetlen, honnan vehette ezt bárki is de hát a szóbeszéd már csak ilyen… nemsokára pedig újabb beszámolók születtek arról, hogy egyesek látni vélték a nőt és a kisfiút.

– Maga hisz nekik? – kérdezte Atticus.

Landsdowne megrázta a fejét.

– Szerintem csak furdalta az embereket a lelkiismeret. A mendemondáknak mindenesetre lett egy közvetlen hasznuk: az Elm Street lakói közül többen is arra jutottak, hogy kiszerettek a környékből, sőt, egy-két főkolompos még Akenből is elköltözött. Véleményem szerint nem elegen. De a jelenlegi polgármesterünk republikánus, szóval talán még nincs minden veszve.

– Mi történt a Narrow-házzal? – kérdezte Montrose. – Megvan még?

– Csak egy romhalmaz – árultal el Landsdowne. – A tűz után senki nem hozatta rendbe. Akár kísértetek lakják, akár nem, vélhetőleg mostanra minden mozdíthatót elvittek onnan.

– Mi azért kerülnénk arra egyet. Ha már úgyis itt vagyunk.

– Jól van. Hozok egy térképet, és megmutatom az utat. Szívesen elvinném magukat, de most ott tartunk, hogy nélkülem talán szívélyesebb vendégszeretetben részesítik a környékbeliek.

– Hill Street – mordult Montrose ingerülten, az előttük húzódó keresztutca tábláját bámulva.

– Nem jobbra kellett volna esetleg fordulnunk legutóbb? – vetette fel Atticus.

– Tudok térképet olvasni.

– Nem is állítottam az ellenkezőjét, öreg. De mintha úgy rémlene, hogy Mr. Landsdowne szerint jobbra kell kanyarodni a Locustról.

– Mintha úgy rémlene, mi? – Montrose kinézett a mellettük lévő saroktelekre. – Legalább már a közelben járunk. – Az épület előtti, hóval betemetett udvarról cipőpaszta-arcú kertitörpe kandikált rájuk.

Atticus is vetett rá egy pillantást.

– Talán inkább haza kellene mennünk.

– Frászkarikát. Megtaláljuk, ha addig élünk is. – Montros éles jobbkanyart vett, gondolván, hogy majd megkerüli a háztömböt. Ám rövid emelkedőt követően a Hill Street zsákutcában végződött az akeni temető bejáratánál.

Montrose rükvercbe kapcsolt, mire az autó felköhögött, és lefulladt. Halkan szitkozódott az orra alatt, és a gyújtáskapcsoló után nyúlt.

– Várj egy picit, apa! – szólt rá Atticus. A temetőben egy koreai férfi talicskát tolt a sírok hosszú sora mentén, elszáradt koszorúkat szedegetett össze, és kisseprűvel takarította le a sírkövek hófödte tetejét. – Gyorsan megkérdezem a temetői gondnokot, nem tudja-e, merre van az Elm Street.

– Eh, maradj a kocsiban! – Montrose elfordította a slusszkulcsot. A Cadillac motorja göthösen zihált, de nem indult be. Atticus kinyitotta az ajtót, és kiszállt. – Atticus!

– Mindjárt jövök, öreg. – Azzal az apja szólongatására ügyet sem vetve a temető kapuja felé kocogott.

Montrose tett még egy próbát a gyújtással. A motor egyre csak hörgött. Montrose hangosan káromkodva hátradőlt, és dühében rácsapott a szivargyújtóra a műszerfalon.

Az ingzsebében cigaretta után kotorászott, amikor a Cadillac zöttyent egyet, mintha valaki ráugrott volna a hátsó lökhárítóra. Montrose hátrakapta a fejét, de senkit nem látott a háta mögött. Viszont kacarászást hallott.

Kiszállt a kocsiból.

– Ki van ott? – kérdezte.

Hógolyó csattant a Cadillac tetején, és Montrose ekkor megpillantotta az autó másik oldalán, mintegy öt méterre ácsorgó kisfiút. Hét-nyolc éves lehetett, világos bőrű gyerek volt, nagy barna szemekkel, sötét, göndör hajjal.

– Hé! – rivallt rá Montrose. Megkerülte az autót, és a haragját mérsékelte egy keveset az az aggasztó tény, hogy a kisfiú mindössze egy farmer kezeslábast viselt. Se télikabát, se cipő, se zokni. Még pólót sem viselt a kezeslábas alatt. – Hé! – ismételte Montrose szelídebb hangon. – Hogy kerülsz ide? Hol az anyukád?

A kisfiú felnevetett, és mezítláb elszaladt a hóban. Montrose a nyomába eredt. A temető külső fala mentén futottak; Montrose lába mélyen bele-belesüppedt a kőfal elé hordott hóba, míg a kisfiú könnyedén szökellt előtte, időnként meg-megállva, visszanézve. A temető sarkánál a kacarászó kisfiú belevetette magát egy hóval borított bokorba. Montrose utána iramodott, és hirtelen lebucskázott egy lankás lejtőn. Keményen nyekkent a lejtő alján, amit félig betemetett a hó.

Félig. A bal karja könyékig merült egy hóbuckába, jobb kezét azonban meleg, zöld fűben nyugtatta. Nyári fűben.

Montrose felemelte a fejét, és a pázsiton túl, a tűző déli napsütésben egy nagy, sárga ház hátsó homlokozata rajzolódott ki előtte. Kockás kötényes néger nő várakozott a hátsó tornác lépcsőjén a kisfiúra, aki egyenesen odarohant hozzá.

Montrose talpra kecmergett, fél lábbal a télben, a másikkal a nyárban lépdelt. Az óramutató járásával megegyezően tett egy félfordulatot, és megvetette a talpát a fűben: a bal cipőjére és nadrágszárára tapadt hó azonnal elolvadt a rekkenő hőségben.

– Elnézést, asszonyom! – szólt a nőhöz, aki kézen fogta a kisfiút, és bevitte a házba. Sem ő, sem a kisfiú nem foglalkoztak vele.

Montrose hátranézett a válla fölött a karnyújtásnyira elterülő téli tájra, aztán elindult a ház irányába. A hátsó kert közepén visszafordult. A hó szőrén-szálán eltűnt: a temetőhöz vezető emelkedőt zöld bokrok és virágok borították.

Felsétált a tornácra. A hátsó ajtó résnyire nyitva állt. Montrose megállt a küszöbön, mert a figyelme az ajtókeret jobb szélső félfájába vésett, Ádám nyelvén írott sorra irányult. Még távolabb, szintén jobb kéz felé az ablakpárkányba is hasonló felirat volt karcolva.

– Asszonyom! – kopogott be Montrose a félig nyitott ajtón. Nem érkezett válasz, az ajtó azonban szélesre tárult, Montrose pedig belépett a konyhába.

A nő a mosogatónál súrolt egy lábost, bár Montrose-nak az az érzése támadt, a házimunka helyett elsősorban arra koncentrál, hogy ne vegyen róla tudomást. Közben a kisfiú, aki az asztalnál ült egy szendviccsel és egy pohár tejjel, mosolyogva felpillantott, mintha csak ők ketten értenék ezt a tréfát.

– Asszonyom – próbálkozott ismét Montrose. Majd amikor továbbra sem kapott választ: – Mrs. Narrow?

A nő erre már nem kerülte tovább a tekintetét. A szavait azonban nem neki címezte.

– Henry – szólalt meg. – Jött valaki.

Fehér ember jelent meg a kisfiú mögötti nyitott ajtóban. Kíváncsian mérte végig Montrose-t, mintha ritkán toppannának be vendégek a házba.

– Segíthetek? – kérdezte.

Montrose emlékezett a Winthrop-házban látott családi portréra, és egészen biztos volt benne, hogy Hiram Winthrop fia áll előtte. *De te nem harmincöt éves vagy*, gondolta. *Nem is lehetsz persze annyi, hisz huszonévesen haltál meg.*

Hogyan kellene szólítani? Montrose úgy döntött, nem kerülgeti a forró kását.

– Mr. Winthrop – üdvözölte.

A nő időközben ismét a mosogatásra összpontosított, ám ekkor ijedten felkapta a fejét. A kisfiú mosolya lekonyult, a férfi arckifejezése elkomorult.

– Halljam, mi dolga itt, uram – vonta kérdőre Winthrop, és téli hideg kúszott fel Montrose gerincén, jeges borzongás nyúlt be dermesztő erővel a gallérja alá.

– A fiamról van szó, Mr. Winthrop – közölte Montrose, és nem remegett meg a hangja a hidegben. – A nevem Montrose Turner, és egy Braithwhite nevű férfi küldött ide, mert szeretne visszakapni valamit, ami az apja tulajdonában volt. Én viszont nem ezért jöttem. A fiam, Atticus nevében járok itt. Braithwhite-nak tervei vannak vele, és fogalmam sincs, hogyan állíthatnám meg. Maga talán tudja. A segítségét kérem, és hajlandó vagyok alkut kötni magával. Már ha meg tudunk egyezni.

A jeges csápok visszahúzódtak. Megint nyár lett. A nő és a kisfiú mozdulatlanul bámulta őt, amíg az idősebb Henry végül bólintott.

– Rendben, Mr. Turner. Vonuljunk át a társalgóba. Beszélgessünk.

Helyet foglaltak az utcára néző ablak előtti asztalnál. Winthrop teát öntött, Montrose pedig kinézett a gyepre. A füves udvar és az utca határán vastag törzsű tölgyfa magasodott, amelyre kerti hintát rögzítettek autógumiból. Montrose arra tippelt, hogy a rendőrfőnök veje erre a tölgyfára csavarodhatott fel, bár semmi nyoma nem látszott robbanással végződő karambolnak.

De lehet, hogy az autóbaleset még meg sem történt. A társalgó falán, a kandallópárkány fölött függő naptár 1945 augusztusánál volt nyitva, és az utcán parkoló autókon végignézve Montrose egyetlen második világháború utáni modellt sem fedezett fel köztük. Számításba vette ugyan, hogy ez valóban megtörténik vele, de az agya csökönyösebb, racionális oldala egyre csak ágált ellene. Ez nem normális, figyelmeztette; ő nem tartozik ide, nem ülhet egy valahavolt nyári napon egy halott emberrel szemben. Jobban

teszi, ha feláll, és haladéktalanul távozik arrafelé, amerről érkezett. És semmi, de semmi szín alatt nem szabad ennie vagy innia a házban.

Montrose-nak azonban esze ágában sem volt üres kézzel távozni, és gorombaság lett volna visszautasítani Winthropék vendégszeretetét, ezért aztán mégis elfogadta az elé helyezett csészét és a Winthrop kínálta vajas kekszet. A tea és a keksz figyelemreméltóan semmilyenek voltak – teljesen ízetlenek, finoman szólva –, ám miután ivott egy kortyot és lenyelt egy falatot, azok enyhén a fejébe szálltak, zsibbasztó érzést keltve, ami lehetővé tette, hogy természetesnek vegyen egy halott emberrel lefolytatott tanácskozást.

– Henry Winthrop – mondta a halott ember. – Rég nem hívott már senki ezen a néven. Jól értettem, hogy Braithwhite küldte? Samuel Braithwhite?

– A fia, Caleb. Samuel Braithwhite meghalt.

– Tényleg? – csodálkozott Winthrop. – Erről nem is értesültem. – Szórakozottan kibámult az ablakon. – Nemigen jutnak el mifelénk a hírek.

– Nem – felelte Montrose, miközben a tekintete a kandallópárkány fölötti naptárra vetült. – El tudom képzelni. Na de, ami a fiamat illeti, Mr. Winthrop…

– Említette, hogy Braithwhite-nak tervei vannak vele. Miféle tervei?

– Nem tudom pontosan. Braithwhite apja áldozati báránynak szánta Atticust egy szertartáshoz. Caleb ennél furmányosabb… egyelőre a közelében akarja tudni Atticust, trófeaféleségként kérkedve vele a varázslócimborái előtt. Hosszú távon viszont egész biztosan előjön majd a saját rituáléjával. Még azelőtt meg kéne szabadulni tőle.

– Meg akarja ölni?

– Ha rajtam múlna… de valamiféle varázslat miatt nem emelhetek kezet rá. Braithwhite úgy fogalmazott, védettséget élvez.

Winthrop bólintott.

– Apám is immúnis volt. Bosszantó dolog.

– Ki lehet cselezni?

– Többféleképpen is – felelte Winthrop. – De én egyik módját sem ismerem.

– És ismer olyat, aki igen?

– Már mind meghaltak.

– Mi a helyzet az apja jegyzetfüzeteivel? – kérdezte Montrose. – Braithwhite azokért menesztett magához, és többször is nyomatékosította, hogy nem köthetnek ki másnál. Mit gondol, nem szerepelhet bennük valami, ami hatástalanítja a védettséget?

– Előfordulhat.

– Hajlandó volna megválni tőlük?

Winthrop semmitmondón vonogatta a vállát.

– Végül is megválhatok tőlük. Isten a tudója, *én* már semmi hasznukat nem veszem. No persze – tette hozzá –, csakis méltányos ellenszolgáltatás fejében adnék túl rajtuk.

– Van nálam pénz – felelte Montrose. – Vagyis kint a kocsiban…

– Nem, nem kell a pénze. Azzal már nem tudok mit kezdeni.

– Hát akkor mit kér?

– Érzést – válaszolta Winthrop.

– Nem értem.

Winthrop megint kinézett az ablakon.

– Nem csak a hírek kerülnek el minket – tűnődött. – Minden más is. Állandóan süt a nap… de sosem melegszem át. – Visszafordult Montrose-hoz. – Fázni sem szoktam. Ez pedig… – A tea és a keksz irányába mutatott. – Nem esik jól. A cukor nem édes. A sónak sincs íze. Az érzésekkel ugyancsak hadilábon állunk. Tettetni persze lehet, de ezek nem valódi érzések, csupán egyre halkuló visszhangok. Ha újra átélhetnék valamit, erős, szélsőséges érzelmeket, akár csak egy múló pillanatra is… nos, az méltányos ellentételezés volna.

A Winthrop vonásait eltorzító, leplezetlen sóvárgás újból felrázta tespedéséből a belső hangot. *Tűnj innen*, nógatta Montrose-t. *Ez nem ember, hanem kiéhezett vámpír. Menekülj!*

– Még mindig nem teljesen világos – mondta. – Hogyan éreztethetnék magával bármit?

– Meséljen el nekem egy történetet – felelte Henry Winthrop. Felszegte a fejét, mint a zsákmányt szimatoló ragadozó. – Meséljen az apjáról!

– Nem – szögezte le Montrose. – Kérjen valami mást.

A halott ember azonban nem fogadott el nemleges választ.

– Rowlandnak hívták, ugye? – firtatta. – Mi is a teljes neve? Dick Rowland?

Montrose a fejét rázta, a belső hang menekülésre buzdította.

– Az apámat Ulyssesnek hívták.

– Akkor kicsoda Dick Rowland? – faggatta Winthrop.

Montrose megpróbált felállni, ám a zsibbadtság átterjedt a lábára is, és a székhez szögezte.

– Ki volt az? Mondja el.

Nem tehetett mást, mint hogy válaszol.

– Cipőpucoló – árulta el Montrose.

– Az apjával dolgozott?

– Nem. Az apámnak saját üzlete volt. Nem ismerték egymást Rowlanddel, pontosabban, nem voltak beszélő viszonyban.

– De valahogyan mégis kapcsolódnak egymáshoz – kötötte az ebet a karóhoz Winthrop. – Hogyan? Mi történt?

– Rowlandet megvádolták. – Montrose tett még egy hiábavaló kísérletet arra, hogy felálljon.

– Mivel?

– A szokásossal – felelte Montrose. Váratlanul harag lobbant a szívében, és már nem is vonakodott elmesélni a történetet. – 1921, az Emlékezet napja. Dick Rowland belépett a Tulsa belvárosában lévő Drexel Buildingbe. A legfelső emeletre indult, mert ott volt a színesbőrűeknek fenntartott külön mosdó. Rowland megbotlott, és nekizuhant Sarah Page-nek, a fehér lifteslánynak, aki ezután azt állította, hogy megtámadta.

– Igazat mondott? – kérdezte Winthrop.

Montrose undorodó arckifejezéssel nézett Winthropra.

– Persze, majd biztos megtámad egy fehér lányt fényes nappal, a város főutcáján lévő középületben. Ki akarná ennyire eldobni magától az életét? De mindegy is. A lány sikított, a férfi elmenekült, és ezzel bűnösnek bélyegezte magát.

A rendőrök másnap reggel letartóztatták. Még aznap délután leközöltek egy cikket a *Tulsa Tribune*-ben a „támadásról”, amelyben az állt, hogy leszaggaták a lány ruháit. Később elismerték, hogy ez puszta kitaláció, de mondanom sem kell, amint megjelent az újság, azonnal lincshangulat támadt.

A seriff a megyei bíróság épületében lévő börtönbe zárta Dick Rowlandet. Sötétedésre óriási fehér csőcselék gyűlt össze az épületnél. A greenwoodi gettóban élő négerek is tudomást szereztek a lincselésről, ezért néhány férfi fegyvert fogott, és úgy döntött, a bírósághoz vonul, hogy megfékezzék a tömeget. Apám is velük tartott. Soha nem tudtam megkérdezni tőle, mi történt, ám később úgy mesélték, hogy az egyik fehér ember megpróbálta kicsavarni a pisztolyt az egyik néger kezéből. Kitört a háború.

A négerek mintegy húszszoros túlerővel néztek szembe, és azok, akik túlélték az első sortüzet, visszamenekültek Greenwood felé. A fehérek követték őket, közben sokan meg-megálltak, hogy pisztolyt, puskát és muníciót szerezzenek. Betörtek a helyi boltokba meg zálogházakba, és magukkal vittek minden mozdítható fegyvert.

Apám este tizenegy körül ért haza. A karján vágás éktelenkedett, az ingujja átvérzett, de szerintem fel sem tűnt neki. Szólt anyámnak, hogy

azonnal pakolja be a kocsiba azokat a személyes tárgyait, amelyektől nem tudna megválni. Közölte, visszamegy az utcára – a greenwoodiak barikádot emeltek a vasúti síneknél, hogy onnan verjék vissza a fehér csőcseléket –, ám ha az is elesik, sietve kell majd távoznunk.

Anyám marasztalta, de apám nem látott más lehetőséget. Így érvelt: „A saját fajtájuk boltjait is kifosztják. Szerinted mit fognak művelni, ha beengedjük őket a negyedünkbe?”

Kértem apámat, hadd menjek vele, mert én is meg akarom védeni az otthonunkat. Hétévesen már nagyfiúnak képzeltem magam. Apám természetesen nemet mondott, márpedig a döntései mindig véglegesek voltak. Én viszont tűzbe-lázba jöttem, és vitatkozni próbáltam vele. Ekkor kaptam tőle ezt, ni. – Félrebiccentette a fejét, és a szeme sarkában meghúzódó sebhelyre mutatott. – Felhasította a bőröm a gyűrűjével.

Apám erőszakos ember hírében állott, és nem *teljesen* alaptalanul, de sosem szaladt el vele a ló. Ha úgy adódott, felképelt, de azelőtt sosem okozott maradandó sérülést, és aznap este sem szándékosan tette. Vér patakzott az arcomon, én pedig rádöbbentem, hogy mennyire meg van ijedve. Hogy mekkora bajban vagyunk. *Ekkor* – folytatta Montrose – a fivérem, George odalépett apámhoz, és kijelentette, hogy el kell szaladnia a dédanyánk könyvéért…

– Egy könyvért? – kérdezte Winthrop.

– Számviteli főkönyv – pontosított Montrose. – Az apám a boltjában tartotta egy széfben. Apám erre azt felelte, ha minden kötél szakad, majd ő kimenekíti a könyvet, George azonban ragaszkodott hozzá, hogy ez az ő felelőssége. Mindjárt George-ot is jobb belátásra térítik egy pofonnal, gondoltam. Az apám erre beleegyezett. Nem hittem a fülemnek: anyám közbeszólt, meg akarta tiltani George-nak, hogy kitegye a lábát a házból, és az apám *őt* intette csendre.

Apám és George ezután útnak indult, anyám pedig munkához látott. Körbe kellett szaladnom a házban a húgommal, és összecsomagolni a holmijainkat. A nászajándékba kapott edényeket. Majd’ felrobbantam a méregtől. George a fronton harcolhat, nekem meg *edények* jutnak!

Ahogy a kocsihoz szállítmányoztuk a holmikat, lövések dördültek a távolban. Anyám nagyon ideges lett, akárcsak én, bár mindketten más-más okból. Telezsúfoltuk az autót, és egyszer csak azon kaptam magam, hogy anyám és Ophelia még odabent válogat, én meg egyedül álltam kint, és a lövöldözést hallva nem bírtam tovább a fenekemen maradni. Az imént tettem az apám szerszámosládáját az autóba, úgyhogy felmarkoltam egy méretes, viharvert szeghúzó kalapácsot, és rohanvást csatába indultam.

Az Archer Streethez érve alig ismertem rá a környékre. A greenwoodi védők kilőtték az összes utcai lámpát, és mesterlövészekkel figyeltették a vasúti síneket. A fehér ostromlók nem láthatták az orvlövészeket, ám némelyiküknek így is sikerült átsurrannia az olajos rongyával és öngyújtójával. A vasúti sínek greenwoodi oldalán lángokban álltak a bodegák, sőt még néhány nagyobb épület is.

Álltam az utca közepén a kalapácsommal, körös-körül tűz, füst és sötétség, mindenütt lövedékek cikáznak. Az emberek rám rivalltak, hogy húzzam el a csíkot, de én csak szédelegve megindultam előre az utcán, és az apámat kerestem.

Fehérekkel teli gépkocsi hajtott át a síneken, mire golyózápor fogadta. A fényszórók és a szélvédő szilánkokra robbantak. A sofőr rükvercbe kapcsolt, és rémülten visszatolatott. Örömittasan kurjongatva ugráltam fel-alá: ez az, győztünk! Apám egyszer csak ott termett a semmiből, és felnyalábolt. Ezúttal nem ütött meg. A magasba emelt, és megrázott. *Így*. – Montrose a feje fölé emelte a kezét. – Hangos, detonációszerű dördülést hallottam. Apám nem rázott tovább, magához ölelt, és futásnak eredt. Milyen érdekes: miután magunk mögött hagytuk a füstöt és a lángokat, egészen kellemes érzés volt, ahogy a karjában hordoz… Máig álmodom róla néha, és az álmomban nem ropognak a fegyverek. Átlagos tavaszi estén cipel haza az apám. Olyan, mintha moziból vagy meccsről jönnénk. Úgy, ahogy a valóságban nem tehette meg.

Félúton járhattunk hazafelé, amikor egy autó tűnt fel mögöttünk, és felénk repesztett. Ahogy közelebb ért, láttam, hogy szitává lőtték – a golyók kilyuggatták a motorháztetőt, kitörték az ablaküvegeket –, és szólásra nyitottam a számat, de már elkéstem. Fehér férfi hajolt ki a hátsó ülésről, kezében egy pisztollyal, és megeresztett két lövést. Aztán elhajtottak,

belevesztek az éjszakába – fogalmam sincs, mi lett velük, vagy ki volt az a férfi.

Azt hittem, hogy célt tévesztett. Engem nem talált el, apám pedig változatlan lendülettel szaladt tovább. Még elrohant a következő sarokig, és egyszer csak megtorpant. Óvatosan letett a földre, majd a vállamra helyezte a kezét, mint aki meg akar támaszkodni. Aztán összerogyott.

Idegenek háza előtt terült el a fűben. A lakók bentről hallották a kiáltásaimat, és felkapcsolták a verandán a villanyt. Megláttam, hogy apámat oldalba kapta a golyó, és ömlik a vér a szájából. Furcsa kifejezés jelent meg az arcán. Az iszonyat ült ki rá. A világ borzalmai. Még túl fiatal voltam ahhoz, hogy felfogjam. Azt hittem, a haláltól retteg, pedig egyáltalán nem. Csak akkor értettem meg, mit érzett, amikor nekem is fiam született – egy fiú, aki sosem hallgat rám.

Nem maga miatt félt. Engem féltett. Meg akart védeni. Meg is védett: megmentette az életem, amikor kimenekített a tűzharcból. Az éjszaka azonban ezzel nem ért véget, és tudta, nem maradhat mellettem a legvégéig. Ez az igazi borzalom, ez a legszörnyűbb érzés a földön: a tudat, hogy a világ a gyermeked elpusztítására tör, te pedig nem tehetsz érte semmit. Nincs ennél rosszabb. Semmi.

Montrose könnybe lábadt szemmel nézett fel, mint aki révületből tér magához, és észrevette, hogy a nő a konyhaajtóban magához szorítja a kisfiát. Mély megrendülése láttán Montrose bocsánatot akart kérni, amiért ilyen rettenetes történetet oszt meg velük az otthonában, a nő férje viszont mohón az asztal fölé hajolt, hogy az utolsó morzsát is lenyalja a szörnyű tányérról.

– Ott halt meg? – kérdezte Henry Winthrop.

– Igen – felelte Montrose. – Ott halt meg.

Az ablakon túl még mindig javában tartott a nyár, de az ég alja aranysárgába és rózsaszínbe öltözött, és megnyúltak az árnyak a füvön. Montrose a lángoló tulsai éjszaka emlékeibe veszve egyáltalán nem furcsállotta, hogy máris eseteledik.

– Bárcsak nekem is ilyen apám lett volna! – szólalt meg Henry Winthrop.

– Nekem *nincsen* ilyen apám – mordult egyet Montrose. – Pont ez a lényeg, a rohadt életbe! – A tenyere élével megtörölte a szemét. – Most maga meséljen. Milyen ember volt az apja?

– Kíváncsi természet – válaszolta Winthrop. – Számos jelzővel illethetném, de a megértéséhez a csillapíthatatlan kíváncsiságán keresztül vezet az út. Mindenről meg akart tudni mindent, ami ugyebár nem kevés tudnivaló. Egy ember átlagos élettartama alatt esélytelen a végére jutni. Időre volt szüksége, éppezért elhatározta, hogy szert tesz a halhatatlanságra – és a célszerűség határain belül mindenhatóvá válik.

Bizonyos szempontból nevetségesen hatott. Az apám ismeretségi körébe csupa olyan férfi tartozott, akik racionális embernek tartották magukat. Tudósoknak. *Természet*filozófusoknak. A természetfeletti számukra tabutémának minősült, csak az együgyűek beszéltek róla. Isteni babérokra törtek, ám az Isten fogalmát elvetették, mint holmi barbár babonaságot.

Apám nem volt annyira vaskalapos, mint a többség. Őt nem zavarták a barbár eszközök, ha eredményeket tudott felmutatni. Így ismerkedett meg az anyámmal. Egy boszorkánnyal. – Winthrop elmagyarázta. – Anyám naivan annak is nevezte magát. Hitt az istenekben, a csodákban, a varázslatban, és megmutatta apámnak, hogy – elméletileg legalábbis – meg lehet valósítani az álmait. Drágán megfizetett érte: előbb az egészségével, aztán az életével.

– Állítólag gyermekbénulást kapott – idézte fel Montrose.

– Ez a hivatalos verzió – bólintott Winthrop. – De anyámat nem egy járvány kényszerítette kerekes székbe, hanem egy félrefordítás. Kozmikus csattanó. Hallott-e már Ádám nyelvéről, Mr. Turner?

– Volt hozzá szerencsém – fogalmazott óvatosan Montrose.

– Máté evangéliumában szerepel egy passzus, amely azt mondja, hogy Isten nem fog követ adni annak, aki kenyeret kér tőle – magyarázta Winthrop. – Méghozzá azért, mert az Újszövetség Istene személyiséggel

rendelkezik, az Atya személyiségével, aki törődik a gyermekeivel. Ádám nyelve azonban a természetet hívja életre, márpedig a természet nem törődik senkivel, csupán teljesíti, amire utasítják. Aki belezavarodik az instrukciókba – mondjuk, hibásan ír át egy betűt, vagy rossz szótagot hangsúlyoz –, annak teljesülhet ugyan a kérése, de az óhaja már nem feltétlenül.

– Mit kért az anyja?

– Hogy egy ajtó megnyíljon – válaszolta Winthrop. – Apámat többek között az elérhetetlen távolságok hátráltatták a világegyetem megismerésére irányuló törekvéseiben. Anyám segítségével megkísérelte valahogyan áthidalni ezeket, összekötni a tér messzi pontjait. Sikerrel is jártak, csakhogy anyám belerokkant az egyik kísérletbe. Azt kívánta, hogy a természet ruházza fel a világok közötti átjárás képességével, és erre kőlábakat kapott.

A baleset után az apám körültekintőbbé vált. Mélyen tisztelte a technológiát, és már korábban is munkába állított néhány gépet az okkult kísérleteihez. Egyre több energiát fektetett a masináiba annak elkerülésére, hogy az esetleges jövőbeli galibáknál ő szenvedjen sérüléseket. A gépek remekül pótolták, arra az esetre pedig, ha kevésnek bizonyulnának villámhárítóként, fiatal és túlbuzgó segédeket gyűjtött maga köré.

Anyám továbbra is besegített a kutatásokba, a viszonyuk azonban megromlott. Anyám eleinte puszta balszerencsével magyarázta, hogy a balul elsült kísérlet során egyedül neki esett bántódása, ám kétségek kezdték gyötörni, mert látta, hogy az apám a segédeit teszi ki inkább veszélynek maga helyett.

– Maga is segédkezett? – kérdezte Montrose.

– Nem. Anyám hallani sem akart róla. Megígértette apámmal, hogy soha nem fog bevonni a munkájába, ő pedig be is tartotta az ígéretét, mert még mindig hasznát vette az anyámnak. Én persze borzasztóan szerettem volna segíteni neki. Hisz minden fiúnak az a vágya, hogy az apja mellett dolgozhasson. De nekem is a szavamat kellett adnom. És valahányszor érdeklődést kezdtem volna tanúsítani a természetfilozófia iránt, megmutatta a lábát.

– Hogyan halt meg?

– Megpróbálta visszacsinálni a balesetét – válaszolta Winthrop. – Tizenöt éves voltam, és úgy döntött, elhagyja az apámat, ám ahhoz előbb fel kellett tudnia állni a kerekes székből. Bentlakásos iskolába jártam, ezért nem voltam otthon, amikor az anyám alávetette magát egy regeneráló rituálának. Visszakérte a lábait a természettől, a természet pedig lábakat adott neki. Pontosan nem tudom, mennyit, de sokkal többet annál, amit a szíve vagy az idegrendszere még el tudott volna viselni. Apám szerint nem szenvedett sokáig.

Zárt koporsós temetése volt. Utána elköltöztünk otthonról. Apám új életet akart kezdeni. Felkért a kutatási partnerének. Késő bánat. Amíg a világegyetem ősi rejtélyeit hajszolta, addig én másféle, modernebb filozófiát tanultam az iskolában. Apám kikelt magából. Nem azért fizette a méregdrága tandíjamat, hogy szocialistát neveljenek ki belőlem! Mivel az anyám választotta ki, melyik iskolába járjak, értelemszerűen őt hibáztatta, és azzal vádolta, hogy ellene hangolt. Nem tévedett.

Nem is sejtette, hogy anyám a halála előtt írt nekem egy levelet. Tudta, milyen kockázatos a rituálé, és gondoskodni akart róla, hogy az apám ne veszejthessen el engem is. Így aztán részletes instrukciókat hagyott arra vonatkozóan, hogyan szökhetek meg: honnan szerezzek pénzt; hogyan öltsek új személyazonosságot; és hogyan állhatok érte bosszút búcsúzóul.

– Egy évembe telt, mire rászántam magam a szökésre. Időre volt szükségem, hogy felkészüljek, meg aztán féltem is. Apám rajtam tartotta a szemét. Nem mehettem vissza az iskolába. Inkább magántanárt vett fel mellém, egy zsémbes, vén, porosz oktatót… Hónapokig ki sem dugtam az orrom az új házunkból. Akkor kerültem közelebb Pearlhöz. Tanulás helyett sokszor felosontam vele a tetőre.

Montrose-ból kikívánkozott egy kérdés.

– Sosem merült fel magában, hogy talán nem helyes belekeverni egy cselédet a családi drámába?

– Fiatalok voltunk, és szerettük egymást – válaszolta Winthrop. – És annak idején úgy voltam vele, inkább szívességet teszek neki azzal, hogy

nem hagyom hátra az apám alkalmazásában. Pearl legalább annyira meg akart szökni abból a házból, mint én. Világot akart látni. – Winthrop elmosolyodott, Montrose pedig lenyelt egy cinikus megjegyzést: egyiküknek sem tűnt fel, hogy a konyha felől lábasok csörömpölnek.

Megvártuk, amíg egy éjszaka az apám elutazott a városból – folytatta Winthrop. – Vacsora után kisurrantunk, elmentünk a Dearborn vasútállomásra, és vettünk két Los Angelesbe szóló jegyet. Ügyeltünk rá, hogy a jegyeladó mindenképp megjegyezzen minket. Nem szálltunk fel a vonatra. Egy garázshoz siettünk, ahol anyám a régi autóját tárolta. Több mint egy évtizede nem vezette, de rendszeres időközönként átnézette a szerelőkkel. A kulcs a kesztyűtartóban hevert.

Kelet felé vettük az irányt. Az első évünket New Yorkban töltöttük. Ott házasodtunk össze, én pedig felvettem a Henry Narrow nevet. Ifjabb Henry már Philadelphiában született meg. Állást szereztem egy könyvesboltban; Pearl dajkaként dolgozott, hétvégente pedig vasárnapi iskolában tanított. Boldogok voltunk ott.

– Igen? – kérdezte Montrose. – Miért költöztek vissza akkor Illinois-ba?

– Pearlnek hiányzott az édesanyja – mondta Winthrop. – Philadelphiában minden szombaton beszereztem az előző vasárnapi *Chicago Tribune*-t, nincs-e valami hír az apámról. Ám jóval régebben jelent meg a nekrológja, és csak évekkel később értesültem a haláláról. Pearl a hír hallatán azonnal vissza akart menni, hogy megkeresse a mamáját. Nem tartottam túl jó ötletnek. Apámnál nem feltétlenül a halálé az utolsó szó, de még ha el is távozott, a barátai és ellenségei attól még kerestethetnek engem az eltulajdonított értékei miatt.

Pearlnek azonban egyre jobban hiányzott az édesanyja. A tudtom nélkül felvette a kapcsolatot néhány rokonával, hogy hallottak-e felőle, és megijesztette, hogy egyikőjük sem tudott róla semmit. Némi huzavona után kompromisszumot kötöttünk: visszaköltözünk középnyugatra, és egy csendes, nyugodt helyen telepszünk le, ahol az apám volt munkatársai nem találnak ránk, viszont elég közel vagyunk Chicagóhoz, és észrevétlenül megkereshetem Pearl anyját. Eredetileg északabbra szándékoztunk házat

bérelni, ám útközben tettünk egy kerülőt Paducah-ba, Pearl egyik távoli rokonához. Nagyon megörültek a viszontlátásnak, és amíg ott voltunk, véletlenül ráakadtam ennek a háznak az apróhirdetésére. Nem volt messze autóval, a folyó túloldalán állt. Meg tudtuk fizetni. Gondoltam, miért is ne?

– Miért is *ne?* – rökönyödött meg Montrose. – Azok után, amit Mr. Landsdowne-tól hallott a környékről? Mi a fészkes fene ütött magába?

– Azt hittem, védelem alatt állunk – hangzott az egyszerű felelet. – Anyám utolsó levelében két bűbájhoz is csatolt útmutatókat. Az egyik menekülés közben összezavarja az üldözőket. A másikat az otthonunknak választott házra kell kivetni, hogy távoltartsa a rosszakarókat. Csak ezt a két varázsigét ismertem, és nem egészen értettem, hogyan hatnak… anyám pedig nem tudhatott Pearlről. Feltételezte, egyedül fogok megszökni, és a legfőbb fenyegetést az apám meg a hozzá hasonlók jelentik majd.

– Varázslók – foglalta össze Montrose. – A házra bocsátott mágikus burok csak a varázslók ellen nyújtott védelmet?

– Nincs jobb ötletem – hagyta rá Henry Winthrop. – Még most sem vagyok benne száz százalékig biztos. De a meg nem értésem ennél mélyebben gyökerezett. Ugyanazt a hibát követtem el, amit az anyám: kértem valamit, de nem fogtam fel a kérésem valós következményeit.

– Apám egyben a védelmezőm is volt. A legtöbb apával ellentétben persze nem szeretetből óvott-védett. Csupán közvetve, saját személyénél és befolyásánál fogva nyújtott biztonságot. Amíg egy fedél alatt éltünk, addig egyedül csak tőle kellett tartanom. Azzal viszont, hogy megszabadultam tőle, sebezhetővé is váltam a nagyvilágban, én viszont homokba dugtam a fejem. Azt hittem, szabadnak lenni annyit tesz, hogy azt teszek, amit csak akarok. Azt hittem… azt hittem, *rám* vonatkozik az immúnitás.

– Minden kisfiú sebezhetetlennek képzeli magát – vélte Montrose. – Még azok után sem látta be a tévedését, hogy kikerült a burokból, és magával vitte az asszonyát is?

Winthrop a fejét ingatta.

– Philadelphiában senki nem zaklatott bennünket. Jó, hébe-hóba mondtak nekünk valami gorombaságot… Pearl sokkal érzékenyebb volt

nálam az ilyen sértésekre. De senki nem *támadott* ránk. Ebből arra következtettem, hogy hat az anyám varázsigéje. Fel se merült bennem, hogy itt másképp történne.

– Egyszóval ostoba barom volt.

– De még milyen ostoba – értett egyet Henry Winthrop. – Ez lett a vesztem. A varázsigéim megvédtek a filozófusoktól és a bölcsektől, de a saját balgaságommal szemben védtelen voltam… miképp a korlátolt emberekkel szemben is.

– *Narrow!*

Kintről szólították, ahol már leszállt az éj. Nem is akármelyik éjszaka. Montrose az ablakból látta, hogy három autó húzódott le a gyepre, és tucatnyi férfi verődött össze a fényszórók előtt. Gyülevész, de állig felfegyverzett horda.

– Narrow! – kiáltotta a vezérük. – Most azonnal kotródj ki a házból a két niggereddel együtt!

A nyáresti sötétségben mások is kijöttek az utcára, nők és gyerekek szintén bámészkodtak.

Az egyik férfi megnyomta az öngyújtóját a pázsiton, majd a lángnyelvet egy benzinnel teli kólásüveg szájából kilógó rongyhoz érintette. Montrose a tekintetével követte az ablak felé szálló üveg ívét, aztán egyszer csak visszaköltözött az erő a lábába, és az utolsó pillanatban odébb vetődött a záporozó ablakcserepek elől. Az üveg átrepült a szobán, szétrobbant a kandalló tövében, és lángra lobbantotta az elé leterített szőnyeget.

A mozdulatlanságba merevedett Henry Winthrop elkapta Montrose tekintetét az asztal túlsó oldaláról. Bánat és önsajnálat tükröződött a tekintetében.

– Nem tudtam – bizonygatta. – Esküszöm, nem tudtam.

Hirtelen pisztolylövés dörrent az éjszakában, és Winthrop feje hátracsapódott; élettelenül ernyedt el a székében. Montrose felpattant, félrerúgta a székét, és a falnak vetette a hátát az ablak mellett.

A tovaterjedő tűz elvágta a konyhába vezető utat, az égő szőnyegből felcsapó füst pedig a plafon irányába gomolygott. Motrose a szája és az orra elé tapasztott egy zsebkendőt. Épp nekidurálta volna magát, hogy átvetődjön a lángokon, ám ekkor hirtelen megpillantotta a nőt és a kisfiút: vállvetve álltak a kandallónál, csukott szemmel, karjuk halotti pózban a testük előtt keresztezve.

Újabb lövések csapódtak be az utcáról. Montrose reflexből lebukott. Mire visszanyerte a lélekjelenlétét, a nő és a kisfiú felszívódott, és egy nagydarab, sötét bőrű férfi lépett a helyükbe, a tűz kellős közepére. A férfi nyitott szemmel bámult rá, és a tekintetéből sugárzó, haragos keserűségben mintha a saját dühét látta volna visszaköszönni.

– Apa? – engedte le Montrose a zsebkendőt a szája elől. – Apu?

Ulysses Turner ajkai türelmetlenül mozogtak, szavait azonban elnyelték a tomboló lángok. Montrose közelebb hajolt, hallani akarta, de a forróság falként magasodott elé, és csak állt tehetetlenül, értetlenül, miközben a szobát ellepte a füst, és korlátolt emberek lövedékei pendültek körülötte.

– Apa?

Atticus követte az apja nyomait a hóban a Narrow-ház hátsó udvaráig, felmászott a tornácra, óvatosan átlépve a fokok közt tátongó hézagon. Két deszkát szögeltek a hátsó kijárat elé, az ajtót azonban felfeszítették, és Atticus leguggolva át tudott bújni a résen.

– Apa? – szólt be újból a romokban heverő konyhából.

– Itt vagyok.

A társalgóban lévő kandalló előtt beszakadt a padló, meg fölötte a mennyezet. A bedeszkázott ablakok résein beszűrődő napfény Atticus apjára vetült, amint a szoba túlsó végében billegett egy háromlábú széken. Montrose nyújtott kézzel görnyedt előre, egy paksamétát szorongatva.

– Hogy kerültél ide, apa? – Nem kapott választ. Atticus visszafordult, átvágott a konyhán, és az előszobán keresztül sikerült megközelítenie a társalgó másik bejáratát. Az apjához érve meglátta a Montrose kezében

tartott, zsineggel összekötözött, összerendezett jegyzetfüzeteket. A borítókat hamu lepte be, a zsineg mégis újnak, tisztának tűnt.

– Mit találtál? – kérdezte Atticus. – Csak nem…

Montrose talpra ugrott, mire az ingatag szék hátrazúgott.

– *Semmit* – mordult fel, és heves indulattal nézett a fia szemébe. – Nem találtunk *semmit*. A Narrow család halott, a házuk leégett, szart se találtunk. Ezt mondjuk majd Braithwhite-nak. Ebben fogunk *hinni,* hogy véletlenül se tudja kiolvasni a gondolatainkból az ellenkezőjét. Megértetted? Hallod, amit mondok?

– Igen, apa, megértettem.

– Ajánlom is – förmedt rá Montrose, aztán törődötten felsóhajtott. A vállára nehezedett minden egyes Jim Crow-törvények alatt leélt év súlya… de legalább még érzett valamit. – Indulnunk kell – mondta. – Ez a ház a holtak birodalma, nem tartozunk ide. – Magához szorította a jegyzetfüzeteket. – Még nem.

HORACE ÉS A DÉMONBABA

„Az alanynak, ahogyan azt West ismételten megjegyezte, ragyogó idegrendszere volt.”

H. P. Lovecraft: *Herbert West, az újjáélesztő* [2]

– A hölgy beszéde úgy hangzott, mint akit megszállt egy démon – állította Neville. – Tudjátok, mint *A rejtélyes* vándor adásában, amikor az ördög átvette az irányítást a régész barátnője fölött, és elváltoztatta a hangját! Na, ez is pont olyan volt, csak olyanokat mondott, amik a rádióban nem hangozhatnának el.

A Biloxiba valósi nagypapája, Nelson az ötvenötödik születésnapját ünnepelte, magyarázta. A rokonok este, csúcsidőn kívül akarták felhívni, hogy boldog születésnapot kívánjanak, mert akkor olcsóbb telefonálni. Vacsorázás közben aztán Neville húga, Octavia eltört egy poharat, és üvegszilánkba lépett. Neville szülei elvitték Octaviát a sürgősségire, ő pedig otthon maradt vigyázni a másik kishúgára. Kitalálta, hogy majd ő felhívja a nagypapát, nehogy azt higgye, hogy megfeledkeztek róla. Buta ötlet volt – az apja mérges lesz, ha megtudja, hogy két hívást is ki kell fizetnie, akármilyen olcsó is –, de Neville még soha nem kezdeményezett távolsági hívást, és mivel nemrég töltötte be a tizenharmadik életévét, alig várta, hogy felnőtt ügyeket intézhessen.

Így aztán felemelte a kagylót, és kérte, kapcsolják a biloxi telefonközpontost. „Neville Porter vagyok, kérem, kapcsolja nekem Mr. Portert”, mondta Neville. A központos – egy idősnek hangzó, valószínűleg nagyothalló fehér nő – visszakérdezett: „Mi a neve a hívott félnek?” „Mr. Porter”, ismételte Neville. „A *keresztneve*”, nyomatékosította a központos. „Elég lesz így is”, tájékoztatta Neville. „Magánház. Csak egy Mr. Porter lakik ott.”

A démon ekkor vette át az irányítást.

„Na, idehallgass, te füstös kis pernahajder”, hörögte a démon. „Ha azt képzeled, hogy majd úrnak fogok szólítani egy niggert, akkor nagyon tévedsz. Mi a *neve?*” „N-N-Nelson”, hebegte Neville. A démon még köszörülte egy kicsit a nyelvét a dadogásán, kikövetelte, hogy kérjen tőle bocsánatot, és szólítsa „asszonyom”-nak, végül aztán kapcsolta a nagypapáját, akivel Neville addigra már nem is akart beszélni. Nem csak vele: senkivel.

– Miért nem szakítottad meg a vonalat? – kérdezte Curtis. – Mármint, nem a nagypapáddal, hanem a telefonközpontossal.

– Nem lehet – felelte Neville. – Tiszteletlenség lett volna.

– Hát aztán? Ő meg veled viselkedett tiszteletlenül. Mellesleg, miért kéne tartanod valakitől, aki ezerhatszáz kilométerre lakik innen?

– A nagypapától nem lakik ezerhatszáz kilométerre. Mi lett volna, ha igazán magamra haragítom, és beszél a többi telefonkezelővel? Szerinted utána hányszor nem kapcsolták volna a hívásait?

Curtis háborogva hőkölt hátra.

– Ilyet nem tehetnek!

– Mississippi államban élnek, te dinka – felelte Neville. – Odaát bármit megtehetnek.

Horace egyetértőleg bólogatva bandukolt két barátja között.

– Apa egyszer mesélt egy déli városról… az egyik évben a négerek megszervezték, hogy autóval szállítsák az embereket a szavazófülkékhez, ezért a közlekedési rendőrség lezárt minden útszakaszt a színesbőrű negyed és a bíróság épülete között. Egy telefonvonal kikapcsolása semmi ehhez képest.

– Hát én tuti beperelném azokat, akik kikapcsolják a telefonomat – jelentette ki Curtis, akinek az apja személyi sérülésekre szakosodott ügyvéd volt.

– Beperelnéd? – kérdezte Neville. – Te komolyan azt hiszed, hogy *pert* indíthatsz? Jesszus, neked fogalmad sincs semmiről.

– Perelni bármikor lehet! – erősködött Curtis.

– Mississippiben nem! A törvények odaát nem a színesbőrűek jogait védik. Méghogy perelni! – Neville becsmérlően csóválta a fejét. – Örülhetsz, ha nem lógatnak fel egy telefonpóznára.

– És most ettől boldog vagy? – veszekedett Curtis.

– Nem *boldog* vagyok – vágta rá Neville. – Hanem *bölcs*. Majd egyszer te is kipróbálhatnád.

A távolban feltűnt a célállomásukat jelző, rikítósárga ponyvatető: Fehér Város Képregénybarlang. A sűrű fejcsóválás és *méghogyperelni*zés közben Neville megszaporázta lépteit, hogy utolérjen két másik fiút, akik szintén ugyanoda zarándokoltak tanítás után.

Horace nem hagyta magára Curtist.

– Ne engedd, hogy elrontsa a kedved! – tanácsolta. – Az apámtól állandóan efféle sztorikat hallok, és tudom persze, hogy igazak, de akadnak köztük akkora őrültségek is, amiket nem akarok elhinni. Ismered Joe Bartholomew-t?

– Kalóz Joe-t? – Curtis bólintott. – Naná.

– Tudod, hogy még gyerekkorában egy autóbalesetben vakult meg a fél szemére. Az anyukáját is elveszítette. Apa mesélte, hogy Mrs. Bartholomew valószínűleg életben maradhatott volna, de Alabamában éltek, és az ottani kórház nem látja el a színesbőrű betegeket. Egy másik, száztíz kilométerre fekvő kórházból kellett mentőt hívniuk, az pedig nem ért ki időben a helyszínre.

– Ez komoly? – csodálkozott Curtis. – Mármint, oké, szegregáció meg minden, értem én, de… még a haldoklókkal szemben is?

– Én is ezt kérdeztem apától – felelte Horace. – Hogy egyáltalán *megpróbálták*-e hívni a fehér kórházat, ez egyszer nem tesznek-e kivételt. Kalóz Joe anyukája tanárnő, gondoltam, hátha… De apa szerint a Jim Crow nem így működik.

– Bakker. – Curtis a kabátját gyűrögette a vakbélműtéte hege fölött. – Jártál már ott?

– Hol? Délen? Nem, még soha.

– Ez tök fura, nem? Hisz az apukád utazásokat szervez.

– *Biztonságos* utazásokat – emlékeztette Horace. – Én akartam volna. Pár éve apa üzleti útra ment Atlantába, és megkérdeztem, vele mehetek-e, de anyukám megtiltotta.

– Biztos aggódott, hogy mi történik veled, ha karamboloztok. Vagy ha belobban az asztmád.

– Egyszer majd elmegyek – jelentette ki Horace. – Mielőtt New Yorkba költözöm, hogy képregényeken dolgozzak, saját szememmel akarom látni a Délt. Te is velem jöhetsz.

– Hogy szemtől szembe kerüljek a Jim Crow-val? Már csak az kéne. Inkább itthon maradok, és tovább élek boldog tudatlanságban.

– Hahó! Gyerekek!

A rekedtes, mély hang a mögöttük lévő bedeszkázott kirakat mögül reccsent rájuk. Fehér férfi ácsorgott vigyorogva a nyitott ajtóban: gyűrött öltönyt viselt, és borostás volt az arca, akár egy enyhén elvadult üzletembernek.

– Nem szeretnétek keresni egy kis zsebpénzt? – érdeklődött. – Valamelyikőtök jöjjön ide egy pillanatra, és kap tőlem egy dollárt.

– Miért? – kérdezte Curtis.

– Meg akarom vakarni a fejeteket.

– Tessék?! – nyikkant Horace.

– Gyertek már ide, hadd vakarjam meg a fejeteket! – A férfi kinyújtotta az öklét, és megrázta begörbített ujjait: kockák zörögtek a markában. – Szerencsét hoz.

Neville, aki ezek szerint mégsem hagyta őket faképnél, visszarohant hozzájuk.

– *Ésszel* – sziszegte, miközben elrángatta Horace-t és Curtist. – Ne álljatok meg!

– Tényleg nem jössz be? – kérdezte Neville.

– Nem lehet – válaszolta Horace. – Megígértem apának.

A Képregénybarlang kirakatán keresztül látta, hogy Mr. D'Angelo viszi aznap a boltot. Egy héttel korábban Horace bement a boltba Reginald Oxbow-val; aznapra Mr. D'Angelo beteget jelentett, és a helyettesítő srác egész idő alatt meredten bámulta őket a pult mögül. Amikor aztán a pénztárhoz vitték a szerzeményeiket, hogy fizessenek, a srác levetette a kabátot mindkettejükkel, csak hogy megbizonyosodjon róla, nem lopnak el semmit.

Aznap este Horace bácsikája is náluk vacsorázott, és Horace megemlítette az asztalnál a boltban történteket. Montrose bácsi mérhetetlenül felfortyant.

– És te még képes voltál képregényt venni tőle, miután ilyen bánásmódban részesített?

– Hát… igen. – Horace azzal próbált érvelni, hogy nem a pultosé a bolt, tehát nem is *tőle* vásároltak. Montrose bácsi nem látott különbséget a kettő között, és lapos pillantást vetett Horace apjára, ami valami ilyesmit jelenthetett: *mire tanítod ezt a kölyköt?*

Azóta tehát tiltólistára került a bolt, amíg az apja időt nem tud szakítani arra, hogy beszéljen Mr. D'Angelóval az alkalmazottja viselkedéséről. Horace tudta, még egész olcsón megúszta: Montrose bácsi az elbeszélgetést átugorva örökös bojkottra is felszólíthatta volna.

– Ha mégis bemehetnél – érdeklődött Curtis –, van valami, amit szeretnél megvenni?

Horace a vállát vonogatta.

– Az új *Superboy*jal szemeztem.

– Az engem is érdekel – bólogatott Curtis. – Másvalamit?

– Igazából csak jó lett volna körülnézni, tudod, hogy mik a heti újdonságok.

– Figyu, nézz minket a kirakaton át! Megmutatom, ha találok valami jót.

Neville és Curtis bementek az üzletbe, Horace pedig megállt a kirakat előtt, és egy helyben toporgott a hidegben. Még csak egy rövid ideje álldogált ott, amikor arra lett figyelmes, hogy valaki odalép a háta mögé. A kockajátékostól tartva Horace a feje fölé emelte a kezét, de aztán megfordult, és két borotvált fehér férfi állt mögötte. A bal oldali szétnyitotta a kabátját, és megmutatta a mellényére tűzött rendőrjelvényt.

– Horace Berry? – kérdezte. – Noble nyomozó vagyok, ő itt a társam, Burke nyomozó. Szeretnénk feltenni néhány kérdést.

Átkísérték egy vendéglőbe néhány sarokra a képregénybolttól. A nyomozók a jelvényeik felvillantásával elkergették a pincérnőt, leültették Horace-t egy patkó alakú bokszba, és bezsúfolódtak mellé: Noble nyomozó bal oldalról, Burke pedig jobbról fogta közre, alig hagyva neki mozgásteret anélkül, hogy bele ne ütközzön valamelyikükbe, és úgy helyezkedtek, hogy Horace-nak egyfolytában forgolódnia kelljen, ha tartani szeretné a szemkontaktust az éppen aktuális beszélővel. Horace feszengését tovább fokozta egy szivarozó vendég, aki a boksszal szemben ült a bárpultnál. A férfi feje fölött bodorodó füstkarikák láttán azonnal szorító érzése támadt a mellkasában, ezért magára parancsolt, hogy lassan vegye a levegőt, és őrizze meg a nyugalmát, nehogy asztmás rohamot kapjon. A körülmények nem könnyítették meg a dolgát.

– Szóval, Horace – fogott bele Noble nyomozó –, azért szerettünk volna beszélni veled…

– …mert szerintünk a segítségünkre lehetsz egy nyomozásban – folytatta Burke nyomozó.

– Arra vagyunk kíváncsiak, mit tudsz mondani erről. – Nobel nyomozó az asztalra tette az *Orithyia Blue csillagközi kalandjai* egyik számát. – Felismered?

Horace felemelte a képregényt. A tizenegyedik szám: a karácsonyi különkiadás. Szamárfüles lett, szakadások keletkeztek rajta, és elkenődött a tinta a címlapon. A hátsó borítót sáros kereknyom csúfította el.

– Egy baleset helyszínén találták – mondta Noble nyomozó.

– Baleset! Jól van az anyukám?

– Az anyukád? – kérdezte Burke nyomozó. – Legjobb tudomásunk szerint igen.

– Miért kérded? – firtatta Noble nyomozó.

– Csak úgy – felelte Horace. Lesütötte a szemét, és meredten bámulta a keréknyomot.

Noble nyomozó két ujját Horace álla alá csippentette, és felemelte a fejét.

– Horace, figyelj szépen! – mondta. – Nem kéne hazudnod nekünk.

– Nem érdemes – helyeselt Burke nyomozó. – Nem vezet semmi jóra.

– Hadd áruljak el neked egy apró titkot! – ajánlkozott Noble nyomozó. – A zsaruk… az *okos* zsaruk… gyakran előre tudják a választ a kérdésükre. Mégis feltesszük, hogy kiderítsük, vajon a megkérdezett illető együttműködik-e velünk…

– …vagy át akar baszni – fejezte be Burke nyomozó.

– Nem akarsz átbaszni minket, ugye, Horace? – kérdezte Noble nyomozó.

– Nem! – vágta rá Horace. – De én nem… nem értem, mi ez az egész.

– Nem is kell értened – válaszolta Burke nyomozó. – Csak válaszolj a kérdéseinkre!

– Ámbár… – tette hozzá Noble nyomozó kedvesebben. – Egy kevés információt akár meg is oszthatunk veled, hogy lásd, kikkel van dolgod. – A társára nézett. – Egy kevés csak belefér, nem?

Burke nyomozó vállat vont.

– De nem túl sok.

– Semmiképp. – Noble nyomozó visszafordult Horace-hoz. – Kapcsolódási pontok – közölte. – Az elmúlt hónapokban Burke nyomozó és

jómagam operatív megfigyeléseket végeztünk. Tudod, mit jelent ez?

– Szemmel tartottak valakit?

– Úgy van. Egy Caleb Braithwhite nevű úriembert. Hallottál már róla, Horace?

Horace megrázta a fejét, és nem kerülte el a figyelmét, hogy mindkét nyomozó feszülten tanulmányozta minden rezdülését.

– Nos – folytatta Noble nyomozó –, nemcsak Mr. Braithwhite-ot figyeltük meg, hanem a vele kapcsolatba kerülő személyeket is. Például Atticus unokatestvéredet, Montrose bácsikádat, és az apukádat.

– Az apukámat? Mi…?

– Mivel az alaposság hívei vagyunk – folytatta a nyomozó –, olyanokra is rávetült a figyelmünk, akik *esetleg* érintkezésbe léphettek Mr. Braithwhite-tel, függetlenül attól, hogy nem láttuk őket együtt. Az anyukád is ebbe a kategóriába esik. Ez az első dolog.

– Mondom a másodikat – vette át a szót Burke nyomozó. – A baleset…

– Vadászbaleset – szűkítette le Noble nyomozó. – Némi komplikációval.

– Elég fura eset – vélte Burke nyomozó. – Hárman meghaltak, ketten eltűntek, egyvalaki a nyomok alapján elmenekült a helyszínről. Ezt pedig… – bökött a képregényre – …a földön találták az áldozatok mellett.

– Na most, a baleset Wisconsinban történt, ami kívül esik a hatáskörünkön – magyarázta Noble nyomozó. – De az ügyben eljáró hatóságok jóban vannak a főnökünkkel, gyakran tesznek és viszonoznak szívességeket, vagy osztanak meg értesüléseket, megmutatták tehát a főnökünknek a képregényt, mert nem tudtak rajta eligazodni.

– Normális esetben nekünk se mondott volna semmit – fejtette tovább Burke nyomozó. – És itt kezdenek izgalmassá válni a kapcsolódási pontok…

– Orithyia Blue… – merengett Noble nyomozó. – Nem egy szokványos név. Orithyia az amazónok egyik királynője volt. Mondjuk nem a leghíresebb. Manapság Wonder Woman az egyetlen amazón, akit ismernek az emberek. És ha netalántán hallottak amazón királynőről, akkor az Wonder Woman anyukája lehetett. Hogy is hívták?

– Hippolüté – segédkezett Burke nyomozó.

– Az az. Hippolüté. De szokták máshogy is ejteni, „a”-val a végén, például.

– Orithyia Blue – magyarázta Burke nyomozó. – Hippolyta Berry. Minő véletlen egybeesés!

– Lesz ez még jobb is – ígérte Noble nyomozó. – Történetesen, mint megtudtuk, az anyukád leánykori neve Hippolyta Green.

– Blue és Green – vigyorgott Burke nyomozó. – Kék és zöld. Két színesbőrű nő.

– Tudjuk ezenkívül, hogy az anyukád szeret autózni az országban. Tudjuk továbbá, hogy december 21-én este, a wisconsini baleset idején nem tartózkodott otthon. Csodálkoztunk, miért rajong a képregényekért, aztán a tanárod, Mrs. Freeman elmesélte…

– Beszéltek Mrs. Freemannel?

– Mondom, alaposak vagyunk. Mrs. Freeman elmesélte, hogy egy művész veszett el benned. Sejtheted, mire akarunk kilyukadni – fejezte be Noble nyomozó. – Most, hogy megosztottuk veled mindezt, Horace, itt az ideje, hogy kapjunk tőled valamit cserébe. *Te* rajzoltad a képregényt, ugye?

Nincs értelme letagadni.

– Igen, uram.

– Odaadtad az anyukádnak, mielőtt elutazott volna?

Horace bólintott.

– Tudod, hová utazott?

– Minneapolisba.

– Tehát alighanem átkelt Winsconsinon.

– Gondolom.

– És mi történt?

– Nem tudom. – Burke nyomozó hirtelen az arcába mászott. – Tényleg nem!?

– Biztos tudsz *valamit* – gyakorolt nyomást Burke nyomozó.

– Anya… anya azt mondta, elvesztette!

– Mikor?

– Miután hazajött – vallotta be Horace. – Karácsonykor. Megkérdezte, nem vettem-e ki az autóból, én meg azt feleltem, hogy nem, mire ő azt felelte, hogy ezek szerint elvesztette. Aggódott miatta. – Azonnal megbánt minden egyes kiejtett szót. – De ő sosem…

– Sosem?

– Sosem tenne semmi rosszat!

– Talán önszántából nem is – vélte Noble nyomozó. – Ám Mr. Braithwhite megkérhette egy szívességre…

– Nem ismerek semmilyen Mr. Braithwhite-ot! Nekem…

– Nyugi, Horace, hiszünk neked. Csak, tudod, van egy kis problémánk. Burke nyomozónak és jómagamnak válaszokra van szükségünk. Persze kifaggathatnánk az anyukádat, de ha *valóban* Mr. Braithwhite-nak dolgozik, talán nem akar majd szóba állni velünk…

– És könnyen elfajulhat a helyzet – kontrázott Burke nyomozó. – Villámgyorsan.

– Tenni fogjuk a kötelességünket – ígérte Noble nyomozó. – Viszont támadt egy ötletem. Mi lenne, ha te beszélnél az anyukáddal helyettünk? Ne túl feltűnően: kérdezz rá, megtalálta-e az eltűnt képregényt, és próbáld meg kifaggatni a minneapolisi útjáról.

– Szedj ki belőle minél többet – tette hozzá Burke nyomozó –, aztán említsd meg Mr. Braithwhite nevét. Mondjuk, hallottad, ahogy apukád róla

beszél. Figyeld meg, hogy reagál az anyukád.

– Utána jelentkezz nálunk – utasította Noble nyomozó. – És tegyél jelentést. Mit szólsz, Horace? Menni fog?

Legszívesebben nemet mondott volna. Nem akart persze visszaélni az anyja bizalmával, ráadásul olyan érzése támadt, mintha előre megírt színjátékban szerepelne, és a nyomozók már eldöntötték, mit fognak tenni. Ha így is, úgy is szerepel a terveikben, hogy bántsák Horace anyukáját, akkor ezen semmi sem változtat, bármibe egyezzen is bele. Vagyis vissza kellene utasítania a nyomozókat, és vállalni a következményeket – úgy legalább a méltóságán nem esik csorba. De ehhez túlságosan gyáva volt, és a puszta gondolattól, hogy nemet mondjon, ismét nehézlégzés kerülgette.

– Megpróbálom – zihálta. – Megpróbálhatok beszélni vele.

Noble nyomozó elkámpicsorodott.

– Jaj, Horace! – sóhajtott. – Csalódást okozol.

– Figyelmeztettünk, hogy ne hazudj, Horace – korholta Burke nyomozó.

– Nem hazudok! – bizonygatta Horace. – Beszélni fogok anyuval. Majd… – Nem tudta befejezni a mondatot, mert köhögés tört rá. A szivarozó vendég felállt a pult mellől, és fojtogató füstszaggal övezve a bokszhoz sétált.

– Nos? – kérdezte a szivarozó férfi.

– Sajnáljuk, Lancaster százados – tájékoztatta Noble nyomozó. – Nem hiszem, hogy jó csapatjátékos válna Horace-ból.

– Azt képzeli, színlelhet előttünk – zrikálta Burke nyomozó. – Rá akar szedni minket, hogy elengedjük, és már szaladna is haza árulkodni anyucinak és apucinak.

– Értem – nyugtázta Lancaster százados. – Marad a másik módszer. – Mélyet szívott a szivarjába, s ahogy felizzott a szivarvég, Horace tikkelni kezdett a bal szemére. – Állítsátok fel! – utasította az embereit a százados.

A nyomozók Horace hóna alá nyúltak, kiemelték a bokszból, át az asztal fölött. Horace vadul rúgkapált, és ordítani próbált, de a levegő kiszorult a tüdejéből, aztán leengedték a padlóra a boksz előtt, és látta, hogy minden mindegy, mert a pincérnő és az étterem többi vendége mind felszívódtak. Egyedül volt a nyomozókkal, a századossal és az égő szivarvéggel.

Horace oda-vissza forgatta a fejét, míg bele nem szédült, mert mozgó célpontra nehezebb célozni, Lancaster azonban nem a szemét akarta kiszúrni a szivarral. A jobb kezébe fogta, majd egy hatalmasat csulázott a bal tenyerébe. Visszatömte a szivart a szájába, összecsapta a két kezét, és lendületes tempóban összedörzsölte. Horace kővé dermedt, mert a százados tenyere mintha gőzölögni kezdett volna.

– Tartsátok erősen a fejét! – szólt a százados, és Horace ismét vergődni kezdett. Burke nyomozó Horace tarkójába mélyesztette az ujjait, a százados pedig odanyúlt tűzforró tenyerével, és belemasszírozta Horace fejbőrébe a nyálát, mint aki az utolsó csepp szerencsét is ki akarja szipolyozni belőle.

Aznap éjjel megint a fejekkel álmodott.

Visszatérő álom volt. Horace hétévesen elkísérte a nagybátyját egy raktárépületbe az Indiana-beli Gary városába. Montrose-t egy használt nyomdagép miatt küldték a főnökei a másodkézből származó ipari felszerelésekre szakosodott, hatalmas ócskavaskereskedésbe.

Amíg Montrose bácsi a viszonteladókkal egyezkedett, Horace felfedezőútra ment a raktárban összegyűjtött tartalék alkatrészek között. A nagyobb berendezések szabadon álltak a polcokon és hevertek a padlón; a kisebb tárgyakat farekeszekben tárolták. A rekeszeket is használtan vették, némelyiken még fel volt tüntetve az eredeti termék címkéje. Horace barangolás közben kitalált magának egy robotoknak való vegyeskereskedésről szóló mesét: az „acélszatócs” ventilátor lapátjaiból gyártott zöldségeket és eletroncsövekből álló csonthéjas gyümölcsöket árult.

Az egyik alsó polc árnyas hátsó zugában a szemébe ötlött egy rekesz, amelynek címkéjén az alábbi felirat állt: GEORGIAI NIGGERFEJEK; a szavakat szeplős és kiálló fogú néger kisfiú karikatúrája illusztrálta. Valaki

viccesnek tartotta, hogy letépje a címkéről a kisfiú testét, és csak a vigyorgó arc meg a széles karimájú szalmakalap maradjon rajta.

Egy fehér férfi, aki ugyanazon a polcsoron böngészett, látta, hogy Horace a rekeszt bámulja.

– Görögdinnyék – mondta a férfi. – Kicsi görögdinnyék, akkorák, mint a kobakod. Sötét héj, sörtés szár. Ezért nevezik niggerfejnek. Ehetőek a magjai.

Horace hazafelé elbóbiskolt az autóban, és azt álmodta, hogy egy óriási élelmiszeráruház zöldség-gyümölcs részlegén kószál, és a vele szemben lévő termékkihelyező állványon színesbőrű fiúk fejéből emeltek takaros kis piramist.

Maguk a fejek nem ijesztették meg annyira. Nem *levágott* fejek voltak, csak hiányzott alóluk a testük. Éltek, és látszólag nem szenvedtek: túlnyomó többségük unatkozott vagy aludt. Az igazán nyomasztó része az álomnak a vásárlók teljes közönyéből fakadt: egyikük sem találta különösnek a piramist. Oda sem bagóztak, ahogy eltolták az állvány mellett a bevásárlókocsit, vagy ha mégis arrafelé tévedt a tekintetük, közönyösen bámulták meg, mintha valóban csak görögdinnyék lennének halomba rakva. Horace fel akarta emelni a szavát, rávilágítani, hogy nem, ami azt illeti, minden dinnye *egy-egy kisfiú feje.* Ugyanakkor nem szívesen hívta volna fel magára a figyelmet, mert érezte, hogy annak szörnyű következményei lennének.

Az álom azóta sokszor visszatért, rendszerint olyankor, amikor szorongott valami miatt. Az utóbbi időben annyiban módosult, hogy most már gyakran az ő feje is kikerült az állványra.

Horace feje ezúttal a nyakán maradt, a piramisból viszont Neville, Curtis és Oxbow tiszteletes fia, Reggie nézett vissza rá.

Zárás után csöppent oda. Az áruházban félhomály honolt, és nem látott sehol egy vásárlót se, amire Horace emlékei szerint addig még nem volt példa. Idegesen az üzlet hátsó fertályát kémlelte. Valami mocorgott, motoszkált a sötétségben. Bármi is legyen, Horace ösztönei azt súgták, hogy nem szabad szembekerülnie vele. Tüstént el kell húznia a csíkot.

Az üzlet elülső része felé fordult, de nem találta a kijáratot: az ajtó helyén átlátszatlan, tejfehér ablakok sorakoztak. A kinti lámpák háttérfénybe vonták az ablaküveg mögött álló két férfi sziluettjét. A nyomozópáros, Burke és Nobel a parkolóban várakoztak: nyakon fogják csípni, ha kitöri az egyik ablakot, és úgy próbál elmenekülni.

Csak elegendő előnyre kell szert tennem, mondogatta magában Horace. Nekifutásból vetődj ki az ablakon, és meg se állj hazáig; nem fognak számítani rá. Kipécézte az egyik ablakot, és nekilódult volna, de valami oknál fogva még egyszer visszanézett a fejekre. Neville, Curtis és Reggie esdekelve meredtek rá. Ne hagyj itt minket, könyörögtek némán. Ne hagyj hátra.

A hátsó fertályban tanyázó teremtmény egyre közelebb araszolt, egyenesen a gyümölcsös részleghez iszkolt az egyik polcsor előtt. Horace kétségbeesetten keresett valamiféle szállítóeszközt a fejeknek. Az egyik lenti polcon, egy barackoktól roskadozó pult alatt fonott kosarat pillantott meg. Horace utána nyúlt, mire a kosár hátrébb siklott előle. Leguggolt, arcát a pult szélének nyomva, vakon matatott az alsó polcon.

Az áruház elsötétült. Mozgás támadt fölötte: az egyik barack legurult, a vállára pottyant, szétrepedt, nyúlós-ragacsos, rothadt foszlányokkal terítette be. Horace undorodva elkiáltotta magát, majd hátrakúszott a padlón, hogy ne sodorja el a lezúduló baracklavina. Az arca elé kapta a kezét, mert arra számított, bármelyik percben rávetheti magát valami a sötétségből. Hirtelen rádöbbent, hogy a vállára nehezedő súly nem származhat a szétrepedt barack maradványaitól – főleg, hogy *mindkét* vállát nyomja. Erős kezek nyúltak fel a háta mögött, szorosan a fülére tapadtak. Megcsavarták a fejét. Horace üvöltve riadt fel álmából, ám még előtte érezte, ahogy a feje száznyolcvan fokos fordulatot vesz, és elválik a gerincoszlopától, mint érett gyümölcs szüreteléskor a tőkétől.

Horace szülei veszekedtek, amikor lement reggelizni. Az anyja hirtelen ötlettől vezérelve kitalálta, hogy New Yorkba megy a hétvégén, meglátogatja az édesanyját. Horace apja viszont már beosztotta Victor Franklin helyett a Grand Boulevard-i irodába, amíg Victor a nővére esküvőjére utazik Philadelphiába.

Horace ilyenkor általában nem avatkozott be. De mivel úgy tűnt, az anyja a fejébe vette, hogy elutazik egyedül, ha a fene fenét eszik is, Horacenak figyelmeztetnie kellett, hogy a rendőrök a sarkában vannak.

Már előző nap megpróbálta elmondani. Egyből hazaszaladt, miután a nyomozók elengedték. A fejbőre veszettül csípett, mintha a százados nyálát akkumulátorsavba mártották volna, és amint visszaért a lakásba, nyomban a csap alá dugta a fejét, és ráengedte a hideg vizet. Az égető érzés elmúlt, helyette viszont úgy viszketett a feje, hogy a szappan és a hajmosás sem segített rajta.

A viszketegség mellé kaparó torok és szúró tüdő társult. Az este folyamán azt tapasztalta, valahányszor kísérletet tesz arra, hogy elmesélje a szüleinek a rendőrökkel való találkozást, fokozódni kezdett a viszketés. Alig néhány szót tudott csupán kinyögni, aztán köhögni kezdett. Minél többször próbált megszólalni, annál hevesebben kínozta a köhögés, míg végül már úgy krahácsolt, mint egy szőrcsomót öklendező macska.

Remélte, hogy alszik egy nagyot, és másnapra jobban lesz. Ehhez képest mintha tovább romlott volna az állapota, és már annyira előrehaladott stádiumba került, hogy a beszéd *gondolata is* kiváltotta a fulladozást.

– Nem értem, miért pont rám van szükséged – dohogott az anyja. – Miért nem kéred meg Atticust?

– Atticus holnap reggel jön csak vissza Michiganből – felelte az apja. – Gondolom, utána szeretné rendesen kialudni magát.

Kuc.

– Na és Quincy?

– Quincynek a douglas-i irodát kell felügyelnie. Nem tudnád megvárni, amíg Victor kedden hazajön? Utána is meglátogathatod anyádat.

– Nem, mert jövő héten elvileg ítéletidő várható, és hóviharban nem indulhatok sehová.

Kuc, kuc. Horace a poharáért nyúlt, hogy igyon egy kortyot.

– George – sóhajtott az anyja –, szeretnék egy ideig úton lenni. Ismersz. Mostanában kezdek megőrülni a négy fal között.

– Tényleg kezdesz megőrülni *valamitől,* és nem csak mostanában – válaszolta az apja. – Történt esetleg valami, amit nem…

Horace-ból szabályosan kirobbant a görcsös köhögés, tejet prüszkölt a rántottájára, meg a fél asztalt is beterítette.

– Jóságos *ég!* – hűlt el az anyja.

– Horace – szólt az apja. – Minden rendben?

Nem, semmi sincs rendben. De lassan megértette, hogy ezt nem öntheti szavakba.

Horace egyike volt azoknak a környékbeli fiúknak, akik tanítás után váltott turnusban szállították ki a rendeléseket Rollo Danvers sarki fűszereséből. Heti három napot dolgozott, időnként négyet is, és minden egyes kiszállításért kereken öt cent ütötte a markát, plusz a borravaló. Általában igyekezett hamar beérni, hogy elcsaklizhassa az első délutáni rendelést, aznap viszont Horace előreengedte a többieket, mert be akart fejezni egy projektet, aminek tanítás alatt állt neki.

A szülei kompromisszumot kötöttek: az anyja aznap és másnap vigyáz a Grand Boulevard-i irodára, majd másnap este elutazik New Yorkba, és hétfőn mást állít be a helyére az apja. Horace ezalatt kitalálta, hogy nem kell feltétlenül hangosan figyelmeztetnie az anyját, elég elrejtenie egy kódolt üzenetet a képregényében. Mások szerint talán több értelme lett volna egyértelműen fogalmazni, Horace-nak viszont testhezállóbb volt a rejtjelezés.

Nem volt ideje egy teljes számot megrajzolni, úgyhogy egyetlen, egész oldalas panelbe sűrítette a mondanivalóját. Orithyia Blue a kép előterében szelte át a tágas világűrt, a gondolatai pedig elkalandoztak – hogy merrefelé, azt még nem írta bele a feje fölötti gondolatbuborékba. Két ádáz fejvadász tapadt rá, tisztán látszottak, elég lett volna a visszapillantó tükörbe nézni. Horace sokáig elszöszmötölt a fejvadászok arcvonásainak megrajzolásával.

Végül elkészült a rajz. Már csak azt kellett eldöntenie, mit mondjanak a fejvadászok, és mire gondoljon Orithyia. Bevackolta magát a fűszeres szűkös hátsó szobájába, a térdére fektette a vázlatfüzetet, és a megfelelő szavakat kereste. Mindig ez a része ment a legnehezebben. A fejbőre megint viszketni kezdett, alig bírt emiatt koncentrálni. Vadul vakarózott, hogy néhány másodpercig nyugta legyen tőle, aztán Noble fejvadász szövegbuborékjára helyezte a ceruzája hegyét.

Horace.

Felnézett. Azt hitte, Rollo szólt hozzá. Rollo azonban a kasszánál beszélgetett egy vevővel a telefonon, és épp senki más nem tartózkodott az üzletben. Horace visszabújt a vázlatfüzetébe.

Hirtelen megint felkapta a fejét. Most nem egy hang zavarta meg, inkább egyfajta megérzés – az a kellemetlen benyomása támadt, hogy bámulnak rá.

A szemközti falon, egy magas polcon rongyok, ecsetek, meg mindenféle tisztítószer hevert, beleértve egy tégely Old Carolina fémpolírozó pasztát, amivel Rollo a pénztárgépet szokta fényesre suvickolni. A tégelyt egy néger komornyik ábrája díszítette, Uncle Ben és Aunt Jemima szűkebb körben jegyzett távoli rokona, akit Horace elkeresztelt Cousin Otisnak. Valami *zavarta* Otisszal kapcsolatban: enyhén vészjósló arcberendezése – Horace számára legalábbis – olyasmit sugallt, hogy a szolgalelkű vigyor sötét titkokat rejt, mondjuk, hogy meg akarja ölni a családot, amelynek az ezüst étkészletét tisztítja. Horace róla mintázta Jagót, a vérszomjas android londinert az *Orithyia Blue* 9. számában.

Aznap mintha elevenebben csillogott volna Otis szeme, és noha máskor a kezében tartott, csillogó-villogó teáskannára szegeződött a tekintete, most előrenézett, és a vigyorból áradó rosszindulat nyomasztólag hatott Horace-ra.

Nevetséges. De Horace nem tudta kiverni a fejéből a gondolatot: Otis egyenesen őt bámulta.

Horace az ellenkező irányba fordította a székét, és betolta a polc alá. Ismét az ölébe tette a vázlatfüzetet, és összpontosítani próbált.

Támadt egy ötlete, és alighogy a papírhoz érintette a ceruzát, halk kaparászást hallott a fenti polcról. Por szitált lefelé vékony sávban, és meghintette a vázlatfüzet lapját. Horace értetlenül meredt a porszemekre, miközben a fejbőrén képzeletbeli poratkák motoztak. Még erősebb karistolás hallatszott. Horace hátradöntötte a fejét, a tenyerével árnyékolta be a szemét, és ekkor egy üveg lefolyótisztító esett a mellkasára.

Felpattant a székből, a padlóra ejtve a vázlatfüzetet meg a ceruzát, és a szemközti falnak vetette a hátát. Cousin Otis tégelye most is ugyanott állt a polc tetején, mint azelőtt – bár mintha Otis vigyora szélesebbre húzódott volna. *Hát beléd meg mi ütött, öcskös?* – incselkedett vele.

– Horace! – szólt hátra Rollo. – Te jössz!

A kinti hidegben jeges szurkálássá erősödött a viszketés a fejbőrén, amitől hullámokban rohanta meg a totális paranoia. Ahogy Horace a lemenő téli nap rózsaszínre festette utcákon cipelte végig a kiszállítandó áruval megrakott kosarat, véletlenszerűen, a legkülönfélébb tárgyakban talált újabb és újabb okot az idegességre, például egy játszótéri libikókát, amelynek meg-megnyúló árnya kórosan lesoványodott, lefejezett óriásra hajazott.

Rollo négy rendelést bízott rá; az utolsót Mrs. Vandenhoeknek címezték, a kilencvenéves holland asszonyságnak, aki még akkor költözött a Washington Parkba, amikor elsősorban fehérek lakták. Egyedül élt egy téglából emelt bérházakkal övezett épületben. Komoly türelemjáték volt kiszállítani neki a rendelést. Az ideje nagy részét az emeleten töltötte, gyankodva kémlelt kifelé, mint egy rövidlátó silbak, aki nem tudja eldönteni, leengedje-e a csapóhidat. Beletelt némi időbe, amíg lefáradt, és egyesével kinyitott legalább fél tucat reteszt és tolózárat a bejárati ajtón. Először mindig elfelejtett pénzt hozni magával, és soha nem engedte be a futárt a házba, ha esett, ha fújt. A küszöbön kellett megvárni, amíg elpakolja az élelmiszereket, majd elcsoszog a ház azon titkos zugába, ahol a dugipénzét tartja (Horace lelki szemeivel látta a három-négy szinttel lejjebb húzódó, alagsori kincseskamrát, amelyet hollandul vartyogó trollok őriznek). Az ifjú futár átgondolhatta, hogy eliramlik az élet, aztán az asszony végül visszatért a bejárathoz, másodszor már csak résnyire nyitotta

ki a biztonsági lánccal védett ajtót, és kidugta az élelmiszerek árát, meg a tízcentes borravalót.

Aznap a ráesteledéstől való félelmében Horace a bevett protokollra fittyet hányva megkérdezte Mrts. Vandenhoeket, beviheti-e neki a vásárolt árut. Az asszony sandán méregette, mintha az ajánlat úgy szólt volna, hogy elvágja a házban a torkát, és tartotta magát a szokott menetrendhez. Amíg a kincseskamra felé vette az irányt, Horace letette a kosarat, és nyugtalanul, a fejét vakarászva körülnézett, míg végül új magyarázatot talált az idegességére: Mrs. Vandenhoek karácsonyi dekorációján állapodott meg a szeme.

A dekoráció, amely november végén került ki Mrs. Vandenhoek udvarára, és általában egész télen kint is maradt, egy fából épített, korhadt és viharvert jászolból állt, meg egy térdig érő kis szoborból, amely a Télapó holland megfelelőjét, Sinterklaast ábrázolta – fehér lovon ült, és olyan alakú süveget viselt, mint a pápai kalap. Sinterklaas és a jászol között egy másik szobrocska bújt meg, amely úgy nézett ki, mint egy rasszista kertitörpe, akire reneszánsz öltözetet aggattak. Ő volt Fekete Péter, a sötét krampusz, Sinterklaas végrehajtója, aki kikémlelte, és megbüntette a rossz gyerekeket.

Horace nem Mrs. Vanderhoektől tudta meg mindezt Fekete Péterről, hanem Rollótól, aki a második világháborúban szolgált, és a harcok befejezése után beutazta Európát. 1945 decemberében Amszterdamban tartózkodott, és egy reggel arra ébredt, hogy az utcákat feketére festett arcú emberek özönlötték el. – Felugráltak a katonai terepjárókra – mesélte Rollo –, olyan volt, mintha minstrel hadsereg szállta volna meg a várost.

Mrs. Vandenhook Fekete Pétere nem úgy nézett ki, mint egy minstrel show szereplője, valóban négernek tűnt, ám Horace most fedezte csak fel, mennyire hasonlít Cousin Otisra, a szeme és a szája sarka legalábbis feltűnően. Hasztalan próbált úgy tenni, mintha nem vette volna észre volna a hasonlóságot, és úgy fordult, hogy Sinterklaas lovának feje kitakarja Fekete Péter arcát.

Eltelt egy újabb perc. Horace türelmetlenül toporgott, a tenyerébe lehelt, a fejét vakarta, és gondolatban megsürgette Mrs. Vandenhoeket.

Hirtelen megint magán érezte valakinek a tekintetét. A karácsonyi dekorációra lesett, és látta, hogy Fekete Péter előjött a ló mögül. Horace egy pillanatig győzködte magát, hogy valójában *ő* változtatott helyet, a gond csak az volt, hogy Péter nem pusztán a látóterébe kúszott, hanem *meg is fordult*. Normális esetben az utcára nézett, most viszont egyenesen Horace-re bámult, méghozzá vigyorogva.

Egy autós nagyot dudált, mire Horace elkapta a tekintetét. A másodperc törtrésze múlva már vissza is nézett, ám addigra Fekete Péternek csak hűlt helyét látta.

A fejviszketés átment tarkózsibbadásba. Mielőtt megfordulhatott volna, valami – egy parányi láb? – a bokája köré fonódott, és kirántotta a lába alól a talajt: Horace hanyatt vágódott, és rémült kiáltással elterült Mrs. Vandenhoek udvarán. A bejárati ajtó hirtelen kitárult, és megjelent a küszöbön a mérgesen hunyorgó Mrs. Vandenhoek, összeszorított ököllel, markában a szállítási költséggel és a tízcentes borravalóval, amelyet Horace ezek után aligha kaphat meg.

Fekete Péter eközben megint Sinterklaas mellett álldogált ártatlan ábrázattal, és egyedül Horace láthatta a szája szegletében bujkáló gunyoros mosolyt.

Szombaton Curtis és Neville behozták a templomba a démonbabát.

A helyet a Mount Ziont zsinagógából alakították át templommá, miután megváltozott a környékbeli lakosság összetétele, eredetileg meg egy puritán protestáns felekezet imaházaként szolgált. A templom épületéhez nem tartozott harangtorony, padlástér viszont igen: meredek, keskeny lépcsőt kellett megmászni hozzá az oltár mögött. Az alacsony tetőtér miatt nemigen lehetett raktározáson kívül másra is használni, és hosszú éveken át nem is kezdtek vele semmit, míg Reggie Oxbow meg nem győzte az apját, hogy alakítsanak ki benne egy klubhelyiséget.

A padlás Reggie személyes fennhatósága alá tartozott, ám nem ingyen szerezte az uradalmát: cserébe vigyáznia kellett a kishúgára, June-ra, akit mindenki csak Bogárnak becézett. Bogár és a barátai kisajátíthattak egy szűk kis sarkot a lépcső mellett, a padlás fennmaradó része pedig Reggie és az ő barátai kizárólagos birtokát képezte.

Sokat játszottak odafönt. Mrs. Oxbow vezette a jótékonysági boltot a templom alagsorában, ezért Reggie és Bogár elsőként csaphatott le az egyháznak adományozott játékokra. Reggie elismerésre méltó használttársasjáték-gyűjteményt halmozott fel. A fiúk saját játékokat is kitaláltak, duplikált Monopoly-tartozékokból guberálva össze a játékelemeket.

Néhány hete teljesen rákattantak a Kreeg nevű játékra. A Kreeg a *Das Kriegsspiel* rövidítése volt: „Harcjáték". Horace rábukkant a szabálykönyvre Thurber Lang könyvesboltjában, egy idegen nyelvű könyvekkel teli doboz mélyén. A szövege németül íródott, a képekből azonban ki lehetett következtetni, hogy a szabályok szerint Napóleon hadjáratait kellene újrajátszaniuk kockákkal és ólomkatonákkal.

Horace beszervezte Rollót, hogy a háború idején felszedett némettudásával segítsen lefordítani a szabálykönyvet. Utána elvitte a fordítást Reggie-hez: a barátja először nem rajongott az ötletért, és az irónia legcsekélyebb jele nélkül kijelentette, nincs kedve Napóleont játszani. Végül Curtisnek sikerült meggyőznie, amikor rámutatott, hogy módosíthatják a játék témáját, és attól még a szabályok lényege változatlan marad. Így hát az európai csataménekből és hadihajókból egy csapásra thoatok és repülők lettek, a szárazföldi nagyhatalmakat pedig felosztották különböző marsi fajok között, és megszületett a Kreeg. Az első játék során a vörös marslakók John Carter vezetésével védték a nagyobb és kisebb Hélium ikervárosát a zöld, sárga és fekete marslakók egyesített seregétől. Egyenlőtlen küzdelem volt, viszont nagyon tetszett minden játékosnak, különös tekintettel Reggie-re, mert zöld marslakó csapatai ékeinek sikerült döntő vereséget mérniük Neville vörös harcosaira.

Ezen a szombaton, amikor Reggie és Horace felkaptattak a padlásra vezető lépcsőn, Neville és Curtis már épp lekerekítették az új történetet. Az előző játékban még a marsi terepet szimbolizáló kartondobozok tetején és körülöttük a padlón műanyag játékkatonák, kisautók, sakkfigurák, dámakorongok, valamint a *Monopoly* és a *Ki nevet a végén?* bábui összevont erői vonultak fel. Normális esetben külön csapatokra, egymással harcoló felekre osztották volna a különböző bábukat, most viszont

összefogtak egy közös ellenség ellen: ronda fekete baba nézett farkasszemet velük, amelyet Horace most látott először.

– Mi a tököm ez? – mutatott rá Reggie.

Mögöttük Bogár felpillantott a *Kígyók és létrák* társasból, amivel egyedül játszott, és zord hangon bejelentette: – Maga az *ördög*.

A dobozán (most épp arra lett felállítva, mint egy csámpás szobor a talapzatán) szereplő felirat szerint egy Minden Irányba Mozgatható Afrikai Pigmeus Démonbabával volt dolguk: a törpe méretű, negyvenöt centis vajákosember közel egyharmadát a túlméretezett feje tette ki. A baba haját rövid, csontnehezékkel ellátott fonatokba sodorták, az orrát pedig keresztben átszúrták egy nagyobb csontszilánkkal. Szeme mélyen ült busás szemöldöke alatt, szája nyitva volt, vastag ajkai és bandzsa vigyora mögül kidugta hegyes, vörös nyelvét. Csupasz karját és felsőtestét rituális törzsi sebhelyek borították. Miniatűr koponya lógott a nyakába akasztott zsinegről, egy másik a sámánbotját díszítette, a fűszoknyája övéről meg, mint holmi zsebóra, parányi, zsugorított emberi fej csüngött.

Már-már abszurd módon ocsmányul nézett ki, ám a bohócokhoz hasonlóan sötétedés után már korántsem biztos, hogy ugyanolyan mulatságosnak találnák. Horace egyetlen pillantást vetett rá, és máris elképzelte, ahogy rátalál a babára az ágya alatt vagy az egyik szekrényben: hát aligha nevetne rajta.

– Klassz, ugye? – lelkendezett Neville. – A turkáló mögötti kukából horgásztam ki, nem messze a házunktól. Egy fityingembe sem került.

– Minek hoztad *ide?* – tudakolta Reggie. – Vagy tán elfelejtetted, hogy ez Isten háza?

Neville a szemét forgatta.

– A templom *odalent* van – érvelt.

– Különben is – vette át a szót Curtis –, csak azt hiszitek, hogy démon. Valójában egy robot.

– Hogy micsoda?

– Egy robot – bólogatott Neville. – Ras Thavas, a vörös marslakók őrült tudósa építette, hogy rászedje a zöld marslakókat. Úgy néz ki, mint egy gigászi törzsi szellem, de Tars Tarkas átlát a szitán, és ráveszi John Cartert, hogy vezesse az összes marslakót a gonosz masina ellen.

– Háromszázötven a harcértéke – magyarázta Curtis. – Szóval baromi nehéz kinyírni. És csomó különleges fegyvere van…

– …például dezintegrátor-sugarakat lő ki a szeméből – sorolta Neville. – És *halálra tapos.*

– Mi a csudát zagyváltok itt össze? – kérdezte Reggie.

– Nem csudát, csatát – felelte Curtis. – Új csatát találtunk ki.

– Nem, nem, nem… Ma nem fogunk *új* csatába kezdeni, ilyen démonbabával végképp nem. Hélium ostromát játsszuk.

– Az már *lejárt lemez*. Ezerszer eljátszottuk.

– Persze, mert jó móka.

– Neked lehet – kardoskodott Neville. – Én nagyon unom.

– Jaja, Reggie – támogatta Curtis. – Variáljuk meg! Király lesz, meglásd.

– Frászt. Szó sem lehet róla. – Reggie a csatatérre lépett, halálra taposva a marslakó gyalogságot. – Állítsuk vissza a héliumi terepet! És tüntesd el az orrom elől a démonbabát!

– Azt már nem! – ágált Neville, és nyomban kakaskodni kezdtek, addig ordibálva, amíg Curtis szét nem választotta őket. Máskor Horace is beszállt volna a marakodásba, de most más kötötte le a figyelmét. Nem tudta levenni a szemét a démonbabáról.

Neville véletlenül meglökte a démonbaba dobozát, mire a baba megbillent, és kis híján leesett róla. Nem a szerencsének köszönhette, hogy végül mégsem borult le: *megvetette a lábát*, a fűszoknya alól kilógó vádliját megfeszítve, térdét behajlítva nyerte vissza az egyensúlyát. Míg a többiek hangosan veszekedtek, a baba otromba feje megfordult, Neville tarkójára

szegezte a tekintetét, és felemelte a sámánbotját, mintha átkot szándékozna szórni a fiúra.

– Hé, skacok! A démonbaba *megmozdult!* – Horace így próbálta volna figyelmeztetni a barátait, a torkából azonban csak artikulátlan hörgés szakadt fel. A baba meghallotta, és Horace irányába pördült. Tekintetét a szemébe fúrta, s mintha szikrák táncoltak volna a szeme körül – talán a dezintegrátorát izzította be. Horace fejbőre megint fellángolt, soha nem égett még ennyire, a tüdeje is eszeveszetten szúrt.

Curtisnek tűnt fel először, mennyire kétségbeesetten kapkodja a levegőt.

– Horace? – kérdezte, ahogy a barátja a feje fölötti keresztgerendába csimpaszkodott, míg másik kezével megpróbált rámutatni a bűnösre, azt szuggerálva, *nézzétek, nézzetek már oda, a babára…* De egyikük sem követte a mutatóujját, talán csak Bogarat kivéve, mert Horace mintha hallotta volna felsikkantani, mielőtt elájult.

A démonbaba meglóbálta a sámánbotját, tekintete felizzott. Horace szeme fennakadt, és összecsuklott, seregeket tiporva össze estében.

Kórházi ágyban tért magához. Az ablakon túl sötétség honolt, a kórteremben csak a kicsi olvasólámpa égett az ágy mellett. Horace először csak a félhomályos mennyezeti világítást látta, és meghűlt benne a vér a gondolatra, hogy visszacsöppent az emberi fejeket árusító szupermarketbe. Levegő után kapkodva ült fel.

– Nyugi – csitította az apja. Az ágy fölé hajolt a székén ülve, és megszorította Horace vállát. – Hogy érzed magad?

– Furán. – A tüdeje kapart, de a mellkasa helyett a feje búbját érintette meg, mintha onnan sugározna ki a valódi fájdalom. – Mi történt?

– Fulladtál, és majdnem leállt a légzésed – mesélte George. – Oxbow tiszteletes inkább nem várta meg a mentőt. Befektetett az autójába, és padlógázzal elhajtott a sürgősségire.

Horace bólintott, ahogy felszínre úsztak a halvány emlékfoszlányok: valaki kicipeli a hidegbe, amíg ájulás és ébrenlét határán lebeg; aggódó

arcok hajolnak fölé; tűt szúrnak a karjába, maszkot húznak az arca elé. Aztán eszébe jutott a démonbaba.

– Horace? – riadt meg az apja, amikor eltorzultak a vonásai. – Minden rendben, Horace? – A nővérhívó gomb felé nyúlt.

– Jól vagyok! – nyögte ki Horace. – Én csak… sajnálom… jól vagyok.

– Biztos?

Horace kényszeredetten bólintott.

– Hol van anya? – kérdezte.

– Útban New York felé.

– Máris? – Horace megint ideges lett. – Nem úgy volt, hogy csak holnap utazik el?

– De igen. Reggel megint szóvá tette, hogy *feltétlenül* nyitva kell-e lennie ma a Grand Boulevard-i irodának… Egy órával azután telefonált a tiszteletes, hogy elindult.

– Magával vitte a képregényt, amit neki rajzoltam?

– Nem tudom. Nem figyeltem, mit pakol össze.

– Haza kell mennünk – jelentette ki Horace. – Hátha felhív minket.

– Ácsi! – nyomta vissza George ismételten Horace-t az ágyra. – A doktor úr szeretne bent tartani éjszakára a biztonság kedvéért.

– De ha anya telefonálni próbál…

– Ma este úgysem fog hívni. Ismered: csak akkor csörög a telefon, amikor nagy baj van. Majd holnap jelentkezik, addigra meg már otthon leszel.

Valaki elszaladt a kórterem előtti folyosón. Horace a zaj irányába kapta a fejét.

– Velem maradsz éjszakára, ugye?

– Persze, persze… Horace… biztos minden rendben?

– Igen – bámult kifelé a folyosóra Horace. – Csak fáradt vagyok.

Másnap reggel hazaengedték. Curtis és Neville mise után meglátogatták. Hoztak neki egy üdvözlőlapot az Oxbow családtól, amellyel jobbulást kívántak, meg egy adag Mrs. Oxbow sütötte gyömbéres kekszet.

– Reggie is átjött volna – mondta Curtis. – Csak szobafogságot kapott.

– Hogyhogy? – kérdezte Horace.

– Megütötte Bogarat, és lelökte a lépcsőn – mesélte Neville. – Nem esett baja, csak kicsit beütötte magát. A tiszteletes nagyon zabos lett.

– Miért csinált ilyet Reggie?

– Bogár feldúlta a klubhelyiséget – magyarázta Curtis. – Neville-lel mi is vetettünk rá egy pillantást, és nem csodáljuk, hogy Reggie kiborult. A kishúga mintha totál bevadult volna. Az *összes* játékot a padlóra szórta, szétrugdosta, összetaposta. Még az egyik ablakot is kitörte.

– Ez nem vall Bogárra – tűnődött Horace.

– Ja, váltig állítja, hogy semmi köze az egészhez. Meg a barátainak sincs. De hát ki más garázdálkodhatott volna odafönt?

– Aztán persze egyáltalán nem biztos, hogy Bogár művelte az *egészet* – tette hozzá Neville.

– Hogy érted?

– A démonbaba szőrén-szálán eltűnt – válaszolta Curtis. – Reggie szerint Bogár lopta el.

– Pedig nem így történt – vélte Neville. – Reggie-nek egyszerűen csak nem volt kedve a csatához. Fogadok, hogy megszabadult a babától, miután tegnap eljöttünk tőle, aztán a randalírozás után rákente Bogárra.

Még egy órát maradtak. Horace a nap fennmaradó részében olvasgatott; időnként felkelt, és kinézett az utcára néző ablakon a ház elé.

Anyja aznap este telefonált New Yorkból. Eseménytelenül telt az útja. Szerencsére elvitte Horace képregényét, bár még nem tudott időt szakítani rá, hogy belenézzen – de megígérte, hazafelé elolvassa. Bűntudatot érzett, amiért nem lehetett Horace betegágya mellett, és felvetette, hamarabb is

hazamehet. Horace vívódott: egyrészt szerette volna, ha az anyja azonnal hazajön, másrészt biztonságban akarta tudni.

– Semmi bajom – hazudta. – Ne aggódj miattam.

Még nyolc óra sem volt, amikor letette a telefont, az apja mégis aludni küldte, mondván – pihenésre van szüksége. Horace bebújt az ágyba, de nem jött álom a szemére. Nyitott szemmel feküdt a sötétben, aztán hallotta, hogy az apja bemegy a hálószobájába. Halkan felkelt az ágyból, kisurrant a szobájából, és ellenőrizte, rendesen zárva van-e a konyhai és a bejárati ajtó. A társalgóban megállt az ablaknál, az utcát bámulta. Sokáig meresztette a szemét.

Végül sikerült elaludnia, de még álmában is azt látta, hogy egész éjjel ébren leste, nem maradt-e nyitva valamelyik ajtó vagy ablak. Reggel hullafáradtan ébredt. Apja látta rajta reggelinél, hogy olyan, mint a mosott rongy, és felajánlotta, hogy nem kell iskolába mennie. Horace-t viszont jobban megnyugtatta volna, ha társaság veszi körül, mintha egyedül otthon marad, ezért azt mondta az apjának, hogy menni szeretne.

– Jól van, de ne hajtsd túl magad – kérte George. – Ma inkább ne menj a fűszereshez! Gyere egyből haza tanítás után.

A suliban ki akarta faggatni Reggie-t a démonbabáról. Neville és Curtis megelőzhette, mert Reggie azonnal felkapta a vizet, amikor szóba került a téma.

– Nem én voltam! – fakadt ki. – Bogár lopta el! Hagyj békén!

Aznap este apja szabadkőműves gyűlésre volt hivatalos.

– Kihagytam volna – magyarázta George – , de Montrose bácsikád mindenáron beszélni akar velem valamiről. Szóval lehet, hogy a gyűlés után még beülünk valahová. Szóltam Rubynak, hogy addig is vigyázzon rád. Ne vitatkozz… tudom, nagyfiú vagy, nem kell bébicsősz, de ma este nem szeretnélek magadra hagyni.

Horace-nak esze ágában sem volt vitatkozni.

Ruby hétkor érkezett. Horace örült neki, és nem csak azért, mert nem akart egyedül lenni. Mindig is kedvelte Rubyt. Úgy érezte, azon kevés

felnőttek egyike a szülein kívül, akik komolyan veszik a művészi törekvéseit: nem vette félvállról, mint valami múló szeszélyt, ugyanakkor nem is áltatta hamis ígéretekkel. Nehéz lesz megélnie a képregényírásból, figyelmeztette Ruby, és könnyen lehet, hogy kudarcot vall, de ha tényleg erre vágyik, ne engedje, hogy bárki lebeszélje róla.

Leültek a konyhában, forró csokit kortyolgattak, és Scrabble-öztek. Rendes körülmények között Horace-szal madarat lehetett volna fogatni, most viszont nem tudott koncentrálni. Fel-felpattant, hogy ellenőrizze a bejárati ajtót, és kinézzen a társalgó ablakán, és harmadszorra olyan hosszan lecövekelt előtte, hogy Ruby utánaszólt, minden rendben van-e.

Visszasomfordált a konyhába, és tíz kerek percig megmaradt a fenekén. Hirtelen zajt hallott a tűzlétra felől. Felállt, kinyitotta az ajtót, és kikukucskált. Sehol semmi. A sikátor is kihalt volt – már amennyit látott belőle.

– Mi ütött beléd? – kérdezte Ruby, miután visszaült az asztalhoz.

Horace felnézett Rubyra. A tüdeje most épp nem rendetlenkedett, de érezte, az asztmája bármelyik percben belobbanhat, és beléfojthatja a szót, ha olyat mond, amit nem lenne szabad.

– Horace? Mondani szeretnél nekem valamit?

Horace mély levegőt vett, kifújta. Megrázta a fejét.

Lenézett a zsetontartójára:

KSRUAKZ

Átrendezte a betűzsetonokat:

ZSARUKK

Mély levegő, kifújás. Felpillantott, és látta, hogy Ruby változatlanul az arcát fürkészi. Bele sem gondolt, és már ki is mondta: – Ruby, elárulhatok egy titkot? – A mellkasa a „titok” szó végén összeszorult, de már nem lehetett visszaszívni a kérdést.

– Persze – felelte Ruby. – Tudok titkot tartani. Nekem bármit elmondhatsz.

A következő bő fél percben Horace minden idegszálával a légszomj ellen küzdött. A tüdeje végül kitágult, bár nem teljesen, és Horace tisztában volt azzal, hogy legközelebb nem ússza meg ennyivel.

Tartotta a száját. Levette a Z betűt a tartóról, és Ruby felé fordította a többi zsetont.

– Velük kapcsolatos a titkod? – kérdezte Ruby.

Horace mély levegőt vett, kifújta. Bólintott.

Ruby halkabbra fogta, és így szólt: – Félsz, hogy lehallgatnak?

Horace megrázta a fejét.

– De nem akarod hangosan kimondani?

Horace bólintott.

– Értem. – Ruby a táblára borította a zsetontartóját, majd kiszórta az összes betűt a zsákból. Áttolta Horace térfelére az összeset. – Betűzd le nekem!

Nem tartott sokáig. Először kirakta a NYOMOZOK szót, aztán a KIVALLATTAK jött, majd ANYU KARACSONYI UTAZAS, utána WISCONSIN, és még néhány kifejezés, ám amint eljutott odáig, hogy BRAITHWHITE, barkochbára váltottak. Ruby profin csinálta, mindig a legjobb kérdéseket tette fel. Horace néha hevesen bólogatott, máskor a fejét ingatta, párszor kirakott még egy-egy szót, majd miután a titok zömét felfedte, az asztmája is csillapodni kezdett, és azon kapta magát, hogy megint meg tud szólalni. Elmesélt még pár apró részletet.

Nem számolt be mindenről Rubynak. Elmondta, hogy Lancaster százados a fejébe dörzsölte a nyálát, beszélt a történtek a hatásairól, ám amikor elérkezett volna Cousin Otishoz, valamint Fekete Péterhez, nem beszélve a démonbabáról, elbizonytalanodott, nehogy túl nagy őrültségnek hangozzon a mondókája. Inkább úgy fogalmazott, hogy az asztmás rohamain kívül „furán érezte magát” az utóbbi időben, és „zavarbaejtő álmai voltak”.

– Hiszel nekem, ugye?

– Persze, hogy hiszek – vágta rá Ruby.

Hatalmas kő gördült le Horace szívéről.

– Mihez kezdjek? – kérdezte. – Segíteni akarok anyának, és fogalmam sincs, mi ez az egész.

– Te ne tegyél semmit – mondta Ruby. – Szerzek segítséget.

– Tényleg? Kitől?

Ruby nem árulta el.

– Az még egyelőre köztem és köztem marad. Mikor jön haza anyukád az utazásáról?

– A múltkor, amikor beszéltünk még nem döntötte el. Talán holnap este.

– Jó, érte tehát nem kell aggódnod – mondta Ruby. – Húzd meg magad! Ha az apukád hazaér, én utána felhívom a… barátomat. Elvileg el tudom érni még ma este, de legrosszabb esetben holnap beszélek vele.

– És ő tudni fogja a megoldást?

– Ajánlom neki – mordult egyet Ruby. – Holnap tartsd nyitva a szemed az iskolába menet, utána pedig…

– Dolgoznom kell – szólt közbe Horace. – Ma beteget jelentettem, de megígértem Rollónak, hogy holnap bent leszek.

– Értem – nyugtázta Ruby. – Na jó. Menj be Rollóhoz, ott találkozunk. De egy pillanatra se vedd le a szemed az utcáról Horace, és amint meglátod

közeledni a két nyomozót, vagy Lancaster századost, szaladj, amerre látsz. Ne foglalkozz azzal, hogy később megütöd-e a bokád… kövess el mindent, hogy lerázd őket, a többit utólag megoldjuk. Rendben?

– Rendben. – Horace-nak hirtelen könnybe lábadt a szeme. – Köszönöm, Ruby. Annyira meg voltam ijedve, fogalmam sem volt, mihez…

Ezúttal mindketten meghallották a dobbanást, mintha súlyos léptek döndültek volna a kinti tűzlétrán. Ruby a szája elé tette az ujját, majd a Horace mögötti villanykapcsolóra mutatott. Horace halkan felállt, és eloltotta a villanyt. Ruby némán felemelkedett, a pulthoz osont, a mosogató fölé hajolt, és óvatosan kikémlelt az ablak elé szerelt biztonsági rácson.

– Mi az? – suttogta Horace, de Ruby csendre intette. Felmarkolt egy kést a szárítóról, az ajtóhoz surrant, s közben jelezte Horace-nak, hogy hátráljon a folyosóra. Ruby felrántotta az ajtót, és kilépett a lakásból; Horace félelmében eltakarta a kezével az arcát. Fél perc múlva Ruby a fejét ingatva visszajött.

– Senki – mondta. – Sehol senki.

Másnap este fél hétkor Ruby még mindig nem jött érte.

Horace húsz perce végzett a melóval. Rollo elengedte, ő viszont nem indult haza, az üzlet elülső részénél lődörgött, hogy ne kelljen farkasszemet néznie Cousin Otisszal – és hogy fél szemmel figyelhesse a járdát. Az utolsó kiszállításról visszafelé jövet egy röpke pillanatra látta, amint egy apró fekete szerzet – macska lehetett, vagy nagyobbfajta patkány –, vagy fél háztömbbel hátrébb egy parkoló autó alá iszkol. Most pedig az utca túloldalán méregette a kirakat mögül azt az árnyas szigetet, amely egy lámpaoszlop kiégett izzója alatt terpeszkedett.

– Nem bírsz nyugton maradni? – szólt rá Rollo, mert zavarta a Zane Grey-regény olvasásában.

Horace elnézést kért.

– Telefonálhatok egyet, Rollo?

– De csak helyi hívást.

Ruby számát tárcsázta. Hosszan kicsöngött, de nem vette fel senki. Hirtelen ötlettől vezérelve hazatelefonált, de ott sem járt nagyobb sikerrel. Tett még egy próbát az utazási irodával, ahol meg a munkaidőn kívüli üzenetközvetítőt szolgálat jelentkezett. – Nincs üzenet – mondta a nőnek.

Letette a kagylót, és az alsó ajkát harapdálva tehetetlenül ácsorgott. Az apja említette, hogy munka után el kell intéznie pár dolgot. Horace meg is feledkezett róla – gondolta, Ruby úgyis vele lesz –, most viszont gőzerővel beindult a képzelete, és látta is maga előtt, ahogy egyedül felbaktat a koromsötét lakásba.

A telefoncsörgés a frászt hozta Horace-ra.

Rollo megütközve bámult rá, majd felvette a kagylót.

– Halló, tessék! Danvers vegyesboltja, itt Rollo Danvers beszél. – Hallgatott, és kisvártatva a füzetért nyúlt, amelybe a rendeléseket vették fel. – Igen, kiszállítunk oda. – Lefirkantott egy címet. – Ház vagy lakás? – Szünet. – Értem. – Szünet. – Más nem lesz? – Szünet. – Persze, semmi gond. – Szünet. – Milyen névre szól? Halló? – Rollo összeráncolta a homlokát, majd vállat vont, és letette a telefont.

Kitépte a felső lapot a füzetből, és levett egy csomag Chesterfieldet a háta mögül. Átcsúsztatta a címet és a cigarettát Horace-nak a pulton.

– Kiszállítási cím: South Park Way – közölte. – Utána menj haza nyugodtan, majd holnap beadod a pénzt.

Horace a cigarettára bámult, és nem tudott szabadulni a kiégett lámpa gondolatától.

– Nem is tudom, Rollo… – szabódott.

– *Mit* nem tudsz? – mordult rá Rollo.

Horace a fejéhez emelte a kezét. Vakarózott.

– Semmit – felelte.

Horace tizenöt perccel később megállt egy lámpaoszlop alatt, hogy megnézze a szállítási címet. Bal kéz felé, a kétsávos sugárút túloldalán mintegy százötven hektáron terpeszkedett a Washington Park negyed

névadója. Itt-ott pislákolt valamicske fény a fák között, de a park sugárút felőli szakasza javarészt kivilágítatlan maradt, olyan benyomást keltve, mintha az ember egy roppant éjfekete tó partján állna.

Horace nem a park miatt lett ideges. Visszacsúsztatta a papírlapot a kabátzsebébe, és hátranézett a járda mentén abba az irányba, ahonnan jött, és feszülten figyelte az utcán parkoló autók szélén húzódó járdaszegélyt.

Sokadszorra lesett hátra, de most sem tapasztalt semmit.

Tovább gyalogolt hát dél felé, a keskeny sorházakat böngészve. A sor végén megtalálta a keresett címet. A házszámot festékszóróval fújták fel egy farostlemezre, amelyet valaha a ház bejárati ajtaja elé szögeltek. Horace a kiragasztott, BONTÁSRA ÍTÉLVE feliratú hivatalos felszólításra meredt. *Talán Rollo rossz számot írt fel*, gondolta. Viszkető fejbőre azonban másképp vélekedett.

Pukk! Üveges pendülés, mint amikor kiég egy villanykörte: elsötétült az utcai lámpa, amely alá néhány másodperccel korábban Horace behúzódott. A hang irányába fordult, a tekintete reflexből a lámpaoszlop tövét határoló járdaszegélyre rebbent. Semmi. Felemelte és megvakarta a fejét, és egy másodpercig elhomályosult a világ; amikor kitisztult a látása, vörös szembogár parázslott fel a sötétségben.

Nem is, tévedett: egy szivar. Lancaster százados ácsorgott a lámpaoszlop alatt, állatias arcát szivarfüst lengte be, izzó parázs világította meg. Valószínűtlen jelenségnek tűnt, akár egy mozdulatlan viaszbáb, inkább próbababa, mintsem élő ember. De ugyanolyan félelmetes volt.

Szaladj, amerre látsz, csendült Ruby hangja Horace fejében. Sarkon fordult – ám ekkor a délnyugati sarkon meredező utcai lámpa is kialudt. Horace újabb alakot pillantott meg, mintha a látszat ellenére épphogy felkapcsoltak volna valahol egy villanyt: Noble nyomozó.

Horace.

Jobbra rántotta a fejét. Burke nyomozó alakot öltött a bontásra ítélt sorház verandáján, olyan közel, hogy akár meg is érinthette volna. Lancasterhez hasonlóan Burke is furcsa testtartást vett fel, akár egy madárijesztő, a szeme azonban lázasan csillogott, és úgy vigyorgott, mint

Cousin Otis – az arckifejezés még egy fokkal ijesztőbben hatott egy fehér embertől.

Horace csupán egy irányba menekülhetett. Kihátrált az úttestre, és még akkor is Burke nyomozóra szegezte a tekintetét, amikor fényszórók csóvái söpörtek végig rajta. A felé száguldó autó sofőrje rátenyerelt a dudára; Horace megpördült, és félreugrott a jármű elől, még az iskolatáskája is a magasba lendült. Az autó fékezés nélkül száguldott el mögötte, oldalba kapta az iskolatáskát, amely széles ívet leírva Horace arcába csapódott. Valahogy eltámolygott a túlsó járdaszegélyig, és bebotorkált a parkba.

A fák fedezékéből visszanézett. A századost és a két nyomozót elnyelte a sűrű homály, és látszólag semmi nem mozdult a sötét utcán. Mégis, *valami* motozott kint, a feketeségben. Egyre közelebbről.

Horace megfordult, és beljebb sprintelt a parkban, miután kiszemelt magának egy pislákoló lámpafényt a lombok takarásában. Mire odaért, kifulladt és ömlött róla a veríték. Horace lehámozta magáról az iskolatáskáját, és a lámpaoszlopnak dőlt, amely hűs fehér fénybe vont egy jeges játszóteret. Lehúzta a kabátja cipzárját. Mély levegő, kifújás. Csak saját nehézkes légzését hallotta.

Egyszer csak fa reccsent, fém nyikordult, és megmozdult az egyik libikóka: láthatatlan súly nyomta lefelé az egyik végét, és görögve csúszott le az emelkedő felére rakódott hókupac. Horace ellökte magát a lámpaoszloptól, mire kilengtek a hinták, holott nem is fújt a szél.

A körhinta következett. Nyöszörögve magától forogni kezdett, eleinte még lassan, aztán felgyorsult, csak úgy záporoztak körülötte a levetett jégkristályok és hófoltok. Horace megigézve bámulta a fémkapaszkodóknál lebegő árnyakat.

Tompa puffanással landolt valami a pörgő-forgó ringlispíl túlsó oldalán. Horace elkerekedett szemmel nézte, amint a démonbaba kis kezével az egyik rúdba kapaszkodva meglovagolja a körhintát. Horace elé érve lehuppant róla, ő pedig tett egy lépést hátra, és megbotlott az iskolatáskájában.

Horace hanyatt esett a hóban. Egy pillanatig szemmagasságba került az egyenesen felé rohanó démonbabával. Hasra hengeredett, elrúgta magától az iskolatáskát, és talpra kászálódott.

Gyalogösvény haladt a játszótér mellett, a szemközti oldalon pedig zömök kis betonépület állt – MOSDÓ felirattal. Horace a menedék felé iramodott, és csendben fohászkodott, hogy ne legyen zárva. Teljesült a kívánsága, ám odabent szembesült csak ennek okával: letörték a lakatot. Hátát az ajtónak vetette, és tiszta erőből nekifeszült, miközben kétségbeesetten pásztázta a tekintetével a helyiséget fegyver vagy menekülő útvonal reményében.

Csalatkoznia kellett. A mellékhelyiség egy ablaktalan betontömb volt, épp csak elfért benne egy mosdókagyló, egy piszoár, meg egy fülke. Sárga, foszforeszkáló villanykörte világított a mosdó fölött, a tükör keretéből rég hiányzott az üveg. Az izzó, ahogy Horace ránézett, villódzani kezdett.

Súlyos döndülés rázta meg az ajtót. Horace megvetette a lábát. Újra meg újra nekimentek az ajtónak, ami majd' leesett a zsanérjairól, de Horace szilárdan tartotta magát, és nem engedte kinyílni.

Szünet.

Halk kaparászás hallatszott: alig észlelte, mégis jeges borzongás kúszott fel a gerincoszlopán, és felborzolódott a szőr a tarkóján, mintha valaki végighúzná a körmét a táblán. Horace fogát csikorgatta, és összeszorította a szemét. *Itt nem jutsz át!* – gondolta.

A kaparászás váratlanul megszűnt. Horace kinyitotta a szemét.

Állt valaki a vécéfülkében. A fa válaszfal alatt férficipő és rongyos nadrágszár kandikált ki.

– *Hé, öcskös!* – reccsent egy reszelős, mély hang. – *Nem szeretnél keresni egy dollárt?*

Ne már, gondolta Horace, *csak ezt ne*, és ekkor nyikorogva kinyílt a fülke ajtaja, és bizony ott állt a kockajátékos. Borostája loncsos-koszlott szakállá terebélyesedett, haja és ruhája szintén csupa kosz volt, és még bűzlött is mellé, mintha a szennyvízcsatornából mászott volna fel. A bőre kivörösödött, hámlott, ragyák borították.

– Hadd vakarjam meg a fejedet! – nyújtotta ki felhólyagosodott kezét. – Szerencsét hoz.

Horace szűkölt félelmében.

– Ez nem a valóság – sípolta, a kockajátékos azonban csoszogva megindult felé. Horace pánikba esett, megfordult, és megpróbált kinyomakodni az ajtón, elfelejtve, hogy befelé nyílik. Újabb lépés hallatszott a háta mögött, rühes ujjak súrolták a fejbőrét. Feltépte az ajtót, és a szabadba vetődött.

Alighogy átlépett a küszöbön, beleakadt valamibe a lába, és hasra esett. Úgy beverte az állát a kemény jégpáncélba, hogy csillagokat látott. A jeges és havas talaj átizzadt ingéhez tapadt, és pillanatok alatt áthűlt a teste. Aztán istenigazából is megfagyott benne a vér: ahogy kitisztult a szeme, arra eszmélt, hogy majdnem összeér az orra a démonbabával.

A rideg, fehér lámpafény elsápasztotta a baba bőrét, törzsi sebhelyei élesen kirajzolódtak rajta; a hajába font csontocskák fényesen csillogtak. Szeme tompán, vörösen parázslott, foglyul ejtette Horace tekintetét, és hajladozni kezdett, táncot lejtett, hipnotikus sámántáncot.

Kelj fel, parancsolt magára Horace. *Csak egy béna baba,* óriás *vagy hozzá képest… kelj fel! Taposd agyon!* Csakhogy egyetlen porcikáját sem tudta megmozdítani, és felmerült benne, vajon a démonbaba a szívét is megállítja-e, vagy hibernálja ebben a pózban, amíg megfagy.

A baba ekkor a magasba emelte sámánbotját, a feje fölé, alsó végét Horace arcára szegezve, akár egy dárda hegyét. Horace szeme ismét tikkelni kezdett. Kalóz Joe-ra gondolt, amint fél szemére vakon bent reked totálkáros autójában Jim Crow földjén, anyja mellette haldoklik, és hiába várja a segítséget… még ha jönne, akkor sem ér ki időben, ez egy ilyen ország. A talajnál is dermesztőbb elkeseredettség kerítette hatalmába Horace-t, ugyanakkor haragra is lobbant, annyira igazságtalan ez az egész, a dühe elnyomta a rettegését, a varázslat még gúzsba kötötte, de enyhült egy kicsit. Abban a pillanatban esett le neki, hogy a jobb keze egy csorba téglán pihen.

A démonbaba közelebb szökdécselt, a szeme felé szurkált, Horace pedig irtózatos lendülettel a fejéhez csapta a téglát. A baba messzire repült, feloldva Horace-t a bűbáj alól. Horace talpra szökkent, és harcra készen megmarkolta a téglát; a baba máris összeszedte magát, felnézett rá, és *sziszegett*. Horace haragja egyszeriben elpárolgott, a bátorsága szertefoszlott, akár a füst.

Ismét futásnak eredt, a gyalogösvényen nyargalt, nyomában az ördöggel. A tüdeje egyre jobban feszítette, egyértelmű volt, hová vezet mindez, de nem állhatott meg.

Az ösvény éles kanyart vett, és Horace-szal szemben ismét feltűnt a közvilágítás. Tett egy kört, és megint a South Park Way-en kötött ki. Az otthonára gondolt, ahol az apja – sőt, talán még az anyja is – hazavárja, és pislákolni kezdett benne a remény.

Újabb alak állta útját. Fehér rendőr. Nem százados, nem is nyomozó: az egyenruhás járőr gombszeme a feléje robogó Horace-ra szegeződött.

– Hé, kiskrapek! – szólt rá a rendőr. – Hova ilyen sietősen?

Csak beképzelem, gondolta Horace, és nem lassított. A rendőr kigáncsolta. Horace elterült a földön.

– Mondom, hol a gubanc? – A rendőr fölé tornyosult, ahogy lihegve hevert az ösvényen. – Honnan szaladtál elő, he? Rossz fát tettél a tűzre?

Horace az oldalára gördült. Látta, hogy a démonbaba az előző kanyarban ácsorog egy lámpa fényudvarában. A rendőr nem hagyta, hogy rámutasson, durván megragadta a hóna alatt, felemelte, és egy fatörzshöz csapta.

– Mi elől menekülsz? – vallatta a rendőr. Horace-nak elszorult a torka, már zihálni sem tudott, felemelte a kezét, bágyadtan mutogatott, *ott, ott,* ott… a rendőr azonban ugyanazt a kérdést ismételgette egyre ingerültebben.

A baba oldalra billentette a fejét, mire a rendőr is félreszegte a *sajátját*. A baba leengedte a kezét, és a markába zárta a szoknyáján lifegő zsugorított fejet; a rendőr a saját övéhez nyúlt, és kicsatolta a pisztolytáskáját. Horace ekkor már csak a rendőrre meredt, aki előhúzta a revolverét, és kibiztosította.

– Utoljára kérdem – közölte a rendőr. – Mit műveltél?

Horace kinyitotta a száját, majd tehetetlenül becsukta.

A világ összeszűkült a revolver csőtorkolatára.

Aztán az egész világ tótágast állt, és egy láthatatlan, a rendőr hátához rögzített kábel felrántotta a férfit a levegőbe, át a gyalogösvény fölött, bele a fák koronájába. Horace lerogyott a földre. Továbbra sem kapott levegőt, és azon tűnődött, miközben az éjnél is sötétebb feketeség borult a szemére, vajon meglőtték-e, ilyen érzés lehet-e golyót kapni.

Meleg tenyér nyomódott a mellkasának. Kitágult a tüdeje. Hirtelen felült, hörögve szívta tele magát a levegővel. Egy ismeretlen fehér férfi térdelt mellette – öltönyös fiatalember volt.

– Nyugi – mondta a férfi. – Semmi baj… Sajnálom, hogy keresztül kellett menned ezen, de muszáj volt valahogy előcsalogatnom. – Lejjebb csúsztatta a kezét, és megtapogatta a Horace kabátzsebében lapuló cigarettás csomagot. – Mindjárt visszajövök ezekért!

Azzal felállt, és otthagyta a fa tövében Horace-t, aki még mindig nagyokat szippantott a friss levegőből. A férfi a démonbaba felé fordult, amely időközben végigtáncolt az ösvényen, és alig pár méterre állt tőlük. A baba hevesen kalimpált, vészjóslóan rázta a sámánbotját, de a fehér férfi nem különösebben ijedt meg, inkább mulattatta a látvány. Lehajolt, a fonatainál fogva felemelte a rúgkapáló babát, és az arca elé tartotta.

– Bámulatos – mondta Caleb Braithwhite, majd két kézzel megmarkolta a démonbabát, és letépte a fejét.

Horace-nak megint nyugton kellett maradnia, amíg egy fehér férfi a fejbőrét nyomkodja. Most legalább kellemesebb környezetben gyötörték: otthon volt a konyhában, apja ott ült mellette az asztalnál, anyja pedig karba font kézzel állt a mosogató előtt.

Caleb Braithwhite befejezte a vizsgálatot, és hátradőlt.

– Bélyeg, bizony. Méghozzá meglepően elegáns kivitelezésű darab.

Horace magasról tojt az elegáns kivitelezésre.

– Valaki megbélyegezte a fiunkat?

Braithwhite biccentett.

– A mesterségünk egyik ága élettelen tárgyak felélesztésével foglalkozik. Babák, szobrok, tetemek. Általában. Nem a szakterületem, viszont tudom, hogy Hiram Winthrop rengeteget tanulmányozta. Úgy tűnik, Lancaster is elmélyedt benne. Nem néztem volna ki belőle.

– Nem értem – mondta Horace apja. – Hogy jön ide a megbélyegzés?

– A jel katalizátor – magyarázta Braithwhite. – Olyasmi, mint egy opportunista átok: az alany érzékszerveit és érzelmeit megcsapolva életet lehel egy élettelen tárgyba, amelyet optimális esetben az illető félelmei alapján választ ki.

– Amit feléleszt, az aztán megpróbál megölni? – kérdezte Horace.

– Nagyjából. Mázlid, hogy Lancaster nyállal jelölt meg – osztotta meg vele Braithwhite. – A vérrel festett jelek sokkal hatékonyabbak, és szinte eltávolíthatatlanok. – A táskájába markolt, és előhúzott egy ezüstszínű flaskát. Lecsavarta a kupakját, majd meglocsolt egy zsebkendőt. Maró ecetszag árasztotta el a szobát. – Ez kicsit csípni fog. – Horace-hez hajolt, és lesúrolta a fejbőrét a kendővel. *Nagyon* csípett, ám utána jobban érezte magát: napok óta nem kapott ennyire könnyen levegőt.

– De miért? – tudakolta George. – Miért szállt rá Lancaster Horace-ra?

– Így üzent nekem – felelte Braithwhite. – Lancaster meg van győződve róla, hogy el fogom árulni, és persze igaza is van… de történetesen semmi közöm nincs ahhoz az esethez, ami gyanakvást keltett benne. – Horace anyukájára sandított. – A felesége a téli napéjegyenlőség alatt birtokháborítást követett el az Őshajnal Rendje wisconsini páholyának egyik ingatlanján. Lancaster nyilván azt hitte, az én parancsomat teljesítette.

George a feleségéhez fordult.

– Hippolyta… mi ez az egész? Mit műveltél?

– Ne nézz így rám, George Berry! – kérte ki magának Hippolyta. – Mióta is ismered Mr. Braithwhite-ot? Nem is szóltál róla.

George némán tátogott.

– Még nem végeztünk – ígérte a férfi.

– De nem ám – vágta rá Hippolyta.

– Lényeg, ami lényeg – vette vissza a szót Braithwhite –, Lancaster azt hitte, akcióba lendültem. Megpróbálta rávenni a fiukat, hogy kémkedjen maguk után, és amikor kudarcot vallott, úgy döntött, inkább megöli… részben bosszút áll a feleségén, amiért szövetkezett velem, mindenekelőtt pedig a tudomásomra hozza, hogy lebuktam. Ami igazából jó hír.

– Miért is? – kérdezte George.

– Ha Lancaster be lenne rezelve, az én életemre tört volna, nem pedig a fiukéra. Játszadozik, tehát még mindig abban a hitben él, hogy felül tud kerekedni rajtam. – Braithwhite somolygott. – Ugyanazt a hibát követte el, mint Hiram Winthrop az apámmal szemben. Alábecsült.

– És most hogyan tovább? Végez vele?

– Én? – kérdezte Braithwhite. – Nem. *Közösen* végzünk vele.

KÁIN BÉLYEGE

„Mostan azért átkozott légy e földön, mely megnyitotta az ő száját, hogy befogadja a te atyádfiának vérét, a te kezedből. Mikor a földet míveled, ne adja az többé néked az ő termő erejét, bujdosó és vándorló légy a földön.”

Mózes első könyve a teremtésről, 4, 11-12.

Késő este gyűltek össze a szabadkőművesek templomában; odakint havazott, az apró pelyheket kavarta a szél. George, Hippolyta és Horace érkezett elsőként. A szülei a legnagyobb komolysággal álltak a dologhoz, míg Horace alig bírta visszafogni magát izgatottságában, amiért végre-valahára bebocsátást nyert a titkos tanácsterembe: ámuldozva nézte a két

csavart oszlopot, az oltárt, amelyen egymás mellé volt téve a Szent Biblia és a Korán, illetve, Tutankhamon sírjának sarokban megbúvó, elfeledett, porfogónak használt, méretarányos modelljét.

– Az valami játék? – érdeklődött Horace a modellről. Az apja nem válaszolt, az anyja pedig csak annyit mondott: – Ne feledd, mit beszéltünk meg!

Később befutott Kalóz Joe és Abdullah, majd pár perccel utánuk Mortimer Dupree, Atticus, Letitia és Montrose. Quincy Brown, a páholy ajtónállója érkezett meg utoljára, és rögtön el is foglalta a helyét az ajtó előtt, karddal felszerelkezve. Noha csak díszkard volt, ám Quincy – a Wayne állami kardvívó csapatának kapitánya – mesterien tudta forgatni, és a rend kedvéért még egy pisztolyt is dugott a zsebébe.

A többiek helyet foglaltak a csavart oszlopok árnyékában, szemben egymással, mint egy csapat felettébb kétes kimenetelű szertartásra vállalkozó varázsló.

Montrose nyitotta meg az estét. Elmesélte, hogyan lépett vele kapcsolatba Caleb Braithwhite előző júniusban, csalta Ardhamba, és láncolta le egy pincében. Atticus innen folytatta, összefoglalva a George-dzsal és Letitiával közös ardhami utazását, és a helyszínen lezajlott eseménysort.

Miután Samuel Braithwhite és Ádám fiai elődeikhez hasonlóan hamuvá égtek, Letitia vette át a szót, és nem kevés büszkeséggel elmagyarázta, hogy egy kísértetház főbérlője lett. Atticus hamar kedvét szegte a Winthrop-ház valódi tulajdonosainak leleplezésére irányuló adalékával; Letitia az előző huszonnégy órában szerzett csak tudomást az igazságról, és még mindig haragudott Atticusra, amiért nem szólt róla korábban.

Nem Letitia volt az egyetlen, aki azon dühöngött, hogy elhallgattak előle valamit. Hippolyta füstölögve hallgatta George összefoglalóját a szabadkőművesek múzeumlátogatásáról és *A nevek könyvé*nek kimenekítéséről. Nem sokkal később viszont akasztották a hóhért, és neki kellett megosztania a többiekkel a saját történetét, márpedig azt George-on

kívül még senki nem hallotta. A férje taktikusan csendben maradt, hagyta, hadd vonja kérdőre Hippolytát a fivére.

– Képes voltál egyedül odamenni éjnek évadján? – háborgott Montrose.

Horace bezzeg nem győzött magához térni:

– Egy másik bolygó? *Komoly?*

Vonakodva szegte meg Idának tett némasági fogadalmát, de végül semmit sem titkolt el a többiek elől, hiszen ezért gyűltek össze: megosztani a tudásukat, mert később a legapróbb részlet is lényegbevágó lehet. A hallgatóságot végül nem is a világegyetem túlsó szegletén rekedt idős asszony ejtette gondolkodóba, inkább az öt halott fehér férfi.

– Szent Isten! – suttogta Mortimer Dupree.

– Hát igen – szólalt meg George, megtörve hallgatását. – Most már értitek, miért lett Lancaster paranoiás a gondolattól, hogy Braithwhite állhat az eset mögött.

– Az üldözési mániája nem teljesen alaptalan – jegyezte meg Montrose. – Braithwhite valóban kettős játékot űz…

Azzal beszámolt a Narrow család házában tett látogatásáról. Hippolytát megrázta Pearl és ifjabb Henry halálának híre.

– Szegény gyermek – rebegte. – Szegény Ida.

Horace is sorra került. Ahogy elmesélte a megátkozásának, zaklatásának, az ellene elkövetett gyilkossági kísérleteknek a történetét, megint elragadta a lelkesedés, és olybá tűnt, mintha a vérfagyasztó bonyodalmak izgalmas kalandként maradtak volna meg az emlékezetében. A felnőttek mindenesetre komor arccal hallgatták.

George maradt utoljára, zárszóként elmondta, hogy Braithwhite megtisztította Horace-t Lancaster bélyegétől, és hogy a férfi mivel búcsúzott tőlük aznap este.

– Szóval jelenleg itt tartunk – fejezte be George. – Braithwhite hadat üzen az ellenségeinek, és a segítségünket kéri.

– Dehogy *kéri* a segítségünket – javította ki Montrose a bátyját. – *Elvárja*, hogy segítsünk. Braithwhite a gazdánknak képzeli magát.

– Igaz – erősítette meg Atticus. – Mellesleg, ennek még akkor sincs vége, ha sikerül legyőznie Lancastert. *Fogadkozik,* hogy utána békén hagy minket, de…

– Beavatott a tervébe? – kérdezte Abdullah.

– Még nem – felelte George. – De küld valakit a ránk vonatkozó utasításaival. – Az órájára nézett. – Az illető bármelyik percben megérkezhet.

Így is lett, rövidesen kopogtak. George ajtót nyitott, Quincy pedig behajolt, és súgott valamit George fülébe. – *Kicsoda?* – csattant fel George. Hátrébb lépett, szélesre tárta az ajtót, és beengedte Braithwhite hírnökét.

– Ruby? – képedt el Letitia.

Még egy történetre időt kellett hát szakítaniuk. Ruby előadta, hogyan vesztette el a munkáját, majd szilveszterkor, látszólag véletlenül, hogyan ismerkedett meg Caleb Braithwhite-tal.

– Te pedig táncolni mentél vele az éjszakába? – kérdezte Letitia. – Ezért vártalak aznap este hiába?

Ruby lapos pillantást vetett a húgára.

– Neked egy szavad sem lehet, miután be akartad mesélni nekem, hogy *Isten* szemelte ki számodra a Winthrop-házat – szúrt oda.

Ruby megosztotta velük a szilveszter éjszaka erősen rövidített, cenzúrázott változatát. Tánc, némi iszogatás, semmi csókolózás, és az éjszaka végén kapott ugyan állásajánlatot, a bájitalról azonban nem tett említést.

– A kormány ügynökeként mutatkozott be, aki különleges megbízatást hajt végre Chicagóban. Azt mondta, fel kell fogadnia egy cselédet az egyik fedett házukba… olyasvalakit, akitől nem idegen a diszkréció, és aki senkinek sem beszél róla. – Ruby vállat vont. – Jól fizető munka volt.

A hallgatóságnak felvázolt munkaköri leírás annyi elemében felelt meg a valóságnak, amennyit csak megengedhetett magának Hillary említése nélkül. Még egy-két Braithwhite-tól kapott konkrét megbízást is ecsetelt nekik, jóllehet ebben a verzióban „hazafias küldetésekre” menesztették, amelyek jelentőségével kapcsolatosan Ruby csupán találgatásokba bocsátkozhatott volna.

– Gengszternek látszó fazonok után kellett kémkednem, gondoltam, akkor nyilván az FBI-nak dolgozik. – Végül akkor fogott gyanút, amikor a férfi Letitiáról kezdett kérdezősködni. Aztán néhány nappal ezelőtt, amikor Braithwhite épp házon kívül volt, nyitva találta a pinceajtót…

A Braithwhite műhelyéről adott leírásában mélyen hallgatott az üvegkoporsóról, mindössze nagy vonalakban mesélt különféle bizarr berendezésekről, amelyek jobban illettek volna egy sátánista szektához, mint egy kormányügynökséghez.

– Aktákat is találtam – folytatta Ruby. – Az egyiken Atticus neve szerepelt, egy másik pedig a Winthrop-házról szólt. Szerettem volna átolvasni, ám Braithwhite váratlanul visszajött, és rajtakapott a pincében. Halálra rémisztett, pedig nem volt dühös. Hamarosan ismét a segítségemre lesz szüksége, mondta, szóval úgyis egyszerűbb, ha megtudom az igazat. Leültetett, és mindent kitálalt… a *valódi* hátterét. Hajmeresztően hangzott, tisztára, mint Horace képregényeinek a sztorijai, de végül meggyőzött. – Végignézett a körben ülő hallgatóságon. – Ha nem tévedek, ti is hisztek neki.

– Szóval akkor tudod, mire készül? – kérdezte George. – Mit akar tőlünk?

Ruby bólintott.

– Mostanában fogja felhívni Lancaster századost, hogy a nézeteltéréseik elsimítása végett leüljenek tárgyalni. Van egy klubház Forest Glenben, Lancaster szervezetéé, Braithwhite oda szervezi majd a holnap esti találkozót. Magával akarja vinni Atticust.

– Minek? – kérdezte Atticus.

– Kézenfekvő – szólt Montrose. – Téged ajánl fel engesztelésképpen.

Ruby helyeselt.

– Valami olyasmi. – Atticusra nézett. – De csak úgy fog tenni, mintha felajánlana. Kelepce. Biztonságérzetbe ringatja Lancastert… és ezután jönnétek ti a képbe. – Kinyitotta a retiküljét, és az oltárra mutatott. – Szabad?

George és Abdullah félretették a szent könyveket. Ruby széthajtogatott egy térképet, amely Lancaster klubját és a környező vidéket ábrázolta. Tíz percben összefoglalta Braithwhite tervét.

– Elég sok a változó – jegyezte meg Kalóz Joe, miután Ruby befejezte.

– És ha csak egyvalami is balul sül el, nekünk lőttek – tette hozzá Mortimer.

– Így is, úgy is nagy a baj – állapította meg Abdullah. – Ha beválik a terve, azzal csupán megtisztítjuk a terepet Braithwhite előtt.

– Szerintem működni fog – vélte Ruby. – Nem ismerem olyan régóta Mr. Braithwhite-ot, mint némelyikőtök, de elég sok időt töltöttem vele, és mindig megszerzi, amit akar. És abban is biztos vagyok, hogy semmi jó nem származhat abból, amit akar. Fehér ember létére egész rokonszenves. És mégis…

– Gonosz – felelte Montrose.

– Igen – bólintott Ruby. A térképre mutatott. – Egyszóval igazatok van. Ez így édeskevés. Tőle is meg kell szabadulnunk.

– Szerintem ez ellen egyikünk sem emelne kifogást – jegyezte meg George. – Már ha tudnánk, hogyan lehet kiiktatni. Ott az az átkozott védettség. Bárcsak meg tudnánk szüntetni…

– Nem tudom, meg lehet-e szüntetni – tűnődött Ruby. – De rájöttem, hogy honnan ered az immúnitása. – Mesélt nekik Braithwhite bélyegéről.

Letitia szeme összeszűkült.

– Tetoválás a mellkasán? – kérdezte. – Erről meg hogy szereztél tudomást?

– Cseléd vagyok, nem valami nagymenő háziasszony – vágta rá Ruby. – Majd biztos inget húz, amikor csak bemegyek a szobájába. Egyszer láttam borotválkozás közben, akkor mondta, hogy olyan, mint Káin bélyege, védelmet nyújt neki. Azt hittem, viccel, erre kiderül, hogy mágus…

– Milyen színű a tetoválás? – kérdezte Atticus. – Vérvörös?

– Aha.

Atticus összenézett George-dzsal.

– Hogy is fogalmazott nektek Braithwhite? A vérrel festett jelek sokkal hatékonyabbak…

– …és szinte eltávolíthatatlanok.

– *Szinte* – húzta alá Hippolyta. – Vagyis nem lehetetlen.

– Jó, lehet – bólintott George. – De ezzel nem vagyunk beljebb.

– Valóban nem – értett egyet Montrose, majd elgondolkodott. – De támadt egy ötletem, kit tudnánk megkérdezni róla.

A hó szakadatlanul esett. A Winthrop-ház utcáján némaság honolt, ahogy Atticus, Letitia és Montrose az épület elé hajtottak.

Bent a házban már nagyobb lárma fogadta őket. Mr. Fox az átriumban kiabált a telefonba, alig hallott valamit a rossz vétel miatt, ráadásul még a lánya is ott ugrókötelezett fél méterrel mellette. Charlie Boyd és néhány barátja harsány kártyacsatát vívtak az étkezőben. Mrs. Wilkins, akit nem a hangzavar vert fel álmából, hanem megboldogult férjének emléke, zavartan bolyongott fel-alá a galérián, arra sem emlékezve, hol van.

– Mrs. Wilkins! – szólt fel Letitia. – Minden rendben?

– Jeffrey? – kérdezett vissza Mrs. Wilkins, csipás szemével Letitia helyett Montrose-ra hunyorogva. – Jeffrey, *hazajöttél?*

– Ez itt Mr. Turner, Mrs. Wilkins – felelte Letitia. Montrose-hoz és Atticushoz fordult. – Várjatok meg itt! A néni újabban mindig összevissza kórciál sötétedés után… – És már szaladt is a lépcsőhöz.

Atticus az apjára nézett.

– Hol álljunk neki, öregfiú? A pincében?

– Nem tőlem függ. – Montrose Hekatéra pillantott. Felemelte a kezében szorongatott szütyőt, akárha a szobornak mutatná. – Mr. Winthrop! Hoztam valamit, ami a magáé. – Leszedte a szütyőt összefogó kallantyút, széthúzta a száját. Hamu szállt fel a szütyőből. – Egyúttal rossz híreim vannak a fiáról… – Előhúzta a jegyzetfüzeteket, mire felcsapott a pernye körülötte.

A hamu körkörös szállingózása magára vonta Atticus tekintetét: megigézve bámulta, ahogy a szemcsék egyre lassabban keringenek a fényben, majd hirtelen megdermednek a levegőben. Celia is kimerevedett: mindkét talpa elemelkedett a padlótól, a kötél elmosódottan csüngött alattuk. A kislány mögött az apja mozdulatlanul állt a telefonnál, bal kezével az egyik füléhez tapasztva a beszélőt, a jobbal befogva a másikat. Az étkezőben Charlie Boyd tátott szájjal, immár hang nélkül nevetett, épp lecsapta volna az asztalra az egy pár ászát. Letitia lába a legfelső lépcsőfok fölött lebegett, míg a zavart Mrs. Wilkins megkövült a galérián.

– Apa? – Atticus összerezzent a saját hangjától a hirtelen támadt síri csendben. – Te még…

– Igen, én még mindig itt vagyok – nézett körül Montrose a kimerevített tablón. – Gondolom, így akkor már nem kell aggódnunk amiatt, hogy lehallgatják-e a tanácskozást.

A lift dübörögve indult meg felfelé a pincéből. A földszintig emelkedett, majd zörögve kinyílt a rács. Atticus megkerülte a szökőkutat, és az üres fülkéhez sétált. A felvonó mennyezeti világítását nem is olyan régen saját kezűleg huzalozta át, ám ahogy közelebb ért, észrevette, hogy egy másik, vörös árnyalatú, pokoltűzként villódzó ragyogás árad a mélyből, a fülke és a liftakna határát bevilágítva… márpedig efféle fényforrást ő egész biztosan nem szerelt be.

– Öööö, apa…

– Ne izgulj – előzte meg Montrose. – Láttam már ilyet. Ne nyúlj semmilyen ételhez vagy italhoz, és akkor kutyabajod sem lesz.

Másnap hűvös, de derült este volt. Braithwhite a Winthrop-ház előtt vette fel Atticust az előre megjelölt időpontban, és a Northwest Side irányába indultak. Nemigen beszéltek útközben. Braithwhite le sem vette a szemét az útról, és önelégülten bazsalygott, mintha már győzelmet is aratott volna Lancaster fölött. Az elkomorult Atticus folyton hátralesett a Daimlerben, mint aki ellenőrzi, nem követi-e őket másik autó.

A hold még sütött, amikor megérkeztek a Glastonbury Country Club főbejáratához, ahol hatalmas betűkkel hirdették: BELÉPÉS CSAK KLUBTAGOKNAK. A kőből épült bódéban strázsáló kapuőr a jövetelük láttán felemelte a telefonkagylót, és tárcsázott, majd sokáig nem történt semmi. Braithwhite derűsen viselte, hogy megvárakoztatják, türelmetlenségéről csak halkan doboló ujjai árulkodtak a kormánykeréken. Atticus ismét a hátsó ülésre nézett.

Az őr nagy sokára kijött a bódéból, és kinyitotta előttük a kaput. Braithwhite megindult, ám csakhamar újabb akadályba ütköztek – ezúttal Burke és Noble nyomozók személyében. A kópéképű Braithwhite tövig nyomta a gázt, úgyhogy a két nyomozónak félre kellett ugrania a meglóduló autó elől. Noble-nak még csak-csak sikerült viszonylag kecsesen odébb szökkennie, Burke azonban megcsúszott egy jeges útszakaszon, és kis híján elzúgott.

Atticusnak semmi kétsége nem volt afelől, hogy a nyomozók kin fognak elégtételt venni, és a szeme sarkából neheztelő pillantást vetett Braithwhite-ra. *Erre feltétlenül szükség volt?* Ekkor szöget ütött valami a fejében.

– Ők nem élveznek védettséget.

– Az immúnitás rejtélyébe beavatott páholyok általában csak az elnökségi tagok részére teszik lehetővé – magyarázta Braithwhite. – Így a zöldfülűek nem kanászodnak el. – Majd: – Ne feledd, te sem vagy immúnis.

– Nem is én keverem a bajt – emlékeztette Atticus.

Noble tűnt fel a sofőr felőli oldalon, és ingerülten kopogtatott az üvegen. Braithwhite letekerte az ablakot.

– Szép jó estét, biztos úr! – trillázta. – Miben segíthetünk?

– Szálljon ki a kocsiból! – förmedt rá Noble. Lehajolt, és Atticusra nézett. – Maga is.

Kiszálltak. Burke azzal fogadta Atticust az anyósülés felőli oldalon, hogy nekilökte az autónak, és megmotozta. Noble arcán látszott, hogy legszívesebben hasonlóan durva modorban venné kezelésbe Braithwhite-ot, a védettsége miatt azonban nem emelhetett kezet rá.

– Megengedi? – morogta, mire Braithwhite felemelte a karját, és hagyta, hogy megmotozzák.

Burke félretaszította Atticust, és bevilágított elemlámpájával a Daimler hátsó ülésére. Noble nyomozó felnyitotta a csomagtartót.

– Ez mi? – emelt ki Noble egy szótár méretű, díszpapírba csomagolt tárgyat.

– Békejobbot nyújtok – felelte Braithwhite. – Megígértem Lancasternek, hogy elhozom neki Hiram Winthrop elveszett jegyzetfüzeteit.

Noble leszaggatta a csomagolópapírt.

– Békejobb, mi?

– Mutasd – kérte Burke. Noble felé fordította, Burke pedig felkacagott. Így szólt Braithwhite-hez: – Mi van, baszki, megunta az életét?

– Ha megunnám – felelte Caleb Braithwhite –, akkor sem maga vetne véget neki.

– Ja – értett egyet Noble. – Lancaster saját kezűleg tekeri ki a nyakát. – Vállat vont. – Maga tudja… A kulcsokat hagyja a kocsiban. Bekísérem.

– Vigyázzon, nehogy megkarcolódjon! – figyelmeztette Braithwhite Burke-öt.

– Így eldobni magától az életét… – csóválta a fejét Burke. Lecsapta a csomagtartót, és átsétált az utasoldalra, hogy még egy kezdőlökést adjon Atticusnak, ő azonban magától elindult a ház irányába, hogy még véletlenül se csábuljon el, és mosson be egyet a védettségmentes nyomozónak.

Noble, Braithwhite és Atticus bevonultak a házba, Burke pedig kint maradt a Daimlernél, és elgondolkodva vakargatta az állát.

– Uram! – szólította meg a kapuőr. – Minden rendben?

– Nem – válaszolta Burke nyomozó. – Nem hiszem. – A Daimlerre biccentett. – Parkoljon le ezzel, aztán szóljon be telefonon a házba, hogy küldjenek még ki őrszemeket. A hátsó kapuhoz is… Én meg járok egyet a birtokon. A mocsadék forral valamit.

Hippolyta akkor vált ki a fák takarásából, amikor a hold a látóhatár alá bukott. Az előző húsz percben átverekedte magát a klub golfpályáját határoló rengetegen. Többször megbotlott a vaksötétben, a belső iránytűje azonban nem hagyta cserben, és most dél felé, a hóval borított golfpálya fölött ellátott egészen a klubházig, valamint a közelebb fekvő, kis melléképületig. Oda tartott.

Hó ropogott a háta mögött, és kisvártatva a társául szegődött fehér nő is kilépett az erdőből. A Hillary nevű nő Braithwhite-nak dolgozott. Hippolyta jobban örült volna, ha Letitia vagy Ruby tart vele, ám Letitia más feladatot kapott, Ruby pedig a városban maradt, mert végre kellett hajtania valahol egy pontosabban meg nem határozott küldetést, ami, mint mondta, elengedhetetlen, ha nem akarják, hogy Braithwhite gyanút fogjon.

Hippolyta kitapogatta a kabátzsebébe rejtett pisztolyt, és nekivágott a golfpályának; Hillary szorosan mellette haladt. Hamar megközelítették a melléképületet, már a táblát is elolvasták az oldalán: ÁRAMELLÁTÁS – TILOS A BELÉPÉS.

Braithwhite információi szerint legalább ketten állomásoznak az épület emeleti vezérlőjében. Telefonos összeköttetésben állnak a főépülettel, és alighanem rádiózni is tudnak, így fennáll a veszélye, hogy ha felfordulás kerekedik, elég idejük marad riasztani a házbelieket. Ezért tartott vele a fehér nő.

– Na jó – mondta Hippolyta, ahogy az épület nyugati falához lapultak, hogy ne látszódjanak az emeleti ablakból. – Kitalálta már, mivel veszi rá őket, hogy ajtót nyissanak?

– Akár be is kopoghatnék – válaszolta Hillary. – De lehet, hogy óvatosak, és nem engednek be, mialatt beszólnak a klubházba. Nem szabad hagynunk, hogy elgondolkozzanak. Szóval… – Kibújt a kabátjából. Alatta

ujjatlan fekete ruhát viselt, mintha nem is erdei kiránduláshoz, hanem koktélpartihoz öltözött volna. Lehajolt, és a bakancsát is lerángatta, majd harisnyás lábbal megállt a hóban, és megszaggatta a ruháját.

– Aha – bólintott Hippolyta, amikor rájött, miben mesterkedik Hillary. – Így garantált a siker.

A kapuőr behúzta a Daimler kézifékét, és kiszállt. Tíz szívdobbanással a garázsajtó becsukása után halk kattanással elfordult egy kallantyú, és lecsapódott a hátsó ülés támlája, felfedve az ülés és a csomagtartó között húzódó, egészen keskeny rekeszt, ahová Letitia elbújt.

Kikászálódott a kocsiból, leguggolt, és kibontotta egy bársonytasak zsinórját. A tasakban harminccentis, kúp alakú, ébenfekete vessző lapult, amelybe adamita igéket faragtak. A keskenyebbik végén aprócska ezüst szitakötő díszelgett – Letitia vigyázott, nehogy megérintse.

A padlóhoz kushadva az őr után osont, aki lassan odaért a bódéjához. Letitia megvárta, amíg a férfi bemegy, aztán odaszaladt, és bedörömbölt az ajtón. Mihelyst az őr kidugta a fejét – „Mr. Burke?”, kérdezte –, Letitia megsuhintotta a vesszőt. A szitakötő karcolást ejtett a férfi arcán. Épphogy csak súrolta, és az őr szeme azonnal fennakadt, majd eszméletlenül elterült.

– Érdekes – nyugtázta Letitia.

Noble nyomozó egy tágas társalgóba kísérte Braithwhite-ot és Atticust a klubház nyugati felén. Azután megint megváratták őket. Braithwhite töltött magának egy pohár whiskyt a bárszekrénynél, majd letelepedett a begyújtott kandalló elé tolt két szék egyikére. Atticus állva maradt – utasítás nélkül is értette, hogy a kényelmi szolgáltatás nem neki szól –, és a padlótól plafonig nyújtózó könyvszekrény polcait böngészte. Sajnos csak mutatóba állt ott, tipikus dekoratív pszeudo-könyvtár, amelynek darabjait pusztán a gerincük színe alapján válogatták össze.

Nemsokára kinyílt az előszoba ajtaja, és szivarfüstbe burkolózva belépett Lancaster.

– Kedves magától, hogy csatlakozik hozzánk – fogadta Caleb Braithwhite.

– Nahát – mondta Lancaster. – Máris ilyen hangnemmel indít? – Megvárta, amíg Noble a kezébe nyom egy pohár whiskyt, és csak azután ült le a tűz mellé. – Nos tehát – sóhajtott. – Elhozta, amit ígért?

Noble nyomozó megköszörülte a torkát. Felemelte Braithwhite ajándékát, és átvitte a bárszekrénytől Lancasterhez. Lancaster letette a poharát, a szájába tömte a szivarát, és mindkét kezébe fogta a könyvet. Ahogy elolvasta a bőrkötéses kiadvány borítóján csillogó aranybetűs címet – *A ZSIDÓ KABBALA TELJES ENCIKLOPÉDIÁJA* –, lassan elhúzta a száját. Visszaadta a könyvet Noble-nak, kicsippentette a szájából a szivart, és a lángokba bámult. Oda-vissza mozgatta az állkapcsát, mintha kényelmes tartást keresne neki.

– A mindenit! – szólalt meg végül. – Maga aztán eltökélte, hogy az idegeimre megy, nem igaz?

– Nem hozhattam volna el Winthrop jegyzetfüzeteit – közölte Braithwhite. – Nincsenek nálam.

– Egy kibaszott szavát sem hiszem – vágta rá Lancaster. – Különben se lenne mentsége a süketeléseire. Mint amilyen ez a mostani is. – A zakójába nyúlt, és elővett egy érme nagyságú, csontból faragott korongot, amelyre egy bagoly képét vésték. A kandallóba pöccintette.

– Kölcsönkenyér visszajár – vont vállat Braithwhite. – Maga is kémkedett utánam.

– Persze, hogy megfigyeltem, seggfejkém! Tudtam, hogy nem bízhatok magában.

– Miért, én megbízhatok magában?

Lancaster hátrahőkölt.

– Hát ez hihetetlen – csóválta a fejét. – Maga próbál átbaszni engem a palánkon, és még *én* vagyok a hibás? Korrektül jártam el magával, baromarc. Vendégül láttam a városomban. Hajlandó lettem volna együtt dolgozni magával.

– Na persze – felelte Braithwhite. – De csak ha tudom, hol a helyem.

– Mégis mit vártál? – váltott lekezelő tegezésre Lancaster. – Még csak egy *kölyök* vagy, az ég szerelmére, feleannyi idős sem, mint én… Azt képzelted, hogy majd térdet hajtok, csak mert szorult beléd egy csöpp tehetség? Ki a fasznak képzeled magad?

– Jobb természetfilozófusnak, mint amilyen magából valaha válhat – felelte Caleb Braithwhite.

Lancaster elnevette magát.

– Így feleseltél apáddal is? Csodálom, hogy nem ölt meg téged, amíg megtehette volna. És ha már itt tartunk, mondok még valamit. Az apádat nem ismertem személyesen, Bill Warwick viszont Winthrop egyik segédjeként dolgozott annak idején, és ott volt, amikor Winthrop megpróbált egyezségre jutni az apáddal. Sokat mesélt a felfuvalkodott Sam Braithwhite-ról. Szóval, hadd gratuláljak! Lehet, hogy ki nem állhattad az apádat, mégis úgy tűnik, rá ütöttél.

Atticus a párbeszéd alatt igyekezett minél láthatatlanabbá válni. Most viszont elcsípte, ahogy Braithwhite arca megvonaglik Lancaster megjegyzésének hallatán, és engedélyezett magának egy mosolyt. Lancaster megfeszült, és vérben forgó szemmel meredt rá, mintha legalábbis hangosan hahotázott volna.

– Elnézést – tette fel a kezét Atticus. – Inkább odakint megvárom, amíg önök…

– Dehogy, szépen itt maradsz, ahol vagy, baszd meg – vetette oda Lancaster. Visszafordult Braithwhite-hoz. – Senki nem megy sehova.

A hátsó kapunál szolgálatot teljesítő őr kiszaladt a bokrokhoz, hogy a bódé mögött könnyítsen magán. Már felhúzta a sliccét, amikor egy ezüst szitakötő rebbent a tarkójára. Összecsuklott, mint a rongybaba. Letitia ökölvívó pózban fölé tornyosult, aztán kinyitotta a kaput.

A távolabb várakozó, SHADOWBROOK SÜTÖDE jelzésű furgon felhajtott az úton, át a kapun, majd lefékezett. Montrose és George kipattantak a furgonból, felnyalábolták az ájult őrt, és a bódéba vonszolták.

– Meddig marad eszméletlen? – kérdezte George.

– Mr. Braithwhite szerint legalább három-négy órán keresztül ki lesz ütve – felelte Letitia. – Ébredés után pedig semmire sem fog emlékezni a mai éjszakából.

Abdullah megfordult a furgonnal, és hátratolatott a klubház konyhája mögé, a beszállítók kirakodóhelyéhez. Amint lekapcsolta a motort, a rakodókapu mellett ajtó nyílt, és sötét öltönyös, fehér férfi lépett ki rajta.

– Picsába – szaladt ki Montrose száján. De a fehér férfi nem a furgon miatt jött ki: cigi lógott az ajkáról, és a tenyerében tartott öngyújtóra irányult minden figyelme.

– Egyet se féljetek! – súgta Letitia a varázsvesszejét simogatva. – Intézem.

– Jaj, istenem, kérem, uram, segítsen! – lehelte Hillary, és alighogy az őr szélesebbre tárta az ajtót, eljátszotta a nagyhalált, és a karjaiba omlott. A férfi hátratántorodott, visszanyerte az egyensúlyát… és kővé dermedt, ahogy a pisztoly csöve az álla alá nyomódott. – Psszt! – súgta Hillary, miközben Hippolyta besurrant az ajtón, és fürgén a lépcsőhöz sietett.

– Bobby! – szólt le egy férfihang. – Ki volt az?

Két perccel később Hillary egy csőhöz bilincselte a két őrt a földszinti gépházban, a generátor szomszédságában. Amikor megfordult, és szembetalálta magát Hippolyta fegyverével, úgy tett, mint aki nagyon meglepődik.

– Most te jössz – emelt fel Hippolyta egy harmadik bilincset.

Hillary kérés nélkül a szoba túlsó sarkába csúsztatta a pisztolyát. Elvette a bilincset, és egy másik csőhöz bilincselte magát. Az egyik őr közben kárörvendő megjegyzést tett: – Így jár az, aki megbízik egy niggerben, kis szívem!

– Fogd be a pofád! – rivallt rá Hippolyta, majd döbbenten pislogott, mert rájött, hogy Hillary ugyanúgy förmedt az őrre, ráadásul pont ugyanolyan hangsúllyal.

Hillary vállrándítással válaszolt Hippolyta kérdő tekintetére.

– Menj fel az emeletre, velem ne foglalkozz! – A csuklójára kattintotta a bilincset. – George és Montrose bármelyik másodpercben leadhatja a jelzést.

Kalóz Joe, Abdullah és Mortimer átlopakodtak a klubház konyháján, óvatosan átlépve az eszméletlenül heverő biztonsági őröket. Megálltak egy pillanatra, hogy kiegyensúlyozzák a málhájukat – nagy méretű, lapos, bútorszállításnál használt védőfóliába csomagolt tárgyat cipeltek –, majd a bálterem felé vették az irányt. Újabb őr botlott beléjük egy oldalfolyosóról, ám Letitia azonnal a férfi mögött termett, és még időben gondoskodott róla, hogy padlót fogjon.

A bálterem néptelen volt. Átszlalomoztak az asztalok között a csillár alatti, szabadon hagyott részhez. Míg Kalóz Joe és Abdullah lehámozták a védőfóliát, Mortimer pedig szemügyre vett egy gyűrött rajzpapírra skiccelt ábrát, Letitia továbbsietett a szoba túlsó végéhez. A vitrint eltávolították, a festmény azonban a helyén lógott: amikor Letitia megnyomott egy rejtett fogantyút a képkeret csücskén, feltárult mögötte a méretes fali páncélszekrény. Megnézte magának a számlapot, és összedörzsölte az ujjait, mint aki arra készül, hogy feltöri a széfet.

Ehelyett visszament a szabadkőművesekhez.

– Oké-zsoké – szólt oda nekik. – Kimegyek, hátha nem terítettem le minden őrt. Magatokra hagyhatlak pár percre?

– Persze – vigyorgott Kalóz Joe. – Megleszünk, ameddig el nem kezdődik a ribillió. Vigyázz magadra!

Lancaster tűnődve szopogatta a whiskyjét.

– Most mitévők legyünk, hm? – merengett. – Végül is, kiadhatom az utadat, és megtarthatom *őt*. – Atticus irányába lóbálta a szivarját.

– Tehet egy próbát – felelte Braithwhite.

Lancaster elmosolyodott.

– Azt hiszed, nem tudnálak elkergetni a városból? Csak egy szavamba kerül. Viszont kár volna elpazarolni egy ilyen tehetséget. Mert elismerem, ügyes gyerek vagy, és jól bánsz a szavakkal. Még hasznodat vehetem Szent

Iván napján. Bárcsak hátat tudnék fordítani neked anélkül, hogy kést mártanál belém!

– Komoly dilemma.

– Az. De akadhat rá megoldásom. Áruld el, mi a véleményed a bélyegről, amelyet a gyerkőcre rásütöttem?

– Profi kivitelezés – ismerte el Braithwhite. – Tényleg a maga keze műve?

– Az alapelvet Bill Warwicktól lestem el – felelte Lancaster. – A megvalósítás viszont csakis engem dicsér.

– Mi volna a nagy terv? Rám uszítja az egyik játékbabáját?

– Nem, téged máshogy jelölnélek meg. Olyasmivel, amin Bill dolgozott. Az eltűnés után bukkantam rá az aktáiban. Úgy nevezte: „a fenevad bélyege”.

– A Jelenések könyvéből? – tudakolta Braithwhite. – Vagy billogra gondolt?

– Hát, a kettő voltaképp egy és ugyanaz, nemde? – vetette fel Lancaster. – Bill soha nem bízott meg senkiben. Szerintem ezért merészkedett be egyedül Winthrop kincseskamrájába. Jól megjárta… na de mindegy is. A bélyeg elvileg úgy működik, hogy rányomod valakire, akinek a hűségét be akarod biztosítani. Utána elég pusztán rágondolni, és azonnal kiderül, merre jár éppen, miben mesterkedik. Ha pedig rosszban sántikál, egy erősebb gondolattal is ki lehet nyírni. És a java még hátravan! A védettséget élvező személyekre is hat a bélyeg.

– Tehát senki sem ölheti meg magán kívül a szolgáit – foglalta össze Braithwhite. Vetett egy pillantást Noble-ra. – Végig is tudná zongorázni a műveletet?

– Bill az eltűnése idején még a bélyegen dolgozott – felelte Lancaster. – *Tippre* sikerült elhárítanom az utolsó akadályokat. Néhány kérdőjeles dolognak még szívesen utánanéztem volna Winthrop jegyzetfüzeteiben. De aki mer, az nyer! Készen állok egy éles kísérletre.

Braithwhite ragadozó mosolyt villantott.

– És úgy gondolja, erőszakkal rávehet, hogy ölbe tett kézzel tűrjem?

– Én nem – válaszolta Lancaster. – De mi együtt igen.

Noble kitárta az előszoba ajtaját, amelyen ezüst pecsétgyűrűt viselő fehér férfiak masíroztak be. Atticus egyikükben felismert egy nyugdíjas városi elöljárót, és mások is rémlettek neki, ködösen derengett az arcuk, az újságban láthatta a fényképüket.

Tizenhárom férfi vonult be a társalgóba. Két sorba rendeződtek, akár egy páratlan számú esküdtszék.

– Nos? – Lancaster hol Braithwhite-ra, hol Atticusra nézett. – Ki szeretne első lenni?

Montrose és George egy csapóajtón keresztül másztak ki a konyhából a tetőre. A keresett kémény az épület túlsó végén ágaskodott, egy hatvan centi széles gyalogjáró vezetett odáig a tető gerince mentén. Nyáron se lett volna egy sétagalopp, télen meg csúszós lett a hótól és a jégtől.

– Télapó kis segítői – motyogta George idegesen. Mire Montrose így felelt: – Ne rezelj be, Berry! – Montrose az élre állt, George követte, és csakhamar ifjonti lendülettel suhantak végig a tető gerincén, amiben nem kevés szerepet játszott testvéri vetélkedésük. Seperc alatt megérkeztek a célállomásukhoz. Montrose kötelet csomózott a gyalogjáró széléhez, s azzal leereszkedtek a tetősíkon, míg a kémény oldalának nem vetették a hátukat. George előhorgászott egy elemlámpát a zsebéből, és átnézett a melléképületre, ahol Hippolyta várta, hogy lekapcsolhassa az áramot. Montrose lekanyarított a válláról egy zsákot, és elővette a tejfehér bájitallal teli üveget.

A bájitalt ugyan Braithwhite keverte ki, jellegzetes tárolóedényét azonban Montrose választotta ki.

– Na, nincs önként jelentkező? – kérdezte Lancaster. – Ám legyen. Veled kezdjük, Braithwhite!

Az üres poharat az asztalra tette, a szivarvéget pedig a lángok közé vetette. Noble odavitt hozzá egy kést a bárszekrényről, majd ismét elfoglalta a helyét az ajtónál. A chicagói páholytagok mind Braithwhite-ra szegezték a tekintetüket; a teremben vágni lehetett a feszültséget. Atticus is

megfeszült, akcióra készen. Csak Caleb Braithwhite őrizte meg a hidegvérét, hogy aztán látszólagos nyugalmából kizökkenve egyik pillanatról a másikra előredőljön a székében, két ujját a szájába dugja, és dobhártyaszaggatóan füttyentsen egyet.

A füttyszó elhalt. Lancaster felszegte a fejét, a penge a tenyerén egyensúlyozott.

– Mi volt ez? – tudakolta. – Idehívtad a varázserejű pónilovad?

Coca-Colás üveg zuhant le a kémény kürtőjén, és összetört. A tűz nyomban kialudt, fehér füst szállt fel a kandallóból. A következő pillanatban elment az áram a klubházban.

Atticus még Braithwhite füttyszavára szembefordult az ajtóval, és az emlékezetébe véste a szoba elrendezését. A füstben és a sötétségben most az orra hegyéig sem látott, mégis pontosan tudta, milyen lépéskombinációval szabadulhat ki a helyiségből.

Csupán egyetlen akadály állt az útjában, és nem élvezett védettséget.

Ahogy Hippolyta kilépett a gépházból, egyszeriben beleszorult a szusz. Egy rövid, zavarbaejtő pillanat erejéig azt hitte, túl gyorsan szedte lefelé a lépcsőket, ám ekkor ütést mértek a halántékára, és rádöbbent, hogy bajban van.

Az oldalára esett a hóban, és a zsebébe rejtett pisztolyért nyúlt. Burke nyomozó elkapta a csuklóját, kicsavarta a karját, és megszerezte a fegyvert. Bordán rúgta Hippolytát, hanyatt fordította, és fölébe tornyosult, mialatt légszomjjal küszködve vonaglott a földön.

– Lám, lám, Orithyia Blue – cukkolta Burke. – Mi járatban errefelé? – Még egyszer oldalba rúgta a csizmája orrával. – Kik jöttek ide veled, mi? George is a környéken kóricál? Horace-t nem hoztad magaddal, ugye? – Mosolyogva konstatálta, ahogy Hippolyta szeme elkerekedik a fia nevének hallatán. – Sejtettem… valószínűleg hívtál hozzá egy bébiszittert. Ne félj! Miután végeztünk, meglátogatom.

Pontosan megismétlődött, ami a téli napéjegyenlőség idején történt vele Wisconsinban. Hippolyta ismét két éles, furcsa dörrenést hallott gyors egymásutánban, mint amikor a fekete kabátosok egymásnak ütköztek.

Burke mosolya értetlenül lekonyult, hátrafordult a gépház nyitott ajtaja felé, és mire felfoghatta volna, mi történik, Hillary odalépett elé, és közvetlen közelről harmadszor is golyót eresztett belé. Burke összerogyott, Hillary megállt mellette: szeplős karján felborzolódtak a pihék.

– Nem esett bajod? – kérdezte Hippolytától.

A fulladozó Hippolyta néma kíváncsisággal bámulta Hillary csupasz csuklóját.

– Na igen – nézett oda Hillary. – Hoztam magammal tartalék kulcsot. Szükség esetére.

Hippolyta nagy nehezen feltápászkodott, és az arcára szorította a kezét. Valamiért ekkor rettentő ismerősnek tűnt neki Hillary.

– Ki… ki maga?

– Ne is törődj velem – felelte Hillary. – Megtennél nekem egy szívességet? Ha találkozol Mr. Braithwhite-tal, üzenem neki, hogy felmondok.

Azzal már ott sem volt: harisnyában szaladt el a hóban arrafelé, ahol a bakancsát és a kabátját hagyta.

Caleb Braithwhite másodpercekkel Atticus után vetődött ki a társalgóból, bevágta maga mögött az ajtót, és végrehajtott valamit, ami elvette az ajtó kedvét attól, hogy kinyíljon. Ahogy futásnak eredtek a folyosón, Atticus még hallotta a kilincs zörgését, az öklök dörömbölését a fán.

A döndülések egyszer csak elhallgattak, majd irtózatos erővel kiszakadt az ajtó a zsanérjairól.

Lancaster vonult ki a szobából, és elhessegette az arcából a füstöt. A nyomában loholó Noble törött orrából patakzott a vér. Aztán a többi páholytag is kibotorkált: eleinte szétszóródtak, de aztán újra egyesítették erőiket, és besoroltak Lancaster mögé.

Öles léptekkel elindultak a folyosón, üldözőbe vették a sötétben távolodó dobogást. A léptek zaja kisvártatva elhalkult, ők pedig megbotlottak egy leterített biztonsági őrben.

– Csendet! – vicsorogta Lancaster.

Nem messze előttük lábosok és serpenyők zúdultak éktelen csörömpöléssel a padlóra. Noble már meg is lódult volna a konyha irányába, Lancaster azonban visszarántotta, megfordult, a bálterem ajtajához osont, és szélesre tárta.

A terem túlvégén Atticus öngyújtót tartott a szabadon álló fali páncélszekrény elé, miközben Braithwhite a tárcsás széfzárat forgatta. Egyszerre néztek fel, ahogy Lancaster becsörtetett.

– Csak nem bírtad megállni, mi, te idióta faszfej? – Lancaster lendületesen robogott feléjük, menet közben kigombolva a kézelőjét, és feltűrve az ingujját. – Hát most örökre elfelejtheted a könyvet! Sőt, csicskásként sem tartok rád többet igényt. Fejedet veszem, baszd meg, aztán el van intézve. Szentivánéj után pedig, amikor én leszek a főnök… csak miattad Ardhamba utazom, és porig égetem az egész kurva faludat.

Braithwhite megfordult, és megindult előre, mint aki a terem közepén akar összetalálkozni Lancasterrel és a pereputtyával. Ugyanakkor lassabban mozgott a sleppnél. A karja lógott, az ujjai meg-megrebbentek. Valószínűleg csak tornáztatta a kezét, bemelegített, bár bizonyos szögből a mozdulatai eléggé hasonlítottak ahhoz, ahogy egy bábjátékos rángatja a zsinórokat.

Amikor Lancaster elhaladt a csillár alatt, az egyik asztalterítő csücske meglebbent mögötte, és Mortimer Dupree gördült ki az asztal alól. A chicagói páholytagok mind Braithwhite-tal voltak elfoglalva, úgyhogy észrevétlenül odébb lopódzott, majd egy ezüstös krétával kurta, tűpontos vonást húzott a padlóra. Megváltoztatott egy betűt.

Lancaster, Noble és a páholytagok megtorpantak. Előre-hátra imbolyogtak, mint a magasvasút utasai, amikor meghúzzák a vészféket; próbálták visszanyerni az egyensúlyukat. Kínkeservvel talpon maradtak, de tovább nem tudtak menni: földbe gyökerezett a lábuk.

– Braithwhite! – harsogta Lancaster. – Mi a fasz t…?

Mortimer újabb vonást rajzolt a krétával. Lancaster ajkai rendületlenül mozogtak, a nyelve viszont nem forgott.

Még két asztalterítő csapódott fel. Kalóz Joe és Abdullah felpattantak, elektromos lámpásokat kapcsoltak, és megvilágították a Lancastert és társait övező, széles krétakört, valamint az annál is nagyobb mintázatot, amelynek a kör csupán egy részét képezte. Jobbra párhuzamosan futó egyenesek kötötték össze a nagy kört egy kisebb gyűrűvel, amelynek a közepén ott árválkodott az ajtó, amelyet a három szabadkőműves becipelt a furgonból. Balra egyetlen vonás – két végén egyenes, középen cakkos – húzódott egy harmadik, egyelőre szabadon álló, szűk gyűrűig. Az orruk előtt pedig még két párhuzamos egyenes nyújtózott egészen közel egymáshoz, mintha egyek volnának, és a széf alatt értek véget a fal tövében.

– Most mondhatnék valami szellemeset és velőset – szólt Braithwhite Lancasternek –, de mindig is inkább a tettek, semmint a szavak embere voltam. – Fogott egy krétát, és bekarikázta a széf ajtaját a falon, majd összekötötte a padlón futó párhuzamosokkal. Átsétált a szabadon álló gyűrűhöz, ahol Atticus egy késsel és egy pergamentekerccsel a kezében várta. Braithwhite el akarta venni tőle a kellékeket, Atticus azonban megrázta a fejét.

– Majd én – közölte Atticus, azzal belépett a gyűrűbe. Sötét pillantást vetett Lancasterre. – Tartozom ennyivel Horace-nek.

Braithwhite habozott, a tekintetén átsuhant a gyanú árnyéka.

– A rituálé nem épp kockázatmentes – emlékeztette Atticust.

– Miért, eddig biztonságban telt az esténk? – kérdezte Atticus. – Tegye meg nekem ezt a szívességet.

Braithwhite még mindig tétovázott, de úgy ítélte meg, hogy sehogyan nem tudnák átverni, és most az egyszer – nem véletlenül – cserben hagyták a megérzései.

– Jól van – bólintott. – De a biztonság kedvéért mindenki más távozzon. – Kalóz Joe, Abdullah és Mortimer átvonult az előszobába. Atticus megvágta a tenyerét. Braithwhite leguggolt, és két csíkot rajzolt a padlóra a krétával, amellyel Atticus elnyerte az Ádám nyelvén való olvasás és beszélés képességét.

A varázsige ezúttal máshogy szólt. Az ajtón nem fény, hanem sötétség áramlott át – élő árny, akárcsak a Szombati Királyság Erdejében bujkáló teremtmény. Azonnal bekebelezte Lancastert, Noble-t és a chicagói páholytagokat, majd vékony árnycsápot lendített előre, hogy kinyissa a széfet. Utána visszahúzódott, át az ajtó túlsó oldalára, és még a hamut is eltakarította.

– Szinte már túl könnyen ment – sóhajtott Braithwhite, majd kezét dörzsölve elindult, hogy begyűjtse a főnyereményét. – Szent Iván napja, na, az lesz az igazi kihívás számunkra…

Atticus a padlóra ejtette a véres pergament. A magasba emelte bal karját, és felhúzta az ingujját: adamita írás kacskaringózott a bőrén. A fekete tinta, amellyel felírta, már szinte teljesen lekopott, de így is el tudta olvasni, és fejben elismételte, bemagolta a varázsigét, ahogyan korábban Lancaster társalgójának alaprajzával tette. Az eszébe véste, majd kilépett a gyűrűből.

Braithwhite kiemelte *A nevek könyvé*t a széfből, és ellenőrizte, nem sérült-e meg.

– Pompás – nyugtázta. – Szedjük össze a család apraját-nagyját, és mehetünk… – Ahogy megfordult, Braithwhite elcsodálkozott azon, hogy Atticus közvetlenül mögötte állt, de védettségében bízva még akkor sem próbált kitérni előle, amikor Atticus kinyújtotta véres tenyerét.

– Mit jelentsen ez?

Atticus Ádám nyelvén válaszolt. Az első szótag kiejtésének pillanatában Braithwhite mellére tapasztotta a tenyerét. Forróság égette át Braithwhite ruhájának anyagát. A férfi felordított, és eldobta *A nevek könyvé*t; hiába próbált elhúzódni, összeforrtak, bőr a bőrrel, tenyér a mellkassal, vér a bélyeggel. Atticus egyre csak beszélt, miközben Braithwhite felvonyított, és Atticus csuklóját markolászta.

Atticus a varázsige végére ért. A forróság és a fájdalom alábbhagyott. Atticus elvette a kezét; még mindig meg volt jelölve Braithwhite mellkasa, ráadásul továbbra is Káin bélyegével – mégis *megváltozott*, mert egy újabb jelzés vésődött a régibe.

Braithwhite hápogva a falnak rogyott.

– Mi… mit tettél? – Összecsuklott a lába, és gyámoltalanul a padlóra roskadt.

A bálterem ajtaja feltárult. Montrose, George és Letitia vonult be a szobába, s velük Hippolyta és Kalóz Joe, meg Abdullah és Mortimer. Felsorakoztak Atticus mellett, és lenéztek a görcsösen vonagló, minden ízében remegő Braithwhite-ra, aki úgy nézett ki, mint aki rohamot kapott.

– Nem – nyögte, bár alig bírta kipréselni a szót. – Nem… ölhettek… meg…

– Nem fogunk megölni – tájékoztatta Atticus. – Csak elkergetni.

Távozás előtt feltakarítottak. Mortimer felmosta a bálterem padlóját, míg Kalóz Joe és Abdullah összepakolták a kellékeket és berendezéseket. Hippolyta különítményt vezetett a gépházba: Letitia meglegyintette a két őrt az álmot és felejtést rájuk bocsátó varázsvesszejével, Montrose és George pedig rövid tanakodást követően védőfóliába göngyölték Burke nyomozót, és beemelték Braithwhite Daimlerének csomagtartójába. Végül a furgon hátsó részébe borították Braithwhite-ot.

Ráfordultak a 41-es útra, és délnek tartottak. Éjfél után keresztezték a Calumet folyót, majd nemsokára két tábla bontakozott ki előttük.

MOST HAGYJA EL CHICAGÓT

illetve

ISTEN HOZTA INDIANÁBAN!

Balra kanyarodtak, és végighajtottak az Indianapolis Avenue meg a pennsylvaniai vasútvonal sínpárjai közé ékelődő, hosszan elnyúló földszakaszon. A határ Illinois felé eső oldalán álltak meg a furgonnal. Letitia a határ túloldalán lefékezett a Daimlerrel, és benne hagyta a kulcsokat. Atticus és Montrose kivonszolták Caleb Braithwhite-ot a furgonból, és minden teketória nélkül a földre dobták a testét, az autója mellé.

Amint a chicagói városhatáron kívülre került, Braithwhite egy kicsit erőre kapott, és néhány másodperccel később sikerült segítség nélkül feltápászkodnia.

Hippolyta előbányászott egy autóatlaszt a furgon kesztyűtartójából. Odaadta Atticusnak, aki átsétált Braithwhite-hoz.

– Horace nem tudott eljönni, hogy elköszönjön – mondta Atticus –, de készített magának egy búcsúajándékot.

– Mostantól – vette át a szót George – tanácsos volna messziről elkerülnie a pirossal megjelölt területeket.

– Nem egy nagy érvágás – folytatta Hippolyta. – Az ország zömében még mindig nyitva áll maga előtt. Amennyiben nem tesz kerülőt Detroiton, Philadelphián vagy Harlemen keresztül, gond nélkül hazavezethet.

Braithwhite hevesen rázta a fejét.

– Nem, ezt nem… – dadogta. – Nem tehetitek meg velem.

– Dehogynem – felelte Atticus. – Már meg is tettük. Mr. Winthrop mellesleg üdvözletét küldi. Nagyra értékelte, hogy visszaszolgáltattuk neki a jegyzetfüzeteit.

– Winthrop? – rökönyödött meg Braithwhite. – *Winthrop* tanított meg a varázslatra?

– Aha – bólintott Atticus. – Hálás lehet… az öregem más sorsot szánt magának, és én is arra hajlottam volna.

– Majd én megmutatom, mi a hála – fenyegetőzött Braithwhite. Letitia felé fordult. – Te meg a bérlőid új otthon után nézhettek. Amint találok egy telefonfülkét, egyből hívok egy bontóbrigádot, hogy dózerolják el a Winthrop-házat.

– Csak ne olyan hevesen, Mr. Braithwhite – csóválta a fejét Letitia. – A Winthrop-ház már nem a magáé.

– Jól mondja – helyeselt Atticus. – Ma délután beugrottam Mr. Archibald irodájába. A szerződésben megállapított összes részletet kifizettem, készpénzben.

– Kifizetted. – Braithwhite tekintete George-ra villant. – A tőlem kapott pénzből?

– A mi pénzünkből, Mr. Braithwhite – válaszolta George. – Csakis a *miénk*.

Braithwhite-nak egy darabig még a szava is elállt, annyira dühös volt; arca elvörösödött, az atlasz remegett a kezében. De viszonylag hamar erőt vett magán.

– Jól van – fújtatott. – Tartsátok meg a házat. Tartsátok meg a pénzt. De a könyv… – Atticusra nézett. – Hadd legyen az enyém *A nevek könyve!*

– Én nemmel szavazok – válaszolta Atticus. – Abdullah?

– Nem – szögezte le Abdullah.

– Fizetek érte – könyörgött Braithwhite. – Mondjatok egy összeget!

– A maga összes dollárjáért sem – ábrándította ki Abdullah. – A lángok martaléka lesz.

– Na, tessék – mondta Atticus. – De ne nagyon bánkódjon, Mr. Braithwhite! Igazság szerint, most már úgysem menne sokra a könyvvel. Az új bélyeg, amit szerzett… nem csupán földrajzi helyekről rekeszti ki. A testvériségből is ki van rúgva.

– Ezt meg hogy érted?

– Többé nem tud varázsolni. A védettsége megmaradt… bár sokkal korlátozottabb mértékben… de észre fogja venni, hogy elvesztette a képességeit. Ha pedig megpróbálja visszanyerni őket, vagy új varázslatokat tanulna, attól csak szörnyű rosszulléttel lesz gazdagabb. Mostantól allergiás a természetfilozófiára.

Braithwhite eleinte nem akarta elhinni, de aztán magába szállt, elő akarta hívni a képességeit, és az arckifejezése hirtelen elváltozott: a tagadást apránként felváltotta az elszörnyedés, majd a páni félelem.

– *Nem* – nyögött fel. – Ne csináld, Atticus… Várj! Nem teheted…

– De igen – vágta rá Atticus. – Vége.

Megfordult, hogy távozzon. Braithwhite utána kapott, és Atticus könnyűszerrel elrántotta a karját, mire Braithwhite hátratántorodott a hullámokban rátörő gyengeség és hányinger hatására.

– Atticus! – óbégatta. – Atticus, kérlek! *Szükséged* van rám, Atticus!

A családja és a barátai körében állva Atticus még egyszer visszanézett, és felvonta a szemöldökét.

– *Szükségem?* – kérdezte. – Nem ártana fellapoznia egy szótárat, Mr. Braithwhite.

– Ha azt hiszed, hogy vége van, csak mert Lancaster páholya megsemmisült, akkor nagyon tévedsz! – kárálta Braithwhite. – A páholyok egész Amerikát ellepik. Most már értesültek rólad. Eljönnek érted, és nem fognak ám olyan kesztyűs kézzel bánni veled, mint ahogy én. Nem fognak családtagnak tekinteni, sőt, emberszámba se vesznek majd, és addig nem hagynak békén, amíg meg nem szerzik tőled, amit akarnak. Mindegy, merre jársz, sosem leszel biztonságban. Soha…

Elharapta a mondat végét, mert Atticusból váratlanul kirobbant a nevetés. Letitia, George, Hippolyta, meg a többiek, mindannyian hahotáztak… még Montrose is, aki egész eddig zsörtölődött, hogy Braitwhite-nak nem kellene élve megúsznia a dolgot. *Szakadtak* a röhögéstől.

– Mi az? – rikoltotta Braitwhite, és úgy nézett rájuk, mintha elment volna az eszük. – Mi olyan vicces? – De még egy jó darabig nem tudtak megszólalni, annyira kacagtak.

– Jaj, Mr. Braithwhite! – nyögte ki végül Atticus, könnyes szemét törölgetve. – Mivel akar ránk ijeszteni? Azt hiszi, nem tudom, milyen országban élek? Hogyne tudnám. Mind tisztában vagyunk vele, amióta megszülettünk. *Maga* az, aki nem ért semmit.

Nevetgélve beszálltak a furgonba, és elhajtottak. Caleb Braithwhite hosszan álldogált a hidegben, még jóval azután is, hogy a hátsó lámpák apró ponttá zsugorodtak a távolban. Fél órával később, amikor az indianai országúti járőr lehúzódott mellé, még mindig tátott szájjal bámult maga elé a sötétben, a térképet gyűrögetve az öklében, mint egy eltévedt vándor, aki még mindig nem érti, hogy pontosan hol és hogyan vesztette el az irányt.

EPILÓGUS

„Ezerkilencszáz-ötvenöt! Új év köszöntött ránk, mi pedig jó szokásunk szerint megállunk a nagy rohanásban, hogy hálát adjunk az elmúlt tizenkét hónap üdvös fejleményeiért: a Legfelsőbb Bíróság igazságos döntést hozott a Brown kontra iskolaszék perben; jó hír, hogy a fegyveres erőink deszegregációja, megkésve bár, de lezárult; és kivívtunk még egyéb győzelmeket is, amelyek talán nem kaptak visszhangot ilyen széles körben, de ugyanilyen létfontosságúak. A jövőbe tekintve rendületlenül várjuk a napot – nincs már olyan messze –, amikor minden vándor egyenlő bánásmódban részesül. Addig a dicső napig eltökéltséggel, bátran menetelünk előre az úton, és állunk bármilyen kihívás elébe…”

Néger útikönyv, avagy hogyan utazzunk biztonságban,

1955. tavaszi kiadás

– Megkérdezhetem, persze – mondta Letitia. – De nem ígérhetek semmit a nevében.

– Hajlandó vagyok szívességet tenni neki… az ésszerűség határain belül – jelentette ki Hippolyta.

Március elején, egy kora reggelen Hippolyta konyhájában üldögéltek. Széles, lepedő méretű papír volt kiterítve köztük az asztalon, amelyre Hippolyta négyzet alakú, nyolc sorra és nyolc oszlopra felosztott táblát rajzolt. Némelyik mezőben számok szerepeltek – halványan, ceruzával –, a többségük azonban még üresen állt.

Letitia megérintette a papírt.

– Jól megfontoltad? Az a nő elvégre meg akart ölni.

– Csak a lányát védelmezte.

– És szerinted meg fogja köszönni, amikor elújságolod neki, mi történt valójában Pearllel?

– Nem valószínű – ismerte el Hippolyta. – De nem helyes, hogy magára hagyjam odaát.

– Talán – bólintott Letitia. Az asztalon szétszórt egyéb papírokra pillantott: brosúrák és jelentkezési lapok a Chicagói Egyetemre és még két távolabbi iskolába, csupa olyan helyre, ahol csillagászatot lehet tanulni. – Árulj el nekem valamit! Nem csak arról van szó, hogy még egy kört akarsz futni azzal a masinériával?

Hippolyta elmosolyodott.

– Ha valahogy átszállíthatnám a kaput ide, ahol nincsenek mindenütt őrök… – Elhallgatott, mert eszébe jutott egy barátságtalan, vörös, nem evilági naplemente. Meg Szkülla. – Na jó, továbbra is óvatosnak kellene lennem, de abban az esetben… persze, szívesen elmennék pár felfedezőútra. Jelen állás szerint aligha fogok rendszert csinálni belőle. Csak még egyszer!

Letitia kicsit szkeptikus volt, hiszen rengetegszer hallott már hasonlót mások szájából. De beleegyezett: – Rendben. Beszélek Mr. Winthroppal, hátha elárulja nekem a kombinációt.

– Köszönöm – hálálkodott Hippolyta. – És ha csak egy mód van rá, inkább ne említsd meg George-nak.

– Rögtön gondoltam. Lakat a számon.

Hippolyta felállt, hogy öntsön még egy kis kávét magának.

– Mi újság Rubyval?

– Majd meséld el nekem, ha találkozol vele – válaszolta Letitia.

– Nem járt nálad mostanában?

– Múlt hét vasárnap láttam a templomban, de a mise végén egyből elviharzott, mielőtt szót tudtam volna vele váltani. Szerintem mérges rám.

– Miért?

Letitia vállat vont.

– Sajnáltatja magát. Még egy állástól elesett, amikor megszabadultunk Mr. Braithwhite-tól, mintha meglakolt volna, mert azt tette, amit kell.

– Ő meglakolt, te megkaptad a Winthrop-házat.

– *Mondtam* neki, hogy megosztanám vele – panaszkodott Letitia. – De Ruby nem akar osztozni. Az az igazság, fogalma sincs, hogy mit is akar valójában. Ami nem az én hibám. Az élet néha igazságtalan, tudod? Nincs igazság. Mit lehet tenni?

Délben várakozott az épület előcsarnokában, vörös haját aznap vágták le majdnem úgy, mint Amelia Earheart frizuráját. Most harisnyát is viselt, és külön erre az alkalomra vett magának új ruhát és cipőt. A retiküljében új személyazonosító okmányok lapultak, amelyeket nem kevés pénzért szerzett az apja egyik volt üzlettársának közreműködésével.

– Miss Lightbridge? – szólalt meg, ahogy a nő kilépett a liftből. – Bocsásson meg, Miss Lightbridge!

Joanna Lightbridge gyanakodva nézett a vadidegenre, aki szélesen mosolygott rá, mintha időtlen idők óta barátnők lennének.

– Elnézést, találkoztunk már? Miss…

– Hyde. Hillary Hyde. És nem, még nem találkoztunk. Ne haragudjon, hogy lerohantam! Próbáltam időpontot egyeztetni, de a recepciós azt mondta, előbb egy asszisztenssel kell beszélnem, és persze semmi kétségem, hogy értik a dolgukat, én viszont önhöz jöttem. – Kinyitotta a retiküljét, és előhúzott egy összehajtogatott újságcikket. – Olvastam az interjút, amit az előző havi *Tribune*-ben készítettek önnel. Nagyon inspirálóan hatott rám.

– *Rám* a legkevésbé sem. – Miss Lightbridge savanyú arcot vágott. – Erős túlzás egyáltalán interjúnak nevezni.

– Az újságíró nagyon gorombán bánt önnel. Illetlenségnek tartom, hogy arról faggatta, miért nem ment férjhez. De tetszettek a válaszai, és éreztem, hogy még valami mást is el szeretne árulni… sőt, talán el is mondta, csak az újságíró nem közölte le. – Postás sétált be az utcáról az előcsarnokba, csomagokkal megrakott kézi targoncát tolt maga előtt; a két nő félrehúzódott előle, s ezáltal közelebb kerültek egymáshoz. – Miss Lightbridge… – folytatta –, alig több mint egy éve veszítettem el az édesanyámat. Azóta nagy változásokon mentem keresztül… nem akarom részletekkel untatni, elég az hozzá, hogy rádöbbentem, nem vagyok

megelégedve az addigi munkáimmal. Nem vagyok házas, és nem is tervezek a közeljövőben családot alapítani. Sokat megtudtam arról, hogy mivel nem akarok foglalkozni, de arról nem, hogy mivel akarok… az interjújából pedig azt szűrtem le, hogy ön is hasonló utat járt be az életében. Tudom persze, mennyire elfoglalt, de azt reméltem, esetleg szánna rám egy keveset a drága idejéből, talán csak annyit, hogy helyes irányba tereljen, és egy kicsit jobban átlássam, merre kéne elkezdenem tapogatózni…

Joanna Lightbridge időközben elmosolyodott.

– Miss Hyde, ugye? – kérdezte.

– Szólítson Hillarynak.

– Hillary… Ebédelt már?

– Nem. A legnagyobb örömmel meghívnám magát ebédre.

– Arra semmi szükség, Hillary. Én fizetek.

George eleinte valami drabális, masszív típusban gondolkodott, olyan széfben, amelyet csak egy brigád tud megmozdítani, Montrose azonban felhívta rá a figyelmét, hogy még a két-három centi vastag acél sem rettent el egy tolvajt attól, hogy fegyvert szegezzen a fejéhez – vagy a szeretteire –, és úgy követelje a számkombinációt. George inkább hagyta, hadd vigye el Montrose az egyik iratszekrényét egy szerelőhöz felturbózni. A felső két fiók továbbra is rendeltetésszerűen működött (a West Virginia-i, wisconsini és wyomingi terepszemlék jelentéseit tárolta bennük), az alsó kettő viszont álca volt csupán: egy lehajtható panel, mögötte a padlóhoz rögzített, nyolcvan centi magas páncélszekrény.

– Ez tényleg háromszázezer dollár? – bámulta meg Horace a széfbe helyezett pénzkötegeket.

– Valamivel kevesebb – felelte George. – De még mindig bőven elég a főiskolai tandíjadra, sőt, Ophelia gyerekeit is egyetemre tudjuk majd küldeni belőle.

– Meg téged – nézett Montrose szúrós szemmel Atticusra.

– Meg anyut – tette hozzá Horace.

– Igen, őt is – értett egyet George. – Meglátjuk, utána mennyi marad, de ha a főiskola vagy egyetem után még mindig képregénykiadással szeretnél foglalkozni, talán megegyezhetünk majd egy üzleti kölcsönről.

– Komolyan?

– Előbb diplomázz le, aztán majd megbeszéljük – mondta George. – Addig is, Horace, egy léleknek se mesélhetsz erről, világos?

– Világos – bólogatott Horace.

George bezárta a széfet, rácsukta a panelt, majd mind a négyen visszasétáltak az elülső irodahelyiségbe. A *Néger útikönyv* 1955-ös tavaszi kiadásától roskadozó kartondobozok tornyosultak a falnál. George átpörgetett egy elöl hagyott példányt, frissen jött a nyomdából, mélyen beszívta a festék illatát, és mint mindig, most is eltűnődött, vajon meddig adják még ki az útikönyvet, és mikor nevezhetik át az irodát nemes egyszerűséggel Berry Utazási Irodává.

Eltart még valószínűleg néhány évig.

– Mielőtt elmész – fordult Atticushoz –, beérkezett pár infó, amiknek jó lenne utánanézni.

– Honnan?

– Memphisből. Meg egy turistaszállóról Arkansasban, a folyó túlsó oldalán.

– Sima ügy – bólintott Atticus. – Hétvégén tehetek egy kört.

– Veled tarthatok? – kérdezte Horace.

– Nem jó ötlet – vélte George. – Sok házi feladatot adtak a hétvégére, nem?

– A kocsiban megcsinálom.

– Arról nem beszélve, hogy az a Jim Crow földje.

– Tudom – bólintott Horace.

– A Jim Crown nem holmi vidámpark – feddte meg Montrose, mert kihallotta a fiú hangjából az izgatottságát.

– Tudom – válaszolta Horace. – De egyszer úgyis látnom kell. – Az apjára pillantott. – Jövő hónapban tizenhárom éves leszek.

George és Montrose összenéztek. Atticus így szólt: – Szívesen elviszem magammal, ha beleegyezel. És te is elkísérhetnél minket, apa.

– Én? – lepődött meg Montrose.

– Te hát! – felelte Atticus. – Hogy Horace a megfelelő tanulságokat vonja le. Engem is így tanítottál annak idején. Örülnék a társaságnak.

Montrose a száját húzta. De nem mondott nemet.

– Nyugodtabb lennék, ha velük tartanál – szorgalmazta George. – Én is mennék, csak el vagyok havazva.

– Mi legyen, öregfiú? – kérdezte Atticus.

– Jó, rendben – adta be a derekát Montrose. – De én vezetek…

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ez a regény sokkal tovább érlelődött, mint a többi. Az ihlet első csíráit csaknem harminc évvel ezelőtt hintették el bennem a Joseph Scantleburyvel és James Turner professzorral folytatott eszmecseréim a Cornell Egyetemen. A közelmúltban – bár azért még viszonylag régebben – belefutottam Pam Noles „Shame” című esszéjébe, amelyben a fekete science-fiction rajongók sajátos nehézségeiről értekezett. James W. Loewen *Sundown Towns* című kötete pedig megismertette velem Victor H. Green évkönyvét, a *Negro Motorist Green Book*ot – onnantól kezdett formálódni a történet.

Szokás szerint örök hálával tartozom a feleségemnek, Lisa Goldnak, és az ügynökömnek, Melanie Jacksonnak. Köszönet illeti továbbá Jonathan Burnhamet, Maya Zivet, Lydia Weavert, Tim Duggant, Barry Harbaugh-t, Jennifer Brehlt, Karen Glasst, Caitlin Foitót, Amy Stollst a Nemzeti Művészettámogatási Alapítványtól, Alix Wilbert a Richard Hugo House-tól, Neal Stephensont, Karen Laurt, Greg Beart, valamint Peter Yoachimot.

JEGYZETEK

1 Benedek Marcell fordítása 2 Szőke Jenő fordítása

A SZERZŐRŐL

Matthew Theron Ruff 1965-ben született New Yorkban, diplomáját a Cornell Universityn szerezte, 1987-ben. Thrillereket, tudományos fantasztikus és fantasy regényeket írt, melyekkel számos díjat is nyert. 2016-ban írta meg a *Lovecraft földjén* című, időn és téren átívelő, varázslattal, hatalommal, reménnyel és szabadsággal játszadozó, elsöprő erejű kaleidoszkópját, amelyben két fekete család egymástól sokban különböző tagjain keresztül rajzolja meg a rasszizmus portréját, annak máig kísértő, szörnyűséges hatásait. A kozmikus horrorból, gótikus fantasyből és tudományos fantasztikumból táplálkozó regény egyöntetű kritikai sikert aratott mind a szépirodalmat, mind a sci-fit/fantasyt olvasók körében, ráadásul 2020-ban sorozatra adaptálta az HBO.